

Сандра БРАУН

ДИМНА ЗАВЕСА

Издателска къща
„Хермес“

САНДРА БРАУН ДИМНА ЗАВЕСА

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Една сутрин репортерката Брит Шели се събужда до Джей Бърджис, детектив от полицейското управление в Чарлстън. Младата жена почти не помни как се е озовала там, но тези притеснения остават на заден план, когато разбира, че Бърджис е мъртъв.

Джей и още трима от колегите му са се превърнали в местни герои преди пет години, когато проявяват изключителна смелост при голям пожар в полицейското управление. Те рискуват живота си, за да изведат хората от горящата сграда. Рейли Ганън е назначен да разследва причините за пожара, но не успява да доведе случая докрай. Последствията от една бурна и безпаметна нощ преобръщат живота му и той е принуден да напусне работа. Бившият пожарникар се оттегля да живее в уединение, търсейки начини да отмъсти на четиримата мъже, използвали славата си не само за лична изгода, но и за да разрушат репутацията му.

Когато Рейли разбира за шокиращата смърт на Джей и версията на Брит за случилото се, той решава, че моментът за разплатата е настъпил.

Разтърсваща история за корупция, предателство и отмъщение, в която двама души се изправят срещу всички в търсене на истината...

БЛАГОДАРНОСТИ

Полицейското управление на Чарлстън се е преместило в сегашната си сграда през 1974 г. Аз се запознах с тази полицейска служба, докато пишех „Алибито“. Преди да бъде преместено, управлението заемало една стара каменна сграда на ъгъла на „Сейнт Филип“ и „Вандерхорст“ в историческия квартал на града. Една година след освобождаването ѝ сградата била съборена. Оценявам високо помощта на моята асистентка Ейми Грей, както и на Джан Хистър и Чарлстънския музей за това, че ми осигуриха нужната информация и снимки.

Специални благодарности и на трима жители на Йемаси, Южна Каролина, които в една тиха неделна сутрин упътиха мен и съпруга ми — Майкъл, до река Комбахи, която не се намиреше там, където би трябвало да е според картата ни. Щом уверихме онези господа, че не сме от някоя строителна компания, те се държаха съвсем дружелюбно и гостоприемно и щедро ни предложиха помощта си.

Когато се загубя, често „... разчитам на добротата на непознати“.

ПРОЛОГ

Слава богу, той още спеше.

Достатъчно притеснена беше, че се събужда, в едно легло с Джей Бърджис, за да си наложи да изтърпи погледа му. Трябваше да се освести поне малко.

Възможно най-предпазливо се придвижи до ръба на леглото и се измъкна изпод чаршафа, като внимаваше да не отвие Джей. Застина на края на матрака и погледна през рамо. Климатикът духаше над леглото и кожата ѝ веднага настръхна. Но макар да спеше гол и завит само до кръста, Джей сякаш изобщо не усещаше студения полъх. Тя стъпи на краката си и понечи да се изправи.

Стаята се наклони. Инстинктивно протегна ръка да се подпре. Дланта ѝ се стовари шумно върху стената — със звук, който отекна като камбана в притихналата къща. Вече не се тревожеше толкова, че ще го събуди. Просто се чудеше как, за бога, е могла да се напие до такава степен предната нощ. Остана подпряна на стената, като си поемаше дълбоко дъх, загледана в една точка, за да възвърне равновесието си.

Като по чудо тромавото ѝ изправяне не бе събудило Джей. Видя бикините си и пропълзя до долния край на леглото, за да ги вземе, а после обиколи на пръсти стаята, събирайки разхвърляните си дрехи. Притискаше всяка дреха към гърдите си в някаква проява на свенливост, която при тези обстоятелства беше по-скоро абсурдна и смешна.

Пътеката на срама. Познатата фраза изглеждаше напълно подходяща в случая. Използваха я в колежа, когато си разказваха как някоя студентка се е измъкнала тайно от стаята на момчето, при което е прекарала нощта. Но тя отдавна бе надраснала студентската възраст. Двамата с Джей не бяха семейни и обвързани, така че можеха да спят заедно винаги, когато решат.

Когато решат.

Мисълта ѝ подейства като плесница.

Смущението, че се бе събудила в леглото на Джей, бе изместено от тревожната мисъл, че изобщо не си спомняше как се е озовала там. Не помнеше да е взела съзнателно решение да спи с него. Не се сещаше да е претегляла плюсовете и минусите и да е решила, че иска да го направи. Нямахше спомен да я е ухаждал и съблазнявал, докато разумът ѝ отстъпи пред чувствеността. Не помнеше да си е казала: „Какво пък толкова? Не сме деца“.

Не помнеше нищо.

Огледа разположението на мебелите в спалнята. Беше приятна стая, обзаведена с вкус и достатъчно комфортна за нуждите на мъж, който живее сам. Но нищо в стаята не ѝ изглеждаше познато. Нищо. Имаше чувството, че я вижда за пръв път.

Очевидно това беше къщата на Джей, наоколо имаше негови снимки, повечето направени по време на ваканции и пътувания с приятели и от двата пола. Но тя никога преди не бе виждала тази стая, нито къщата. Дори не бе сигурна какъв е точният адрес, макар смътно да си спомняше, че дойдоха пеш от... отнякъде.

Да, „Уийлхаус“. Дватамата с Джей се срещнаха в бара да пийнат по нещо. Вече бе успял да обърне няколко чашки, когато тя пристигна, но това не бе нещо необичайно. Джей обичаше алкохола и издържаше удивително много на пиене. Тя си поръча чаша бяло вино. Дватамата седнаха и си поговориха, споделяйки какво се е случило в живота им през последните години.

После той каза...

Спомни си какво ѝ бе казал и потрепери, този път не от студа. Притисна длан към устата си, за да не изстене на глас, и отново погледна към леглото, където той продължаваше да спи. Прошепна натъжено: „О, Джей!“, по същия начин, както бе реагирала, когато чу ужасната новина снощи.

— Можем ли да продължим този разговор вкъщи? — попита след това той. — Вече живея на друго място. Една моя леля почина и ми завеща цялото си имущество. Купища порцелан, кристал, старинни мебели, такива неща. Продадох всичко на един антиквариат и с парите си купих къща в града. Съвсем наблизо е.

Той бърбеше оживено и се държеше така, сякаш това, което току-що ѝ бе казал, не бе по-обезпокоително от приближаващия сезон на ураганите. Новината вцепени съзнанието ѝ. Не можеше да повярва.

Беше потресена. Дали състраданието не я бе настроило любвеобилно? Може би това обясняваше как са стигнали до леглото?

Господи, защо не можеше да си спомни!

Докато опитваше да открие отговора на този въпрос, както и липсващите си дрехи, тя се озова в дневната. Роклята ѝ жилетката и бяха на топка върху един стол, сандалите ѝ — захвърлени на пода. На масичката пред канапето имаше отворена бутилка уиски и две чаши. В бутилката бе останал само един пръст уиски. Възглавниците на канапето бяха намачкани и разхвърляни, сякаш някой се бе търкалял върху тях.

Очевидно тя и Джей.

Бързо се върна в спалнята, прекоси я и откри в другия край вратата на банята. Успя да затвори, без да издаде никакъв шум — предпазливост, която се оказа напълно излишна след секунда, когато повърна шумно в тоалетната. Спазмите в стомаха ѝ сякаш изхвърлиха цели литри уиски. Никога не бе харесвала това питие, а сега вече знаеше със сигурност, че никога повече няма да изпие и капка.

Откри паста за зъби в шкафчето с огледало над мивката и старателно изтърка с пръст устата си, за да отмие лошия вкус. Това помогна, но тя все още се чувстваше ужасно, затова реши да си вземе душ. Когато се изправеше лице в лице с Джей, щеше да се чувства по-малко неловко заради случилото се предната вечер, ако поне беше чиста.

Душ-кабината бе облицована с плочки и имаше голям кръгъл душ, който висеше от тавана. Застанала под изкуствения дъжд, тя няколко пъти се насапуниса, като особено внимателно и продължително изтърка интимните си части. Изми и косата си с шампоан.

Като излезе от душа, вече не бързаше. Той със сигурност се бе събудил след толкова много шум. Облече се, среса мократа си коса с неговата четка, после събра кураж, като си пое дълбоко дъх, и отвори вратата на банята.

Джей още спеше. Как беше възможно? Той издържаше на пиене, но очевидно изпитото предната вечер се бе оказало прекалено дори и за него. Колко ли уиски е имало в бутилката, преди да започнат да пият? Нима двамата бяха изпразнили почти цялата бутилка?

Сигурно. Как иначе можеше да си обясни, че не помни как си е съблякла дрехите и е правила секс с Джей Бърджис? Преди години двамата имаха кратка връзка, която охладня и приключи доста бързо, но помежду им се зароди искрено приятелство. Никой не беше с разбито сърце. Нямахме сцени и драматични раздели. Просто престанаха да бъдат гаджета, но си останаха приятели.

Но Джей, чаровният и неустоим Джей, не спираше с опитите да я съблазни отново при всеки случай, когато пътищата им се пресичаха.

— Ако се позабавляваме малко, няма да престанем да бъдем приятели — уверяваше я той с най-съблазнителната си усмивка.

Тя не споделяше това мнение и му го казваше всеки път, когато се опитваше да я вкара в леглото „заради доброто старо време“.

Снощи явно бе успял да я убеди.

Не очакваше, че Джей ще скочи в ранни зори, за да се наслади на завоеванието си, да я събуди с целувка и да ѝ поднесе закуска в леглото. По-скоро си го представяше как казва:

— Така и така си тук, защо не се отпуснеш и не се насладиш на пълната програма на Бърджис?

Но защо не бе дошъл при нея под душа? Това би било типично за него. Той би се пъхнал при нея с някоя реплика като: „Пропуснала си едно място на гърба. О, ето още едно тук отпред“. Но той не се беше събудил от шума на душа. Нито от неколкочкратното пускане на водата в тоалетната.

Как можеше да спи толкова дълбоко? Дори не беше... Не бе помръднал.

Стомахът ѝ се разбунтува и съдържанието му се надигна като океанска вълна. Вкиснало уиски изпълни гърлото ѝ и тя се изплаши, че отново ще повърне. Преглътна мъчително.

— Джей — повика го предпазливо. После по-силно: — Джей?

Нищо. Нито въздишка. Нито потрепване. Никаква промяна в позата.

Тя стоеше вцепенена, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че щеше да изскочи от гърдите. Насили се да помръдне, спусна се към леглото, протегна ръка и разтърси рамото му.

— Джей!

ПЪРВА ГЛАВА

Рейли дръпна вехтата мрежеста врата и надникна вътре.

— Ехо! Там ли си?

— Че къде да съм?

Дървената рамка на вратата се затръшна след Рейли и от нея се посипаха люспи червена боя. В едностайното бунгало миришеше на пържено свинско и на прояденото от мишки военно одеяло, което служеше за покривка на леглото в ъгъла.

Няколко секунди очите му се опитваха да свикнат със сумрака и да открият стареца. Той седеше до трикраката масичка, надвесен над чаша кафе като куче, което пази трудно спечеления кокал. Беше вперил поглед в неясния образ на черно-белия телевизор. На екрана се мяркаха призрачни очертания. Не се чуваше друг звук, освен неясен пукот и прашене.

— Добро утро.

Старецът изсумтя нещо в отговор.

— Сипи си — посочи той емайлирания чайник на печката. — Не ти препоръчвам млякото, щото снощи се пресече.

Рейли прескочи трите хрътки, лежащи неподвижно на пода, и отиде до хладилника, сврян между стария шкаф, който служеше за килер, и непотребната чертожна дъска, която само събираше прах и запълваше оскъдното пространство в малкото бунгало.

Дръжката на хладилника се беше счупила — вероятно преди няколко десетилетия, но ако човек натиснеше с пръст върху мекото гумено уплътнение, вратата се отваряше.

— Донесох ти един сом. — Рейли постави увития във вестник пакет на най-високия рафт и побърза да затвори вратата, за да спре мириса на вкиснато мляко и развалена храна.

— Много благодаря.

— Моля. — Кафето сигурно бе притопляно няколко пъти и гъсто като меласа. След като не можеше да го разрежи с мляко, Рейли реши да го пропусне.

Погледна телевизора.

— Трябва да си настроиш антената.

— Не е заради антената. Изключил съм звука.

— Защо?

Старецът отвърна с едно от обичайните си изсумтявания, което означаваше, че няма да си направи труда да отговори. Самообявил се за отшелник, той живееше в доброволно изгнание „от войната“, макар че никога не бе уточнявал точно коя война. Контактите му с други представители на човешкия род бяха сведени до минимум.

Малко след като Рейли се бе преместил да живее в съседство, двамата се срещнаха случайно в гората. Рейли се взираше в един мъртъв опосум, когато старецът се появи откъм храсталака и каза:

— Хич не си го и помисляй!

— Кое?

— Да ми вземеш опосума.

Последното нещо, което Рейли би направил, бе да докосне подпухналото безжизнено тяло с розова опашка, издаващо непоносима воня. Той вдигна ръце, за да покаже, че се предава, и изчака босия старец с мръсен гащеризон да извади плячката си от металните зъби на малкия капан.

— Както се мотаеш наоколо, чудно как ти не си попаднал в капана вместо опосума — измърмори старецът.

Рейли дори не подозираше, че някой живее в близост до хижата, която бе купил неотдавна. Предпочиташе да няма никакви съседи, особено такива, които щяха да го следят кога идва и си отива.

Когато старецът се изправи, ставите на коленете му изпукаха и той изруга тихо. Стиснал мъртвото животно с една ръка, той огледа продължително Рейли от бейзболната шапка и брадата до върховете на туристическите му обувки. След като завърши огледа, старецът изплю малко сдъвкан тютюн на земята, за да покаже отношението си към видяното.

— Всеки има право да ходи из гората. Само не ми тъпчи капаните.

— По-лесно ще е, ако знам къде са.

Старецът разтегна напуканите си устни в усмивка и показа пожълтелите от тютюна и доста разядени зъби.

— Ама не знаеш! — Засмя се пак и се обърна да си ходи. — Ще ги намериш, сигурен съм. — Рейли чуваше смеха му дълго след като старецът изчезна в гъстата гора.

През следващите месеци двамата на няколко пъти се натъкваха един на друг в гората. Поне според Рейли тези срещи бяха случайни. Той предполагаше, че старецът се показва, когато иска да бъде видян, и остава невидим, когато няма желание да размени с новия си съсед дори поздрав.

Един горещ следобед двамата се срещнаха на прага на бакалията в близкия град. Рейли влизаше, а старецът излизаше. Кимнаха си. Покъсно, когато Рейли си тръгваше с няколко торби покупки, забеляза, че старецът седи на един стол на сенчестата веранда на магазина и си вее с широкопола сламена шапка. Поддал се на някакъв ненадеен импулс, Рейли извади кутийка студена бира и я подхвърли на стареца, който прояви отличен рефлекс и я хвана с една ръка.

Рейли натрупа покупките си в багажника на пикапа и се качи в кабината. Старецът го гледаше с очевидно подозрение, но младият мъж забеляза, че бирата вече е отворена.

На следващата сутрин на вратата на Рейли се почука силно. Тъй като това се случваше за пръв път, той се приближи предпазливо. Отпред стоеше старецът и държеше керамична купа с парчета сурово месо. Рейли се опасяваше, да не би да е някаква мърша, която са отказали дори и хрътките на стареца.

— В замяна за бирата. Не обичам да съм длъжник на някого.

Рейли взе купата.

— Благодаря. — Гостът му се обърна и пое по стъпалата. Рейли извика след него: — Как се казваш?

— Кой пита?

— Рейли Ганън.

Старецът се поколеба, после измърмори:

— Делно Пикънс.

От онази сутрин помежду им се установи нещо подобно на приятелство, основаващо се най-вече на самотата и съвместното нежелание за контакт с други хора.

Общата стойност на имуществото на Делно надали надхвърляше сто долара. Той постоянно мъкнеше в бунгалото си разни неща, които бе намерил бог знае къде, неща, които бяха напълно безполезни.

Бунгалото му бе издигнато върху колове, за да не се наводнява, когато близката река прелееше. В празното пространство под къщичката бе пълно с вехтории, сякаш така основата щеше да стане по-стабилна. Районът наоколо също бе осеян с боклуци, които според Рейли никога нямаше да влязат в употреба. За Делно събирането бе по-важно от приложението на предметите, които мъкнеше.

Той караше камион, който Рейли наричаше Франкенщайн, защото бе сглобен от различни части, които Делно бе събрал и стегнал в едно цяло. Според Рейли бе истинско чудо, че това нещо изобщо палеше, но както Делно казваше:

— Не е красив, ама с него стигам там, където си искам.

Старецът ядеше абсолютно всичко. Всичко. Всичко, паднало от някое дърво, попаднало в някой от капаните му или уловено от реката. Но с каквато и храна да се сдобиеше, откакто приятелството им се зароди, Делно все искаше да я сподели с Рейли.

За изненада на младия мъж, старецът беше много начетен и можеше да говори по теми, за които не би трябвало да има дори и бегли познания, ако се съдеше по външния му вид. Рейли започна да подозира, че простодушният диалект и речник са престорени. Също както мизерното бунгало, те бяха протест срещу предишния му живот.

Но какво бе включвал този предишен живот, си оставаше тайна на Делно. Той никога не говореше за родния си град, за детството, родителите, професията, децата или съпругата си. Освен с хрътките си, той общуваше единствено с Рейли. Интимните му връзки се свеждаха до купчина стари списания с голи жени, с измачкани от прелистване страници, които държеше на пода под леглото си.

Рейли също не споделяше нищо с Делно. Поне първите две години от познанството им. Но една вечер по залез-слънце Делно се появи в хижата на Рейли с два буркана, пълни с някаква мътна ферментирала течност, която бе приготвил сам.

— Не съм те виждал повече от седмица. Къде беше?

— Тук.

Рейли не искаше компания, но Делно го избута с лакът и влезе.

— Реших, че може да имаш нужда да пийнеш. — Измери младия мъж от главата до петите с един от презрителните си погледи. — Като те гледам, предчувствието не ме е излъгало. Нещо не си във форма. Усетих, че вониш, още докато се качвах по стълбите.

— Е, да, ти си най-подходящият човек, който може да критикува чуждия вид и хигиена.

— На кого се обади?

— Какво?

— Сещаш ли се за онова дрънкало на касата в магазина? Дето си вдига косата на опашка и носи много дълги обици? Каза ми, че си ходил там миналата седмица, развалил си пари и си пуснал цяла шепа монети в автомата отвън. Рече, че си говорил няколко минути, а след като си затворил, си изглеждал така, сякаш искаш да убиеш някого. Скочил си в пикапа и си потеглил, без дори да си платиш покупките.

Той разви капака на единия буркан и го подаде на Рейли, който подуши съдържанието му, поклати глава и го върна на стареца.

— Та питам — продължи Делно, след като отпи голяма глътка от буркана, — на кого се обади?

Вече се зазоряваше, а Рейли още говореше. Междувременно Делно бе пресушил до капка и двата буркана. А Рейли беше просто изцеден до капка — емоционално, умствено, физически. Това се оказа болезнен, но целебен катарзис. С тази изповед изряза всички рани.

Когато нямаше какво повече да каже и бе останал без дъх, Рейли погледна стареца, който го бе слушал безмълвно с часове, без да направи каквото и да е коментар. Набръчканото, обветрено лице изразяваше дълбока печал. Гледаше го прямо и открито за първи път, откакто се познаваха, и Рейли осъзна, че се визира право в душата на приятеля си, който бе преживял неописуема сърдечна болка. Сякаш Делно Пикънс бе изживял всичкото нещастие и несправедливост на света и го беше събрал в този поглед, пълен с безнадеждност.

После въздъхна и протягайки ръка в рядък случай на физически контакт помежду им, потупа Рейли по коляното.

— Иди се измий под мишниците, преди да съм повърнал от вонята ти. Да не хабя хубавия алкохол. Ще ти приготвя закуска.

Никога повече не споменаха за това, което Рейли му бе разказал онази нощ. Сякаш изобщо не се беше случвало. Но Рейли никога не забрави измъчения поглед на Делно в онова утро. А днес, когато вдигна поглед от чашата с кафето, той видя същия израз на лицето му.

— Какво е станало? — Сърцето на Рейли веднага запрепуска в предчувствие на някаква ужасна *катастрофа*. Боинг, пълен с хора, се

е разбил в планината. Президентът е убит. Терористична атака с мащабите на 11 септември.

— Не прави нищо необмислено, става ли? — рече Делно.

— Какво се е случило?

Той измърмори обичайното си оплакване, че от телевизията не може да се очаква нищо добро, и кимна към екрана.

Рейли отиде до допотопния телевизор и усили звука, после си поигра със стайната антена, за да получи по-добра картина.

Образът продължаваше да трепти и звукът не беше добър, но разбра за секунди какво е станало и защо Делно се страхуваше да му го каже.

Джей Бърджис беше мъртъв.

ВТОРА ГЛАВА

— Не ми вярват, нали?

Брит се обърна към непознатия, когото бе наела за свой адвокат. Бяха минали двацет и четири часа, откакто бе открила, че Джей е мъртъв, и все още се надяваше, че това е просто кошмар, от който най-после ще се събуди.

Но кошмарът бе ужасяващо реален.

Малко след трескавото ѝ обаждане на телефон 911 в къщата на Джей пристигнаха линейка и двама полицаи. След тях се появиха съдебен лекар и двама детективи, които се представиха като Кларк и Хавиер. Разпитваха я в дневната на Джей, докато лекарят правеше оглед на трупа, преди да го откарат в моргата. После отиде в участъка с двамата детективи, за да даде официални показания. След като всичко бе записано до последната подробност, тя сметна, че това е краят и че сега ѝ остава да се отдаде на тъгата.

Но тази сутрин Кларк се обади в дома ѝ. Извини се за безпокойството и съобщи, че трябва да изяснят някои детайли, поради което се налага отново да отиде в полицията.

Молбата бе отправена с приятелски и непринуден тон, но Брит се почувства достатъчно притеснена, за да реши, че има нужда от адвокат. Досега беше общувала с адвокати единствено по данъчни или имуществени въпроси и при уточняване на договорите си. Не ѝ се вярваше, че някой от познатите ѝ адвокати е имал работа с полицията.

И тъй като се нуждаеше от препоръка, тя се обади на генералния директор на телевизионния канал, в който работеше.

Водещата новина на всички телевизии беше шокиращата смърт на Джей Бърджис. Колегите ѝ журналисти бяха проявили дискретност относно нейното участие в историята, но все пак го споменаваха, това беше гореща новина. Журналистката с най-висок рейтинг в новините — Брит Шели, сега сама беше новина.

От обективната позиция на телевизионен журналист тя не можеше да не признае, че това е сензационна история. Освен това

съзнаваше очевидната ирония в ситуацията.

Генералният директор изказа съчувствието си:

— Сигурно е било ужасно изпитание за теб, Брит.

— Да, така е. Всъщност продължава. Затова се осмелявам да ви звъня вкъщи.

— Ще ти помогна с всичко възможно — увери я той.

Брит го помоли да ѝ препоръча адвокат.

— Адвокат по криминални дела?

Тя побърза да го увери, че го прави просто като презастраховка. Всъщност даването на показания — не го нарече разпит, си бе чиста формалност.

— И все пак мисля, че трябва да имам адвокат — заключи Брит.

Той се съгласи веднага и обеща да се обади на няколко човека.

Когато Бил Алигзандър пристигна в участъка, бе останал без дъх и не спря да се извинява за десетминутното си закъснение:

— Попаднах в задръстване.

Брит се беше надявала да дойде някой внушителен мъж с харизматично, властно излъчване и едва прикри разочарованието си при вида на дребния, скромен и смутен човечец, който извади визитката си и ѝ се представи секунди преди двамата детективи да се присъединят към тях.

За разлика от адвоката, Кларк и Хавиер бяха като извадени от телевизионен сериал за детективи.

Предишния ден, когато пристигнаха в къщата на Джей и осъзнаха, че разговарят с Брит Шели от новините на Седми канал, двамата бяха доста смутени, както повечето хора при среща с телевизионна знаменитост.

Детективите се бяха извинили, че я занимават с полицейски формалности след такова мъчително преживяване, но за съжаление работата им била да научат точно какво се е случило. Тя отговори на въпросите им възможно най-изчерпателно и те изглеждаха доволни от разказа ѝ.

Тази сутрин обаче тонът, с който задаваха въпросите, се бе променил. Разликата бе осезаема. Вече не бяха впечатлени, че разговарят с телевизионна звезда. В думите им се долавяха нюанси, които липсваха предния ден.

Брит бе готова да им сътрудничи. Тя знаеше, че всяко друго поведение щеше да говори за вина в една или друга степен. А тя беше виновна единствено за това, че се бе озовала в леглото с мъж, който по някаква зловеща ирония бе умрял същата нощ в съня си. Доста шеги щеше да отнесе по-късно за сексуалните изпълнения на Джей, както и за своите собствени.

От едни обятия попадна в други. Намигване.

Сигурно е умрял усмихнат. Намигване.

Свършил е веднъж и веднага след това още веднъж. Намигване.

Ако детективите се надяваха да научат подробности за сексуалните ѝ преживявания от предната нощ, нямаха късмет. Брит помнеше само как се събуди и откри Джей в леглото до себе си. Не си спомняше нищо от случилото се в онова легло. Но дори и след час оживен диалог детективите сякаш не ѝ вярваха.

Преди няколко минути бяха предложили да направят малка почивка, оставяйки я насаме с новопридобития ѝ адвокат. Това ѝ даваше възможност да се запознае с него и по-важното — да чуе неговото впечатление от разговора с детективите.

— Не ми вярват, нали? — повтори тя, тъй като адвокатът не отговори на въпроса ѝ.

Този път той се усмихна смутено.

— Струва ми се, че не, госпожице Шели. — Тонът му бе боязлив, сякаш галеше неговорчива котка. — Подходът им е много задълбочен, какъвто би трябвало да бъде, когато някой е умрял при необичайни обстоятелства.

— Ракът на Джей Бърджис е бил в последна фаза.

— Да, но...

— Пи доста. Алкохолът не би трябвало да се смесва със силните лекарства, които е вземал за рака.

— Несъмнено.

— Хората твърде често смесват лекарства с алкохол и това ги убива. Джей е умрял от сърдечен удар. Или нещо такова.

— Сигурен съм, че сте права.

— Тогава ми обяснете защо ме разпитват толкова продължително.

— Това е естествена реакция при смъртта на техния колега — каза той. — Джей Бърджис е истински герой за хората от местната полиция,

а и не само за тях. Нормално е колегите му да искат да знаят какво се е случило в часовете преди смъртта му.

Беше ѝ се случвало да отразява погребения на загинали полицаи и винаги се впечатляваше от единството на хората от правоохранителните органи в такива моменти. Братството сплотяваше редиците си, когато губеше някой от своите.

Тя разтри челото си и прие довода му с уморена въздишка.

— Предполагам, че е така. Но това е всичко, което знам. Казах им, че не помня какво е станало. Не ми вярват, но се кълна, че това е истината.

— Придържайте се към това — рече той, одобрявайки настойчивия ѝ тон. — Може и да не казвате нищо повече.

Тя го изгледа възмутено и закрачи напред-назад в тясната стаичка.

— Адвокатите твърдят, че е най-добре да не се казва нищо. Но като репортер знам, че хората, които отказват да говорят, изглеждат така, сякаш крият нещо.

— Тогава не се отклонявайте от историята си.

Тя се обърна, готова да възрази срещу това, че нарича обясненията ѝ за случилото се „история“, но в този момент детективите се върнаха.

— Имате ли нужда да отидете до тоалетната, госпожице Шели?
— попита Кларк.

— Засега не.

— Да ви донеса кафе или нещо безалкохолно?

— Не, благодаря.

Той бе едър мъж с редееща рижа коса. Хавиер беше нисък, мургав и тъмнокос. Физически не можеха да бъдат по-различни, но Брит се държеше еднакво предпазливо и с двамата. Тя не се доверяваше на любезността на Кларк, защото смяташе, че е престорена. Сипаничавото лице на Хавиер пък ѝ навяваше асоциации за боеве с ножове и фатални рани. Очите на Кларк бяха сини, а на Хавиер толкова тъмни, че зениците му не се забелязваха, но и двамата я гледаха напрегнато и втрещено.

След като приключиха с любезностите, Хавиер поднови въпросите:

— Стигнахме до това, че имате доста мъгляв спомен за случилото се, след като сте изпили чаша вино в бара.

— Точно така. — Всичко, което се бе случило, след като изпи онази чаша шардоне, беше накъсано и замъглено в паметта ѝ. До един момент. После спомените ѝ за станалото липсваха напълно. Как бе възможно една безобидна чаша вино да предизвика толкова бяло петно в паметта ѝ? Не беше възможно. Освен ако... Освен ако... — „Хапчето на изнасилвачите“.

Чак когато видя как и тримата мъже застинаха като вцепенени, Брит осъзна, че е изрекла думите на глас. Тя опита да се погледне отстрани, оцени онова, което бе казала току-що, и беше поразена от това колко вероятно, не — сигурно бе, че е права.

— Трябва да са ми дали някое от веществата, известни под общото име „хапчета на изнасилвачите“. — Двамата детективи и адвокатът стояха и я гледаха така, сякаш говореше на чужд език. — Те предизвикват временна амнезия — продължи тя нетърпеливо. — Правих репортаж на тази тема. Един случай в Клемсън предизвика загриженост заради зачестилата употреба на хапчетата на партита и в барове, посещавани от младежи. Тези вещества предизвикват краткотрайна загуба на паметта. Понякога паметта изобщо не се възстановява. Но това няма значение, защото, когато ефектът от хапчето отmine, лошото вече е сторено.

Тя изгледа мъжете един по един, очаквайки да се заразят от въодушевлението ѝ при това обяснение за необичайната загуба на паметта. Но те продължаваха да я гледат, без да реагират по какъвто и да е начин. В отчаянието си тя им извика:

— Мигнете, ако ме чувате.

— Чуваме ви, госпожице Шели — каза Кларк.

— Тогава? Не разбирате ли? Във виното ми е било сложено такова хапче. То действа бързо. Това обяснява защо не си спомням нищо след момента, в който стигнахме до къщата на Джей.

— Празната бутилка уиски дали не е друго възможно обяснение? — попита Хавиер.

— Аз не обичам уиски. Никога не пия уиски. Ако Джей ми е предложил да пийна, бих му отказала, особено, при положение че не се чувствам добре.

— По една от чашите имаше ваши отпечатьци. А по ръба ѝ — следи от червилото ви — изтъкна Хавиер.

— Вече сте проверили отпечатьците по чашите? Защо?

Двамата детективи си размениха погледи.

Кларк каза:

— Нека започнем отначало и да проследим случилото се отново. Разкажете ни всичко, което стана.

— Аз не знам всичко, което се е случило. Мога да ви кажа само това, което помня.

— Добре тогава, какво помните? Нали нямате нищо против този път да запишем показанията ви с видеокамера?

Небрежният тон на детектива веднага настрои Брит подозрително.

— Но защо ви е това?

— За да разполагаме с него. Ако се наложи, можем да направим справка в записи, да уточним някоя подробност и така нататък.

Брит не повярва нито на обяснението, нито на змийската усмивка на Кларк, така че се обърна към Алигзандър, който поясни:

— Това е стандартна процедура, госпожице Шели. Разбира се, не сте длъжна да отговаряте, ако не желаете.

— Но аз искам да отговоря на въпросите. Аз самата искам да науча отговорите. Сигурно повече и от вас самите.

Откакто бе позвънила на 911, тя бе пометена от неприятните формалности, следващи неочакваната кончина на някого: обявяването на смъртта от съдебния лекар, показанията пред полицаите, бумащината. Не ѝ беше останало време за емоции. Още не бе успяла да се отдаде на скръбта си от загубата на приятеля си.

И сега не можеше да го направи. Първо трябваше да свърши с неприятната процедура. За да подчертае позицията си, тя повтори:

— Искам да разбера какво се е случило с Джей.

— Тогава нямаме проблем. — Хавиер седна на малката маса и ѝ направи знак да седне срещу камерата. — Не очаквам да се смущавате от камерата естествено.

Усмивката му я прониза като нож. Тя отмести поглед от лицето му и седна. Кларк провери дали камерата е на фокус, съобщи часа, датата и имената на присъстващите, после приседна на ръба на масата и започна да поклаща напред-назад кльощавия си крак.

— Кой на кого се обади?

— В какъв смисъл?

— Кой предложи да се срещнете?

— Джей. Вече ви го казах.

— Можем да проверим разпечатките от телефонната компания.

— Не беше просто споменаване на факт. Думите на Хавиер прозвучаха като завоалирана заплаха.

Брит го погледна право в очите и каза:

— Джей ми се обади през деня и помоли да се срещнем и да пийнем по нещо в бара „Уийлхаус“. Каза, че иска да говори с мен.

— Кога беше предишната ви среща?

— Не съм сигурна за датата. Преди няколко месеца. Когато арестуваха мъжа, обвинен в педофилия, край онова училище в северната част на града. Джей беше на пресконференцията и отговаряше на въпросите за полицейското разследване. Аз бях изпратена да отразя историята. Двамата си магнахме, но не сме говорили. Не интервюирах Джей, а един от полицаите, участвали в ареста.

— Но двамата с Бърджис сте били приятели.

— Да.

— Повече от приятели?

— Не.

Двамата детективи си размениха поредните красноречиви погледи. Алигзандър се наведе леко напред на стола си, сякаш искаше да я предупреди да внимава в отговора.

— И никога не сте били? — попита Кларк.

— Бяхме преди години — отвърна невъзмутимо тя. Кратката ѝ връзка с Джей не беше тайна. — Дойдох да живея в Чарлстън, за да работя в Седми канал. Джей беше един от първите хора, с които се запознах. Излязохме няколко пъти, но връзката ни си остана почти платонична.

— Почти? — повдигна многозначително вежди Хавиер.

— Не сме били нищо повече от приятели през последните няколко години.

— До предната нощ, когато отново сте станали любовници.

— Аз... — Брит се поколеба. Адвокатът вдигна показалеца си, сякаш да я накара да замълчи. Тя сведе поглед към скута си. — Не

знам дали помежду ни е имало интимност онази нощ. Не съм сигурна. Не помня.

Кларк въздъхна, сякаш не можеше да повярва на това, после продължи:

— Значи сте се срещнали в „Уийлхаус“?

— Аз пристигнах в седем, уговорения час. Джей вече бе там. Беше изпил няколко питиета.

— Откъде разбрахте?

— От празните чаши на масата. Разпитахте ли сервитьорката в бара?

Кларк не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Вие си поръчахте чаша бяло вино?

— Да. Не беше особено добро. — Вперила поглед в камерата, тя добави: — Според мен във виното ми е имало нещо.

— Джей ли го е сложил?

Всъщност в този момент и Брит споделяше очевидно скептичното отношение на Хавиер.

— Не се сецам как би могъл да го направи, без да забележа. Не мисля, че е докосвал чашата ми. А и защо да ме упоява?

Кларк прехапа долната си устна. Хавиер не помръдна. И двамата продължиха да я гледат втренчено. Тя си даваше сметка, че видеокамерата записва всяко нейно мигване, всеки дъх. Дали щеше да изглежда виновна на хората, които щяха да гледат записа по-късно? Знаеше, че щяха да търсят издайнически белези, че лъже. Опита да остане напълно неподвижна и със спокойно изражение.

— За какво си говорихте? — попита Хавиер.

— Вече ви казах — отвърна тя уморено. — Нищо особено. Как е работата? Чудесно. А при теб? Правиш ли планове за отпуската? Такива неща.

— И нищо лично?

— Той ме попита дали се виждам с някого. Отговорих му, че няма с какво да се похваля. Той каза: „Добре. Не бих искал да напусна тази земя и да те оставя на някое копеле, което не те заслужава“. Смееше се, държеше се както обичайно — флиртуваше, задяваше се, типично за Джей. Аз се засмях. После осъзнах какво каза и го попитах какво означава това за напускането на земята. Той ми отговори: „Умирам, Брит“.

При спомена за този момент и сериозното изражение на Джей гласът ѝ стана по-дрезгав.

— После ми обясни, че е болен от рак.

На панкреаса. В напреднала фаза. Без шанс да го излекуват, така че няма да се подлагам на химиотерапия и други глупости. Поне няма да съм с опадала коса, когато ме погребват.

След малко Хавиер обясни:

— Според лекуващия онколог, оставали са му само няколко седмици живот. Най-много месец-два. Всички в полицията бяхме ужасно шокирани, когато той ни съобщи. Някои хора плакаха дни наред. Джей предложи да напусне, но шефът каза, че може да работи до самия... въз... край.

Брит кимна, потвърждавайки, че бе чула същото от Джей.

— Той беше толкова жизнен. Изпълнен с енергия. Когато ми каза, не можах да повярвам.

Кларк се прокашля.

— Дали не е използвал болестта си като възможност да спи за последно с всички жени, които е харесвал, преди да...

— Не — възрази тя уверено. — Когато ме покани да се видим, каза, че трябва да говори за нещо с мен. Останах с впечатлението, че е нещо много сериозно.

Хавиер изсумтя.

— По-сериозно от рак в последна фаза?

Брит почти избухна:

— Много важна част от работата ми е умението да преценявам хората, детектив Хавиер. Усещам дали някой премълчава ключовата част от историята си, защото не иска да попадне в новините, или просто преувеличава ролята си, за да се представи за по-важен, отколкото е. Джей не обърна внимание на съчувствието ми и обясни, че има нещо по-важно, за което иска да говорим. Каза, че ми предоставя информацията ексклузивно и че това ще бъде големият удар в кариерата ми. Нито флиртуваше, нито се опитваше да ме сваля. Щях да усетя, ако беше другояче. Джей беше съвсем сериозен. Онова, което е искал да ми каже, е било много важно за него.

Тя замълча. Кларк се наведе напред, нетърпелив да чуе продължението.

— И? Каква беше сензационната история?

— Не знам. Точно тогава Джей предложи да си тръгнем от бара, за да говорим насаме. — Не искаше да им казва, че точно в този момент Джей видимо се бе притеснил. И бездруго подлагаха на съмнение истинността на думите ѝ. Кой би повярвал, че Джей Бърджис би се притеснил от нещо?

Очевидно детективите доловиха, че тя премълчава нещо.

Кларк отново се наведе към нея.

— И в бара сте могли да говорите необезпокоявани, госпожице Шели. Двамата с Джей сте били в ъгъла. Видели са ви. Според свидетели, дори сте допрели главите си, сякаш не е имало никой, освен вас двамата.

Свидетели? Думата прозвуча обвинително.

— Това е крайно преувеличено. Двамата с Джей бяхме доближили глави, за да се чуваме, защото в бара бе ужасно шумно.

— Или за да си шепнете сладко?

Брит изгледа навъсено Хавиер.

— Дори няма да удостоя с коментар това.

— Добре, добре. Да го забравим.

Хавиер остави Кларк да продължи с въпросите.

— Джей е предложил да отидете у тях?

— За да продължим разговора си, да.

— И вие сте се съгласили?

— Разбира се. Мислех, че той ще ми съобщи някаква сензационна история.

— Значи бихте отишли в апартамента на всеки мъж, който ви обещава ексклузивна новина?

— Господин Хавиер! — намеси се Алигзандър. — Няма да допусна да отправяте обиди към клиентката ми.

— Това бе заключение, основаващо се на нейните собствени думи.

— Оставете ги — каза тя на адвоката си. Всъщност реакцията му я зарадва, защото ѝ показва, че той все още е буден, след като от доста време не бе издал и звук. Забележката на Хавиер бе много подла, но Брит беше стигнала почти до края на разказа си и нямаше търпение да приключи. — Когато си тръгнахме от бара, се почувствах замаяна.

— Бяхте ли пили нещо, преди да се срещнете с Джей?

— Вече ви казах. Не.

— Да сте вземали някакви лекарства? Хапчета за простуда, антихистамини?

— Не.

— И главата ви се е замаяла от една чаша вино?

— Очевидно да, детектив Кларк. Това не ви ли се струва странно?

— Не особено. Не и за дама, която не пие уиски. Възможно е да се напиете и от една чаша вино.

— Никога преди не ми се е случвало.

— За всяко нещо си има първи път. — Хавиер се намести поудобно на пластмасовия си стол.

Без да му обръща внимание, Брит се извърна към камерата.

— Още когато излязохме от бара, не се чувствах добре.

— В какъв смисъл?

— Бях замаяна, като пияна. Повдигаше ми се. Не можех да се съсредоточа.

— Случи ли се нещо необичайно по пътя от бара до къщата на Джей?

— Пак ви казвам, много смътно си спомням как вървахме към къщата, но не мисля, че се е случило нещо необичайно.

— Срегнахте ли някой познат по пътя?

— Не.

— Джей ли ви покани да останете да спите при него?

Тя погледна Хавиер право в очите.

— Не помня да го е правил.

— Джей знаеше ли, че не се чувствате добре?

Това беше добър въпрос, но за съжаление, Брит не знаеше отговора.

— Не съм сигурна. Не мисля, че съм го споменала. А може и да съм го направила. Може да ме е питал зле ли се чувствам. Честно ви казвам, не помня изобщо да сме говорили нещо. Отидохме пеш до къщата му и влязохме вътре.

— После какво? Кое беше първото нещо, което направихте, като влязохте вътре?

— Помня, че се чувствах притеснена заради състоянието си.

— Това, че сте били пияна?

— Или дрогирана — натърти тя. — Помня, че отидох до канапето.

— Значи сте знаели къде се намира канапето му?

— Не. Никога преди не бях ходила в тази къща. Просто видях канапето и си казах, че трябва веднага да седна.

— Събухте ли си обувките преди това?

— Не.

— Свалихте ли роклята си?

— Не.

— Кога се съблякохте — преди или след като Джей наля уискито?

— Не съм се събличала.

— Значи Джей ви е съблякъл.

— Не!

Кларк веднага се залови за това.

— Откъде знаете, след като не помните нищо?

Преди тя да отговори, Хавиер се включи:

— Ако вие не сте се съблекли и Джей не ви е съблякъл, как така сте се събудили гола в леглото с него, както сама признахте, че е станало? Искате ли да ви прочета тази част от показанията, които дадохте вчера сутринта, докато чакахме да откарат трупа на Джей в моргата?

— Не, не. Помня какво казах в показанията си, защото то е истината. Това, което не помня, е как сме се съблекли и как сме се озовали в леглото.

— Не помните, че сте пили доста уиски?

— Не.

— Нито че сте се съблекли?

— Не.

— Нито че сте правили секс?

— Не знам дали сме правили.

Хавиер бръкна в джоба на спортното си сако и извади малък прозрачен плик. В него имаше опаковка от презерватив. Празна.

— Намерихме това между възглавниците на канапето.

Брит впери поглед в плика, опитвайки да си спомни нещо, но спомените бяха заличени в паметта ѝ.

— Имате ли навик да носите презервативи в чантата си, госпожице Шели?

Брит срещна невъзмутимо погледа му и отговори спокойно:

— Трябва да е бил на Джей. Може да го е използвал в някой от предните дни.

Кларк поклати глава с почти тъжно изражение.

— Чистачката му е идвала сутринта преди срещата ви. Каза, че изчистила основно цялата къща, дори свалила възглавниците на дивана, за да почисти с прахосмукачката под тях. Беше готова да се закълне, че опаковката не е била там.

Брит попита:

— Намерихте ли самия презерватив?

— Не. Предполага се, че Джей го е изхвърлил в тоалетната.

— А може и да е използвал презерватива през деня. След като чистачката е идвала, но преди нашата среща.

Кларк поклати глава.

— Джей беше тук, в полицията, през целия ден. Дори не излезе да обядва. Тръгна си в шест. Надали е успял да си отиде до къщи, да прави секс с друга жена на канапето и после да се появи в бара и да изпие няколко питиета, преди вие да пристигнете в седем. — Той намигна, а Хавиер се ухили в очакване на следващата реплика на колелата си. — Дори и Джей не беше толкова бърз.

ТРЕТА ГЛАВА

Джордж Макгауън отвори вратата на спалнята си точно навреме, за да види как жена му — Миранда, с която бяха женени от четири години, облича халат върху голото си тяло. Младият мъж в стаята с нея закопчаваше ципа на чантата, в която носеше преносимата маса за масажи.

Без изобщо да се смути от неочакваната поява на съпруга си, тя каза:

— Здравей, скъпи. Не знаех, че си вкъщи. Искаш ли Дрейк да остане? Той току-що свърши с мен. — Клепачите й бяха натежали сънено. — Днес беше направо вълшебен.

Джордж усети как лицето му пламва. Пръстите му стиснаха чашата с „Блъди Мери“.

— Не, благодаря.

Дрейк вдигна масата, сякаш правеше тренировка за бицепси.

— В сряда, нали, госпожо Макгауън?

— Да го направим деветдесет минути вместо обичайните шейсет. Той се усмихна предизвикателно.

— Можем да го удължим колкото искате.

Двусмисленото изказване на Дрейк не убягна на Джордж. Нито горещият мускусен мирис на секс, с който бе пропита стаята, нито намачканите сатенени чаршафи на голямата спалня. Дрейк не беше работил върху масажната маса, а лукавият поглед, който отправи на Джордж, когато минаваше покрай него, каза още повече.

Трябваше да последва самодоволното копеле и да му счупи капачките на коленете, да натроши костите на ръцете му, да му размаже лицето и да го остави без работа. Мазникът, който приличаше на италианец, очевидно тренираше мускулите си, но Джордж можеше да му скрита задника. Може и да бе натрупал малко килограми около талията, но все още можеше да накара този лигльо да съжالياва, че предците му не са си останали в Сицилия или откъдето, по дяволите, бяха.

Вместо това затвори плътно вратата и се обърна към жена си с мрачно изражение. Мълчаливият укор обаче не свърши работа, защото тя не го видя. Беше отишла при тоалетката си и прекарваше четка през кестенявата си коса, докато се любуваше на образа си в огледалото.

Тя определено щеше да се зарадва, ако Джордж възроптаеше, че спи с масажиста в семейната им спалня. Така че нямаше да ѝ достави това удоволствие. А и нещо друго бе по-важно в момента.

— Трябва да видиш това. — Отвори вратичките на високия шкаф и включи телевизора, който бе вътре. — Брит Шели ще даде пресконференция за случилото се с нея и Джей.

— Това ще е интересно.

— Наистина. Тя твърди, че са ѝ дали „хапчето на изнасилвача“.

Вдигнатата ръка на Миранда застина във въздуха. После бавно се отпусна надолу.

— Кой ѝ го е дал, Джей ли?

Джордж сви рамене и увеличи звука. Някаква местна репортерка зададе въпрос за връзката на Брит с починалия Джей Бърджис.

— Бяхме приятели.

— Има си хас — вметна Миранда, като обърна гръб на тоалетката и седна на ръба на неоправеното легло.

— Штттт!

— Не ми шъткай!

— Просто млъкни и слушай.

Джордж остана прав, стиснал дистанционното в ръка, насочил цялото си внимание към екрана и лицето на Брит Шели, показано в едър план. Топжурналистката обясняваше, че няма никакъв спомен какво е станало непосредствено преди смъртта на Джей.

— Помня смътно, че влязохме в къщата му. Нищо повече.

— Смятате, че Джей Бърджис ви е дал това хапче? — попита един репортер.

— Не. Но съм убедена, че някой ми го е дал. Случилото се с мен напомня преживяното от други жени, на които е било дадено такова хапче. — Джордж се обърна и погледна жена си. Тя отмести очи от телевизора, срещна неговия поглед, но никой от двамата не каза нищо.

Джордж отново се обърна към телевизора и чу как адвокатът на Брит Шели отговаря на следващия въпрос. Мъжът сложи юмрук пред устата си и се прокашля. Като бивш полицаи, Джордж знаеше, че този

жест издава притеснение. Адвокатът се канеше да каже нещо, в което не бе сигурен, или направо щеше да излъже.

— Госпожица Шели е дала проба от урина, за да бъде изследвана за наличието на някое от тези упойващи вещества. Но както е известно, те се изчистват от организма относително бързо. Всичко зависи от това какъв вид дрога е приела. Вероятно е изминало прекалено дълго време, за да са останали някакви следи от drogата в организма ѝ.

Един репортер на първия ред попита:

— Значи не можете да докажете, че са ѝ дали „хапче на изнасилвача“?

— Не мога да коментирам, докато не получим резултатите от изследванията.

— За съжаление, самата аз неволно съм попречила на това изследване — намеси се Брит Шели въпреки видимото неодобрение на адвокатката си.

Той заговори, преди тя да успее да добави още нещо:

— В началото госпожица Шели не е осъзнала какво се е случило с нея. В противен случай не би си взела душ, нито би ползвала тоалетната, преди да се подложи на преглед и изследвания.

— С други думи — вметна Миранда, — твърди неща, които не може да докаже.

Без да се обърне към нея, Джордж ѝ махна да замълчи.

— Не, нямам идея какво е причинило смъртта на Джей Бърджис — отговаряше Брит на друг репортер. — Имал е рак на панкреаса, и то в последен стадий — според преценката на лекарите му. Предполага се, че рактът е причина за смъртта му, но предстои аутопсия...

— Знаете ли кога?

— За това трябва да питате съдебния лекар. Надявам се да е по-скоро. И аз искам обяснение за смъртта на Джей, може би повече от всички останали.

— Полицията подозира ли нещо нередно около смъртта му?

Преди Брит да успее да отговори, адвокатът ѝ прошепна нещо в ухото и тя кимна.

— Това е всичко, което мога да ви кажа на този етап.

— Полицията...

— Вие с Бърджис...

— Какво пихте в бара „Уийлхаус“?

Репортерите продължиха да я засипват с въпроси, докато Брит и адвокатът ѝ се оттегляха от подиума.

— Изключи го.

Джордж изпълни желанието на Миранда. В тишината, която настъпи след това, се чуваше подрънкването на кубчетата лед в чашата му с „Блъди Мери“.

— Тази коя поред ти е за днес? — попита Миранда.

— Интересува ли те?

— Разбира се, че ме интересува. Пиян си, откак чухме новината.

— Джей ми беше приятел. Пиенето е моят начин да се отдам на скръбта си.

— Не изглежда добър начин.

— Според кого?

— Според всеки, който се интересува или наблюдава — отвърна тя, натъртвайки гневно на всяка дума.

— Всички се интересуват и наблюдават. Смъртта на Джей е новина. Той беше герой.

— Също като теб.

Няколко секунди той се взира в чашата си, после допи остатъка от питието си.

— Да. Голям герой. Затова се омъжи за мен.

Миранда се засмя тихо.

— Точно така, скъпи. Аз исках герой. — Тя разтвори халата си от кръста надолу. — А ти искаше това.

По-рано той щеше да падне на колене и да зарови лице в скута ѝ. Щеше да потърси с език миниатюрното златно топче, което оставаше скрито, докато тя не се възбудеше. По-рано я побъркваше, като правеше това.

Но после откри кой ѝ бе предложил да си направи пиърсинг на това място. И то развали цялото му удоволствие.

Тя се разсмя и се закри.

— Бедният Джордж, толкова е разстроен от смъртта на Джей, че дори не може да прави любов с жена си.

— Не и когато тя още вони на Дрейк.

— О, моля те! Не се прави на обиден. Кой се забърка в любовна афера с тийнейджърката, която сервира питиета в кънтри клуба?

— Тя е на двайсет и шест. Само изглежда на осемнайсет.

Ако нещо можеше да нарани Миранда — а в момента адски му се искаше да я нарани — това бе напомнянето, че годините ѝ не намаляват. Отдавна бе навършила трийсет. Вече се задаваха четирийсетте. Още не бяха много близо, но тя се ужасяваше от този факт.

На млади години бе станала Мис Чарлстън, Мис Южна Каролина, Мис Това, Мис Онова. Имаше толкова корони и купи, че камериерката не смогваше да ги лъска. Сега други момичета печелеха тези титли. Момичета с по-стегнати бедра и по-щръкнали гърди. Момичета, които не си биеха ботокс толкова често, колкото ходеха на педикюр.

Разсеяно, но и с болка, той се запита дали сегашната Мис Чарлстън би направила аборт, за да запази стегнатия си корем.

Дълбокият смях на Миранда го откъсна от тази мрачна мисъл.

— Евтината ти любовница ли е причината да гълташ виагра напоследък? — Той я изгледа стреснато. — О, да. Намерих хапчетата в шкафчето с лекарствата.

— Чудно как си открила нещо сред купищата антидепресанти, които държиш там. — Той остави празната си чаша на количката с напитки и се зачуди дали да не си сипе още една водка, но после се отказа. Пиеше от трийсет и шест часа. Миранда бе права. Това не беше добре.

— Ако ти трябва хапче, за да го вдигнеш с новата си млада приятелка, значи си по-жалък, отколкото си мислех.

Тя се опитваше да го вбеси, да предизвика разпра. Обикновено той се връзваше и двамата започваха да се карат, докато накрая тя спечелеше. Миранда винаги печелеше.

Но днес той нямаше желание да играе тази игра. Имаше други неща, които бяха много по-важни от вечното съревнование кой ще успее да нарани другия повече.

— И двамата сме жалки, Миранда.

Той отиде до прозореца и дръпна завесата, несъмнено спусната, за да се създаде по-романтична атмосфера за Миранда и Дрейк. От втория етаж, на който се намираше, Джордж виждаше моравата зад имението, където група мъже косяха, плевяха и подрязваха. Отделена от моравата с каменна стена, редовно поливаната ливада се

простираше като зелена покривка. Бяла дървена ограда обикаляше пасбището на състезателните коне.

Виждаше се и покривът на огромния гараж, в който се намираше колекцията от класически автомобили на тъста му, както и неговите собствени коли, всичките измити и лъснати, заредени и готови за пътуване.

Джордж Макгауън произхождаше от работническата класа. Парите — или по-точно липсата им, бяха постоянна грижа за родителите му. За да изхрани седемчленното си семейство, баща му работеше извънредни часове в строителната компания „Конуей“. Работата бе изнурителна, в жегата и праха, и го изпрати в гроба твърде рано. Просто падна и издъхна един августовски следобед, докато работеше извънредна смяна. Лекарят каза, че не е усетил нищо.

Кой би предположил, че най-големият му син — Джордж, ще се ожени за Миранда Конуей, единственото дете на собственика на компанията? Тя бе най-желаното момиче в окръга, защото бе не само най-красивата, но и най-заможната. Тя бе кралица на красотата и богата наследница. Би могла да има всеки мъж, когото пожелаеше. А тя пожела Джордж Макгауън.

— Не мога да се върна назад и да променя станалото — промълви той, докато гледеше как конете пасат кротко, приемайки привилегирования си живот за даденост. Също като Миранда. — А дори и да можех, не бих го направил. Бог да ми е на помощ, не мога да се откажа от всичко това. — Той пусна завесата и се обърна към нея. — Не бих могъл да се откажа от теб.

Тя отметна косата си и го погледна раздразнено.

— Не бъди толкова тъжен, Джордж. За бога, Джей Бърджис е умрял в леглото, до него е лежала красива гола жена. Не мислиш ли, че той би предпочел това, вместо да умре от рака си?

— Достатъчно добре познавах Джей и знам, че наистина би избрал този вариант.

Миранда му се усмихна. Заради тази усмивка всеки мъж би й продал душата си.

— Това вече е моето момче. Моят герой. Моят силен и красив Джордж. — Стана и тръгна към него с котешка походка, развърза бавно колана на халата си и го остави да падне на пода. Когато стигна до мъжа си, притисна голото си тяло до неговото и започна дръзко да

го масажира през панталона. — Тъжен ли си, скъпи? Разтревожен? Знам как да те накарам да се почувстваш по-добре. С мен никога не ти е трябвала виагра, нали?

Тя го галеше с умение, което можеше да се постигне единствено с много практика. Наистина много практика. Той изскърца със зъби и опита да спре притока на кръв, предизвикан от пръстите ѝ, но усилието да ѝ устои бе безнадеждно. Той изпсува, а тя само се засмя и разкопча ципа на панталона му.

— Джорджи-Порджи, накарай ме да... — Надигна се на пръсти и обви крак около кръста му, после ухапа ухото му и прошепна: — Накарай ме да викам.

Душата му вече беше загубена, бе стигнал твърде далеч, за да се надява на опрощение. Така че какво значение имаше?

Облада я грубо.

— Господин Фордайс, повторението започва.

— Благодаря.

Личната асистентка на главния прокурор Коб Фордайс се оттегли и го остави сам в офиса. Той я беше помолил да го предупреди, ако пуснат повторение на пресконференцията на Брит Шели.

Завъртя се на стола си, за да се обърне с лице към шкафа от орех зад бюрото, и включи телевизора с дистанционното. Бяха излъчили пресконференцията точно по обед, когато той имаше важна среща.

Коб познаваше Брит Шели само от екрана. Тя бе начинаещ репортер по време на изборите, които го бяха издигнали на този пост, и също като него с годините бе напреднала в кариерата. Сега отразяваше най-важните събития от столицата на щата за своя телевизионен канал и Коб следеше предаванията ѝ.

Тя задаваше трудни, но добре обосновани въпроси по време на интервютата, превъзхождаше по качества колегите си репортери, всъщност бе най-добрата в целия новинарски екип и Коб често се чудеше защо още не са я грабнали от някоя голяма телевизия.

Освен това се питаше дали не прикрива съзнателно привлекателността си. Може би смяташе, че това отклонява вниманието на зрителите от историята, която представя, или че не изглежда достатъчно убедителна. Миналата година, когато имаше

опасност да се разрази ураган в Чарлстън, Брит Шели отразяваше събитията на живо, облечена в обикновено яке с качулка, стегната под брадичката, с лице, мокро от проливния дъжд. Определено нямаше бляскав вид.

Тя не беше примadona, нито кариеристка. И определено не приличаше на такава, докато стоеше пред колегите си и твърдеше, че не помни нищо след момента на влизането си в къщата на Джей Бърджис. После тя изказа предположението си, че са ѝ дали „хапчето на изнасилвача“.

Говореше с лекота, прямо и убедително. Но ако резултатът от уринния тест се окажеше отрицателен, на адвокатата ѝ щеше да му бъде адски трудно да докаже, че е погълнала хапче, предизвикало пълна загуба на паметта.

Адвокатът, изглежда, си даваше сметка за това. Видът му подсказваше, че не е достатъчно сигурен в твърденията на клиентката си. Изглеждаше измъчен. Приличаше на онези плахи защитници, които на практика помагаша на прокурора да постигне желаната от него присъда.

Тя, от друга страна, беше самото възплъщение на самоувереността. Разбира се, Брит Шели бе свикнала с камерите. Коб също имаше опит в това отношение. Тя можеше да предизвика у публиката си емоцията, която целеше. Той — също.

Пресконференцията завърши с думите ѝ, че иска да научи причината за смъртта на Джей Бърджис повече от всички други. Каза го толкова убедено, че въпреки скептицизма си, Коб Фордайс ѝ повярва.

Той се канеше да изключи телевизора, когато местният новинарски канал пушна на живо друг репортаж по темата.

Говорителят на полицията в Чарлстън беше запитан дали смятат да арестуват Брит Шели.

— Категорично не — отвърна той. — До този момент няма никакви доказателства за престъпно деяние от нейна страна.

Стандартната формулировка, помисли си Коб.

— Джей Бърджис е умрял в съня си. Това е единственото, което знаем на този етап.

Коб се съмняваше. Това не беше единственото, което знаеха. Имаше нещо. Може би нещо повече от предчувствие. Брит Шели бе

усетила, че положението ѝ не е розово, иначе не би предприела изненадващата атака с пресконференцията, изявленията, че са били приятели с Джей Бърджис и че дълбоко скърби за ненавременната му смърт. На практика бе обявила, че е невинна.

Полицайте се бяха проявили като глупаци, защото ѝ бяха позволили да ги изпревари. Трябваше да я скрият от обществеността, дори да я задържат. Това беше огромен гаф от тяхна страна — да ѝ позволят да използва медиите, за да спечели преимущество, като представи защитата си, преди да бъде обвинена.

Фордайс отново посегна да изключи телевизора, когато видя на екрана един от местните репортери, застанал пред сградата на щатската администрация. Ако Коб погледнеше през прозореца, сигурно щеше да види новинарските коли на булеварда.

Точно това се бе надявал да избегне.

— Опитавме се да се свържем с главния прокурор Коб Фордайс днес следобед, за да чуем неговото изявление по повод смъртта на Джей Бърджис, но господин Фордайс не беше в офиса си. Както навярно мнозина от вас си спомнят, Фордайс и Бърджис бяха сред четиримата смели мъже, които рискуваха живота си, за да спасят своите колеги при пожара в полицейското управление на Чарлстън преди пет години.

Пуснаха кадри на горящата сграда, заобиколена от пожарни коли, които се опитваха да овладеят огнения ад.

После на екрана се появи снимка, на която бяха той самият, Джей Бърджис, Патрик Уикъм и Джордж Макгауън, с кислородни маски на почернелите от дима лица, изцапани със сажди, с опърлени коси, сведени глави и грохнали от умора рамене.

Бяха публикували тази снимка на първа страница на „Ню Йорк Таймс“, както и във всеки вестник в южните щати. Националните списания я бяха препечатали като илюстрация към статиите, възхваляващи смелостта им. Фотографът, направил снимката, беше номиниран за „Пулицър“.

— По онова време главният прокурор Фордайс работеше в Областната прокуратура на Чарлстън — обясни репортерът, когато отново се появи на екрана. — Другите трима мъже бяха полицаи. Джей Бърджис е вторият от четиримата герои, който вече не е сред живите. Патрик Уикъм загина трагично, убит по време на дежурство, около

година след пожара. Вчера разговарях с Джордж Макгауън, сега бизнесмен в Чарлстън. Попитах го дали ще направи коментар за смъртта на приятеля си. Той отказа да застане пред камерата, но ми каза, че Джей Бърджис е бил най-добрият приятел, когото човек би могъл да има, и че той ще липсва на всички, които са го познавали.

С това репортажът приключи и на екрана се появиха водещите в студиото, които повториха най-съществените и драматични моменти от историята. Преди рекламите пуснаха отново легендарната снимка и камерата показва в едър план лицето на Джей Бърджис, очите му, в които се отразяваха пламъците, следите от сълзи по страните му.

Коб натисна дистанционното и образът изчезна. Мразеше тази проклетата снимка. Хората очакваха да си държи копие от нея в рамка на стената. А той не искаше изобщо да я вижда.

Стана от стола си и отиде до прозореца. Както очакваше, навън беше пълно с новинарски коли и репортери от всевъзможни медии снимаха репортажите си на фона на сградата на съда.

Пожарът в полицейското управление. Това бе като постоянно завръщащ се кошмар. Отново и отново изникваше повод да се говори за него. Този път смъртта на Джей Бърджис беше възкресила интереса към онази история. Коб не желаше да чува нищо повече за пожара. Искаше му се медиите да забравят за него, вместо постоянно да пускат кадри от гасенето на огъня, да преразказват историята и да показват онази проклетата безсмъртна снимка. Мечтаеше никой да не напомня на гласоподавателите, че ако не беше онзи пожар, навярно Коб нямаше да заема сегашния си пост.

И повече от всичко жадуваше никой да не го напомня на самия него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След пресконференцията Брит прекара остатъка от деня в дома си.

Отговаряше с неохота на телефонните обаждания. Някои бяха от приятели, други — от репортери. Всички искаха да научат подробности за нощта, която бе прекарала с Джей Бърджис. Приятелите ѝ не бяха по-тактични от репортерите. Казваха колко са шокирани от случилото се и колко са възмутени от отношението на полицаите, които я принуждават да се защитава. Но зад съчувствието им тя долавяше огромното любопитство да научат какво *всъщност* е станало. Накрая се умори да повтаря едно и също и престана да вдига телефона.

Единственият човек, чието обаждане очакваше с нетърпение, беше Бил Алигзандър. Надяваше се да чуе, че в урината ѝ са открити следи от рохипнол — един от най-ефективните медикаменти от този род, който не се изчистваше напълно от организма за по-малко от седемдесет и два часа.

Когато дългоочакваното обаждане най-после дойде, адвокатът ѝ съобщи друго.

— Съжалявам — каза той направо. — Тестът е отрицателен за всички вещества от този род.

Брит се сви на кълбо на канапето, стиснала телефона в ръка, и пое дълбоко дъх.

— Всъщност не съм и очаквала друго. Те действат бързо, удрят силно и изчезват веднага. Това им е хубавото според негодниците, които ги пускат в питиетата на жените.

— Ами да... предполагам.

Той ѝ съобщи, че е имал доста неприятни разговори с шефа на полицията и с областния прокурор заради проведената пресконференция.

— Повтаряха, че е трябвало първо да получи съгласието им. Напомних им, че ти не си заподозряна и че няма данни за извършено

престъпление. Обясних, че си упражнявала законните си права според Първата поправка на Конституцията.

— О, това сигурно много ги е изплашило.

Очевидно очакваше реакцията ѝ.

— Работата е там — продължи той спокойно, — че в момента не си любимка на детективите от чарлстънската полиция, най-вече на Кларк и Хавиер. Намекнаха, че умишлено си възпрепятствала разследването.

Свикването на пресконференцията беше пресметнат риск. Брит си даваше сметка, че детективите няма да се зарадват. Но тя искаше да направи публично достойние предположението, че загубата на памет се дължи на поглъщането на упойващо вещество. Сега, след отрицателния резултат от изследването, се радваше още повече, че е споделила с широката публика своите подозрения.

— Ако трябва, ще се подложя на ядрено-магнитен резонанс, за да докажа, че нямам мозъчен тумор или някакво друго увреждане, което да причини бялото петно в паметта ми.

Сега бе ред на адвокатата да бъде духовит.

— Да не забравяме уискито.

Искаше ѝ се да го попита на чия страна е, но нямаше желание да хаби енергията си в заяждания.

— Джей беше мой приятел и аз скърбя за загубата му. Той беше неизлечимо болен от рак и умря в съня си, което мнозина биха сметнали за истинска благословия. Но тъй като аз работя в телевизията, а той бе смятан за герой, и тъй като очевидно сме прекарвали последната нощ заедно, смъртта му се превърна в медийно събитие. Това ми е ужасно неприятно, особено заради него. То лишава смъртта му от достойнство.

— Но нали разбираш, че е дълг на полицията да открие какво точно се е случило с него?

— Разбира се. Това, което не мога да проумея, е защо този дълг не се простира и дотам да открият какво се е случило с мен.

— Има една съществена разлика. Ти си жива.

Разговорът събуди у нея гняв и отчаяние. Щом собственият ѝ адвокат не я възприемаше като жертва, как можеше да убеди полицията в това? Дали не бе преценила прибързано мотивите на приятелите, които ѝ се бяха обадили днес? Може би са били искрено

загрижени. Може би погрешно бе възприела обажданията им като зле прикрито любопитство и желание да научат пикантни подробности.

Тя отчаяно се нуждаеше от солидни съюзници, които не поставяха под съмнение загубата на паметта и което бе по-важно — честността ѝ. Брит нямаше близки, които да я поддържат — родители, братя и сестри, съпруг. Нямаше и познат свещеник, който да я съветва и подкрепя.

Но имаше дълъг списък от влиятелни хора, които ѝ дължаха услуги. Освен сензационните репортажи, Брит правеше предавания за известни личности, които според нея заслужаваха признание за добре свършена работа. Никога досега не се бе възползвала от услугите им. Но едва ли щеше да настъпи по-подходящ момент от сегашния.

Обади се на първото име в списъка си.

— Кабинетът на съдия Мелърс.

— Ало? Мога ли да говоря със съдията?

— Кой се обажда, моля?

Тя се представи и ѝ казаха да изчака. После се обади секретарката на съдията и я заля с поток от извинения. Нямамо никаква пролука в натоварената програма на съдия Мелърс през остатъка от деня предвид предстоящото ѝ назначение от президента.

— Разбирам — процеди Брит, макар да усещаше, че се опитват да я разкарат. Когато президентът номинира съдия Мелърс за Областния съд, Брит отрази новината, включително и с едно пространно интервю. Беше завършила материала си с думите: „Гласуването на номинацията е само въпрос на протокол“.

Очевидно съдията желаше назначението да си остане въпрос на протокол и избягваше каквито и да било контакти със замесената в скандал Брит.

След това тя се опита да говори със собственика на една застрахователна компания, който бе разобличил умишлените грешки и пропуски на гигантите в застрахователния бизнес. Обвиненията му бяха довели до съдебни процеси и скъпи контрапроцеси. Когато в крайна сметка излезе победител, Брит пусна репортаж по този повод, описвайки го като Давид, изправил се срещу Голиат. Той беше казал: „Ако мога да направя нещо за теб...“.

Но когато му се обади, се оказа, че той също е прекалено зает, за да говори с нея. Или поне така ѝ отговориха.

После потърси хирурга, който посвещаваше половината от времето си на крайно бедни пациенти. Семейството, основало след смъртта на детето си фондация за лечение на детския диабет. Пилотът, който бе приземил благополучно аварийния самолет и бе спасил живота на всички на борда.

Брит напредваше по списъка си, без какъвто и да е резултат. Или всички в Чарлстън бяха невероятно заети този следобед, или тя се бе превърнала от суперзвезда в персона нон грата в мига, в който се бе събудила до мъртвия Джей Бърджис.

Накрая се обади на генералния директор на телевизията, за да му благодари, че бе откликнал толкова бързо на молбата ѝ сутринта.

— Господин Алигзандър е истински дар от бога. — Това бе силно преувеличено, но тя вложи всичката искреност, на която беше способна.

— Това е голяма каша, Брит.

— Така е. Изобщо не се забавлявам с тази история.

— Дадох съгласие нашият канал да отрази пресконференцията. Но сега се питам дали съм постъпил правилно.

Това я изненада.

— Така ли? Защо?

— Могат да ни обвинят в пристрастие.

— Въпросите на нашите репортери бяха директни и остри като на всички останали.

— Някои хора не го възприемат по този начин.

— Кой например?

— Служителите на полицията. Хората от щатската администрация. Джей Бърджис беше герой. Хората не се радват на обвиненията, че е дрогирал някоя жена, за да я вкара в леглото си.

— Изрично настоях, че Джей не е замесен в това.

— Така беше, но хората не са глупави. Могат да четат и между редовете.

— Никога не съм...

— Както и да е, радвам се, че се обади. И бездруго щях да ти звъня по-късно тази вечер.

— Оценявам загрижеността ви.

Последва кратка, но многозначителна пауза.

— Всъщност, Брит, смятах да се обадя, за да ти кажа, че не е нужно да идваш на работа утре.

Сравнението с издърпаното изпод краката килимче бе извънредно подходящо в случая. Допреди миг бе просто разтревожена. В следващия вече пропадеше и осъзнаваше, че се носи стремглаво към сблъсъка с твърдата земя някъде долу.

Беше толкова поразена, че остана без думи, без дъх, без мисъл в главата. От всичко, което той можеше да ѝ каже, това бе най-неочакваното. Сигурно не го беше чула правилно. Наистина ли искаше — не, *нареждаше ѝ* — да не отива на работа?

Накрая успя да промълви:

— Трогната съм от загрижеността ви, но няма нужда, добре съм. Наистина. Искам да работя. Нуждая се от това.

Беше вярно. Ако не продължеше да работи, хората щяха да помислят, че не иска да я виждат, че има нещо, което крие. А тя не криеше нищо и не искаше да изглежда по този начин. Освен това щеше да се побърка, ако прекараше още един ден, затворена в дома си в очакване нещо да се случи.

— Вземи си отпуск, Брит. Почини си. До второ нареждане.

Устата ѝ се отвори и затвори няколко пъти, преди да успее да изрече:

— Уволнявате ли ме?

— Не! За бога! Чула ли си ме да казвам такова нещо?

Не съм глупачка. Мога да чета между редовете.

— Колко ще продължи този отпуск?

— Колкото време е необходимо да се справиш с тази бъркотия. Ще изчакаме, за да видим какво ще стане в следващите няколко дни. После ще се прегрупираме.

Вратичката за бягство, която той си оставяше, беше по-широка от Големия каньон. После заговори бащински и я увери, че телевизията ще ѝ помогне с всичко, което може.

— По време на отпуска ще получаващ пълната си заплата — увери я той. Точно преди да се сбогуват, ѝ напомни да се храни добре и да си почива. Ако беше при нея, сигурно щеше да я потупа покровителствено, преди да си тръгне.

Брит затвори, вбесена от лицемерието му. Беше попаднала в скандална ситуация. В местен мащаб това бе голяма новина. Нейният

телевизионен канал имаше предимство, можеше да изпревари конкурентите си и рейтингът им веднага щеше да скочи.

Генералният директор смяташе да се възползва от фурора, който тя бе предизвикала, но в същото време се дистанцираше от нея. Ако станеше нещо наистина неприятно, неговите репортери първи щяха да отразят събитията, но той нямаше да позволи сянката на Брит да хвърли петно върху телевизията.

Когато гневът ѝ се уталожи, тя се почувства изоставена. Лишена от работата си, Брит оставаше без последния бастион, на който можеше да разчита. Изглежда съкратения вариант на пресконференцията във вечерните новини и заключи, че не би могла да изглежда по-искрена в скръбта си по Джей и по-убедителна в твърденията, че не помни нищо, защото е била дрогирана.

Но Брит не беше наивна. Хората бяха склонни да подозират най-лошото, вместо да повярват на най-доброто.

Стъмни се и духът ѝ падна още повече. Каза си, че е гладна, и си стопли нискокалорична готова вечеря, но не изяде и половината. Дълго лежа във ваната, но не можа да се отпусне. Мислите ѝ се връщаха отново и отново към онази нощ. Вече бе премислила всичко хиляди пъти — от момента, в който влезе в бара, до събуждането си на следващата сутрин.

Цели часове липсваха в паметта ѝ, часове, през които би могло да се случи всичко. Не помнеше да е правила секс с Джей, но не помнеше и да е пила уиски, а очевидно го бе направила.

Ако Джей не ѝ беше дал хапчето, тогава кой? И с каква цел? Възможните обяснения я накараха да потрепери от отвращение. Дали искаше да си спомни? Или беше по-добре, че не помни нищо от това, което са правили с нея, докато е била гола и беззащитна?

Беше ходила при гинеколог. Брит настоя за всеки случай да ѝ направят всички изследвания като след изнасилване. Лекарката изпълни желанието ѝ, взе проби от устата, вагината и ануса ѝ, но през цялото време обясняваше, че резултатите надали щяха да представят безспорни доказателства. В нейния случай шансът бе минимален.

Брит се беше изкъпала. Беше минало прекалено много време.

Поне научи с облекчение, че няма следи от сексуално насилие. Не бе получила никакви видими физически наранявания.

Въпреки това, тя се чувстваше емоционално и душевно насилена. И тъй като не помнеше станалото, не можеше да намери начин да се справи с него и терзанията ѝ продължаваха. Седнала във ваната, свила крака до гърдите си и опряла глава на тях, тя се разплака толкова силно, че риданията ѝ отекнаха в банята. Плака, докато сълзите ѝ не пресъхнаха.

Накрая все пак излезе от ваната и се приготви за лягане. Обиколи къщата и изгаси всички лампи. Надникна през прозореца, за да се увери, че някой находчив репортер не бе успял да открие дома ѝ. Това беше малко вероятно, като се имаше предвид, че Брит Шели не е истинското ѝ име. Всичките ѝ данъчни извлечения, заеми, документи бяха на рожденото ѝ име.

Телефонът ѝ липсваше от указателите, получаваше пощата си в пощенска кутия. Само най-доверените ѝ познати знаеха адреса ѝ. Беше успяла да се измъкне от репортерите след последния разпит в полицията, така че не очакваше някой да я е проследил. Все пак провери, за да е сигурна.

Улицата беше тъмна и тиха.

По-късно щеше да се чуди как изобщо е успяла да заспи, и то толкова дълбоко, че не бе чула задействаната аларма от нахлуването в апартамента ѝ. Не беше доловила как мъжът се надвесва над леглото ѝ. Усети появата му чак когато той притисна устата ѝ с ръка.

— Изключи я — изръмжа почти в ухото ѝ. — Изключи я!

Той натика дистанционното на алармата в ръката ѝ. Ужасена, Брит се засуети с бутоните, опитвайки да си спомни специалния код, с който можеше да сигнализира на охранителната фирма, че изключва алармата под принуда. Но не можеше да си спомни нищо, освен стандартния код.

От колко време свиреше началният сигнал на алармата? Кога щеше да се включи сирената? *Моля те, Господи! Сега! Сега!*

— Кодът. — Дъхът му опари врата ѝ. — Хайде!

Тя виждаше осветените бутони над облечената в ръкавица ръка, която се притискаше към устата ѝ. Набра правилната комбинация и звукът спря. Мъжът отслаби натиска, но ръката му остана на устата ѝ.

Със свободната си ръка отметна завивките и я издърпа от леглото. Тя политна, падна тежко и се удари, но се почувства свободна. Ръката му вече не бе на устата ѝ, Брит изкрещя и запълзя към вратата.

Той я сграбчи за косата и тя отново изкрещя.

— Млъкни! — срязва я мъжът, дръпна я за косата да се изправи и пак притисна длан към устата ѝ.

Тя рязко замахна с лакът назад и го удари с все сила. Чу как изстена от болка.

Това бе последното нещо, което чу, преди да изгуби съзнание.

Когато се съвзе, лежеше на една страна.

Цялото ѝ тяло бе натъртено, главата ѝ пулсираше от болка. Имаше чувството, че всеки косъм се забива като игла в черепа ѝ. Краката ѝ бяха вързани, ръцете — извити и плътно стегнати на гърба. Някакъв парцал, може би носна кърпа, беше усукан през устата ѝ. Можеше да движи езика си, но не и челюстта.

На главата ѝ бе нахлузена качулка, подобна на ония, които носеха осъдените на смърт преди екзекуцията. А може би наистина щяха да я екзекутират? Мисълта я изпълни с ужас.

Инстинктът ѝ подсказа, че е на задната седалка на кола, макар да не усещаше движение. Навярно бе дошла в съзнание при спирането на колата.

Секунди по-късно усети, че близо до главата ѝ се отваря врата. Долови през плата на качулката полъха на свеж въздух и пое дъх с облекчение. Освен че ѝ пречеше да вижда, качулката ѝ причиняваше пристъпи на клаустрофобия.

Остана неподвижна и отпусната, преструвайки се, че е в безсъзнание. Знаеше, че всеки опит да се бие, за да се освободи, би бил напразен. Изобщо не можеше да раздвижи крайниците си.

Две ръце я хванаха под мишниците и я издърпаха вън от колата, където я пуснаха да легне на земята. Босите ѝ крака усетиха камъчета, пръст и изсъхнала трева. Чу стъпки, дрънкане на ключове, отваряне на друга кола. После мъжът се върна, обви с една ръка раменете ѝ, с другата я подхвана през коленете ѝ и я вдигна. Пренесе я на десетина метра. Тази кола беше по-голяма, по-висока от първата, разбра го по усилието, с което мъжът я вдигна и намести на предната седалка. Тя клюмна нарочно.

— Стига си се преструвала — каза мъжът. — Знам, че си в съзнание.

Въпреки това, тя остана напълно неподвижна, вслушваше се в звуците и се опитваше да си спомни съветите, предназначени за жените, попаднали в подобна ситуация.

„Не се качвай в колата на похитителя си.“ Тя вече беше вътре.

„Пробвай да му вземеш ключовете и да ги използваш като оръжие.“ Невъзможно.

„Използвай сетивата си, за да се ориентираш.“ Със завързаните си ръце не можеше да докосне нищо, освен тапицерията на седалката. Кожена. Коеето се познаваше и по мириса. Не виждаше нищо. Усещаше вкуса единствено на кърпата в устата си, но той не ѝ подсказваше нищо, освен че е чиста. Имаше лек вкус на прах за пране.

Поне чуваше, така че се съсредоточи върху звуците.

Затръшната врата на кола. Стъпки. Вратата на шофьора вляво от нея се отвори и мъжът седна зад волана, после остави нещо пред нейната седалка, в краката ѝ. Затвори шофьорската врата.

Внезапно я притисна с цялата си тежест и тя си помисли: *Това е, започва се.*

Но той просто се беше навел, за да стигне до предпазния колан. Опита се да го намести и закопчае.

— Ще стане по-бързо, ако се изправиш.

Тя не помръдна и не показа по никакъв начин, че го е чула. Вярваше, че единствената ѝ защита в момента е да се преструва на напълно безжизнена, макар и с риск да бъде малтретирана.

— Както искаш. — Той продължи да се бори с колана, най-после откри края му и го закопча, след което се дръпна от нея. Брит го чу как щракна и своя колан, после запали двигателя. — Дръж се.

Пътят беше доста неравен. Колата се тресеше, преодолявайки дупки и бабуни. На няколко пъти Брит щеше да падне от седалката, ако не беше коланът ѝ. Ако мъжът планираше да я убие веднага, нямаше да си прави труда да ѝ слага предпазен колан. Нали така?

Кой беше той? Защо бе отвлякъл точно нея? Заради откуп ли?

Брит беше известна. Дали похитителят ѝ не бе някакъв побъркан маниак, мечтаещ за слава, който възнамеряваше да убие първо нея, а после и себе си? Или бе случайна жертва на отвличане?

В главата ѝ изплуваха най-различни ужасни истории, някои от които сама бе отразявала като репортер. Понякога похитителите се

отнасяха с пленниците си добре, дори мило, преди да ги убият по най-бруталния начин.

Проклетата да е, ако му се даде без бой.

Но как да се съпротивлява? За нещастие, не знаеше колко време е била в безсъзнание, преди мъжът да спре, за да смени колите. Можеше да са минали часове, а може и минути. Нямаше представа къде бе станала смяната, само знаеше, че до мястото водеше черен път.

Никакви звуци не издаваха местоположението им. Не се чуваха коли, караци с висока скорост, което да подсказва близостта на магистрала, нямаше плисък на вълни, нито звуци от излитащи и кацащи самолети, нито каквото и да било друго. Не можеше да определи и в каква посока пътуваха.

Но сега, след като беше в съзнание, можеше да пресмята колко време пътуват и така да получи приблизителна представа за разстоянието, което изминават. Тя започна да отброява петнайсетминутни интервали.

Преди да изминат петнайсет минути, колата зави от черния път по друг, който бе много по-равен.

Беше ѝ трудно да следи времето. Похитителят ѝ бе включил радиото на някаква станция, която пускаше кънтри музика без прекъсвания за реклами. Брит се съсредоточи върху броенето, без да чува мелодиите.

Първите петнайсет минути минаха. После още петнайсет.

Някъде през третия петнайсетминутен интервал тя обърка броенето. От усилието да седи напълно неподвижно мускулите ѝ се схванаха. Коланът ѝ убиваше. Главата я болеше. Ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали от липсата на нормално кръвообращение.

Когато ѝ се стори, че не може да издържи нито секунда повече, и реши да се размърда, колата рязко зави и коланът ѝ се стегна още. Поеха по друг черен път. Но не след дълго мъжът намали и спря.

Цялата ѝ лява страна, от рамото до глезена, беше изтръпнала от неподвижното стоене в една поза, но Брит пак не помръдна — дори когато той пхна ръка, за да разкопчае колана ѝ.

Мъжът слезе от колата. Освен шума от стъпките му, се чу жужене на насекоми и квакане на жаби. Той отвори нейната врата.

— Сега ще се изправиш ли?

Тя не реагира.

Той въздъхна, стисна я над десния лакът и я дръпна. Главата ѝ се олюля, сякаш щеше да се търколи от раменете. Нервните ѝ окончания запищяха от болка. Тя захапа кърпата в устата си, за да не изстене.

Похитителят я вдигна от седалката и я понесе. Изкачи три стъпала. Малко се затрудни, докато отвори някаква врата, после се завъртя настрани, за да влезе, без да я пуска. Като младоженец, който пренася булката си през прага.

Вътре беше горещо и задушно. Звукът от стъпките му резонираше, сякаш под пода имаше празно пространство. Брит чу да тупва нещо тежко. После я остави грубо върху един стол.

— Можеш да седиш или да се преструваш на умряла и да паднеш на пода. Където ще си останеш да лежиш, защото повече няма да те вдигам.

Тя остана седнала и чу развеселеното му изсумтяване, после щракването на ключа на лампата. Изведнъж качулката изчезна от главата ѝ и светлината заслепи очите ѝ. Брит инстинктивно ги затвори, после отново погледна и примигна към похитителя.

Той стоеше пред нея, спокоен и невъзмутим.

— Отдавна не сме се виждали, госпожице Шели.

ПЕТА ГЛАВА

Отначало брадата я заблуди. После се абстрахира от нея и позна лицето. Още минута-две ѝ трябваша, за да се сети за името, но накрая и то изплува в паметта ѝ. Ганън. Рейли Ганън.

Това, че го позна, не намали страха ѝ. Когато протегна ръка към нея, тя се сви уплашено. Ганън се намръщи на реакцията ѝ. Поколеба се, сякаш не беше убеден, че наистина се страхува, после се пресегна зад главата ѝ и отвърза кърпата, която ѝ пречеше да говори.

Тя навлажни устните си. Или поне опита. Езикът и устата ѝ бяха пресъхнали. Когато най-сетне успя да проговори, думите излязоха с хриптене:

— Да не си се побъркал?

Той не каза нищо, просто ѝ обърна гръб. Побутна с маратонката си малка черна пътна чанта, чието тупване навярно бе чула преди малко. После отиде под вентилатора на тавана и дръпна шнурчето, висящо от него. Моторът забръмча и перките се завъртяха, раздвижвайки леко топлия въздух.

Намираха се в нещо подобно на бунгало с обща дневна и кухня. Брит предположи, че отворената врата води към спалня, но там беше тъмно и не се виждаше нищо. Мебелите бяха стари и явно събирани отгук-оттам, но мястото бе чисто и подредено. Всички прозорци бяха отворени. Насекомите се блъскаха в мрежите, устремени към светлината. Отвън цареше непрогледен мрак. Нямаше външно осветление. Дори луната не се виждаше.

Брит бе облечена с потника и боксерките, с които си беше легнала да спи, но върху тях имаше тънко яке, което би трябвало да се намира в дрешника ѝ. Явно се бе погрижил да я облече, докато е била в несвяст.

Той извади бутилка вода от един стар хладилник, отвори я и я изпи на един дъх, после захвърли празното шише в кофата за боклук под мивката.

Погледна към Брит, извади друга бутилка вода от хладилника, отвори я и прекоси стаята. Вентилаторът разроши косата му и сега тя забеляза още една съществена промяна във външността му. Преди косата му беше къса, почти като на военен. Сега бе дълга няколко сантиметра и край ушите се сливаше с брадата. Брит забеляза, че някои от тъмните чупливи кичури са прошарени.

Той поднесе бутилката към устата ѝ.

— Ще трябва да ми отвържеш ръцете.

— Забрави.

— Не мога така.

— Искаш ли да пиеш или не? — Той притисна гърлото на бутилката към устните ѝ. Тя започна да пие жадно, но в един момент водата препълни устата ѝ. Брит наклони глава назад, за да покаже, че ѝ е достатъчно.

Той отдръпна бутилката, но не достатъчно бързо. Водата се стече по брадичката ѝ към гърдите. Няколко капки паднаха и върху голите ѝ крака. Брит ги проследи и когато вдигна глава, забеляза, че той гледа в същата посока. После погледите им се срещнаха.

Мъжът се отдръпна толкова рязко, че тя подскочи изплашено.

— Успокой се най-сетне. Няма да те нараня.

— Вече го направи.

Той отново протегна ръка към тила ѝ и зарови пръсти в косата ѝ, после предпазливо ги плъзна по главата ѝ, докато не видя, че тя примигва от болка.

— Имаш цицина.

— Ти какво очакваше?

— Очаквах да имаш цицина. Защото не направи това, което ти казах. Ако не се беше развикала, нямаше да се наложи да те ударя.

Тя понечи да каже, че ще го има предвид следващия път, когато някой се опита да я отвлече от леглото ѝ посред нощ. Но си замълча.

Не можеше да е съвпадение, че Рейли Ганън я бе отвлъкъл два дни след като тя се беше събудила в едно легло с мъртвия Джей Бърджис. Не знаеше по какъв начин са свързани двете събития, но разбираше, че трябва да има някаква връзка, и възможните варианти я плашеха.

Той изчезна през вратата към тъмната стая. Светна лампата в нея. Брит чу някакво шумолене, отваряне и затваряне на врати и след

малко той се върна с шишенце с някакви хапчета. Постави две върху дланта си и ѝ ги подаде.

— Изпий ги.

— Какво е това?

— Ибупрофен. — Той обърна шишенцето, за да може тя да прочете етикета. — Виж сама.

— Не искам.

— Защо? Страхуваш се да не съм ги подменил с „хапчетата на изнасилвачите“ ли?

Тя вдигна глава към лицето му и се изуми колко състарен изглежда в сравнение с последния път, когато го беше видяла. Не бяха само няколкото бели косъма. Кожата му бе почерняла от дълго излагане на слънце. Брадата и мустаците му бяха черни като на пират и скриваха устните, които бяха плътно стиснати, сякаш бяха забравили да се усмихват.

Но това, което го състаряваше, бяха очите. Не толкова фината мрежа от бръчки покрай ъгълчетата им, колкото студеният безизразен поглед, който я караше да потръпва. Годиците бяха превърнали очите му в замръзнали езера.

А може би очите му винаги са били такива. Все пак го беше виждала само няколко пъти, при това от разстояние, защото Ганън избягваше репортерите. В съзнанието ѝ той бе само неясна фигура, бягащ от камерите, обект на гореща новинарска история.

Ако той търсеше отмъщение, по-добре да приключат с това.

— Защо ме доведе тук?

— Направи предположение.

— Джей Бърджис.

— Право в целта.

Смъртта на Джей бе предизвикала това... каквото и да беше то. Смъртта на Джей бе извадила Рейли Ганън от неизвестността. Рейли беше напуснал Чарлстън преди пет години и повече нищо не се чу за него. Поне тя не беше чула.

Може би двамата с Джей бяха поддържали контакт. Джей не го беше споменавал, а тя не се бе сещала да пита за Рейли Ганън. Веднага щом репортерите престанаха да се интересуват от него, тя го беше забравила.

Той подхвърли леко хапчетата в дланта си.

— Ще бъде дълга и тежка нощ за теб, по-добре ги изпий.

Брит се поколеба за секунда, после отвори уста.

— За нищо на света няма да те оставя да ме ухапеш. Извади си езика.

Тя го направи. Той постави таблетките върху езика ѝ, сетне отново допря бутилката с вода до устните ѝ. Този път надигна шишето по-внимателно и тя преглътна по-лесно. Изпи всичката вода. Рейли се обърна и отиде да изхвърли шишето в кухнята.

— Ти имаш ли... — Поколеба се как да се изрази, после опита отново: — Ти имаш ли нещо общо с онова, което се случи с Джей и мен онази нощ?

— Защо питаш?

— Имаш ли?

На връщане той издърпа един стол от малката маса за хранене и го постави на метър от нейния. Възседна го с облегалката напред и опря лактите си.

— Ти ми кажи.

Брит Шели, възплъщение на самообладанието пред камерите, стоеше невъзмутимо пред погледа на похитителя си. Несъмнено се страхуваше, но умееше да скрива емоциите си. Той не можеше да не оцени това, че не изпадна в истерия, след като го разпозна, което стана почти незабавно. Въпреки променената му външност, тя го беше познала.

— Помниш ли името ми?

Брит кимна.

— Би трябвало.

Точно тя беше забила последния гвоздей в ковчега на неговата репутация. Тя беше белязала съдбата му завинаги. А и кой знае колко съдби бе съсипала след това. Трябваше ли да се чувства поласкан, че го помнеше сред многото? Може би не. Може би тя просто не забравяше лицата и имената на хората, които унищожаваше.

— Помня те, Рейли Ганън.

— Помниш неща отпреди пет години, но не и от по-предната нощ. Или само твърдиш, че не помниш?

— Това е истината.

— Доста удобна амнезия.

Рейли виждаше, че тя се опитва да измисли начин, по който да се справи с него. Почти можеше да отгатне какво крои, докато обмисляше възможните стратегии и отхвърляше една за сметка на друга.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да научиш, ако развържеш ръцете и краката ми — рече тя накрая.

Значи беше решила да се пазари.

— Не става. Разкажи ми какво стана в дома на Джей онази нощ.

— Да не мислиш, че не искам?

Дотук с пазаренето. Тя премина към викове и отчаяние. Може би страх. Рейли видя една сълза да проблясва в ъгълчето на окото ѝ, но това не го трогна. Очакваше да заплаче, бе подготвен за тази реакция.

— Можеше да си спестиш драматичното отвлечане и бензина до Чарлстън и обратно, както впрочем и затвора, в който ще лежиш заради това отвлечане, тъй като няма да научиш нищо. Нямам абсолютно никаква представа какво се е случило, след като двамата с Джей влязохме в къщата му.

Тя устреми поглед към него, наклонила глава встрани, за да изглежда безпомощна, и запримигва, докато сълзата не се плъзна по бузата ѝ.

— Освободи ръцете и краката ми. Моля те!

От пазарене до отчаяние и сълзи за по-малко от шейсет секунди. Тази жена определено имаше талант.

— Не.

— Ще ти кажа всичко, което знам — натърти тя. — Обещавам. Но така ми е адски неудобно. Моля те!

— Не.

Тя кимна към отворената предна врата.

— Къде бих могла да отида? Дори не знам къде се намирам.

— Кажи ми какво се случи в къщата на Джей.

Главата ѝ клюмна напред и русата ѝ коса се спусна като завеса над раменете ѝ. Остана така няколко секунди, после вдигна глава и промълви:

— Не мога да си спомня.

Сега пък примиреност. Явно беше чела някоя книга със съвети какво се прави в случай на отвлечане.

— Кажи ми това, което помниш.

Цяла минута, а може би и повече, двамата се взираха един в друг през тясното пространство, което ги разделяше. На живо, с негритмирано лице и пусната коса, тя изглеждаше доста по-млада, отколкото на екрана. И по-дребна. Очите ѝ бяха сини, погледът ѝ — спокоен и пряк, нещо, което тя несъмнено използваше и пред камерата, и в живота.

Но откритият ѝ поглед не му подейства. Той беше имунизиран. Брит явно усети това, защото първа отстъпи. Не отмести поглед, но си пое дъх.

— Пристигнах... Не, ще започна отначало. Отидох в бар „Уийлхаус“ по покана на Джей.

Разказа му как Джей ѝ се бе обадил по-рано същия ден и я беше поканил да пийнат по чашка с обяснението, че иска да говори с нея за нещо.

— Не каза за какво. Разбрах само, че е важно.

Тя говореше, без да влага емоции, сякаш бе превключила на автопилот. Рейли предположи, че бе повторила тази история пред полицаите поне десетина пъти.

— Не звучеше така, сякаш ме кани на среща — обясни му. — Не бях го виждала от месеци. Не бяхме говорили по телефона. Това беше първият контакт помежду ни от дълго време насам. Аз отвърнах: „Разбира се, защо да не се видим“. Джей предложи да се срещнем в седем часа. Пристигнах точно навреме. — Тя замълча, за да си поеме дъх, после попита: — Ходил ли си някога в „Уийлхаус“?

— Тази вечер.

— Тази вечер? Отбил си се да пийнеш едно, преди да нахлуеш в дома ми и да ме отвлечеш? Сигурно влизането с взлом и отвлечането събуждат особена жажда у човека.

Без да обръща внимание на иронията ѝ, той обясни:

— Докато живееш в Чарлстън, този бар още не съществуваше. Исках да огледам разположението му.

— Защо?

— На коя маса седяхте?

— В далечния ъгъл.

— Вдясно от входа? До прозореца?

Тя поклати глава:

— Вляво.

— Добре.

Докато той запечатваше този образ в ума си, Брит попита:

— Как откри къде живея?

— Проследих те.

— Днес?

— Преди пет години.

Той усети, че това я смуги. Брит се раздвиги на стола си, но не направи никакъв коментар.

— Знаех, че не може да нямаш алармена система — продължи той. — Знаех също, че най-често използваш задната врата, която води към кухнята, и предположих, че алармата се задейства с известно забавяне. Затова влязох оттам.

— С шперц ли?

— Алармата започна да писука. Надявах се поне на минута и половина, преди да се задейства сирената. Повечето хора я нагласят на по-продължителен интервал, но предположих, че разполагам с минимум деветдесет секунди, за да те накарам да набереш кода. Освен това реших, че жена, която живее сама, ще държи дистанционното за алармата някъде до леглото.

— Откъде знаеш, че живея сама?

— Джей никога не излизаше с омъжени жени.

Тя остави това без коментар и просто каза:

— Деветдесет секунди да откриеш спалнята ми и да ме принудиш да изключи алармата. Не е много време. Бил си сигурен, че ще се подчиня.

— Разчитах на това, че ще си изплашена.

— Наистина бях. Направо се побърках от страх.

— Значи предчувствието не ме е излъгало.

— Ами ако не се бях изплашила? — попита тя. — Ако имах пистолет до леглото, вместо дистанционно за алармата? Можех да те застрелям.

Той демонстративно огледа бунгалото, после отново се обърна към нея.

— Нямам какво да губя.

Това отново я накара да се почувства неловко. Тя отмести поглед за момент, после отново се взря в него.

— Освободи ми поне краката, моля те. Само краката!

Той поклати глава.

— Изтръпнали са.

— Според вестниците — продължи Рейли — барът е бил пълен същата вечер.

Брит направи кратка пауза, която не му убягна, и продължи с описанието на обичайната навалица в бара в часа, в който две питиета се продаваха на цената на едно.

— Беше претъпкано, но забелязах Джей веднага щом влязох. Отидох...

— Чакай. Имаше ли хора, седнали на бара? Аз седнах там, като ходих днес. Има двайсетина високи стола покрай него.

— Мисля, че имаше поне три редици правостоящи.

— Колко бармани бяха на работа?

— Не съм ги броила.

— Колко сервитьорки?

— Не знам. Няколко. Четири, пет, шест. Не знам.

— И всички бяха заети?

— И то много. Чуваха се шумни разговори, музика, тракане на чаши...

— Попита ли салонния управител дали Джей е пристигнал?

— Нямахте го на мястото му. Казах ти, сама забелязах Джей.

— Значи не си съобщавала за пристигането си?

— Не.

— Някой да те е заговарял?

— Не.

— Привлече ли нечие внимание?

— Не.

Той я погледна право в очите, после сведе взор към гърдите ѝ и към голите ѝ бедра. Погледът му демонстративно се задържа там, преди да се върне на лицето ѝ. Явно му беше трудно да повярва, че никой не я е забелязал.

Тя се раздвижи смутено.

— Виж, повторих всичко това няколко пъти пред полицаите. Не се случи нищо необичайно. Нищо.

— Показват те по телевизията всеки ден. И никой не те с познал? Не си срещнала ничий поглед, освен този на Джей?

Тя затвори очи, върна мислено сцената и се опита да изтръгне някакъв спомен.

— Мисля, че може би... може би... — Отвори очи и въздъхна отчаяно. — Май срещнах погледа на един мъж, който стоеше на бара, но вече не съм сигурна дали си го спомням, или съм си го въобразила.

— Може би ако не се напрягаш толкова, споменът сам ще изплува. — Той се взира в лицето ѝ няколко секунди, после добави: — Освен ако тази загуба на паметта не е престорена и си спомняш всичко съвсем ясно.

Стори му се, че ако краката ѝ не бяха вързани, щеше да се нахвърли отгоре му. Лицето ѝ пламна от гняв и бе готова да атакува, въпреки че не можеше да помръдне.

— Защо ми е да се преструвам, че съм загубила паметта си?

— Ами едната възможна причина е, че си се събудила до мъртъв мъж и просто прикриваш задника си.

— Не съм направила нищо, с което да причиня смъртта на Джей.

— Може сексът да е станал по-груб и нещата да са излезли извън контрол.

— Не.

— Преди да усетиш, любовникът ти е спрял да се движи. Или пък сте играли някаква игричка, която се е прецакала.

— Не сме...

— Може Джей да е получил сърдечен удар, ти си изпаднала в истерия и не си успяла да му помогнеш. Всичко е възможно. И двамата сте били пияни от изпитото уиски — пишеше го във вестниците. При това уискито не е твоето питие. Може би те прави дива, ирационална, склонна към насилие. Ти...

— Нищо такова не е станало!

— Откъде знаеш, след като не си спомняш?

— Щях да си спомням, ако съм го убила, макар и неволно.

— Сигурна ли си?

Това я накара да се ядоса още повече.

— Писна ми от това. Писна ми и от теб. Развържи ме! — извика тя.

— Можеш да пициш колкото си искаш, никой няма да те чуе. Само ще прегракнеш и ще навредиш на скъпоценния си глас. Не би искала това да се случи.

Сините ѝ очи го пронизаха.

— Ще те тикнат в затвора заради това. Нямам търпение да отразя процеса срещу теб. В деня, в който отидеш в затвора, ще бъда там с микрофон и камера.

— Знаеш ли как умря Джей?

— Не!

— Ти ли го уби?

— Не!

— Чукахте ли се?

ШЕСТА ГЛАВА

Вулгарността му я шокира дотам, че забрави гнева си.

— Какво?

— Да ти го напиша ли?

Тя погледна настрани, после заби поглед в пода.

— Трябва да отида до тоалетната.

Въпросът му бе умишлено груб и постигна целта си. Понякога гневът преминава в инат. Ако се заинатеше да мълчи, той нямаше да научи нищо.

Сега Брит беше омекнала и той можеше да се държи по-благоразположено. Малко по-мило. Коленичи пред нея и с джобното си ножче срязва изолирбанда, с който бяха стегнати глезените ѝ.

— Благодаря. — Тя направи опит да стане, но се строполи обратно на стола. — Краката ми са изтръпнали.

Рейли я хвана за лакътя, когато отново се изправи, и тя предпазливо направи крачка напред.

— Ох!

— Размърдай пръстите си.

Мина цяла минута, преди да успее да се задържи стабилно на краката си. Той продължаваше да придържа лакътя ѝ и двамата заедно прекосиха спалнята до вратата на банята.

— Тук ли живееш, откакто напусна Чарлстън?

— Да.

— Сам ли?

— Една миешца мечка се навърташе отвън няколко месеца.

— Не се ли ожени?

— Не.

Сега бяха в спалнята. Той протегна ръка през отворената врата и светна в банята. Днес следобед, преди да тръгне, бе почистил крановете с дезинфекциращ препарат. Бе закачил чиста кърпа. Беше сложил нова ролка тоалетна хартия. Беше извадил нов сапун в чинийка, донесена от кухнята.

През цялото време, докато чистеше, се питаше защо си прави труда. Не смяташе да я кани на гости. Но сега се радваше за положените усилия. Така и жилището, и самият той изглеждаха малко по-представителни.

— Не беше ли сгоден?

— Бях. — Той се дръпна настрани и ѝ направи знак да влезе в банята. Прочете въпроса в очите ѝ, но нямаше намерение да обсъжда проваления си годеж. Поне засега. — Побързай. Имаме да говорим за много неща.

— Не си освободил ръцете ми.

— Ще се оправяш.

— Не мога с вързани ръце.

— Обзалагам се, че ако много ти се ходи, ще намериш начин.

Щом влезе в банята, Брит веднага затръшна вратата. Той завъртя дръжката и я отвори.

— Тази врата ще си остане отворена.

— Не е необходимо.

— Необходимо е, ако искаш да ползваш тоалетната.

— Наказваш ме, нали? Заради онова, което се случи тогава... Искаш да ме унизиш, независимо от факта, че аз просто си вършех работата.

— Ако няма да пишкаш, по-добре се връщай на стола.

Тя помисли, после попита:

— Може ли поне да притвориш вратата?

Рейли се съгласи. Докато тя ползваше тоалетната, крачеше нервно из стаята. Застана до прозореца и се вгледа в непрогледния мрак навън. Опита да отвори сенника на прозореца, после го удари ядосано, отиде до леглото и седна.

Вярно беше, че ѝ имаше зъб. Искаше да я накара да усети вкуса на унижението. *Не е приятно, нали, госпожице Шели?* Ако тя се чувстваше безпомощна и ситуацията бе извън нейния контрол, това бе добре. Защото точно така се чувстваше Рейли преди пет години, когато тя забавляваше телевизионните зрители с неговата лична драма. Брит Шели правеше репортаж след репортаж за неговата деградация със самодоволството на цирково конферансие.

Само като се сетеше за това, и ръцете му отново се свиваха в юмруци. Рейли нямаше да я удари, но бе готов да започне да налага

стената, за да излее гнева си от несправедливостта, която го бе сполетяла. Несправедливостта, за която Брит Шели беше допринесла.

Докато той бе в това настроение, не я съветваше да споменава Хали. *Не беше ли сгоден?* Не бе добра идея да отваря старата рана.

Рейли седеше на ръба на леглото, когато тя отвори вратата на банята с крак.

— Ти... — Замълча. Изражението му разкриваше горчивината, която бушуваше у него. Той определено не се опитваше да я прикрие.

Брит се поколеба на прага на стаята, сякаш бе готова да се скрие обратно в банята. Наслаждавайки се на смущението ѝ, той се изправи бавно.

— Обърни се.

— Защо?

— Обърни се! — повтори той рязко.

Лицето ѝ стана още по-нещастно.

— Моля те! Сигурно мислиш, че... репортажите, които направих... усложниха ситуацията, в която се озова, защото...

— Манипулираха мнението на хората?

— Тогава бях млада и зелена и ужасно амбициозна. Опитвах се да привлека зрителския интерес.

— За моя сметка. — Той тръгна към нея и тя отстъпи назад.

— Много време мина оттогава.

— Моите спомени са още пресни.

— Не би искал да направиш нещо, което да ти навлече нови неприятности. — Извика уплашено, когато той сложи ръце на раменете ѝ и я завъртя с гръб към себе си. — О, боже! — проплака тя. — Моля те, не ме наранявай!

Рейли доближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Отпусни се, госпожице Шели. Просто исках да проверя ръцете ти, за да съм сигурен, че не си взела нещо от банята. — После рязко я пусна.

Тя се обърна, пое си дълбоко дъх няколко пъти и преглътна. Пред очите му страхът ѝ се превърна в гняв.

— Нарочно ме изплаши и ме накара да си мисля...

— Какво? Че наистина съм насилникът, за когото ме представи?

— Какво очакваше да откъсна от банята ти? Бръснарско ножче?

Той не отговори. Не я беше довел тук, за да водят словесни битки.

— Губим си времето. Върви да седнеш на стола си.

— Докога ще продължава това?

— Докато науча от теб всичко необходимо.

— Всичко необходимо за какво? Докъде ще ни доведе това? Отвлечане, разпити... Какво смяташ да правиш?

— Смятам да те накарам да седнеш. — Той кимна с брадичка към дневната. — Ако не седнеш доброволно, ще те завържа за стола.

Тя се върна при стола си. Щом седна, той извади изолирбанд от черната си чанта. Брит пъхна крака под стола.

— Моля те, обещавам да не ставам, докато не ми позволиш. Моля те, не ме връзвай!

След като се визира известно време в нея, той седна на другия стол.

— Не отговори на въпроса ми. Правихте ли секс с Джей?

Тя впери поглед в едно от копчетата на ризата му. Повече не отмести поглед от него.

— Кълна ти се, не знам. Гинеколожката ме прегледа, но единственото, което можа да установи, беше, че няма никакви... видими травми.

Рейли всмукна бузата си и я прехапа, обмисляйки чутото. Чудеше се дали да ѝ повярва и защо изобщо му пукаше дали е правила секс с Джей или не.

— Ти отиде при него в ъгъла на бара. Как ти се стори той?

Брит се засмя, но в смеха ѝ прозвуча печал.

— Както обикновено. Красив и елегантен. Чаровен. Прелъстителен.

— Такъв си беше нашият Джей.

Тя го погледна с любопитство.

— Винаги ли е бил такъв? Още когато бяхте момчета?

— Винаги. Какво пихте?

Явно се канеше да пита още за момчешките им години, но вместо това отговори на въпроса:

— Той пиеше водка или може би джин. Нещо бистро, с лед. Беше изпил две-три чаши. Поръча си още една заедно с моята чаша вино.

— На някоя от сервитьорките ли?

— Да, на тази, която дойде на нашата маса.

— Същата сервитьорка ли ви донесе питиетата или друга?

— Почти съм сигурна, че беше същата. Помня, че ѝ благодарих, когато ми сервира виното, но в момента разговаряхме с Джей и не обърнах особено внимание.

— Какво стана, след като ви донесоха чашите?

— Чукнахме се.

— Мислиш ли, че Джей е пуснал нещо във виното ти?

— Защо да го прави?

— Мислиш ли, че го е направил?

— Не.

— Имаше ли възможност да го направи?

— Не, ние...

Брит млъкна внезапно, сякаш се сети за нещо.

— Какво?

— Аз... — Погледна го и навлажни устните си. — Сега си спомних нещо. Носех си жилетка. Винаги си нося. Заради климатиците.

— И?

— В бара беше претъпкано и топло, така че жилетката не ми трябваше. Помня, че се обърнах, за да я закача на облегалката на стола си. Беше извита като тази. — И тя посочи стола, на който седеше Рейли. — Жилетката ми падна на пода. Наведох се да я вдигна.

— Кое то е дало на Джей достатъчно време да пусне нещо в чашата ти с вино?

— Не знам. Предполагам, че да. Но трябва да е бил невероятно бърз и сръчен. — Брит поклати глава. — Не мисля, че го е сторил. Защо да го прави?

— Точно така. Знаел е, че ще спиш с него и без да те дрогира.

Тя го изгледа с нарастваща омраза, но не реагира на обидата. Рейли не се извини, но каза:

— И аз не мисля, че Джей е пуснал нещо във виното ти. Това би наранило егото му. Той адски се гордееше с умението си да вкарва жените в леглото. — Даде ѝ време да го осмисли, после продължи: — Но ако не е бил Джей, тогава кой?

— Нямам представа. Може би някой си е направил гадна шега. Но съм убедена, че е станало в бара. Още когато си тръгнахме оттам,

се почувствах замаяна. Когато стигнахме до къщата на Джей, вече ми беше много зле.

— Каза ли на Джей, че не ти е добре?

— Не мисля. Нямах търпение да чуя това, което се канеше да ми съобщи. Не исках да отложи разговора за друг път.

— Аха. Нищо не може да застане между теб и сензационния репортаж.

— Абсолютно си прав! — изстреля тя в отговор.

Рейли можеше да добави, че знае докъде може да стигне в преследване на голямата новина, но не го направи.

— Джей те е подмамил с...

— Не ме е *подмамил*. Каза, че трябва да говори с мен. Когато ми призна, че е болен от рак, помислих, че това е поводът за срещата ни. — Тя замълча за момент, после заговори отново с по-мек тон: — Ти знаеше ли за болестта му?

Внезапна болка прониза сърцето му, но изражението му остана непроменено.

— Не и докато не научих, че е умрял в леглото, докато е бил с теб.

— Не поддържахте ли връзка след заминаването ти от Чарлстън?

— Не.

— Ясно.

— Не, не ти е ясно.

— Той беше най-добрият ти приятел.

— *Беше*.

— Не си се чувал или виждал с него от пет години?

— Точно така.

— Защо? Заради това, че напусна града? Или заради събитията отпреди да изчезнеш?

Той още не беше готов да говори за това. Трябваше да разбере как е умрял Джей, преди да й обясни как е живял през това време.

— Джей ти е казал, че умира. — Тя кимна. — Мислиш ли, че ти го е казал, за да го съжалиш и да легнеш с него?

Младата жена го изгледа с раздразнение.

— Това е толкова детински въпрос. Типично мъжко заключение. Помислих си го, когато двамата детективи ми зададоха същия въпрос.

— Какво им каза?

— Истината. На Джей не му се налагаше да прибегва до съжаление, също както не му се налагаше да използва и „хапчето на изнасилвача“.

— Типично женско мислене.

— Но е вярно.

— От собствен опит ли съдиш?

Тя се канеше да отвърне нещо подобаващо, но после се отказа и само го изгледа с безмълвна ярост.

— Значи не те е извикал там, за да ти каже, че му остават само няколко седмици живот?

— Не. — Разказа му как Джей бе прекъснал съчувствените й слова. — Рече ми, че нямам време да говори за смърт и погребения. Имало нещо много по-важно, което искал да ми обясни, и че тази история щяла да ме изстреля право в някоя от националните телевизии.

Рейли изчака, но сърцето му биеше до пръсване от напрежението, което го обзе. След като минаха няколко секунди, я попита:

— Е, каква беше голямата новина?

— Не знам.

— Глупости! — Той скочи от стола си толкова бързо, че тя се дръпна уплашено. — Не съм ти конкурент репортер. Няма да се обадя на някоя телевизия, за да им продам новината преди теб. Скъпоценната ти история си е твоя, просто искам да знам какво ти е казал Джей.

Тя се изправи от стола си и застана лице в лице с него.

— Нищо! Той започна да...

— Какво?

— Да нервничи. Беше адски напрегнат.

Той се изсмя дрезгаво.

— Джей да нервничи?

— Да.

— Джей Железните нерви, който винаги се владееше и никога не губеше присъствие на духа? За този Джей Бърджис ли говориш?

— Да. Осъзнавам, че изглежда нетипично за него, но...

— Изглежда абсурдно.

— Казвам ти, стана нервен и започна да се поти.

Той прокара пръсти през косата си и откри пламналото си лице. После опря ръце на кръста си и я изгледа строго.

— Ти си ненаситна, нали? Надушваш някоя история и веднага се вкопчваш в нея. Сега държиш всички за топките и това много ти харесва. Полицаите. Мен. Абсолютно всички. Смяташ да изцедиш ситуацията до краен предел, измисляш си тази версия със загубата на паметта, докато всъщност двамата с Джей сте се напили заедно и сте се чукали, докато издъхне.

— Пет пари не давам какво си мислиш за мен — гневно каза тя. — Човек, който живее като отшелник в някаква си дупка, няма право да съди за амбициите на другите и да им дава съвети какво да правят с живота си. Помисли си какво искаш от мен.

— Благодаря, непременно. Ще го направя.

— Но каквато и да съм, не съм лъжкия. Ако си ме довял чак дотук, за да изтръгнеш истината от мен, значи си извършил престъплението напразно. Можеше да научиш всичко и от вестниците. На пресконференцията днес съобщих истината. Независимо дали ти харесва или не, дали ми вярваш или не. Изобщо не ми пука.

Тя бе направила още една крачка към него, така че двамата се озоваха на сантиметри един от друг.

— Джей се канеше да ми разкрие нещо изключително важно според него. Но изведнъж стана разсеян и започна да нервничи. Започна да оглежда хората на съседните маси. Няколко пъти поглеждаше към бара. Дори когато говореше на мен, гледаше някъде зад гърба ми, над рамото ми...

Замълча и няколко секунди само се взираше в лицето на Рейли, но на него му се стори, че всъщност не го вижда. Брит се дръпна назад и седна на стола си.

Рейли също се върна на своя стол, загледан в лицето ѝ, но продължаваше да мълчи. Не искаше да подплаши някой спомен, който се прокрадва в съзнанието ѝ. Беше се надявал, че като я подложи на този разпит, ще предизвика някакъв проблясък. Очевидно беше успял. Сега чакаше.

Накрая тя заговори:

— Веднъж интервюирах един мъж, който държеше да остане анонимен. Звукорежисьорите и техниците промениха гласа му по електронен път и по време на интервюто той беше с качулка. Но дори

и така, през цялото време, докато разговаряхме, той избягваше погледа ми. През дупките на качулката виждах, че гледа зад гърба ми, точно над рамото, и напрегнато мести поглед ту на една, ту на друга страна. Дори веднъж се обърнах назад, за да видя какво гледа. Не забелязах нищо, от което да се страхува, но той го виждаше.

Очите ѝ се впериха в тези на Рейли.

— Точно това стана и с Джей. Мислех, че е неспокоен, защото не се чувства добре, че му е станало прекалено душно в претъпкания бар или че въпреки нежеланието си да говорим за болестта му, се е разстроил, когато стана дума за това. Но сега си мисля, че се е страхувал.

— От някого в бара?

— Какво друго би могло да е?

— Ти обърна ли се да огледаш хората зад гърба си?

— Всъщност се канех. Може би Джей го усети, защото се пресегна, хвана ме за ръката и попита дали можем да отидем у тях, за да продължим разговора си. Остави пари на масата и тръгнахме към изхода.

— Говорихте ли с някого на излизане от бара?

— Не. Само си проправяхме път през тълпата.

— Някакви спречквания? Враждебна размяна на реплики?

— Нищо, нямаше дори лоши погледи.

— Някой да ти се е сторил подозрителен?

— Подозрителен?

— Който крои нещо лошо.

— Спомням си само размазани образи. — След малко тя поклати глава. — Не, не помня ясно никого.

— Някой да ви е последвал с Джей извън бара?

— Не. — Брит се поколеба. — Не мисля.

— Но не си сигурна?

— Някакъв спомен ми просветна за момент, но...

Искаше му се да ѝ каже да го задържи, да се вкопчи в него, но тя го изпусна.

— Не мисля, че някой ни е проследил, но не съм напълно сигурна. — Отново срещна погледа му. — Обясних всичко това на полицията. Нищо, *нищо* необичайно не се случи по пътя между масата и изхода.

— А по пътя до къщата на Джей? Срецнахте ли някого?

— Мисля, че не, но нямам ясни спомени. По това време вече бях много замаяна. Смътно си спомням, че влязох в къщата му и веднага отидох до канапето, защото исках да седна. *Трябваше* да седна. Зачудих се как е възможно да съм толкова пияна от една чаша вино, и то недопита.

— Значи отиде до канапето и...

— И това е. Не помня нищо друго.

— Джей седна ли при теб на канапето?

— Не съм сигурна.

— Започнахте ли да се натискате?

— Току-що ти казах, че не помня дори дали е седнал до мен.

— Помниш ли да си пила уиски?

— Не. Но трябва да съм пила, защото сутринта повръщах уиски.

— Джей го биваше да убеждава жените да правят неща, които не искат. Като да пият твърде много, да се събличат. Беше експерт в това да убеждава жените да си свалят дрехите. Хвалеше се с техниката си. — Наблюдаваше я внимателно, за да види реакцията ѝ.

— Дори и да е упражнил техниката си с мен, аз не помня. Не знам как съм се озовала гола в леглото и какво сме правили там. — Изведнъж гласът ѝ прозвуча несигурно. Сините ѝ очи се напълниха със сълзи. — Можеш ли да си представиш колко ужасно се чувствам в тази ситуация? Знам, че нямаш високо мнение за мен, но никой не заслужава да се отнесат с него по този начин. Не знам какво са правили с мен в онази нощ, но възможните варианти ме плашат и ме отвращават.

Няколко минути той не каза нищо, после я попита:

— Мислиш ли, че Джей се е възползвал от ситуацията?

Тя си пое дълбоко дъх, издиша продължително и чак тогава вдигна глава. Сълзите бяха спрели, но носът ѝ протече.

— Не мога да си представя да го е направил, но не знам отговора — каза почти прегракнало.

Той стана, отиде в банята и откъсна голямо парче тоалетна хартия. Сгъна го и го притисна до носа на Брит.

— Духай. — Тя го погледна учудено и поклати глава. — Не бъди глупава. Духай!

Тя издуха носа си, той сгъна салфетката и отиде в кухнята да я изхвърли. После я попита дали иска още вода, но тя отказа.

Рейли се върна на стола си.

— Разкажи ми какво стана, когато се събуди.

Тя описа как видяла Джей да лежи настрани, с гръб към нея. Обясни, че се чувствала с натежала и мътна глава. Как събрала дрехите си, откривайки някои от тях в дневната, и как отишла в банята, където повърнала.

— Още тогава е трябвало да се досетя, че съм била упоена. Но това все пак беше Джей Бърджис. Полицай. Човек, когото познавах и на когото имах доверие. Видях празната бутилка от уиски и се упрекнах, че съм се напила и съм постъпила толкова глупаво.

Брит спря и го погледна открито.

— Това не е обичайното ми поведение. Нямам навика да се напивам до несвяст и да се събуждам в леглото с някой мъж, без да помня, че съм си легнала с него. Всъщност нищо подобно не ми се е случвало преди. Предпочитам да държа нещата под контрол.

— За това съм сигурен.

Тя навярно долови нюанса, защото се намръщи.

— Както и да е — продължи, — използвах тоалетната и си взех душ, две неща, които не би трябвало да правя, ако подозирах, че са ми дали от „хапчетата на изнасилвачите“. Резултатът е, че сега не мога да докажа, че са ми дали нещо.

— Кога загуби девствеността си?

Въпросът видимо я изненада.

— Какво?

— От колко години правиш секс?

— Това изобщо не ти влиза в работата.

— Не ми пука. Просто ми е трудно да повярвам, че можеш да седиш срещу мен с невинно изражение и да повтаряш, че не знаеш дали двамата с Джей сте правили секс или не.

— На канапето намериха опаковка от презерватив.

— Ааа. Значи сте правили.

— Така изглежда, но не знам. Лекарката ми...

— Защо ти е медицинско доказателство? Наистина ли не знаеш! Нищо ли не усещаше?

— Ти би ли усещал?

— Аз не съм жена. Никой не прониква в тялото ми.

Тя се спря и не каза това, което бе на върха на езика ѝ. Отмести поглед встрани, стисна устни и положи усилие да се овладее. Когато отново погледна към него, каза:

— Нямах усещането, че сме правили секс. Но не мога да се закълна. Пък и има ли значение изобщо? Това не е ли малко встрани от темата?

— Може би. Джей все едно е мъртъв.

Той стана, извади нож от джоба на панталона си и заобиколи стола ѝ.

— Благодаря — промълви тя, когато той срязва изолирбанда, с който бяха стегнати ръцете ѝ.

— Не бързай да се радваш. Още не сме свършили. — Рейли стисна ръката ѝ над лакътя и тръгна към спалнята, като я теглеше след себе си.

— Какво ще... Чакай! Каза, че няма да ме нараниш.

— Няма. Освен ако не се съпротивляваш.

Той я бутна леко и тя политна към леглото. Но успя да се задържи на крака, отскочи встрани и се втурна към вратата. Мъжът я сграбчи през кръста и я задържа. Вдигна я на ръце и я отнесе до леглото, където я стовари, без да се церемони.

Рязкото хващане през корема ѝ бе изкарало въздуха и тя успя да се съвземе след няколко секунди, но веднага опита пак да се изскубне от ръцете му, започна да го рита с все сила и да замахва с юмруци към главата му.

Но всъщност нямаше никакъв шанс. Той седна върху бедрата ѝ, за да затисне ритачите крака, после отново извади изолирбанда от джоба на ризата си. Наведе се, за да избегне ръцете ѝ, които опитваха да го издерат, откъсна едно парче със зъби, хвана лявата ѝ ръка и я дръпна до таблата на леглото. След секунда китката ѝ беше здраво стегната за таблата на леглото на нивото на матрака.

Рейли се изправи и изтри бузата си с опакото на дланта си. Видя следите от кръв и се закани:

— Ако пак ме одереш, ще завържа ръката ти за върха на таблата. Това никак няма да ти хареса.

— Върви по дяволите!

Сигурен, че тя не може да направи кой знае какво или да стигне далече за няколко минути, той обиколи хижата и изгаси лампите. Когато се върна в спалнята, Брит стоеше отстрани на леглото и дърпаше трескаво ръката си, като опитваше да скъса с нокти изолирбанда. Не беше успяла да постигне нищо, освен да измести леглото на няколко сантиметра от стената.

— Да не смяташ да влачиш леглото чак до Чарлстън?

— Дяволите да те вземат! Пусни ме!

Рейли разкопча дънките си и започна да ги сваля. Това я стресна. Тя го погледна ужасено.

— Какво правиш?

— Събличам се, на теб на какво ти прилича? — Той изрита маратонките си и изхлузи дънките и чорапите си. Разкопча горните две копчета на ризата си и я съблече презглава, после я метна на близкия стол. След това взе отново ролката с изолирбанда. — Върни се на леглото.

Тя поклати глава и дрезгаво прошепна:

— Не.

Рейли стигна до нея, преди тя да успее да планира някаква защита. За секунди се озова легнала по гръб на леглото. Той я възседна, докато стягаше с лентата китката на дясната ѝ ръка за своята лява. Пак откъсна края със зъби.

— Може да успееш да прегризеш лентата на лявата си китка — каза ѝ, — но няма да можеш да се освободиш от мен.

— Може би не — промълви Брит, дишайки тежко. — Но мога да превърна живота ти в ад.

Трябваше да приеме зловещата ѝ усмивка като предупреждение. Но Рейли не предвиди следващия ѝ ход и реагира със закъснение, когато тя вдигна коляно и опита да го забие в слабините му. Вече бе притаил дъх в очакване на болката, но тя пропусна топките му с милиметри.

Отчаяна, че се е провалила, му изкрещя:

— Махни се от мен!

Вместо това, той се опъна в цялата си дължина и притисна краката ѝ със своите. Тя беше повалена, но не и победена. Продължи да се извива като жребец, който се опитва да хвърли ездача си. Мъжът

доближи лицето си на сантиметри от нейното, достатъчно близо, за да усети дъха му, но и достатъчно далече, за да бъде на фокус.

— Спри веднага! — заповяда ѝ.

Тя не се подчини, разбира се.

— Искаш ли да разбереш защо те доведох тук?

— Мисля, че знам защо — отвърна, задъхана от усилието да се освободи.

— Не знаеш нищо. Ще ти подсказва. Но трябва първо да спреш да се бориш с мен.

Брит веднага застина неподвижно, но ако можеше да го убие с поглед...

— Доведох те тук, защото ти вярвам. — Сините ѝ очи се разшириха от изненада. — Аз съм сигурно единственият човек на света, който ти вярва.

— Какво?

— Да. Вярвам, че паметта ти е била съзнателно изтрита. — Той натисна краката ѝ още по-силно, за да подчертае думите си и да се увери, че тя го слуша внимателно. — Защото същото се случи с мен.

СЕДМА ГЛАВА

Брит се събуди, когато един слънчев лъч попадна върху лицето ѝ. Тя лежеше настрани, обърната към прозореца. Отвън се виждаше гъста зелена гора, пълзяща лоза, която се виеше по стълба на старомоден простор, птица, която описваше спирали в безоблачното небе.

Спомни си къде се намира, претърколи се и се облегна на лакти. Стаята не изглеждаше по-добре на дневна светлина. Беше малка и едва побираше леглото, един стол и масичка за телевизор, която служеше за нощно шкафче, с лампа върху нея. В ъгъла имаше голямо бюро с шест дълбоки чекмеджета.

Стаята нямаше никаква украса, освен пъстрата покривка на леглото, с която в момента бяха завити краката ѝ. Тя изглеждаше ушита на ръка от няколко различни парчета плат, образуващи хармонично цветосъчетание.

На бюрото имаше буркан с вода, в който бе потопен корен сладък картоф — с израснало дълго зелено стъбло с листа. Коренът бе задръстил буркана, а пълзящата зеленина изпълваше ъгъла чак до тавана, катерейки се по тънка мрежа, закачена за стената.

Стаята беше съвсем скромна, но чиста. Дрехите му не бяха на стола, където ги бе оставил предната вечер, преди да легне до нея.

Ръцете ѝ бяха свободни, макар че изолирбандът си стоеше на китките ѝ. Тя отметна завивката и стана от леглото. Вратата към дневната беше затворена, но Брит подуши аромата на кафе и устата ѝ се напълни със слюнка.

След като използва тоалетната, колебливо отвори вратата на спалнята. Рейли стоеше, опрял рамо на касата на входната врата. Гледаше през мрежата и отпиваше от голяма чаша кафе.

Същото се случува с мен.

След това невероятно изявление той продължи да я гледа от упор, после се дръпна в другия край на леглото, изгаси лампата и заспа. Двамата се докосваха единствено чрез свързаните си китки.

Той не помръдна повече. Брит не посмя да се раздвижи. След минути мъжът дишаше равномерно, очевидно беше заспал. Колкото и невъзможно да ѝ се струваше, тя също бе заспала.

Рейли усети присъствието ѝ и се обърна. Двамата продължиха да се гледат един друг и Брит се запита колко враждебно ще се държи тази сутрин. Никога нямаше да престане да я вини за миналото, в това беше сигурна. Но ако смяташе да ѝ отмъсти с физическо нараняване, нямаше да освободи ръцете ѝ. Изражението му бе непроницаемо. Поне така ѝ се струваше. Трудно бе да се определи какво се крие зад маската му.

Опипвайки почвата, тя каза:

— Пълзящото растение в спалнята придава уют на стаята.

Той продължи да я гледа още няколко секунди, после кимна към кухнята.

— Чашите за кафе са в шкафа отдясно.

Рогозката, която покриваше по-голямата част от пода в дневната, в кухнята отстъпваше място на балатум. Усети хладната му повърхност с босите си стъпала. Взе чаша от шкафа над вехтия кухненски плот и си наля кафе. Оказа се силно и ароматно.

— Мисля, че някъде имам подсладител.

Тя поклати глава.

— Предпочитам мляко, ако имаш.

— В хладилника.

Брит си наля мляко и седна на един от столовете до малката маса за хранене, след което започна да отлепя изолирбанда от китките си.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, като отлепях моята лента, си изскубнах и косми. Адски болеше.

Тя се усмихна леко.

— Вече се чувствам по-добре. — Щом свърши с лентата, я смачка на топка. Той протегна ръка и Брит я пусна в дланта му. Рейли отиде и я изхвърли в кофата за боклук.

— Как е главата ти?

— Цицината още си стои. Всичко ме боли.

— Рисковете да оказваш съпротива при отвлечане. — Тя го изглежда намръщено, но той не се смути и добави: — Трябваше да ти покажа, че говоря сериозно.

Това не беше извинение, но Брит знаеше, че не може да очаква нищо повече.

— Поне си го върнах — каза и посочи издраната му буза.

— Ако беше уцелила топките ми с коляното, щеше да си ми отмъстила със сигурност. — Обърна се и отвори хладилника. — Предполагам, че си гладна.

— Снощи беше похитител, а днес — любезен домакин ли?

Той запали един котлон на газовата печка, постави тиган върху него и започна да нарежда резени бекон.

— Рейли? — повика го тя, когато той не отвърна на въпроса ѝ. Той я погледна през рамо. — Защо ме отвърза? Защо сега съм свободна?

— Не чу ли какво ти казах снощи?

— Това, че ми вярваш, защото същото се е случило и с теб?

— Вече не е нужно да си вързана.

— Можеше да ми го кажеш по телефона или по някакъв поцивилизован начин. Защо трябваше да ме подложиш на този ужас снощи?

— От подлост. За да ти отмъстя.

— Значи си признаваш?

— Отчасти това беше причината, да. Освен това страхът е добър стимул. Трябваше да се уверя, че действително не помниш какво е станало.

— И увери ли се?

— Ако не бях се уверил, още щеше да си със завързани ръце и крака.

Брит обмисляше това, докато наблюдаваше как беконът цвърти в тигана, а мъжът разбива яйца в една купа.

— Щом снощи си ми повярвал, защо не ме пусна да си тръгна?

— Ако го бях направил, веднага щеше да се втурнеш към телевизията си, за да разкажеш историята, и щеше да се загубиш из пущинака навън, тъй като не знаеш къде се намираш. За да не те оставя да се нараниш или загубиш, щеше да се наложи да хукна след теб. А вчера имах тежък ден, бях уморен и исках да се наспя. Дори не желяех да споря с теб за това. Стори ми се по-лесно просто да те вържа, за да не изчезнеш.

Тя мислено си призна, че би постъпила точно така, ако я беше освободил.

— А какво ми пречи да го направя сега?

— Няма да го направиш. — Той извади бекона от тигана и изсипа яйцата вътре, после пъкна две филийки хляб в един ръждив тостер. Движенията му бяха точни и пестеливи, сякаш правеше това всеки ден.

— Снощи извърши няколко престъпления, нали си даваш сметка?

Все още с гръб към нея, той вдигна рамене.

— Помисли си какъв материал би могъл да излезе от това. — Тя хвърли поглед през мрежата на вратата към пикапа, паркиран на няколко метра от бунгалото. — Рейли Ганън нахлува в дома ми и ме отвлича. Може да излезе още в обедните новини. Трябва да има магистрала или главен път някъде наблизо.

— На осем километра отук. Но ти няма да си тръгнеш.

Той донесе чинии и прибори и ги остави на масата. Донесе и едно кухненско руло. Раздели храната поравно в двете чинии и побутна едната към нея. Седна, поръси яйцата си с табаско и започна да се храни.

Закуската ухаеше апетитно, но Брит не я докосна. Току-що бе осъзнала защо е толкова убеден, че няма да си тръгне, макар да бе свободна.

— Смяташ, че няма да си тръгна, защото знам само част от историята.

Той спря да яде, откъсна салфетка от кухненското руло и изтри устата си. Стори й се, че брадата прикри една лека усмивка.

— Любопитството ще те държи много по-здраво, от което и да е вълже.

— Свързано е с това, което Джей се канеше да ми каже, нали? И трябва да има нещо общо с онова, което се случи преди пет години. Така ли е? — За нейна изненада, той продължи да яде. — Кога ще ми разкажеш останалата част от историята?

— Храната ти ще изстине.

Щеше да й разкаже историята. Вече бе сигурна в това. Нямахте да се налага да го надхитрява или умолява, за да я научи. Той искаше да й я разкаже. Също като Джей. Явно историята беше уникална. И може би наистина щеше да изстреля кариерата ѝ в небесата.

Но трябваше да изчака да закусят.

Нахвърли се върху храната. Когато приключиха със закуската, той разчисти масата и изми чиниите, а тя ги подсуши. Любопитството я убиваше, но той мълчеше. Тя — също.

Рейли се върна и седна срещу нея. Започна да си играе с кутийката клечки за зъби.

Мълчанието се проточи и стана непоносимо. Очевидно чакаше тя да заговори.

— Ако снощи ми беше казал, че с теб се е случило същото, и ми бе дал възможност да осмисля този факт, щях да разбера ситуацията и да реагирам така, както тази сутрин.

— Може би.

— Нямах да хукна да бягам и да се загубя в гората навън. Поне докато не научех цялата история.

— Може би.

Той явно си противоречеше. Брит поклати объркано глава.

— Значи нямах смисъл да спя, вързана за теб.

— Нямах.

— Направил си го за отмъщение.

— Не напълно.

— Тогава защо? Защо... — Тя млъкна, без да довърши въпроса си. Внезапно осъзна какъв бе отговорът.

Той дълго време седя, забил поглед надолу. Когато най-последно вдигна глава и я погледна, тя остана без дъх. Това беше удар под пояса.

Точно тогава на стъпалата отпред се чува тежки стъпки.

— Рейли! Ставай, момче!

— По дяволите! — измърмори Рейли и скочи от стола си.

Миг по-късно в хижата нахълта най-странният човек, когото Брит беше виждала. Така бързаше, че едва не изби вратата от пантите. В краката му се мотаеха три хрътки, които влязоха с него в стаята. Провесените им езици ръсеха слюнка по босите загрубели крака на мъжа. Той започна да ги ругае, че го спъват.

— Махни проклетите кучета навън — заповяда Рейли. — Имат бълхи. Ти също, в интерес на истината.

Старецът сякаш не го чу. Беше се заковал на крачка от вратата и гледаше смаяно Брит, която бе скочила, за да се предпази от кучетата,

които обикаляха и душеха голите ѝ глезени по-скоро любопитно, отколкото заплашително.

Рейли изсвири силно.

— Вън! — Трите хрътки се оттеглиха неохотно с подвити опашки. Младият мъж задържа вратата и те се изнизаха на верандата, където се проснаха на припек.

Той се върна при масата и седна, сякаш нищо не се беше случило. Старецът още стоеше като вкаменен и зяпаше Брит.

— Тя какво прави тук?

Брит не пропусна неодобрителното натъртване на „тя“.

— Знаете коя съм?

— Не съм сляп. Разбира се, че знам коя си. — Хвърли поглед към Рейли. — Знам всичко за теб.

Тонът му подсказа, че това, което знаеше за нея от Ганън, не беше хубаво.

— Той ме отвлече.

— Отвлече те?

— Нахлу в дома ми, върза ме, запуши ми устата и ме докара тук.

— Против волята ти?

— Нали затова се нарича отвличане.

— Не си разигравай коня с мен, госпожичке. Скоро ще ти трябват всички приятели, които можеш да намериш.

Това накара Рейли да реагира. Той бързо се обърна към стареца:

— Защо? Какво е станало?

— Още като включих телевизора сутринта, чух новината. — Делно хвърли поглед към Брит, после заговори на Рейли: — Направили са аутопсия на приятеля ти Джей.

Смъртта на всеки полицай, недоживял до пенсия, се превръщаше в новина.

Патрик Уикъм-младши научи това, когато загуби баща си. Беше прострелян и изоставен в една мръсна и пълна с плъхове уличка, където кръвта му бе изтекла и той бе починал от раните си. Вестниците определиха случая като чудовищно престъпление, извършено от брутален убиец. Хората скърбяха и негодуваха. Бяха загубили герой, когото щяха да помнят дълго и когото щяха да

продължат да почитат заради изключителната смелост, която беше проявил в деня на пожара в полицейското управление.

Пат-старши беше убит една нощ почти година след пожара. Шумотевицата около събитията бе позатихнала, но убийството отново я съживи.

Както всеки обучен полицаи, Пат-младши съзнаваше, че онази нощ баща му не е действал стриктно по правилата. Дори не беше проявил здрав разум. Но тази неправилна преценка бе потулена от посмъртните хвалебствия за необикновената му смелост.

Другите трима герои бяха помолени да изнесат речи за баща му. Снимките на Коб Фордайс, свел глава до ковчега, го бяха изстреляли на поста главен прокурор. Джордж Макгауън се разплака. Джей Бърджис предложи на Пат-младши и майка му своята помощ, както и на цялата чарлстънска полиция.

— Обаждайте се винаги, когато имате нужда от нещо — каза Джей, стисна ръката на майка му и я целуна по бузата.

В седмиците след погребението на баща му Джей им звънеше често, дори ги навести няколко пъти, за да види как се справят, носеше цветя и малки подаръци. Но постепенно обажданията и посещенията се разрешиха, докато накрая спряха напълно.

Понякога двамата с Джей се засичаха в полицията. Винаги си разменяха приятелски поздравя, но за Пат бе очевидно, че Джей не иска да разговарят надълго и широко, и това го устройваше.

Сега снимката на красивото му и честно лице изпълваше телевизионния екран в кухнята му.

— Още един от полицаите, които се отличиха при пожара в сградата на полицията преди пет години, е станал жертва на престъпление — съобщи водещият с мрачно изражение.

— Татко?

— Шшшт!

— Искам мляко.

Всяка сутрин Пат-младши приготвяше закуската на двете си деца. Това задължение не му беше особено приятно. Всъщност дори го мразеше — мърморенето всяка сутрин, капризите, разлятото мляко. Но приготвянето на закуската бе най-малкото, което можеше да направи за жена си и децата. Най-малкото.

Той машинално наля мляко в чашата и стегна капака, после я подаде на тригодишния си син. Двегодишната му дъщеря беше в столчето си за хранене и размазваше сироп и бисквити по масичката си. Ако се съдеше по мириса, памперсът ѝ бе пълен.

— *Джей Бърджис беше намерен мъртъв в леглото си преди два дни от известната телевизионна репортерка Брит Шели. Госпожица Шели, която се обадила на 911, твърди, че се е срещнала с Бърджис в известен бар в града, но не помни нищо от случилото се, след като са напуснали заведението.*

Показаха вътрешността на бар „Уийлхаус“. Пат-младши беше чувал за него, но никога не бе ходил там.

— Татко?

— Почакай малко — сопна му се той.

— *Полицайте, които разпитаха обстойно госпожица Шели, не ѝ предявиха никакви обвинения. Но въпреки това, те са поискали аутопсията на Бърджис да бъде извършена възможно най-бързо. Гари, смяташ ли, че след доклада от аутопсията госпожица Шели отново ще бъде разпитана?*

Репортерът, който отразяваше историята от местопрестъплението — къщата на Джей Бърджис, се появи в кадър.

— *В това няма никакво съмнение, Стан. На пресконференцията вчера госпожица Шели заяви, че самата тя няма търпение да научи причината за смъртта на Бърджис. Според собственото ѝ признание, тя е последният човек, който е видял Джей Бърджис жив. След тези разкрития от аутопсията полицайте със сигурност ще имат доста въпроси към нея.*

— Пат? — Той се обърна и видя жена си, която бе станала току-що. Очите ѝ бяха подпухнали от съня, но тя също впери поглед в екрана. — За Джей Бърджис ли говорят? Какво казват?

— Че не е умрял в съня си. — Думите трудно излязоха от устата му, но накрая все пак бяха изречени.

— Наистина ли? — попита тя удивено.

Той кимна.

— А каква е причината?

Пат не можеше да отговори.

Джордж Макгауън вече бе на входната врата, когато тъстът му пристигна и нетърпеливо наду клаксона. И въпреки това, когато Джордж се намести на седалката на последната придобивка на Лес Конуей — чисто нов червен корвет кабриолет, тъстът му го изгледа с укор, че го е накарал да чака.

Джордж не обърна внимание на укора. По-скоро езикът му щеше да се вкамени, отколкото да се извини. Освен това не беше закъснял и дори бе подранил.

Лес, който живееше в подобно имение само на километър и половина, трябваше да вземе Джордж точно в седем и петнайсет, за да бъдат в кънтри клуба в седем и трийсет, а в седем и четирийсет и пет вече да са на игрището за голф. След като пришпори корвета, Лес попита:

— Носиш ли плановете?

— Тук са. — Джордж се ядоса на безсмисления въпрос. Какво друго, според кучия син, можеше да носи в куфарчето, освен архитектурните планове на новия спортен комплекс в града? Днес щяха да се срещат с градоустройствената комисия, за да подадат официална оферта за участие в търга за изграждането на комплекса. Ако „Конуей Кънстракшънс“ спечелеше търга, Лес щеше да си напълни джобовете значително.

Не за първи път тъстът му използваше известността на Джордж, както и контактите си в кметството, за да сключи изгоден договор. За четирите години, откакто Джордж и Миранда бяха женени, бяха сключени много такива договори. Но нито Лес, нито Миранда признаваха приноса на Джордж за разрастването на компанията. Той беше спрял да се надява, че ще получи дори символична благодарност от някого от двамата.

— Остави ги да победят — каза Лес.

Джордж кимна. Когато преговорите на Лес започваха с голф, за него бе стандартна практика да остави противниците си да победят. Иначе играеше на живот и смърт.

Джордж беше спортувал в гимназията и колежа, бе тренирал почти всички възможни спортове. Започна да играе голф доста по-късно, но бързо стана много добър. Имаше вроден талант и ударите му

бяха силни, точни и прецизни. На Лес му беше ясно, че дори когато самият той мамеше, Джордж можеше да го победи с лекота.

— Само се постарай да не личи, че губиш нарочно. — Хвърли кос поглед към зет си, после провери отражението си в огледалото за обратно виждане. Какъвто бащата, такава и дъщерята. Не пропускаха огледало.

— Добре. — Чувстваше се като дете, което карат на училище и го инструктират как да се държи през деня.

— Как е моето момиче тази сутрин?

— Още спеше, като тръгвах.

Лес се засмя:

— Спи много, за да е красива.

— Определено.

— Чу ли?

— Кое? — попита Джордж разсеяно. Наблюдаваше пейзажа през прозореца на колата и от време на време зърваше река Ашли. Тази сутрин във въздуха се усещаше мирис на солена вода.

— Излезли са резултатите от аутопсията на покойния ти приятел Джей.

Джордж рязко завъртя глава.

Тъстът му се ухили, после се разсмя на глас.

— Знаех си, че с това ще привлече вниманието ти.

— Е, какво са открили? — Джордж не искаше да пита, но трябваше да научи — дори и ако се наложеше да моли кучия син да му го каже.

Лес се наслади на мига. Намести слънчевите си очила и отново се погледна в огледалото, преди да отговори:

— Заключение е, че Бърджис не е умрял от естествена смърт. И няма нищо общо с рака.

Корветът зави към паркинга на кьнтри клуба и спря със свистене на мястото, за което Лес плащаше месечен абонамент. Веднага щом извади ключа, той се обърна към Джордж. Вече не възприемаше ситуацията откъм смешната ѝ страна и беше станал сериозен.

— Навярно не е нужно да ти обяснявам, Джордж, че не бива да има никакви издънки. Равносилно е на катастрофа.

— Знам какво да правя. Ще играя достатъчно добре, но ще ги оставя да ме победят.

Лес свали очилата си и го погледна строго.

— Не говорех за голфа.

След тази заплашителна забележка тъстът му слезе и затръшна вратата си толкова силно, че колата се разтресе. Джордж го последва в сградата на клуба. Лес дори задържа вратата и в момента, в който зет му минаваше покрай него, каза:

— Важно е тези хора да си мислят, че не те ни правят услуга, а ние на тях. За да дадем тон, можем да закъснеем минута-две.

Джордж кимна, доволен от този план. Нямахше нищо против една-две допълнителни минути, защото в шкафчето си в съблекалнята държеше скрита бутилка. Трябваше да пийне нещо, иначе нямаше да може да направи и един удар със стика. Ръцете му трепереха неудържимо, когато бе трезвен.

ОСМА ГЛАВА

Брит почти скочи срещу Делно.

— Какво за аутопсията?

Рейли се напрегна. Той предположи, че Брит не е готова за това, което щеше да чуе, и се приближи до нея.

— Казаха...

— *Кой?* Кой каза?

— Тези по телевизията. — Делно погледна към Рейли и попита: — Да не си се побъркал, че да я отвличаш?

— Репортери ли бяха?

— А? — Старецът се обърна към Брит: — Да, репортери. Говореха с един полицаи. — И отново към Рейли: — Какво, по дяволите, смяташ да постигнеш, като...

— Какво каза *той!* Полицаят?

Делно започваше да се нервира. Мразеше да го прекъсват.

— Каза, че според аутопсията, Джей Бърджис е умрял от задушаване.

Тя отстъпи назад.

— *Задушаване?*

— Да. С възглавница върху лицето.

Брит го гледаше смаяно.

— Невъзможно.

— Не лъжа, госпожице. Така каза оня човек.

Няколко секунди никой не помръдна, после Брит излезе от вцепенението.

— Къде е телефонът? — Без да изчака отговора на Рейли, тя хукна из стаята, събори купчина книги и разпиля тесте карти, размествайки всичко, до което се докоснеше, в търсене на телефона.

— Нямам телефон — каза Рейли.

— Тогава ми дай мобилния. Не може да нямаш мобилен телефон.

— Нямам. И нарочно оставих твоя в апартамента ти.

— Телевизор. Радио.

— Също нямам. Брит, успокой се.

Тя го заобиколи. Изглеждаше като подивяла.

— Как може да нямаш телефон?!

— Може — настоя той.

Брит го погледна, сякаш току-що бе пристигнал от друга планета, после се отправи към вратата.

— Ще взема пикапа ти. Ключовете на таблото ли са?

Тя излезе, прекоси верандата и тръгна по стъпалата, преди Рейли да я настигне. Той я дръпна за якето. Това я забави, но не я спря. Тя издърпа ръцете си и у него остана само якето.

Настигна я за втори път, когато приближаваше пикапа. Стисна я над лакътя и я накара да спре.

— Защо не спреш за секунда, по дяволите?

— Пусни ме!

— Още не. Не и преди да ми кажеш какво смяташ да правиш.

— Ти как мислиш? Ще се върна. Нямам нищо общо с това. Ще им кажа, че не съм причинила смъртта на Джей. Че не помня какво е станало онази нощ, но съм сигурна, че не съм го убила. Да го удуша с възглавница, мили боже!... — Издърпа ръката си от неговата и прокара пръсти през косата си.

— Ти вече им каза, че си загубила паметта си. Не ти повярваха.

— И все още не й вярват — намеси се Делно, който ги беше последвал и наблюдаваше ставащото, сякаш бе на театър. — Търсят те — обърна се към Брит той. — Казаха, че е издадена заповед за арест. Отишли са у вас. Изглеждаше така, сякаш си бързала да напуснеш дома си, за да избегнеш ареста. — Ухили се на Рейли и разкри разядените си зъби. — Явно не им е хрумвало, че може да е отвлечена.

— Ще ги накарам да ми повярват. — Младата жена тръгна към пикапа. Рейли отново я хвана за ръката и я принуди да се обърне към него.

— Как? Как ще ги накараш, Брит? Ти си била с Джей през цялата нощ.

— Да, но нямат никакви твърди доказателства срещу мен.

— Освен възглавницата — вметна Делно.

Брит спря опитите да се освободи от пръстите на Рейли. Изглежда възрастния мъж, после младия.

— Как бих могла да удуша някого с възглавница, а после спокойно да си легна до него?

— Не вярвам, че би могла.

— Тогава...

— Обаче *те* вярват. *Вярват*. Джей беше един от тях. Търсят си изкупителна жертва и някой — навярно убиецът на Джей — се е погрижил да си намерят такава.

— *Убиецът* на Джей? — Очите ѝ го пронизаха. — Знаел си през цялото време, че е бил убит?

— Подозирах. Очаквах с нетърпение и страх резултата от аутопсията, също като теб.

— Мен ли подозираше? — попита тя и гласът ѝ внезапно изтъня. Той се поколеба, после каза:

— По-скоро не, не.

— Знаеш ли кой...

— Още не.

Бледият лъч надежда, който просветна за миг в очите ѝ, избледня и угасна.

— Трябва да се върна, за да изчистя името си.

— Изслушай ме — каза той и пристъпи към нея. — Не можеш да се върнеш. Ще те пуснат през месомелачката. Знам това. Изживял съм го. Върни се. Чуй какво точно са казали в новините. После аз ще те закарам обратно. Кълна се!

Брит го изгледа изпитателно, погледна и Делно, който бе вдигнал едно от кучетата на ръце и го галеше по главата.

— Давам ти един час — каза тя на Рейли.

Делно пусна хрътката на верандата и задържа вратата отворена, за да влязат Брит и Рейли. После си наля останалото кафе. Рейли предложи да направи още кафе, но Брит отказа с разсеяно поклащане на главата. Тя се върна на стола си до масата. Рейли седна на предишното си място. Делно зае третия стол.

Младата жена се чувстваше като изцедена. Седеше с отпуснати рамене, загледана в повърхността на масата. Проследи една цепнатина с нокътя си. Накрая вдигна глава и откри, че двамата мъже я наблюдават.

Тя се обърна към Делно, сякаш едва сега забелязваше присъствието му:

— А вие кой сте?

— Делно Пикънс — отвърна той.

Рейли побърза да обясни:

— Моят съсед. Живее на няколко километра оттук.

Рейли помнеше собствената си реакция, когато за първи път видя Делно. Старецът действително представляваше шокираща гледка. В момента Брит вероятно изпитваше същата смесица от удивление и отвращение. Делно никога не носеше риза под гащеризона си, освен в най-студените дни на годината. Това оставяше ръцете и горната част на гърдите му изложени на природните стихии почти целогодишно. Кожата му беше набръчкана, почерняла от слънцето, с оредяващи бели косми.

Трудно бе да се определи естественият цвят на косата му под вечно нахлупената шапка. Хваната на конска опашка, тя се спускаше по гърба. Делно мажеше косата си с мас като средство против въшки. Поне така предполагаше Рейли.

Фактът, че Брит седеше толкова близо до стареца, беше недвусмислена проява на милосърдие, защото той нямаше навика да се къпе. А може би изобщо не ставаше въпрос за милосърдие. Може би беше прекалено шокирана, за да се отдръпне от непоносимата воня.

— Рейли не иска да си вземе телевизор — обясни й Делно. — Казва, че мрази телевизията. Тъй че ако по новините кажат нещо много важно, аз идвам да му го съобщя.

— Намерили са възглавницата, с която е удушен? — попита тя глухо.

Делно кимна.

— Взели са я като вещественно доказателство. Казаха, че била на пода до леглото. От ония твърдите, с дунапрен. Имало отпечатък от лицето му. Подозирали, че ти си го удушила, но мълчали по въпроса, докато не получат доклада на съдебния лекар.

— Може и да е бил удушен с възглавницата, но не съм го направила аз, господин... ъъ...

— Пикънс. И не ме е грижа дали си го направила или не.

Тя се изправи, отиде до хладилника, взе си бутилка вода и отпи продължително. Рейли осъзна, че Делно го наблюдава с любопитство,

долови хиляди неизречени въпроси в помътнелите очи на стареца, но се престори, че не ги забелязва.

Брит промълви:

— Отишли са в дома ми, за да ме арестуват. Каза, че изглеждало така, сякаш съм избягала. Какво имаш предвид?

— Ами...

— Аз мога да ти отговоря — каза Рейли. — Оставих пикала си и стигнах до града на стоп късно вчера следобед. Минах през „Уийлхаус“ и дойдох в жилището ти.

— Това е...

— На няколко километра. След като те ударих по главата и ти изпадна в несвяст, аз...

— Ударил си я по главата?

Рейли не обърна внимание на прекъсването на Делно.

— Потърсих ключовете на колата ти и ги намерих на кукичката до задната врата. Излязох, както би излязла ти, през задната врата и пуснах отново алармата.

— Как успя?

— Гледах те, докато набираше кода, за да я спреш, и го запомних.

— О!

— Оправих леглото и взех чантата ти. Тя е още в пикапа, между другото.

— Но не и мобилния ми телефон.

— Не.

Тя обмисли думите му.

— Заличил си следите от борбата. — Той кимна. — Прикрил си следите си и си направил така, че да изглеждам като бегълка.

— Най-общо казано. Това беше идеята.

— Супер. Страхотно. — Тя въздъхна мрачно. — Как ме измъкна от къщата?

— На ръце. Учили са ме на това как се изнасят хора, забрави ли? — Без да дочака отговора ѝ, той продължи: — Отидох с твоята кола до мястото, където бях оставил пикапа.

— Помня, че ме прехвърли от една кола на друга.

— Знаех си, че по това време вече си дошла в съзнание.

— Къде е моята кола?

— На една изоставена самолетна писта. Насред нищото. Пътят свършва с глух участък. Никой не ходи там.

— Ти откъде го знаеш?

— Чичото на Джей има еленовъдно стопанство наблизко. Някога ходехме да стреляме по мишени там.

При споменаването на Джей болката отново прониза сърцето ѝ.

— Още не мога да повярвам, че е мъртъв и че е умрял по този начин. Трябва да се е съпротивлявал. — Тя наведе глава и разтри слепоочията си. — Искам да си спомня. *Наистина*. Но не мога.

— Според полицаите, Джей е бил твърде пиян от изпитото уиски, за да окаже сериозна съпротива — намеси се Делно. — Освен това е бил болен от рак. Това трябва да е отслабило силите му.

— Достатъчно, за да успее една жена да го убие — вметна Рейли.

— Това се чудеха и полицаите — отвърна Делно и се почеса под мишницата. — Кларк, май тъй се казваше.

— Той е един от детективите, които ме разпитваха.

— Познавам го — каза Рейли. — Добро ченге е. Отдаден на работата си. И абсолютно лоялен към колегите си полицаи, да не говорим за Джей. Ако доказателствата сочат, че ти си го убила, Кларк ще преобърне небето и земята, за да те прати в затвора.

Тя извърна глава и се загледа през малкия прозорец над мивката. Рейли се обърна към Делно, но като видя, че той се кани да му зададе въпрос, поклати глава и старецът си замълча.

Накрая Брит се обърна.

— Кажи ми какво стана с теб, Рейли.

— Седни. — Той кимна към стола срещу себе си. Тя се подчини.

Делно се изправи.

— Това вече съм го слушал. Не е история, която искам да чуя пак. Ще бъда навън с кучетата.

Вратата се затръшна зад гърба му. Хрътките го приветстваха с вой, изправиха се, протегнаха се и започнаха да се умилкват в краката му. Той изчезна, следван от кучетата, с дълга серия ругатни.

— Колоритен образ — отбеляза Брит.

— Още нищо не знаеш. Делно изпитва непреодолима омраза към човешкия род. Мен ме търпи някак. Но понякога и аз, му идвам в повече.

— След първоначалния шок, че ме вижда тук, всъщност се държа доста дружелюбно с мен.

Рейли я изгледа, после отмести поглед и промълви:

— Ти си друго.

Той се изправи рязко, но направи само няколко крачки до хладилника, откъдето взе бутилка вода. Отново седна и попита:

— Откъде знаеш, че двамата с Джей сме израснали заедно?

— Той ми спомена веднъж. Каза ми, че си най-добрият му приятел почти откакто се помни.

— От детската градина до колежа и след това. Сякаш бяхме едно цяло. Споделяхме всичко. Колела, играчки, храна, дрехи.

— Момичета?

— Понякога. В по-необузданите ни периоди — отвърна той без смущение.

Тя се опита да си ги представи в различните етапи от живота им, най-вече в колежа. Сигурно са били еднакво привлекателни. Джей — рус, общителен, чаровен. Рейли — тъмнокос и... И какво? Не толкова общителен и чаровен. А може би той също е бил чаровен, преди животът му да се преобърне. Може би брадатият навъсен мъж, който седеше срещу нея сега, някога е бил дори по-привлекателен от Джей.

— Израснахме заедно и знаехме, че Джей ще стане полицай, а аз — пожарникар.

— Още като деца сте избрали професиите си?

— Да. Постъпихме в колежа с ясна идея какво искаме да учим.

— Твоята специалност каква беше?

— Завърших с две дипломи. Пожарна и аварийна безопасност. Защита на населението и околната среда. След това двамата с Джей минахме през полицейската академия.

Брит го погледна озадачено.

— Ти също ли си завършил полицейската академия?

— За да мога да работя като следовател, който разследва палежи. Иначе, когато открият, че става въпрос за палеж, пожарникарите трябва да предадат случая на полицията.

— Ясно. Значи си получил и полицейска диплома.

— И тъй като бях преминал обучението за пожарникар, получих удостоверение, че мога да разследвам палежи.

Тя беше впечатлена от образованието и задълбочената му подготовка. Той продължи:

— Двамата с Джей се отличихме, всеки в своето поприще. Аз се издигах в Чарлстънската пожарна служба, той стана детектив по-рано от срока, който си бе определил. Останахме близки приятели. — Замълча, за да отпие от водата си.

— И после?

— И после стана пожарът в полицейското управление. Той промени всичко.

Рейли отмести бутилката настрана и отново взе кутийката с клечки за зъби, с която си беше играл по-рано.

Тя нямаше търпение да чуе разказа му, но мълчеше, за да му даде време да подреди мислите си. Опита се да забрави за полицаите, които обикаляха Чарлстън със заповед за ареста ѝ, убедени, че е извършила убийството и е избягала, за да не бъде задържана.

Знаеше как би постъпила тя самата с такава сензационна история, ако се отнасяше за друг човек. Как беше постъпвала в подобни случаи в миналото. Дали героите на нейните репортажи с горещи новини са били толкова изплашени за бъдещето си, както бе тя в момента? Никога не се беше поставяла на мястото на обвиняемите и заподозрените. Никога не се беше трогвала от отчаянието им. Мислеше с колко време разполага за материала си. Бързаше да разкаже за престъплението, бягството, залавянето.

— Не бях дежурен същия ден — заговори Рейли и я откъсна от обръканите ѝ мисли. — Но живеех близо до центъра и чух сирените. Вече бях тръгнал към пожарната, когато ми се обадиха. — Погледна я. — В онези дни имах мобилен телефон. — Тя му се усмихна леко и той продължи: — Огънят беше задействал две пожарни аларми. Казаха ми да отида там възможно най-бързо.

Брит забеляза как се промени изражението му, когато се върна в спомените си към онзи ден.

— Никога няма да го забравя. Не можеш да си представиш каква адска жега беше.

— Всъщност мога. Правих репортаж на живо от пожара в мебелната фабрика.

Друг катастрофален пожар, в който бяха загинали деветима пожарникари.

— Познаваше ли някого от хората, които загинаха в пожара? — попита тя.

— Трима от тях познавах много добре — отвърна той тъжно. — Другите само по име и лице.

И двамата замълчаха за момент, после отново се върнаха на пожара в полицията.

— Пожарът в полицейското управление беше някакъв кошмар. Жега като в ада. Огънят поглъщаше всичко и не можехме да го овладеем.

— Ти влезе ли в сградата?

— Не. Когато стигнах до нея — мисля, че ми отне около шест минути, — вече гореше цялата. Покривът се бе срутил. Етажите започнаха да поддават един след друг. Всички, които е можело да бъдат евакуирани, вече бяха навън. Облякох защитния костюм, но капитанът не пусна никого повече да влезе. За тези, които бяха останали вътре, положението беше безнадеждно. Най-доброто, което можехме да направим на онзи етап, бе да ограничим пожара, за да не пламнат и съседните сгради. Първата аларма беше задействана в шест часа и две минути вечерта. Дванайсет часа по-късно продължавахме да гасим. — Той я погледна. — Ти беше ли в Чарлстън по онова време?

— Преместих се в града около месец по-късно. Сградата още представляваше купчина обгорели останки. Разследването не беше приключило.

— Да. Аз водех това разследване.

— Ти си разследвал пожара в полицейското управление?

— Не го знаеше, нали? — Чертите на лицето му станаха по-мрачни. Гневът му отново изригна на осезаеми вълни.

— Не знаех — призна тя.

— Толкова репортажи направи за мен и не спомена това нито веднъж.

— Не съм го знаела.

— А е трябвало, не мислиш ли? Нали ти отразяваше моята история, трябваше да събереш всички факти. Вместо това беше заета да ме заливаш с помия.

— Съжалявам.

Той огледа скромната обстановка в дома си.

— Малко е късно за извинения.

— Съжалявам — повтори тя дрезгаво.

Рейли помълча враждебно още няколко минути, после изсумтя.

— Дяволите го взели! — После продължи разказа си с равен тон:

— Пат Уикъм, Джордж Макгауън и Коб Фордайс. Тези имена говорят ли ти нещо?

— Разбира се.

— Каж ми какво знаеш.

— Те тримата и Джей спасили десетки хора от пожара. Извели почти всички от сградата. Още преди да пристигнат първите пожарни, те рискували живота си, за да изведат хората. Въпреки катастрофалните си размери, пожарът взел само седем жертви. Ако не били тези четиримата, жертвите щели да бъдат многократно повече.

Той се намръщи и потвърди:

— Наистина бяха извели хората навън. Те спасиха живота им.

— Значи не оспорваш това?

— Разбира се, че не. Когато пристигнах, беше истински хаос. Имаше хора с изгаряния, други бяха вдишали твърде много дим. Въпреки болките, те плачеха от облекчение, че са успели да се спасят. Пожарникарите се бореха с пламъците. Полицаяте се опитваха да вдворят някакво подобие на ред. Екипите от линейките раздаваха кислородни маски, обработваха раните и изпрацаха тежко пострадалите в болница. Тези четиримата отказаха да бъдат откарани в болница, въпреки че бяха на предела на силите си. С кислородни маски, с изгаряния. Виждала си снимките. Камерите не лъжат.

Горчивината, с която каза това, накара Брит да се въздържи от коментари за известно време. После тя рече тихо:

— Най-добрият ти приятел се е превърнал в герой.

— За една нощ.

Тя реши да рискува и продължи:

— При това е спасил хора от пожар.

Той рязко стана от стола си.

— Знам какво си мислиш.

— Какво си мисля?

— Че съм завиждал на Джей, защото се е прославил, вършейки това, което е трябвало да свърша аз. Че ми е било неприятно, защото е

станал герой вместо мен.

— Завиждаше ли? Беше ли ти неприятно?

— Не!

— Ти човек ли си?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Брит затаи дъх, чудейки се как ще реагира Рейли на въпроса й.

— Добре де, може и да съм бил малко ядосан. Джей ме дразнеше: „Аз съм ченгето, а ти — пожарникарят, забрави ли?“. Казваше го с онази негова широка усмивка и знаех, че не го прави, за да ме засегне, но ето — аз съм учил толкова години за това, а той, типично в негов стил, се появява и обира със замах цялата слава. И то каква слава!

— Всеки би се почувствал зле от това, Рейли.

— От друга страна, се гордеех с него и се радвах, че е спасил живота на всички онези хора. И бях много благодарен, че той самият е оцелял.

— Нали това е бил поводът за онова парти? Да отпразнувате факта, че е останал жив?

— Така каза той. Искаше да отпразнува връщането си от оня свят. Казах му, че не мога да отида на купона, защото имам много работа, но Джей ми се обади следобеда преди партито. Каза...

— Не се излагай, Рейли. Трябва да дойдеш. Не мога да направя купон без теб.

Рейли въздъхна по телефона. От втори клас, когато Джей го убеди да пхнат един щурец в чекмеджето на учителката, винаги успяваше да го накара да прави неща, които не иска. Когато Джей си наумеше нещо, с него не можеше да се спори, а сега бе твърдо решен да накара Рейли да отиде на купона.

— Работя денонощно, Джей.

— Аз също. Но това не ни пречи да си спретнем един купон.

— Това е различно. Разследването...

— Ще почака. Поне няколко часа. Отбий се колкото да изпиеш една бира. Взел съм под наем автомат за ледена маргарита, но за тези, които не пият, ще има наливна бира.

Рейли се засмя:

— Джей, бирата също е алкохол.

— Шегуваш се. Наистина ли?

Двамата се засмяха, после Джей каза:

— Няма да е истински купон без теб, приятелю.

Рейли още се колебаеше. Имаше адски много неща за вършене. Работеше извънредно, а нощем преглеждаше информацията, която беше събрал през деня. Работеше почти без почивка.

Бяха му възложили да помага на старшия следовател Теди Брунър в разследването на палежа. Ветеран пред пенсия, Брунър знаеше за пожарите повече от всеки друг в службата. Но Рейли ходеше по семинари и конференции. Когато не му плащаха командировките, той сам поемаше разходите си, за да посещава тези обучения. Приемаше го като инвестиция в бъдещето си.

Брунър беше ветеранът, но Рейли имаше две дипломи за висше образование, както и задълбочени научни знания за пожарите. Двамата бяха добър екип. Рейли не се хвалеше с дипломите си, защото уважаваше практическия опит на по-стария си колега.

В някои моменти Брунър ставаше избухлив и рязък. Младият мъж осъзнаваше, че той вероятно се чувства застрашен от по-високата му квалификация и по-доброто познаване на новите технологии, но постепенно успяваше да спечели уважението му. Рейли влагаше много усилия да поддържа отношенията помежду им гладки.

Но погледнато отвсякъде, назначението му за помощник на Брунър в такова важно разследване подсказваше, че подготвят Рейли за наследник на старшия следовател, когато възрастният човек решише да се пенсионира. Това бе огромен шанс за Рейли. За него това би било огромно лично постижение, кулминация на годините учене и усърдна работа. И тъй като кариерата му зависеше от това разследване, той не искаше да губи концентрация дори и за една вечер.

А Джей можеше да съсипе концентрацията и на будистки монах. И освен това не приемаше „не“ за отговор.

— Хайде, Рейли, мога ли да разчитам, че ще дойдеш?

Той отново опита да се измъкне с обяснението, че Хали не е в града.

— Тя е в командировка и се връща утре.

— И какво, не те пуска да дойдеш сам ли? Явно те държи много изкъсо.

Джей често се шегуваше с него по повод предстоящата му сватба и му напомняше предимствата на това да си необвързан. Но тези закачки не правеха впечатление на Рейли. Той очакваше с нетърпение сватбата, нямаше нищо против моногамията и искаше да прекара остатъка от живота си с Хали.

Освен това подозираше, че приятелят му тайно ревнува заради връзката му с Хали. Самият Джей никога не бе имал толкова сериозна връзка с жена и го дразнеше от завист.

Той често зяпаше Хали с възхищение и казваше:

— Навярно и аз щях да реша да се оженя, ако можех да имам Хали. Ти откъсна най-добрата жена, Рейли, кучи син такъв, голям си късметлия. — Хали се смееше на глупостите му, също като Рейли. И двамата знаеха, че Джей не би заменил ергенския живот за връзка, в която се очакваше да остане верен на една жена.

— Хали ми има доверие — каза Рейли. — Просто няма да ми е забавно да отида на парти без нея.

— Ела с Канди. Тя ще ти бъде дама.

Рейли се изсмя гръмогласно. Канди Орин бе израснала с тях двамата. Беше няколко години по-малка от тях, но едно лято убеди треньора им по бейзбол да ѝ позволи да връща топките и се превърна в тяхна сянка.

Канди съжаляваше, че не е момче. Можеше да бяга, да удря, да хвърля и да ругае по-добре от тях, а когато станаха по-големи, издържаше повече и на пиене. Беше забавна и добра приятелка, но изобщо не можеше да замени Хали и Рейли го каза на приятеля си.

Джей се засмя:

— Знам. Канди няма грацията, красотата и чара на Хали. Между другото казах ли ти, че съм тайно влюбен в гаджето ти?

— Около сто пъти.

— Нима? Е, по-добре да знаеш. Докъде бях стигнал?

— Че Канди няма...

— Да. Тя е толкова далече от Хали, колкото ти от мен.

— Ха-ха.

— Но трябва да признаеш, че Канди е забавна, а в момента си няма гадже. Заяви, че ако не си намери кавалер за купона, изобщо няма

да се появи. Е, кажи как да отпразнувам чудодейното си оцеляване без двамата си най-добри приятели?

Рейли бе изчерпал всички възможни извинения. Истинската причина за нежеланието му беше друга. В последните няколко дни той преглеждаше докладите от аутопсията на загиналите в пожара. За него останките от телата не бяха просто безформена овъглена плът. Тези невъзможни за разпознаване човешки тела бяха принадлежали на хора, умрели по чудовищен начин. Не можеше да спре да мисли колко мъчителни са били последните минути от живота им. Тези мисли го държаха буден нощем, чуваше писъците им в кошмарите си. Не беше в настроение за веселби.

Но ако се опиташе да обясни това на Джей, щеше да му напомни, че въпреки целия си героизъм, не беше успял да спаси седем човека. Предполагаше, че мисълта за тях преследва и Джей, както и него самия, но бе предприел опит да избяга от мрачните мисли, като организира купон.

Може би приятелят му се справяше по-добре със ситуацията. Джей би казал, че никакви съжаления или скръб не могат да съживят онези седем човека. Мъртвите са си мъртви, животът е за живите. И всъщност беше прав.

— Можеше да съм мъртъв, Рейли — каза Джей. — Постоянно ме връхлитат спомени. Сякаш отново съм в горящата сграда, задушavam се от дима и подът пропада под краката ми. Имаше моменти, когато си мислех: *Това е. Дойде и моят час. Ще умра тук.* Ако не бях извадил късмет, щях да съм вече в историята. Вместо купон, можеше да ми правите помен.

— О, за бога, остава да пуснеш и траурния марш — изръмжа Рейли. — Готов си на всякакви манипулации, за да ме накараш да дойда, нали?

— Знаеш, че съм напълно лишен от чувство за срам.

— Наясно съм с това.

Джей му напомни да се обади на Канди и да ѝ предложи да я придружи, след което приключи с думите:

— Ще видиш, че ще си прекараш добре, въпреки че си толкова скучен.

— Още нещо — каза Рейли миг преди Джей да затвори. — Кливлънд Джоунс. Така и не получих никакви документи за него.

— О, по дяволите! Пак забравих.

— Не мога да си представя как успяваш. За трети път те моля да ми изпратиш доклада за ареста му.

— Знам, знам, извинявай. Ще ти го изпратя в понеделник сутринта.

— Разчитам на това. — Той затвори, разочарован, че няма да разполага с нужния документ през уикенда. Не искаше да досажда на Джей, но този доклад беше важен за разследването.

Джей постоянно се разсейваше — отчасти поради личната си ангажираност със случая, отчасти заради вниманието на медиите, които продължаваха да го преследват за интервюта. Не че имаше нещо против да е в светлините на прожекторите, но все пак известността крадеше от времето му.

С изключение на последния разговор, всеки път, когато Рейли му се обади, той изглеждаше зает и сякаш нямаше търпение да затвори телефона. Във всеки друг момент Рейли би се почувствал пренебрегнат, но раздвоеното внимание на Джей беше разбираемо. Всички в чарлстънската полиция работеха извънредно. След катастрофалния пожар полицейското управление функционираше в състояние на контролиран хаос. Работеха във временни офиси, опитваха да се реорганизируют и в същото време да изпълняват рутинните си задължения.

След като цялото управление беше в това състояние, Рейли не можеше да вини Джей, че не е изпълнил незабавно молбата да му осигури документите, свързани с Кливлънд Джоунс. Но той нямаше търпение да завърши разследването си. Брунър му бе възложил тази част от работата и Рейли искаше не просто да се справи задоволително, а да впечатли старшия следовател.

И повече от всичко искаше кошмарите да спрат.

Хали виждаше колко е напрегнат и се тревожеше за него. Той долови облекчението в гласа ѝ, когато се обади да ѝ каже, че Джей го е убедил да отиде на партито.

— Браво — каза тя.

— Не ми се ходи, но не успях да се измъкна.

— Защо не ти се ходи?

— Защото ти не си с мен.

— Поласкана съм, но само това ли е причината?

Той не искаше да крие нищо от нея.

— Предпочитам да работя тази нощ. Задълбочил съм се в разследването и не искам да губя инерцията, която съм набрал.

— Как си? — попита тя по-тихо.

— Липсваш ми.

— Като изключим това.

— Добре съм.

— Виждаш ми се уморен.

— Уморен съм. Но иначе съм добре.

Тя не се опита да спори, ала Рейли си представи как свива устните си в недоверчива гримаса. Хали се цупеше много сладко, когато се колебаеше за нещо. Точно в такъв момент я видя за пръв път на новогодишното парти у приятели преди две години. Тя стоеше до масата с храната и се чудеше дали да опита суровите стриди върху купчината натрошен лед. Той застана до нея и подхвърли: „Мисля, че не хапят“. Тя се засмя и отвърна: „И аз мисля, че не хапят“.

Когато видеше устните ѝ нацупени по този начин, веднага му се искаше да ги целуне. Намираше я за много съблазнителна така, особено когато беше с очилата си, а не с леци. Тя не му вярваше, че я харесва повече с очила, но това бе самата истина.

Той смени темата и попита:

— Как вървят твоите срещи?

Хали беше кредитен инспектор в местния клон на голяма банка. Бяха я повишили и това бе причината за преместването ѝ в Чарлстън само няколко седмици преди новогодишното парти, на което се запознах. Сега беше за цяла седмица в Бостън, в централата на банката.

— Дълги, но полезни. Научих доста неща.

— Значи пътуването си е струвало.

— Аха. — После добави: — О! Днес говорих с майка ми. Църквата е свободна на дванайсети, събота.

— Супер! — Това беше датата през април, която бяха избрали за сватбата си. Пролетните цветя щяха да са цъфнали. Нямаше да е прекалено горещо или влажно. — Ще се обадя на мама да ѝ кажа.

— Майка ми вече ѝ е позвънила.

— Още по-добре.

Двамата се засмяха, защото той бе оставил всички приготовления за сватбата на трите жени и беше помолил Хали само да го информира къде и кога трябва да отиде с пръстена. Смяташе, че не е нужно да знае нищо повече.

— Най-сетне на нещо да се засмееш — каза тя. — Мисля, че е отлична идея да отидеш на партито на Джей. Имаш нужда да се откъснеш малко от разследването.

— Напоследък съм ужасна компания, нали?

— Просто вземаш работата си присърце.

— Знам. Извинявай.

— Не се извинявай за това, че си всеотдаен в работата си, Рейли. Пожарът беше голяма трагедия. Не бих те обичала, ако приемаше това разследване по друг начин.

Нежният ѝ глас и разбирането го изпълниха с копнеж да я докосне. Но Бостън бе безнадеждно далече.

— Предпочитам да си тук и да се любим.

— Утре — успокой го тя. — Не прави никакви планове за утре вечер. Купила съм си нова нощница от „Викторияс Сикрет“. Смятам да обсебя вниманието ти изцяло.

Въображението му се задейства.

— Какво ще кажеш за малко секс по телефона сега?

— С удоволствие, но имам среща след пет минути.

— Няма да ми трябва повече от пет минути.

— О, ще ти трябва, ако го правим по моя начин — измърка тя, а после се засмя, защото го чу как изстена. — Освен това не искам да закъсняваш за партито на Джей.

— Той обеща, че ще бъде една от онези разюздани вакханалии.

— Не съм очаквала друго. Да се тревожа ли? Или просто се опитваш да ме убедиш да правим секс по телефона?

— Няма от какво да се тревожиш. И да, наистина се опитвам да те убедя да правим телефонен секс. Така после няма да имам желание да кръшкам.

— Как да устоя на такава романтична увертюра?

Рейли се засмя.

— Значи няма да стане?

— Съжалявам.

— Добре — въздъхна той. — Но как ще обясня на Канди защо съм толкова надървен?

— Канди? Да не съм пропуснала нещо?

— Джей ме натопи да ѝ бъда кавалер тази вечер.

— Кой от двама ви ще шофира?

— Аз. Ще пия само една бира. Канди може да се прибере сама по-късно или да остане да спи у Джей. Аз ще се прибера рано и ще прекарам остатъка от вечерта и сутринта в мисли за всички неща, които ще направя с теб, когато се прибереш.

— Нямам търпение. — Продиктува му номера на полета си и часа на пристигане.

— Ще те чакам при лентата за багажа. Обичам те.

Канди спря до отворената входна врата и огледа дневната на Джей.

— Обичайните заподозрени.

Рейли надникна над рамото ѝ към шумното помещение.

— Не познавам и половината от хората тук.

— И аз това имах предвид — извика му тя в отговор. — Един от типичните купони на Джей, на който всички са поканени.

Апартаментът беше претъпкан. Гостите се опитваха да надвикат шума и допринасяха за общата какофония от смях, бърбрене и музиката на „Бон Джоуви“. След като беше довел Канди, както бе обещал, Рейли се изкушаваше да се повърти десетина минути и да си тръгне. Но Джей ги забеляза. Вдигнал високо чашата си с маргарита, той си проправи път през тълпата и дойде при тях. Целуна Канди по бузата.

— Изглеждаш фантастично!

— Благодаря. Нова е. — Тя разпери роклята си и направи лек реверанс. — Реших да се поглезя. Може и да не успея да си платя наема този месец, но какво толкова. Изглеждам ли дебела?

Рейли и Джей отговориха в хор:

— Не.

— Лъжци. Благодаря все пак.

Скоро след като Канди се дипломира, се освободи едно място в Областната прокуратура. Тя кандидатства за него и се бори с упоритостта на булдог, докато постигне целта си. Отначало беше

момче за всичко, но скоро успя да се отличи. Беше амбициозна и самоуверена и по нищо не отстъпваше на колегите си мъже. Не признаваше, че възможностите за кариера на жените са по-ограничени и смяташе да опровергае проклетата теория.

Канди не беше красавица, но когато се постараше и отделише достатъчно време за външния си вид, както тази вечер, изглеждаше доста привлекателна.

— Хей, приятел, радвам се, че си тук. — Джей протегна ръка покрай Канди и се здрависа с Рейли, после прехвърли ръка през рамената му и го прегърна, потупвайки го по гърба. Рейли, с десетина сантиметра по-висок от Джей, се наведе неумело за тази прегръдка.

Все пак се трогна от проявата на привързаност от страна на приятеля си и като си спомни повода за партито, каза с дрезгав глас:

— Не, аз се радвам, че ти си тук.

Двамата се пуснаха, но продължиха да се гледат в очите, усмихнати.

Канди ги измери подозрително.

— Вие двамата да не се каните да обърнете резбата?

Те се засмяха и Джей каза:

— По-скоро адът ще замръзне. — После кимна с глава. — Барът е насам.

Отне им десет минути да прекосят дневната. Веднага щом осигури чаша бира за Рейли и маргарита за Канди, Джей ги изостави, за да приветства пристигащите гости и да се запознае с навлеците, които бяха дошли с тях.

Канди забеляза един колега от прокуратурата в другия край на стаята. Той стоеше, облегал се на стената с обречен вид, сякаш го бяха изправили за разстрел.

— Този е женен — обясни тя на Рейли, — но дочух, че двамата с жена му са се разделили. Не я виждам наоколо, а ти? — Очевидно бе риторичен въпрос, защото не изчака отговора. — Сладък е, макар и малко отнесен, не мислиш ли?

— Наистина. — Повече отнесен, отколкото сладък, според Рейли, но той запази мнението си за себе си. — Обзалагам се, че си по-умна от него.

Канди не долови сарказма му или предпочете да го остави без внимание.

— О, в това няма никакво съмнение. — Обърна се към него и отвори уста. — Имам ли нещо по зъбите?

Той я огледа и поклати глава.

— Добре си.

— Чао засега.

Тя се отправи по посока на колегата си с отнесената физиономия. *Горкото копеле*, помисли си Рейли и се засмя мислено. Ако знаеше каква нощ му предстои!

Рейли излезе във вътрешния двор, където шумът бе малко по-поносим. Бетонната площадка беше оградена от три страни от тесни ивици трева и ограда. Тази вечер градинската порта бе отворена. Гостите на Джей можеха да излизат в общия двор на комплекса. Никой от обитателите не протестираше срещу шума. Рейли беше сигурен, че Джей е поканил всичките си съседи, за да предотврати евентуалните оплаквания.

А и на кого можеха да се оплачат съседите? На ченгетата? Всички служители на полицията, които не бяха дежурни тази вечер, бяха тук и се наливаха с бира или маргарити, дъвчеха чипс и хапки.

Погледна през отворената порта. Можеше да се измъкне оттам. Вече бе предупредил Канди, че ще си тръгне много преди нея, и тя се беше съгласила да се прибере сама. Ако излезеше през градината, можеше да обиколи до мястото, където бе паркирал, без да се налага да минава обратно през апартамента и да спори с Джей, който щеше да настоява да остане.

Допи бирата си, хвърли празната чаша в една кофа за боклук и тръгна към портата.

— Здравсти!

Обърна се, за да се увери, че поздравът е предназначен за него. Така беше. Но той не познаваше младата жена, която му се усмихваше.

— Нали се казваш Рейли?

— Точно така.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Рейли Ганън. Попитах. — Тя посочи с палец през рамото си, за да покаже, че е питала за името му някого в тълпата.

— О!

Не беше гениална реплика, но не се сети какво друго да каже. Тя беше ослепителна — от небрежно разрошената руса коса до

лакираните в червено нокти на краката. Беше със сандали с високи токове, бял минижуп и червен потник с надпис FCUK от блестящи камъчета. Ръцете ѝ бяха заети с два коктейла маргарита.

— Изглеждаш жаден. — Подаде му едното питие и Рейли го пое машинално. Тя забеляза, че се взира в лъскавите камъчета на буквите върху гърдите ѝ. Засмя се. — Това е съкращение. Марка дрехи от Англия.

— А, ясно.

— Привлича погледа, нали?

— Да.

— Човек си мисли, че пише друго^[1]. Поне на теб така ти се стори. — Отново се засмя и четирите букви заподскачаха върху гърдите ѝ.

Смутен, че я е зяпнал така, той погледна към маргаритата си.

— Тъкмо си тръгвах.

Видимото ѝ разочарование го поласка.

— Така ли? Защо?

— Ами... имам работа.

— В събота вечер?

— Да, аз...

— Не чувам никакви сирени на пожарни.

Рейли се изненада.

— Знаеш, че съм пожарникар? Кое ме издаде?

Тя срамежливо сведе глава и го погледна през спуснатите си мигли.

— Разпитах за теб. Исках да имам някаква начална тема за разговор. Не се изненадах, когато ми казаха, че си пожарникар. Очаквах, че имаш мъжествена професия. С твоето тяло и стойка. Но чак пожарникар. Леле!

Той отпи от маргаритата си. Беше студена, идеална комбинация от сладост и остър вкус.

— Никога не съм искал да бъда нещо друго.

— Повечето момчета мечтаят за това. Но ти си пораснал и наистина си станал пожарникар. — Тя облиза солта от ръба на чашата си и му се усмихна.

Рейли ѝ се усмихна в отговор.

— Забавно ли е да се возиш на пожарна кола?

— Ами ако пътуваме към пожар или друг спешен случай...

— О, знам, че е опасно и така нататък. Но въпреки това, сигурно е вълнуващо.

Някой я бутна отзад и тя политна към него.

— Ох! — Гърдите ѝ се притиснаха към ръката му, преди да възвърне равновесието си. — Извинявай.

— Няма нищо.

— Разлях ли ти питието?

— Само малко. — Той изсмука капките маргарита от ръката си и отпи отново. После още веднъж.

— В къщата е непоносимо, но и навън става претъпкано.

— Така е.

Преди да е взел съзнателно решение да се премести, Рейли тръгна след нея през портата към моравата отвън, която свързваше различните части на комплекса. В средата на моравата имаше плувен басейн и джакузи за двасет души, клуб за общо ползване, два тенис корта и баскетболно игрище в далечния край. На няколко места бяха поставени шезлонги за слънчеви бани.

Тя се хвана за ръката му и се наведе да събуе сандалите си. Когато пристъпи с боси крака по тревата, въздъхна с облекчение.

— О, така е по-добре.

— Има си хас! Тези токове са убийствени.

Момичето се засмя.

— Така е, но с тях краката изглеждат по-добре.

Краката ѝ изглеждаха добре и без високите токчета.

Рейли се насили да вдигне поглед към лицето ѝ. Беше ли му казала името си? И да беше, той не го помнеше. Тъкмо се канеше да я попита, когато тя му зададе въпрос:

— Носиш ли от онези червени тиранти?

— Те са част от облеклото.

— Толкова са възбуждащи. — Езикът ѝ отново облиза солта по чашата. Устните ѝ бяха много червени, а езикът ѝ — тесен и розов.

Той погледна зад гърба ѝ към вътрешния двор на Джей. Не беше забелязал, че са се отдалечили толкова много. От такова разстояние музиката на „Бон Джоуви“ се чуваше като глухо бумтене. Ритъмът на сърцето му обаче продължаваше да следва ритъма на песента.

— Както казах, тъкмо се канех да си тръгвам.

— О, не исках да те бавя.

— Не, нямам нищо против, но...

— Мислех си, че ще е приятно да си допием чашите край басейна. Там е по-хладно.

Рейли се поколеба, но в този момент идеята за разхлаждане му се стори привлекателна.

— Добре, защо не.

Тръгна с нея към басейна, като по пътя залитна на няколко пъти.

— Тези маргарити са много силни — отбеляза той.

— Тъкмо се канех да кажа същото. Искаш ли да поплуваме? Така ще си проясним главите.

В ума му за момент се оформи въпрос за банските, но бързо отлетя.

— Не, мисля, че просто ще поседна за минута.

— Аз също. Да отидем ей там. Момичето го поведе към един навес, обрасъл с пълзяща лоза. Имаше няколко шезлонга, но когато седна на един от тях, тя се настани върху него.

— Облегни се назад. Ще включа вентилатора.

Отпусна се на шезлонга и видя как тя отиде до подпорния стълб, на който имаше ключ. Вентилаторът на тавана се завъртя и предизвика приятен бриз. Рейли затвори очи, но осъзна това чак когато тя седна върху него и той погледна и видя усмихнатото ѝ лице, надвесено над неговото.

Жената прокара студената си чаша по челото му.

— Така по-добре ли е?

Той измърмори нещо, но не беше сигурен какво точно. Гърдите ѝ почти докосваха устните му.

— Имаш ли си приятелка?

— Годеница.

— Досетих се. Мъже като теб са винаги заети.

— Мъже като мен?

Момичето се усмихна и разкопча няколко копчета на ризата му.

— Силни красиви пожарникари с косми на гърдите. — Пръстите ѝ се сплетоха с неговите. — И къде е тя?

— В Бостън. Командировка.

Той подскочи, когато тя потърка зърното му с нокът.

Искаше да ѝ каже да не го прави — наистина — но в този момент тя продължи:

— Никога не съм ходила в Бостън. Прекалено е студено. Предпочитам по-топъл климат, а ти?

Хали имаше срещи в банката, досадно дълги, но полезни. Ето — помнеше, значи не беше толкова пиян.

— Тази нощ е ужасно горещо. — Тя повдигна косата от врата си, задържа я малко и после я пусна. Като отпускаше ръце, отново докосна гърдите си — явно ѝ беше приятно, защото дясната ѝ ръка се задържа. Започна да гали с палец зърното си и то щръкна под лъскавата буква на потничето ѝ. Кръговото движение на палеца ѝ беше хипнотизиращо и той не можеше да откъсне очи.

Но колкото и прелъстителна да бе гледката, той трябваше да примигне няколко пъти, за да я задържи на фокус. Боже, беше се напил. Чувстваше тялото си натежало. Не беше сигурен дали може да движи краката си, а и не искаше, защото това щеше да означава да се премести от...

Беше ли му казала името си?

Както и да е, ако се раздвижеше, щеше да я накара да се отмести, а допирът до тялото ѝ бе толкова приятен.

Как можа да се напие толкова с една бира и половин маргарита? Обикновено издържаше на по-големи количества алкохол. Най-вече благодарение на тренинга в студентските години.

А и къде беше маргаритата му?

— Годеницата ти те е оставила съвсем сам?

Той трябваше да отговори нещо, но изобщо не се сецаше какво.

— Много глупаво е постъпила.

Не помнеше да е оставил някъде чашата си, но явно го бе направил, защото ръцете му бяха свободни. Едната беше върху...

По дяволите, как ѝ беше името?

Едната му ръка бе върху бедрото ѝ и се плъзгаше под късата пола, а другата притискаше твърдото зърно, вече освободено от дрехата.

Усецаше дъха ѝ върху лицето си.

— Тя е постъпила глупаво, така че аз имам късмет.

Пак пъргавият розов език, който бе забелязал по-рано... Сега ближеше солта от устните му ли? Беше му много хубаво, но знаеше, че

не бива да го прави. Не бива. Не бива.
Това не е редно. Защо го правя?

---

[1] Съкращението означава French Connection UK, но се изписва по начин, близък до fuck — нецензурна дума за правене на секс. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Рейли спря да говори, настана тишина, смущавана единствено от капещия кран в кухнята. Накрая той погледна към Брит.

— Това е последното нещо, което помня. Езикът ѝ беше в устата ми, ръката ѝ — в панталона ми, а аз си мислех: *Какво правя, по дяволите? Трябва да спра.* — Поклати глава, сякаш искаше да подреди мислите си. — След това не помня нищо.

Брит потрепери и си пое дълбоко дъх.

— Звучи ми познато.

— И аз така си помислих.

— Не помня нищо, освен че исках да седна на канапето на Джей, преди да падна. Всичко след това ми е като бяло петно.

— Имаше ли някакви проблясъци?

— Ще ми се да можех да кажа „да“.

— Може и да се появят. Някои неща изплуваха впоследствие като откъслечни спомени. Сякаш изведнъж се сецаш за сън, който си сънувал преди дни. Някакъв образ проблясва за момент и после изчезва, преди мозъкът ти да успее да го асимилира напълно. Няколко думи, които знаеш, че си чувал, но не разбираш. Такива неща. — Той взе бутилката с вода и я допи, после скръсти ръце върху масата и се наведе към Брит. — Оказва се, че сме имали сходни преживявания. И двата случая са свързани с Джей. Мислиш ли, че е обикновено съвпадение?

— Смяташ, че Джей е изпратил онази жена да те дрогира?

— А ти как мислиш?

Въпросът увисна помежду им като дима на току-що угасена свещ. След малко Брит каза:

— Не искам да си мисля, че е бил Джей.

— Естествено. Защото той беше герой. А героите не правят такива неща. Особено с приятелите си.

Тя си представи Джей и обезоръжаващата му усмивка. В очите му винаги грееше палаво пламъче. Но дали бе способен на такова

предателство, каквото Рейли описваше? Умът ѝ не го побираше. Не и този Джей Бърджис, когото познаваше.

— Боли ли? — попита я той.

Задълбочена в мислите си, беше започнала разсеяно да разтрива цицината на тила си. Рейли го забеляза.

— Усецам някакво тъпо главоболие. Имаш ли кока-кола или нещо такова?

Той стана, извади кутийка кола от хладилника и ѝ я подаде. Тя я отвори и отпи.

— Джей може би има нещо общо с твоя случай. Но не виждам смисъл в това да ме дрогира, за да се съглася да правим секс, а после да се задуши сам с възглавницата си.

— Не. Някой друг го е направил.

— Кой?

— Не знам.

— Кого подозираш?

— Ще стигнем и до това. Първо ще ти разкажа какво стана сутринта, когато се събудих в спалнята за гости на Джей.

— По онова време той не е живеел в сегашната си къща.

— Точно така. Старият му апартамент беше с две спални, всяка със собствена баня, и между тях дневна и кухня.

— Да. Спалните бяха в противоположните краища на апартамента.

Веднага щом изрече това, тя осъзна, че се е издала. Погледна го, за да види дали той е доловил подтекста на думите ѝ.

Разбира се, че го беше доловил. Каза само:

— Не се учудвам.

Брит не се смути и не направи опит да скрие истината. Заговори по-скоро предизвикателно:

— Какво толкова? Виждахме се в период, когато никой от двамата не беше обвързан, и отношенията помежду ни приключиха много бързо. Всъщност продължи толкова кратко, че дори не може да се нарече връзка. Просто нещо безобидно.

— Безобидно, а? Но в момента си заподозряна за убийството му? Мълчанието помежду им се проточи. Накрая Брит помоли:

— Разкажи ми за сутринта след купона.

Рейли притисна върховете на пръстите си към клепачите, после прокара длани по лицето си.

— Не помня нищо от нощта, освен това, което ти разказах. Но докато съм жив, няма да забравя ужаса, който изпитах, когато се събудих.

Той се събуди, но не отвори очи. Лежеше и се опитваше да си спомни кой ден от седмицата е. Каква бе програмата му за днес? Беше ли дежурен? Кога щеше да види Хали?

Точно така, помисли си. Беше неделя. Хали се прибираше днес.

С тази щастлива мисъл той отвори очи. Видя стена, но това не беше стената на неговата стая. Тази беше прекалено близо до леглото и имаше друг цвят.

Къде се намираше?

Огледа останалата част от стената и прозореца и осъзна, че е у Джей. В спалнята му за гости. Разпозна я, защото бе оставал да спи в нея няколко пъти след игри на покер до среднощ, а също и когато боядисваха апартамента му. Джей му беше предложил да остане при него, докато боята се измирише. Веднъж, след една проточила се вечеря, дори бе убедил него и Хали да останат да преспят.

Помнеше ясно тези случаи.

Но нямаше никаква представа как се е озовал тук предната нощ. Вече беше доста късно сутринта, ако съдеше по слънчевите лъчи, които нахлуваха през щорите. Те бяха спуснати, но в процепите им блестеше ярка светлина.

Рейли се претърколи по гръб и движението го накара да изстене. Главата го болеше адски и сякаш бе пълна с олово. Не беше сигурен дали ще може да я вдигне от възглавницата, но определено не искаше да опитва. Такова движение щеше да накара очните му ябълки да експлодират. Имаше най-тежкия махмурлук, който можеше да си представи. Дори не помнеше...

Извика изненадано, когато видя ръката.

Тя лежеше с дланта нагоре, на сантиметри от бедрото му, сякаш само преди секунди го е докосвала. Или се е опитала да го докосне. Чаршафът се бе омотал около краката му и го спъна, когато стъпи на пода. Приземи се на едното си коляно толкова тежко, че ударът в

твърдия дървен под отекна в стаята. Но в момента бе толкова шокиран, че почти не усети болката.

Сърцето му биеше до пръсване и когато чу накъсаното си дишане, се насили да затвори уста, за да започне да диша нормално. Стоеше като вкаменен, но мозъкът му се блъскаше трескаво и търсеше обяснение на необяснимото.

Жената беше мъртва.

Загорялата от слънцето кожа бе придобила пепеляв оттенък. Устните ѝ бяха станали с цвят на маджун. Очите ѝ, полуотворени, бяха започнали да помътняват.

Потресът му трая само десетина секунди. Може би дори помалко. После професионалната му подготовка се намеси, както и необходимостта да действа. Действията му не бяха резултат от осъзнато съчувствие или смелост. Беше по-скоро енергия, спонтанен порив и инстинкт, които го изстрелваха да спасява някого или нещо, преди дори да е обмислил ситуацията.

За част от секундата вече бе до нея и проверяваше пулса ѝ. Нямаше пулс. Кожата ѝ беше студена като мрамор. Въпреки това, той започна да ѝ прави сърдечен масаж.

— *Джей!* — извика той. — По дяволите, къде си? *Джей!* — Виковете му останаха без отклик. В къщата не се чуваше никакъв шум, освен собственото му тежко дишане и думите, с които я подканяше да диша, да помръдне, да се съживи.

Но и усилията, и молитвите му бяха безполезни. Той го очакваше, но бе длъжен да опита. Продължи, докато плувна в пот, докато потта започна да се стича по лицето му. Или може би това бяха сълзи, които пареха очите му и се спускаха по бузите му?

Накрая, омаломощен от усилието, се отказа. Седна на пети, втренчен в нея. Все още не разбираше как е възможно да се е озовал в този кошмар, и то в главната роля.

Протегна ръка към телефона на нощното шкафче. Набра 911. Обади му се оператор.

— Има смъртен случай. Изпратете линейка. — Затвори, преди диспечерът да успее да му зададе някакви въпроси.

После побягна към коридора. Джей беше в кухнята, седеше с чаша кафе в ръка, разтворил неделния вестник на плота пред себе си.

На ушите му имаше слушалки, а босият му крак потропваше в ритъма на музиката.

— Джей!

Рейли предположи, че Джей не го е чул, но е доловил движението с тъгълчето на окото си. Обърна глава и веднага се засмя, което при тези обстоятелства бе направо неприлично. Много по-късно Рейли осъзна каква странна гледка е бил. Гол, с подпухнали очи и размахал ръце, за да привлече вниманието на приятеля си.

Веднага щом Джей свали слушалките си, той каза:

— Момичето...

— Приличаш на дивак от Борнео — хилеше се Джей.

— Там има едно момиче...

— Знам, но обещавам да си мълча.

— Тя е мъртва.

Джей рязко спря да се смее. Усмивката му се стопи.

— Какво?

Рейли се обърна и тръгна обратно към спалнята, сигурен, че Джей ще го последва. Така и стана. Той спря на вратата и погледна невярващо трупа, после прикри устата си с длан.

— По дяволите!

— Опитях да я съживя, но... — Рейли прокара пръсти през косата си. — Мили боже! — Стори му се, че ще припадне, затова се наведе и опря длани на коленете си, сетне вдиша дълбоко няколко пъти.

Когато се изправи, Джей вече бе до леглото и оглеждаше мъртвото тяло.

— Изглежда, мъртва е от доста време.

— Събудих се и я намерих. Така.

Джей отново изтри устата си с ръка.

— По дяволите!

— Обадох се на 911.

Джей кимна разсеяно.

— Обуй си панталона. — Рейли го гледаше неразбиращо. — Обуй си панталона — повтори му той.

Без да мърда от мястото си, Рейли се завъртя, докато забележа панталона си в общата купчина от дрехи, негови и на момичето.

Надписът FCUK гротескно проблесна пред погледа му. Обу панталона си и го закопча напълно машинално.

— Какво стана? — попита Джей.

Рейли го гледаше неразбиращо.

— Какво?

— Какво се случи? За бога, Рейли! Има мъртва жена в къщата. В твоето легло. Какво, по дяволите, стана?

— *Не знам!*

— Какво значи това?

— Не знам. Не помня нищо. — Кимна към трупа. — Дори не знам името ѝ.

Джей постави ръцете си на кръста и го изгледа недоумяващо, после чу далечния вой на сирени и се задейства. Очите му обходиха стаята и откриха чантата на жената.

Взе я и затършува, докато намери портфейла ѝ. Отвори го със замах.

— Сузи Монро. — Погледна приятеля си въпросително. Рейли поклати глава.

— Дори и да ми е казала името си, не го помня.

— И аз не я бях виждал до снощи — каза Джей. — По някое време те потърсих и те видях да се натискаш с нея в градината.

Рейли прекара ръка през лицето си.

— Да, смътно си спомням това. Тя дойде и ме заприказва. Даде ми една маргарита. Тръгнахме към... към басейна май.

Джей го гледаше невярващо.

— Нямах никаква представа, че си се отрязал така.

— Какво говориш?

— Рейли, ти и това момиче... — Той млъкна и поклати глава нетърпеливо. — Нямаме време за това сега. — Воят на сирените се усиливаше. Вече беше близо. Джей продължи да рови в чантата ѝ.

— Какво търсиш?

— Тя се е появила на партито непоканена. Какво ти подсказва това? Че е купонджийка и обича да се весели.

Рейли бе прекалено объркан, за да разбере какво се опитва да му каже Джей.

— Ето. — Джей извади от чантата ѝ малко пликче от алуминиево фолио. Държеше го за самия ъгъл и го вдигна, за да го покаже на

приятеля си, после го пусна обратно в чантата. Коленичи и огледа повърхността на нощното шкафче. — Аха. — Когато се изправи на крака, се наведе към лицето на момичето и го огледа като полицай. — Кокаин — заключи и се изправи. Обърна се към Рейли: — Ти смърка ли снощи?

Рейли просто го изгледа, потресен от въпроса. Двамата бяха експериментирали с марихуана в колежа, но откриха, че алкохолът ги развеселява повече. Освен това бе по-евтин и не беше незаконен. Джей знаеше много добре, че приятелят му не взема наркотици.

— Приемам изражението ти за „не“ — каза сега той. Сирените станаха оглушителни, после замлъкнаха. Джей бутна Рейли настрани и тръгна към вратата.

— Аз ще ги доведа. Трябва да се обадя в полицията. Ще се погрижа за всичко, ясно? Не казвай нищо на парамедиците. Прекалено си шокиран, за да говориш.

— Наистина съм прекалено шокиран, за да говоря.

— Добре. — Джей вдигна одобрително палец, после тръгна да посрещне хората от линейката.

Рейли ги познаваше. Те го изгледаха изненадано, когато влязоха в стаята и го видяха да стои до леглото с мъртвото голо момиче. Но се заеха да си вършат работата, без да му задават въпроси.

Следващите минути минаха като в мъгла. По-късно, когато Рейли се опитваше да възстанови събитията в тяхната последователност, откри в съзнанието си някакъв миш-маш от спомени — някои неясни, а други съвсем отчетливи. От предната нощ не помнеше нищо, освен пристигането си с Канди и как планираше да се изниже незабелязано през градината, когато онова момиче го бе заговорило.

Парамедиците извикаха съдебния лекар, който пристигна бързо и потвърди смъртта.

В някакъв момент Джей бутна в ръката на Рейли чаша кафе.

— Обадох се на Пат и Джордж, обясних им накратко ситуацията. За късмет те се съгласиха да дойдат, макар че е неделя и не са дежурни.

Пат Уикъм и Джордж Макгауън бяха приятели на Джей от полицията. И двамата бяха детективи и разследваха престъпления срещу личността. Нападения, изнасилвания, убийства.

Рейли се паникьоса.

— Не съм направил нищо.

— Разбира се, че не си. Не си извършил престъпление. Преспал си с жена, която не познаваш. Оказва се, че тя е наркоманка. Откъде да го знаеш? Не си знаел, че ще смърка, след като е изпила всички тези маргарити.

— Аз пих само една... дори не я допих.

— Повече от една, приятелю. — Джей постави ръка на рамото на Рейли. — Виждал съм те пьян преди години, но *никога* не съм те виждал толкова пьян, колкото беше снощи — увери го той.

Рейли сви рамене и избута ръката му.

— Казвам ти, изпих една бира. И може би половин маргарита. Не може да съм се напил толкова много — настоя той.

В този момент пристигнаха Уикъм и Макгауън. Рейли ги бе зърнал предната вечер да се веселят на купона с всички останали. Уикъм беше с жена си, а Макгауън — с едно момиче, мършаво като анорексичка, увесено на ръката му. Тази сутрин и двамата имаха вид на хора с махмурлук, нещастни, че са ги повикали, преди да вземат душ, и че отново са в апартамента на Джей, за да оглеждат труп на мъртво момиче.

— В спалнята за гости — съобщи им Джей и им кимна към коридора. Те тръгнаха напред, а Джей и Рейли ги последваха.

Мрачният квартет зае почти цялото пространство в тясната стая. Детективите огледаха тялото, а Джей и Рейли стояха край тях и мълчаха.

— Пипал ли си я? — попита Уикъм.

— Правих ѝ сърдечен масаж — успя да промълви Рейли.

На ръцете на момичето бяха поставени найлонови пликчета. Двамата детективи я завъртяха на една страна и огледаха за следи от рани или удари по гърба. Поне така предположи Рейли.

Джей каза:

— На нощното шкафче има следи от нещо. Мисля, че е кокаин. В чантата ѝ има малко пликче от фолио. Ако потърсите по-добре, сигурно ще откриете и бръснарско ножче и сламка. Предполагам, че е смъркала редовно. Двамата с Рейли правили секс. После той заспал. Тя се насмъркала и умряла в съня си.

— Аутопсията ще определи със сигурност — рече Макгауън.

Рейли не се държеше истерично. С неговата професия не можеше и да е иначе. Но като чу думата аутопсия в този контекст,

кафето, което беше изпил, се надигна в стомаха му. Сякаш доловил тревогата му, Джей грабна дрехите му от пода, хвана го за ръката и го изведе от стаята.

— Върви се оправи. — Подаде му дрехите и обувките. — Използвай моята баня. Ако искаш, се изкъпи. Те ще се забавят известно време, после ще говорим.

Рейли се движеше като робот. Мина по коридора, прекоси спалнята на Джей и влезе в банята. Повърна. Уринира дълго. Наплиска лицето си със студена вода и когато това не му помогна да се освести, си взе душ, редувайки вряла и леденостудена вода.

Когато се върна при останалите, се чувстваше малко по-добре. Те се бяха събрали в дневната на Джей, която още бе осеяна с мръсни чаши и боклуци от партито.

Уикъм заговори пръв:

— Ужасна каша, Рейли.

След тази кратка оценка на ситуацията всичко, което Рейли можеше да каже, щеше да е излишно многословно, така че той просто кимна.

— Намерихме... въъ... два презерватива под леглото, откъм твоята страна. Използвани. Ще ги изпратим в лабораторията.

Уикъм не зададе въпроса направо, но Рейли разбра какво го питат.

— Не знам дали сме правили секс или не — каза той. — Не помня.

— Тя е истинска кукла — отбеляза Макгауън. — Как може да не помниш?

— Не помня — повтори той. От повръщането гласът му бе станал дрезгав. Прокашля се. — Ще ви кажа какво помня.

Макгауън му направи знак с ръка. Рейли започна:

— Пристигнах с Канди Орин. — Разказът му продължи до момента, когато бе отишъл при басейна с момичето... Сузи. — Оттук нещата са ми като в мъгла. Помня, помислих си, че маргаритата е била адски силна. Бях замаян, исках да седна.

Телефонът на Джей иззвъня. Той се извини и отговори тихо, като се обърна с гръб към стаята.

— Лежахте на шезлонг до басейна — каза Уикъм и привлече отново вниманието на Рейли. — Видяхме ви с жена ми. Тя много се

притесни. Бързо се върнахме във вътрешния двор, за да ви оставим на спокойствие.

Лицето на Рейли пламна.

— Помня, че я целувах... или по-скоро тя ме целуваше.

— Целуваше? — изсумтя Уикъм. — Да, може и да сте се целували.

Джей се върна при тях.

— Обади се Хали — каза тихо той. — Тревожеше се, че не е успяла да се свърже с теб тази сутрин. Казах ѝ, че снощи си препил и че още спиш.

Рейли усети как отново му се повдига. Опря глава върху дланите си и заби лакти в коленете. Джей го потупа по гърба.

— Всичко ще се оправи. Може да се случи на всекиго. Особено на човек, който е толкова преуморен от работа като теб. Не си усетил, че ще се напиеш толкова от няколко маргарити.

— Изпих по-малко от една — вдигна глава Рейли. — Една, Джей. И една бира.

Някакво движение в коридора привлече вниманието им. Парамедиците изнасяха носилката с тялото, покрито напълно. Този път Рейли не успя да потисне повдигането. Докато тичаше към банята на приятеля си, чу как Макгауън предложи Джей да го заведе в полицията за по-нататъшните разпити. Бърджис пое задължението да го заведе до един часа. В замяна Макгауън обеща, че ще квалифицират станалото като нещастен случай.

— Няма нужда да се викат медиите, нали? — каза Джей.

За радост на Рейли, Макгауън се съгласи:

— Не виждам защо да ги викаме.

Отново получи пристъп на гадене. Повръща толкова силно и продължително, че хранопроводът му се разрани. Накрая, когато се чувстваше напълно изцеден, излезе с омекнали крака от банята.

В апартамента нямаше никого, с изключение на тях двамата с Джей, който му каза какво трябва да направи и кога, защото в момента изглеждаше неспособен да вземе и най-простото решение.

— Искаш ли препечена филия?

— Не.

— Трябва да сложиш нещо в стомаха си.

— Добре.

— Портокалов сок?

— Става.

— Да ти дам ли чиста риза? По твоята има червило.

— Благодаря.

Продължиха така, докато не стана време да тръгнат за полицейското управление. Пристигнаха точно в един часа. Уикъм и Макгауън — вече изкърпани и обръснати — ги чакаха в една от стаите за разпити.

— Нужно ли е да правим това, момчета? — попита Джей, когато двамата с Рейли влязоха.

— Нужно е, ако искаме нещата да не се разчуют — обясни Макгауън. — Правим всичко възможно да потулим историята.

Предложиха на Рейли нещо за пиене, но той отказа. Джей се беше погрижил да облекчи главоболието му с болкоуспокояващи и го бе принудил да изпие повече от литър вода, за да не се дехидратира. От препечената филия стомахът му се поуспокои. Сега се чувстваше малко по-нормално, по-уверен и с избистрена глава. За втори път им разказа случилото се предната вечер.

Когато приключи, Джей погледна двамата си колеги с изражение, което сякаш казваше: „Доволни ли сте?“. Те не смятаха да линчуват Рейли, но и не изглеждаха напълно убедени в казаното от него.

Рейли осъзна, че сега е моментът, в който трябва да предприеме нещо, за да се защити.

— Мислех си за станалото. Вярно, че бях уморен. Маргаритите бяха необичайно силни. Някакво объркване в метаболизма. Едно питие *може* и да ме е съборило наистина. *Може* и да ме е накарало да правя секс с онова момиче. Тя беше страхотна и сама ми се натискаше. Но количеството алкохол, което изпих, не би могло напълно да изтрие паметта ми. Просто не вярвам в това. — Той си пое дълбоко дъх. — Мисля, че съм бил дрогиран.

Тримата мъже го изгледаха с непроницаеми изражения. Накрая Джей се обади:

— Дрогиран? От момичето ли?

— Тя ми донесе онази маргарита. Тя е вземала наркотици.

— Предполага се, че е вземала — вметна Уикъм.

— Предполага се — съгласи се Рейли.

— Вземала е — настоя Джей. — Имаше доза в чантата, а вече открих и приятелите, които са я довели на купона. Смъркали са точно преди да дойдат на партито.

Рейли се изненада, че Джей е научил това за толкова кратко време. Впечатли се както от следователските умения, така и от приятелската му подкрепа. Ако той се съмняваше и в една дума от версията на Рейли, нямаше да се държи по този начин.

Извикаха Макгауън на телефона.

Джей погледна часовника си.

— Когато Хали се обади, ми каза в колко часа пристига самолетът ѝ. Остава по-малко от час.

Хали, мили боже! Пилотите сигурно вече съобщаваха, че приближават Чарлстън. Тя щеше да очаква да го види при лентата за багажа. Сигурно в момента освежаваше грима си, слагаше си пудра, червило, оправяше прическата си, лапваше бонбонче за свеж дъх и очакваше да се втурне в обятията на годеника си, без да подозира нищо. Сърцето му се сви при мисълта за разочарованието, което щеше да изпита, когато научеше за изневярата му.

Никой от двамата не бе прекалено ревнив. Хали не се впечатляваше, ако го видеше да говори с друга жена, той пък не възрази срещу командировката ѝ в Бостън, където щеше да е в компанията на двама колеги мъже. Имаха си пълно доверие.

Тогава как, по дяволите, щеше да ѝ обясни случилото се, след като не можеше да го обясни и на себе си? Представи си как се изправя пред нея да ѝ го каже. Как щеше да намери думи? Какви изрази можеше да използва, за да направи грозната история малко по-поносима? Никакви думи не можеха да сторят това. Жената, която обичаше, щеше да е съсипана от извършеното от него и станалото не можеше да се промени.

Джей го потупа по рамото.

— Защо не отида аз да я посрещна? Ще ѝ кажа накратко какво се е случило. Ако омокотя удара, тя ще бъде по-подготвена да понесе подробностите от теб.

Макгауън, който се беше върнал, се намеси:

— Това е добър план. Освен това Рейли ни трябва тук.

— Защо? — попита Джей.

— Коб Фордайс. Чул е за станалото. Иска да научи подробностите.

Коб Фордайс беше амбициозният областен прокурор. Говореше се, че има шесто чувство за това кои случаи ще влязат в съда и кои — не. Критиците му казваха, че това шесто чувство се основава повече на амбиция, отколкото на желание за справедливост. Но критиците му бяха малцинство. Гласоподавателите го ценяха много. Фордайс намираше начин да попадне в заглавията на вестниците, а след пожара и проявения героизъм постоянно беше в центъра на вниманието на медиите.

Джей попита ядосано:

— Кой му се е обадил?

— Няма значение, Джей. Ти си ченге и в къщата ти бе открито мъртво момиче. Парамедиците познават Рейли. Рано или късно прокуратурата щеше да научи за това.

— Тя е умряла от свръхдоза — възкликна Джей.

— Тогава нито ти, нито Рейли имате за какво да се тревожите — каза Макгауън. — Намесата на прокуратурата е... как да се изразя? Рутинна.

— Проформа — подсказа Рейли.

— Точно така — кимна Макгауън. — Нека Джей да посрещне годеницата ти на летището и да ѝ съобщи внимателно, че снощи си забъркал голяма каша. Ти остани да говориш с Фордайс.

Преди да тръгне, Джей дръпна Рейли настрана.

— За бога, изобщо не споменавай, че си бил дрогиран.

— Но...

— Слушай ме, по дяволите! — Джей го стисна за ръката и го разтърси леко. — Ако заговориш за дрогиране, в какъвто и да е контекст, логичното заключение ще бъде, че ти и мъртвата Сузи сте се надрусали заедно дотам, че ти си изпаднал в безсъзнание, а тя е умряла.

Рейли зарови лице в дланите си.

— Боже!

— Да — въздъхна Джей и потегли за летището.

Половин час по-късно трябваше да се появи Коб Фордайс. Рейли седеше сам в стаята за разпити, когато влезе Канди. Изглеждаше доста зле, лицето ѝ беше подпухнало от преливане и недоспиване. С

размазаната спирала на очите си приличаше на миеша мечка. Още бе облечена с роклята от партито, която бе доста намачкана. Рейли предположи, че Канди е спала, без да я съблича. Зачуди се къде.

Тя застана на прага и няколко секунди го гледа изпитателно, после затръшна вратата и прекоси стаята.

— Не им повярвах. Вярно ли е?

— За нещастие.

Младата жена хвърли куфарчето си на малката маса и шумно въздъхна:

— Мили боже, Рейли!

— Знам.

Тя събра косата си на опашка и я върза с ластичето, което беше на китката ѝ.

— Официално съм тук като представител на областния прокурор Коб Фордайс. Обади ми се да дойда, защото бил на партито по случай рождения ден на сина си. Роднини, балони и съпруга, която ще се нервира адски, ако Фордайс напусне партито.

— Той знае ли, че сме приятели?

— Ако знаеше, нямаше да съм тук. Ще ме уволни, ако някога научи. Къде е адвокатът ти?

— Адвокат?

— Твоят адвокат, Рейли, твоят адвокат — каза тя нетърпеливо. — Какво ти става? Да не си пиян от снощи?

— Аз... ъъ...

— Не ми казвай, че си говорил с полицаите без адвокат.

— Не с *полицаите* — повиши глас той, за да имитира нейния тон. — С Джей.

— О, Джей — изсумтя тя. — И Макгауън. И Уикъм. — Изглежда го със смесица от недоумение и раздражение. — Моят шеф, областният прокурор, ще ме побърка, ако разбере, че съм ти казала нещо повече от „здрасти“ в отсъствието на адвокат.

— Говори с мен, Канди.

Тя поклати решително глава:

— Не е добра идея.

— Моля те! — Гласът му потрепери и това някак я трогна повече от самата молба.

Раменете ѝ се отпуснаха. Тя хвърли предпазлив поглед към вратата.

— Добре, имаш три минути, преди да се превърна отново в представител на Областната прокуратура, така че побързай. Като приятел на приятел. Какво стана?

Разказа ѝ, доколкото можа.

— Значи признаваш, че си спал с нея.

— Събудих се до нея.

— Вече е била мъртва.

— Да. Опитах да ѝ направя сърдечен масаж, но още отначало знаех, че е мъртва.

— Не си видял смъртта ѝ?

Той я изгледа. Тя размаха ръце пред лицето си.

— Забрави, че попитах. Разбира се, че не си. Правихте ли секс?

— Може би. Вероятно. Намерили са използвани презервативи.

— Страхотно — измърмори тя. — И между другото, ти си изневерил на Хали. Не бих я укорила, ако никога вече не ти проговори.

— Не съм го направил съзнателно.

— Ясно. Твърдиш, че си бил в безсъзнание, когато си я чукал?

— Твърдя, че... — Спомни си съвета на Джей и се поколеба.

— Какво? Какво има?

Всъщност предупреждението да не споменава версията за дрогирането не се отнасяше за Канди. Той понижи глас и каза:

— Мисля, че съм бил дрогиран.

— Чух, че у нея е имало кокаин. Да не си решил да експериментираш?

— По дяволите, не! Мисля, че ми е пуснала нещо... не знам. От рода на „хапчето на изнасилвача“. — След малко додаде: — Спри да ме гледаш така.

— Извинявай — отвърна тя сърдито. — Просто гледам така винаги, когато някой приятел ми разказва история, която не е за вярване.

— Мисля, че точно това се е случило.

Канди се взря в него за момент, после издърпа един стол и седна.

— Говори. Бързо. Слушам те.

Той ѝ разказа теорията си, че в питието, донесено от Сузи Монро, е имало наркотик от рода на рохипнола.

— Причинява временна амнезия, каквато ме сполетя.

— Да.

— Е?

— Тя взема кокаин.

— Джей каза да не го споменавам.

— Джей е бил прав. — Когато видя, че се кани да възрази, тя продължи: — Добре, ще кажа на Фордайс, че според теб са ти пробутали такова хапче. Но не съм сигурна, че ще го убедя. Ще бъде трудно, Рейли. Версията „Не помня нищо“ не върши работа.

— Не ми ли вярваш?

— Аз лично ти вярвам, защото те познавам. Но... — Тя махна с ръка към затворената врата. — Областният прокурор, дори детективите ще реагират доста скептично, меко казано. Версията със загубата на паметта изглежда прекалено удобна. Намери си адвокат. Веднага. Преди да си казал и дума повече пред когото и да било. И възможно най-бързо дай уринна проба за изследване. — Стисна ръката му окуражително, но усмивката ѝ никак не бе убедителна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пчелите жужаха около цъфналия жасмин. Когато Рейли спря да говори, Брит чу бръмченето им толкова гръмко и отчетливо, сякаш над къщата прелиташе самолет.

— В първия момент, когато я видях в леглото — каза той глухо, — осъзнах какви последици ще има това за целия ми живот. Беше като... като... — Опита се да намери подходящо сравнение. — Сякаш си видял как коледната играчка пада от елхата и се разбива на хиляди парченца. — Брит му кимна, че разбира. — Секунда преди играчката да се разбие, знаеш, че не можеш да промениш законите на гравитацията и да промениш последиците. Счупеното си остава счупено и не може да се поправи. Когато я видях да лежи мъртва в леглото, осъзнах, че това събитие ще промени живота ми завинаги. Не можех да спра разрушението. Животът ми щеше да се разбие на парчета. Никога вече нямаше да е същото, както преди.

Брит стисна устни, за да не се види, че треперят. Чувството ѝ беше познато.

— Това, което описваш, е същото, което изпитах, когато се събудих и открих Джей да лежи мъртъв до мен.

Той се вгледа в кутийката ѝ с кока-кола, видя как една струйка кондензирана влага се спуска по повърхността ѝ и се събира на капка върху масата.

— Мисълта, че съм спал до нея през цялата нощ, когато може би е имала нужда от помощ... — Замълча и сведе глава. Започна да масажира челото си. — Та нали работата ми беше да спасявам хора.

Тя едва се сдържа да не протегне ръка през масата, за да го успокои.

— Ти не си *спал*, Рейли. Бил си дрогиран. И не си я убил. Ти нямаш вина.

Той вдигна глава и я погледна. Зелените му очи отново бяха станали студени и строги.

— Не говореше това на телевизионните зрители.

— Никога не съм те обвинявала в престъпление.

— Не с тези думи, но това им внушаваше през цялото време.

— Казах, че съжалявам.

— А аз казах, че е малко късно за извинения. Това, което се случи в онази сутрин, съсипа живота ми. Загубих всичко. Всичко — повтори той и стовари юмрука си върху масата, от което полупразната кутийка кока-кола подскочи. — И предубедените ти репортажи допринесоха за това да не мога да спася дори частица от предишния си живот.

— И какво искаш да направя? — разпери ръце тя. — Освен да ти повярвам и да приема, че сега ми казваш истината, какво мога да направя, за да ти се реванширам?

Той застина и я изгледа толкова студено, че я побиха тръпки. Тъй като не беше с якето си, просто сви ръце на гърдите си и понесе ледения му поглед. Не се обърна настрани и не сведе глава.

Рейли рязко се изправи и краката на стола му изскърцаха с дразнещ звук. Отиде в средата на дневната и пусна вентилатора на тавана. Върна се в кухнята, но не седна на стола. Закрачи напред-назад в тясното пространство между плота и масата.

— Канди беше права. Моята защита не беше убедителна. Но някои факти все пак бяха на моя страна. Главният барман, ангажиран за партито, призна, че в маргаритите е имало толкова текила, че биха съборили и кон в несвяст, а освен това им слагали и по малко водка. Аутопсията на Сузи Монро разкри, че в тялото ѝ е имало достатъчно кокаин, за да накара сърцето ѝ да спре. Но също като при теб, Брит, когато ми направиха изследвания за наркотици или сходни вещества, се оказа, че организъмът ми вече ги е изхвърлил.

— Значи не си послушал съвета на Джей?

— Не. Когато изследванията на урината се оказаха отрицателни, той продължи да настоява, че не бива да споменавам нищо за наркотиците. Така било по-добре.

— Ами Уикъм и Макгауън? Те са те чули да казваш, че си бил дрогиран.

— Джей ме увери да не се тревожа за тях. Каза, че се е погрижил. Те повече не отвориха дума за това.

— Областният прокурор не научи ли?

— О, научи. Канди ми повярва и реши, че Фордайс трябва да чуе обяснението ми. Проведохме една среща, на която присъстваха Канди и Фордайс.

— Само вие тримата?

— И адвокатът, когото бях наел.

— Как се казваше? Името му започваше с Б, нали?

— Нищо чудно, че не го помниш. Аз го бях открил в телефонния указател. Оказа се пълен некадърник. Както и да е, срещнахме се с Фордайс.

— И?

— Той ме изслуша, но не стигнахме доникъде. Семенната течност в презервативите беше моя. От гледна точка на Фордайс, след като съм правил секс със Сузи Монро, можело да се допусне, че съм я насърчил да смърка кокаин. Това, че моите изследвания са отрицателни, не доказвало, че не съм се възползвал от ефекта на дрогата.

— Фордайс ли каза това?

— По същество. Постоянно наричаше моята безпаметност „предполагаема“. А ако допуснеш, че наистина не помня нищо, го отдаваше на употребата на алкохол. Все пак обеща да прецени случая много внимателно, което в устата на един политик означава: „Разкарай се оттук и престани да ми губиш времето“. Канди се укори, че е сбъркала в преценката си. Тя бе очаквала, че като разкажа честно и открито какво е станало, Фордайс ще ми помогне. А всъщност излезе, че на срещата с Фордайс съм признал официално, че не съм бил на себе си онази нощ и е възможно да съм направил какво ли не.

— По това време беше отстранен и от работата си в пожарната.

— Шефът ми нямаше избор. — Рейли пак седна на стола си. — Изобщо не го виня. Той просто направи това, което е добре за службата. Аз бях замесен в скандал, свързан с пиянство, секс и смърт, причинена от свръхдоза кокаин. Това не е добър имидж за един пожарникар. Брунър се възползва от случая, за да ме отстрани от разследването. Преструваше се, че не го иска, но според мен тайно се радваше на възможността да се отърве от мен... Все пак не ме уволниха веднага. Шефът изчака, също като мен, да види какво ще бъде решението на Фордайс. Дали щяха да ме обвинят в убийство и

престъпна небрежност, или щях да се отърва само с мъмрене и предупреждение друг път да внимавам повече.

Рейли замълча и тя знаеше какво ще последва.

— И в този момент на сцената се появих аз — каза тихо Брит. Знаеше, че е безполезно, но все пак опита да обясни мотивите си: — Беше любопитна история поради всички причини, които сам изреди, Рейли. Един от пазителите на реда се оказва в леглото с мъртво момиче.

— Дрога, секс и рокендрол.

— Точно така. Просто историята падна като зряла круша в ръцете ми. И аз се възползвах.

— И още как. Изведнъж се оказа, че денонощно съм под прицела на камери, прожектори и микрофони. Дори държахте проклетите бусове паркирани пред...

Рейли млъкна и тя довърши изречението вместо него:

— Пред апартамента на Хали.

Брит се надяваше да каже нещо за Хали, но той не го направи. Отвори капака на кутийката с клечки за зъби, затвори го, после повтори същите движения, но накрая остави кутийката затворена. Тя си помисли, че навярно и темата за годеницата му ще си остане също така затворена и недостъпна за нея.

Той продължи разказа си:

— Бях подложен на безкрайни разпити, но в крайна сметка Фордайс разбра, че няма доказателства, за да предяви обвинение срещу мен, и аз бях оневинен. Официалното заключение бе, че смъртта на Сузи Монро е настъпила след случаен прием на свръхдоза наркотик.

Отправи й гневен поглед.

— И навярно това щеше да е краят на историята. Никога не бих се свързал напълно, но ако нещата бяха спрели дотук, товарът щеше да си остане само мой. Всичко щеше да си е личен проблем. Но ти се появи по телевизията и изкара Сузи Монро жертва.

— Тя наистина беше жертва.

— Но не и *моя* жертва! — възкликна той, като заби показалец в гърдите си. — Тя беше жертва на начина си на живот. Наркотици. Купони, на които е правела свирки срещу една доза кокаин. Джей намери десетина нейни познати, които можеха да потвърдят това.

Рейли пак скочи на крака, заобиколи стола и подпря ръце на облегалката му. Наведе се напред и продължи гневната си тирада:

— Но ти не показва нейни снимки с високи токчета, оскъдни бюстиета и къси поли. Ти показва на зрителите снимки от завършването на гимназията. С тога и шапка. Приличаше едновременно на съседското момиче и студентка в елитен колеж.

— Поисках снимки от майка й...

— Която естествено не е искала дъщеря й да бъде запомнена като дрогирана проститутка. Предпочитала е хората да мислят Сузи за невинна жертва на брутален тип, който е напил дъщеря й, чукал я и не й е попречил да вземе фаталната доза наркотик.

Брит понесе грубите нападки, защото бяха основателни. Никога не би признала, че е манипулирала историята, за да впечатли новия си работодател и да напредне в кариерата. Но с ръка на сърцето не можеше да отрече, че репортажите й са били предубедени и са представили Рейли Ганън в лоша светлина.

— Казах, че...

— Спести ми го — прекъсна я той.

Рейли предприе нова обиколка из кухнята. Дългите му пръсти отново пригладяха косата назад с жест, който вече й бе познат. Беше забелязала, че го прави, когато е на ръба на отчаянието. Това бе неговият начин да овладее емоциите си. Не знаеше как успява да потисне гневните изблици, но му беше безкрайно благодарна за това. Защото, когато беше гневен, я плашеше.

Той седна отново.

— И след като Сузи бе представена като светица, а аз — като развратник, който се е възползвал от нея, моят шеф нямаше избор и трябваше да ме уволни. Фордайс не ми предяви официално обвинение, но не се и налагаше. Аз вече бях осъден от общественото мнение. — Очите му добавиха: *Заради теб.*

Последва напрегнато мълчание. След това Брит попита предпазливо:

— Тогава ли се премести да живееш тук?

Той кимна рязко.

— Наех хижата за няколко месеца, после реших да я купя, защото осъзнах, че няма да се върна. Ако живееш живот, който не струва и пет пари, това е достатъчно добро място.

— Къде всъщност се намираме?

— Между Бофорт и Чарлстън. — Бегло ѝ описа района и назова няколко от съседните градове.

— Никога не съм ги чувала — призна тя.

— Това беше целта.

— Някой... Виждаш ли се с някого?

— С кого например? С адвокатата си? Платих му хонорара и повече нито го чух, нито го видях. Приятелите, които не ме предадоха?

— Изсумтя презрително.

— Родителите ти?

На лицето му се изписа болка и той отговори тихо:

— Те също напуснаха Чарлстън.

— Вярвах ли ти?

— Безусловно. Аз съм единствено дете. Винаги сме били много близки. Те биха ме подкрепили каквото и да съм извършил.

— Биха?

— Направиха го. Но заради това бяха отхвърлени от обществото. Дори старите им приятели започнаха да ги отбягват. Те не пожелаха да се примирят с това положение. Татко се пенсионира по-рано и двамата се преместиха в Огъста, където мама има сестра. Тежи ми мисълта за това, което преживяха заради мен. Винаги ще се чувствам техен длъжник. Целият им живот бе преминал в Чарлстън. Татко напусна компанията за медицински консумативи, за чието развитие бе допринесъл изключително много. Сега ми казват, че са си намерили нови приятели, че в Огъста им харесва, но... — Той сви рамене.

На върха на езика ѝ беше въпросът за годеницата му, но вместо това попита:

— Как издържаш всичко това? Изолацията. Това, че няма с кого да общуваш. Освен може би с Делно. Как прекарваш дните си?

Рейли я гледа втренчено няколко секунди.

— Планирам отмъщението си — отвърна тихо и заплашително, с глас, от който я побиха тръпки.

Брит се зарадва на шума, чул се отвън, защото това означаваше, че Делно се връща. Старецът се появи на верандата, окачи нещо на куката, която висеше от тавана, изкомандва кучетата да легнат, отвори вратата и надникна вътре.

— Може ли да вляза?

— Не — отвърна Рейли.

Делно все пак влезе, като триеше длани една в друга.

— Пропуснах ли нещо важно?

— Нищо, което да не си чувал.

Босите му крака трополяха като копита по балатума, докато се мотаеше из кухнята.

— Гладен съм. Имаш ли нещо за ядене? — Огледа съдържанието на хладилника и разочаровано отбеляза: — Студени наденици. Дали да не изпържа оня заек?

— По-добре си върви и вземи онези вонящи и пълни с бълхи кучета със себе си. — Рейли неочаквано стана и излезе навън.

Брит погледна Делно, който очевидно реши, че надениците не са чак толкова лош вариант, и натъпка няколко парчета в устата си. Гледката бе толкова отблъскваща, че тя се обърна към вратата, която Рейли беше затръшнал при внезапното си излизане.

— Още ми е ядосан.

— А, просто е разгонен.

Тя отново обърна глава.

— Моля?

— Разгонен е. — Делно затвори вратата на хладилника и изтри уста с опакото на дланта си. — Веднага го разбрах. — Бръкна в ухото си и извади топче ушна кал, която изтри в гащеризона си. — Не че съм изненадан. Като се развяваш в този вид наоколо...

Главният прокурор Коб Фордайс трябваше да положи усилия, за да се съсредоточи върху дискусиата. Дългата овална конферентна маса се беше превърнала в бойно поле. Опонентите се гледаха над полираната ѝ повърхност като армии, дислоцирани от двете ѝ страни. Той седеше на неутралната позиция начело.

Преди началото на срещата се колебаеше дали да не се обади и на двете страни и да поиска отлагане. Но вече бе отлагал срещата веднъж. Ако поискаше ново забавяне, щеше да засили антагонизма между двете страни. Щяха да започнат спекулации, че избягва срещата поради политически съображения.

Въпросът беше изключително важен и мненията бяха поляризирани. Законодателите трябваше да приключат в определен

срок. Поради тази причина се беше съгласил да се съберат, както бе уговорено, въпреки че мислите му бяха погълнати от съвсем друга тема.

Тази сутрин бе научил резултата от аутопсията на Джей Бърджис и не можеше да мисли за нищо друго.

— Господин Фордайс, новият законопроект за контрола над оръжията се нуждае от вашето одобрение, за да бъде гласуван — каза един от участниците в срещата, щом успя да вземе думата.

— Без значение е дали ще го одобрите или не, господин главен прокурор — заяви един от опонентите на законопроекта с увереност, която се стори на Фордайс пресилена. — В сегашния му вид този законопроект няма да се превърне в закон.

— Тогава защо толкова настоятелно се опитвате да го убедите да не го подкрепя? — изстреляха в отговор от другата страна на масата.

Коб се изправи.

— Господа, предлагам да направим малка почивка, преди да сме пролели кръв. Вижте иронията в ситуацията. Тъкмо законопроектът за контрол на оръжията може да ни доведе до кръвопролитие. — Той демонстрира предназначенията за гласоподавателите усмивка и получи очаквания смях от присъстващите. — Пийнете вода, кафе. Онези бисквити с шоколад си струват калориите. Ще се върна след минута.

Надяваше се никой от тях да не го последва в мъжката тоалетна, както и стана. Той използва писоара — чувстваше се длъжен, след като беше прибягнал до този претекст, за да прекъсне срещата. После подложи ръцете си под струята студена вода, като внимаваше да не намокри колосаните си маншети.

Така, помисли си.

Новината, че Джей Бърджис е бил убит, щеше да се появи на първите страници на вестниците и да влезе в новинарските емисии. Никой не би могъл да я пропусне — дори и да искаше.

Когато пристигна в кабинета си сутринта, секретарката му каза с необичайно вълнение, че е чула историята по Си Ен Ен.

— Споменаха и вас, сър — съобщи тя. — Показаха онази прочута снимка, четиримата герои на фона на пожара.

Проклетата снимка. Проклетият пожар.

Коб съжеляваше, че не може да върне времето назад. Можеше и да не се съгласи да отиде на онази среща в полицейското управление в

онзи ден и час. Във всеки друг ден той щеше да е в кабинета си или на път за дома. Тогава беше направил изключение и не спираше да съжالياва за това.

Но имаше и дни, когато бе благодарен за славата, споходила го заради пожара. Политическата му кариера в крайна сметка щеше да стартира, навярно с успех. Но не и толкова главоломно. А той беше ужасно нетърпелив да се издигне до поста главен прокурор.

Пожарът и смъртта на онези седем човека се бяха оказали полезни за него. Дълбоко в душата си, там, където човек бе пределно честен, той не съжالياваше чак толкова за станалото. Що за човек беше в такъв случай?

Но всички тези мисли бяха напълно безполезни. Не можеш да надхитриш съдбата. Всеки умираше, когато му дойдеше времето. Той и неговите амбиции не можеха да повлияят на космическите закони или ако човек беше религиозен — на предопределението.

Така си казваше. Това беше кредото, което му позволяваше да спи нощем. Беше се примирил. Можеше да живее с това, щом всички други можеха, щом всички други успяваха просто да забравят пожара и да продължат напред.

Сега обаче му се струваше, че онзи пожар никога няма да изгасне. Ако Джей Бърджис си бе отишъл тихо и кротко от рак... Но не, това не беше в стила на Джей, нали?

Разследването вече бе в ход и цареше същото вълнение, както след убийството на Патрик Уикъм. Убиецът на Уикъм така и не бе открит. В крайна сметка убийството му престана да бъде водеща новина, интересът към него намаля и накрая секна.

След като почете Уикъм на погребението, както бе редно, Коб се постара гласоподавателите постепенно да забравят за убийството му. Като кандидат за най-високия пост в системата на правосъдието в щата, той можеше ежедневно да напомня на гласоподавателите за кървавото убийство на полица и така да подсили кампанията си. Можеше да поиска ново разследване, за да бъде разкрит и заловен убиецът.

Но не го направи. Не можеше.

Взираше се в лицето си в огледалото над мивката, докато студената вода продължаваше да тече върху ръцете му. Видя едно доста красиво лице с прошарени слепоочия и стегнато тяло,

поддържано с ежедневни тренировки. Лице, което говореше за открит и почтен живот. Предан съпруг, добър баща, вярващ, който редовно ходи на църква. Това виждаше обществото. Човек, който изглежда роден за своята роля и вдъхва доверие в съдебната система, в правото на свобода и справедливост за всеки. Но хората виждаха само това, което им се показва, нали?

Съмняваше се, че някой, научил обстоятелствата около смъртта на Джей Бърджис, би потърсил отвъд очевидното: женкарството му се беше обърнало срещу него и той бе удушен със собствената му възглавница от отхвърлена любовница.

Чудеше се дали ще се намери някой, който да си спомни за Рейли Ганън и обвиненията срещу него преди пет години.

Избягвайки собствения си поглед в огледалото, главният прокурор Коб Фордайс се наведе над мивката и напписка лицето си с вода.

Пат Уикъм-младши събра цялата си смелост и набра телефонния номер.

— „Конуей Кънстракшънс“.

— Там ли е... тъъ... Джордж?

— Съжалявам, извън офиса е. Ще се върне по-късно следобед.

— О! — Челото му плувна в пот. Той я попи със сгънатата си носна кърпа.

— Ще оставите ли съобщение?

— А, не. Ще го потърся по-късно.

Пат бързо затвори и надникна над стената, отделяща работното му място от бюрата на другите полицаи. Неговата сила беше компютърът. Той можеше да прави чудеса с информацията. Оръжията го ужасяваха. Престъпниците го отвращаваха. Носеше полицейска значка, но не беше роден за полицаи. Никога не бе искал да бъде и гледаше на следващите двайсет и две години до пенсия като присъда, която трябваше да излежи.

Теренът изглеждаше чист и Пат набра номера на мобилен телефон, който извъня три пъти, преди да се чуе едно дрезгаво „ало“.

— Джордж? Пат Уикъм се обажда.

Усети недоволството на Макгауън и за момент му се стори, че ще затвори. Но вместо това Джордж изръмжа:

— Изчакай.

Пат чу някакъв приглушен разговор, в който Джордж се извини, последваха няколко секунди мълчание, докато се отдалечи от другите.

— Откъде знаеш този номер?

— Аз съм полицаи.

Джордж се изсмя и каза:

— В момента съм на важна среща. Тъстът ми се кани да сключи договор за строежа на новия спортен комплекс. Не би могъл да се обадиш в по-неподходящ момент.

— Трябва да поговорим за Джей.

— Какво има да говорим — изсумтя Джордж.

— Те знаят, че е бил убит.

— Чух.

— Журналистката твърди, че са й дали „хапчето на изнасилвача“.

— И това чух.

— Е?

— Какво „е“?

Пат си даваше сметка, че Макгауън е поне трийсет кила по-тежък от него. Но гневът го изпълни с такова усещане за сила, че ако дебелокожото копеле бе пред него, сигурно щеше да разбие главата му в някоя стена.

— Не се ли тревожиш?

— Тревожа се. Наложил се да играя голф цяла сутрин и да се преструвам, че губя, да изтърпя двучасов обяд, последван от деветдесетминутно пазарене. И ако след всичко това преговорите за договора се провалят, Лес ще изкара виновен мен, защото съм прекъснал срещата точно преди края, за да отговоря на това обаждане.

Пат разбра в какво положение се намира Джордж. Той също бе притеснен заради ситуацията около смъртта на Джей.

— Освен това Брит Шели е изчезнала.

— Изчезнала? Как така изчезнала?

— Ами така — отвърна Пат раздражено. — Не си била вкъщи, когато Кларк и Хавиер отишли да я арестуват. Не била и в телевизията. Никой не я е виждал от вчера следобед. Колата ѝ е обявена за издирване.

Макгауън го изслуша мълчаливо и попита:

— И какво очакваш да направя? Да тръгна да я търся из храстите?

— Какво мислиш за внезапното ѝ изчезване?

— Откъде да знам, Пат. Първото, за което се сещам, е, че е избягала, за да не я арестуват.

Джордж изсумтя раздражено в края на изречението, но Уикъм не му обърна внимание.

— Как мислиш, колко е успял да ѝ каже Джей?

С променен глас, изпълнен с несигурност, Джордж отвърна:

— Не знам.

Тревогата на Пат премина в паника.

— О, боже!

— Ще се вземеш ли в ръце най-после? Не превъртай.

— Какво ще правим?

— Нищо. Няма да правим *нищо* извън обичайните си занимания. Не прави нищо, Пат, разбра ли ме?

Младият мъж се подразни от грубия тон на Макгауън. За кого се мислеше, та да му говори по този начин? Точно той, за когото всички знаеха, че тъстът му го разиграва на пръста си. Чиято жена имаше сериозен проблем с краката — не можеше да ги държи събрани.

Джордж беше един от най-добрите приятели на Пат-старши, докато работеха в полицията. Така стана и семеен приятел и често гостуваше в дома им на вечеря. Пат помнеше как Джордж го удряше шеговито по рамото, пускаше закачки за момичетата, говореше му за бейзбол, играеше видеоигри с него. Тогава беше шумен, енергичен и забавен.

Това беше, преди да се ожени за Миранда Конуей. Преди двамата с Пат-старши да станат герои. Преди пожара.

След това Джордж Макгауън почти престана да се появява в дома на Уикъм.

— Трябва да затворям — каза Джордж. — Не ми звъни повече. Колкото по-малко контактуваме, толкова по-добре. Разбра ли?

Затвори, преди Пат да успее да му възрази. Дланта му беше влажна, когато остави слушалката на телефона. Пат се престори, че преглежда един файл на компютъра си, в случай че някой колега минеше покрай него.

Разговорът с Джордж не го успокои, както се надяваше, а засили още повече нервността му. Спокойствието на Макгауън беше престорено. Пат можеше да се обзаложи, че дълбоко в себе си Джордж е също толкова изплашен.

И той като него се тревожеше, че някой може да свърже убийството на Джей Бърджис с пожара в полицейското управление. Дали някой щеше да направи тази връзка?

Дали вече не го наблюдаваха?

Пат Уикъм-младши често съжаляваше, че няма очи на тила.

И не само докато беше на работа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седнал на един дънер в края на гората, Рейли видя как Делно взе мъртвия заек и пое заедно с трите хрътки по посока на дома си. Гъстата зеленина сякаш го погълна и нищо не показваше откъде е минал, освен една сърдита сойка, която протестираше, че някой е нахлул в територията ѝ.

Хижата на Рейли беше обградена отвсякъде с гора, в която широколистните дървета съжителстваха с вечнозелени борове и ели. През пролетта дърветата и храстите се обсипваха в бели и розови облаци от цвят. Дори и в суровата зима някои дървета оставаха зелени и създаваха усещане за вечно лято.

Мястото можеше да стане много красиво, ако човек постегнеше хижата, ремонтираше кухнята и банята, сменеше мебелите и добавеше тук-там по някой декоративен елемент за уют.

Ядосан, на самия себе си, Рейли прогони тези въображаеми образи.

Беше използвал раздразнението си от Делно като претекст да излезе навън. Но дори и старецът да не ги бе прекъснал, пак щеше да измисли някаква причина, за да излезе. Той беше свикнал да живее без климатик. Лятната жега и влагата вече не му тежаха. Но не и днес. Днес въздухът между четирите стени на хижата бе непоносимо задушен.

Всъщност нито Делно, нито климатът бяха виновни за клаустрофобията му. Причината беше разговорът за пожара, Сузи Монро и всички последвали гадости. Гневът и отчаянието се бяха трупали у него толкова дълго, че накрая едва си поемаше дъх от напрежение.

Присъствието на Брит Шели също не го облекчаваше.

Трябваше да се махне за малко от нея. Когато го бе попитала какво може да направи, за да компенсира поне отчасти злините, които му бе причинила, веднага му бяха хрумнали няколко възможности. Всичките доста възбуждащи. Всичките забранени.

Предната нощ, когато я бе принудил да спи до него, целта му беше да я накара да се почувства несигурна и притеснена. Нещо като отмъщение за мъките, които му бе причинила.

Но ако трябваше да е честен докрай, направи го и защото не можеше да устои на възможността да легне в едно легло с жена, с която е водил разговор, макар и враждебен, който не се изчерпваше с репликите: „Колко ще струва?“ и „Сутринта ще съм си тръгнал. Това е само за тази вечер“. Обикновено си тръгваше дълго преди да настъпи утрото.

Сега си мислеше, че нощта, прекарана в едно легло с Брит, е груба стратегическа грешка. Макар тактиката да бе послужила на първоначалната му цел, тя беше възпламенила въображението му.

Но бягството навън бе реакция на страхливец. Той се насили да стане от дънера, прекоси двора и се качи по стъпалата към входната врата.

Рейли влезе и я завари да стои в средата на стаята, отпуснала ръце, сякаш ѝ бяха заповядали да чака завръщането му точно на това място. Залязващото слънце, греещо през прозореца на кухнята, я осветяваше в гръб. Вентилаторът рошеше косата ѝ и кичурите танцуваха въздушен танц.

— Става късно — проговори Брит. — Трябва да тръгвам.

— Добре. — Той беше говорил почти цялата сутрин и първите часове на следобеда. Чак сега осъзнаваше, че почти целият ден е минал.

Смутена, тя подръпна краищата на памучната риза, която стигаше до средата на бедрата ѝ. Ръкавите бяха навити до лактите. Бе закопчала всички копчета, освен това на яката.

— Надявам се, нямаш нищо против, че взех назаем това. Не можах да намеря якето си.

Вътре бе по-горещо, отколкото навън, така че тя не бе облякла ризата му, защото ѝ е било студено. Вероятно най-сетне бе осъзнала колко къса е пижамата ѝ. Не беше прозрачна и прилепваща по тялото, всичко съществено бе покрито, но все пак очертанятията бяха достатъчно ясни под тънката материя, която изглеждаше така, сякаш ще се разпадне при първото докосване. Предната вечер той се бе проявил като джентълмен, обличайки я в якето ѝ, преди да я изнесе от къщата.

— Якето ти е на земята до пикапа — каза ѝ. — Мисля, че една от хрътките си беше полегнала върху него.

— Няма нищо.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Ще се отбиеш ли в банята, преди да тръгнем?

— Няма нужда.

— Идвам ей сега.

В спалнята той смени вчерашната риза с чиста. Осъзна, че тя бе ровила в миниатюрния му гардероб, за да вземе ризата. Запита се защо е избрала тъкмо тази. Беше стара и прана безброй пъти. Може би ѝ се беше сторила удобна. Може би бе решила, че няма да ѝ е толкова голяма, колкото останалите. А може би просто другите ризи ѝ се бяха сторили грозни.

Използва тоалетната, изми ръцете си и се канеше да излезе, когато реши да измие зъбите си. Забеляза, че капачката на пастата е завита. Явно тя я бе използвала сутринта, защото Рейли редовно я оставяше отворена.

Тя също бе измила зъбите си. Поради някаква причина това го развълнува.

Спря вентилатора и заключи вратата на хижата. Брит вече се бе качила в пикапа. Той вдигна якето ѝ, изтръска го от праха и пръстта и го хвърли в багажника на пикапа, после седна на мястото на шофьора и потегли.

Брит беше намерила чантата си на пода в пикапа. Извади малка четка за коса и се среса, провери отражението си в едно огледалце и въздъхна, като се видя. Но не си направи труда да се гримира. Прибра огледалото и четката в чантата си и я пусна обратно на пода.

Мълчаха през цялото време, докато изминат осемте километра до главния път. Когато зави по него, Рейли каза:

— Ще те закарам до колата ти.

Тя погледна босите си крака и подръпна края на ризата.

— Ако ме арестуват, преди да се прибера у дома, ще ме закарат в полицията в този вид.

Той погледна краката ѝ.

— Това ще е голяма сензация.

— Последното нещо, което искам, е сензация.

— Защо, сега не отчитат ли рейтингите?

Тя го изгледа гневно. Репликата му беше прекалено язвителна, но поне успяха да се отдалечат от опасната тема за голите ѝ крака.

Пътуваха мълчаливо още километър-два. Когато отново я погледна, видя, че е облегла глава назад. Очите ѝ бяха затворени. Не помръдваше, само дишаше дълбоко. Няколко секунди наблюдава повдигането и спускането на гърдите ѝ под ризата. Тази дреха никога не му се беше струвала толкова хубава.

Рейли се прокашля.

— Пред дома ти ще чакат полицаи. Какво ще им кажеш?

— Че обещавам доброволно да отида в управлението, ако ме пуснат да се преоблека.

— Имам предвид, как ще им обясниш отсъствието си?

— Още се чудя. Дали да им кажа, че съм била отвлечена? Ще ми повярват ли?

— Съмнявам се. Особено след разказа за загубата на паметта и „хапчето на изнасилвача“.

— Ще прозвучи също толкова невероятно, нали? — Без да помръдва главата си, тя отвори очи и му хвърли кос поглед. — Предполагам, че ти няма да се появиш и да признаеш, че си ме отвлякъл от дома ми посред нощ?

Той поклати отрицателно глава. Брит отново затвори очи.

— И аз така си мислех, но реших все пак да попитам.

— Бил съм в светлините на прожекторите. Не ми хареса. И не смятам да се появявам отново.

— Значи ще трябва да се справя с шумотевицата сама.

— Както аз някога.

— Ето, пак се започва. Горкият Рейли.

Това бе достатъчно, за да го накара да избухне:

— Не съм молил за съжалението ти.

Тя вдигна глава от облегалката и се обърна към него:

— Нима?

— Не!

— Само се постара да науча колко много си загубил. Репутацията си, работата си...

— Престани!

— ... годеницата си.

Той впери поглед в пътя пред себе си.

— Гризе те отвътре, че не знаеш какво е станало с нея, нали?

— Попитах Делно.

— И той какво ти каза?

— Попита ме какво си ми казал ти за нея. Когато му отвърнах, че не си ми казал нищо, той заяви, че явно не искаш да знам. — Тя изчака. Рейли продължи да мълчи упорито. — Какво е това, което не искаш да ми кажеш?

— Няма нищо за казване.

— Глупости!

Той се изсмя.

— Тази дума никога не е излизала от сладките ти устни пред камерата.

— Какво стана с нея, Рейли?

— Боже милостиви, никога ли не се отказваш?

— Не и докато не съм научила цялата история. Знам само, че тя се е казвала Хали.

— Все още се казва така.

— Страхотна жена. Умна, красива, с кариера.

— Наистина.

— Колко време бяхте сгодени?

— Малко повече от година.

— Планирали сте да се ожените на дванайсети април.

— Но не се оженихме. Това е краят на историята. — Рейли очакваше да протестира, но тя замълча. Очите му оставаха вперени в пътя, но усещаше, че Брит се взира в него.

След няколко минути тя каза тихо:

— Рейли, било е твърде много за нея, изобщо за всяка жена, за да...

— Прости?

— Да го *приеме*. Преди да ти прости, е трябвало да приеме факта, че си отишъл без нея на парти, което се е очаквало да е доста разюздано. Това си е направо обещание за неприятности.

— Тя настоя да отида, забрави ли? Радваше се, че ще се откъсна за малко от разследването.

— Била е ужасно наивна.

— Я го кажи пак?

Знаеше, че я е чул, така че продължи:

— Или Хали е била наивна, или ти е имала огромно доверие.

— Може би по малко и от двете.

— Може би. Знам само, че аз никога не бих сметнала за добра идея годеникът ми да отиде на купон, организиран от Джей Бърджис.

— Явно си доста обсебваща.

— Разумна.

— Ревнива.

— Хайде да прескочим това, става ли?

— Не, хайде да го обсъдим подробно. Каква си ти, Брит? Във връзките си. Вкопчваш ли се в партньора си? Несигурна ли си? Или правиш каквото си искаш и оставаш с някого, докато ти омръзне, а после си тръгваш?

Опитът му да насочи разговора към нейния личен живот не успя.

Тя попита:

— Какво се случи, след като Джей посрещна Хали на летището?

Той раздвижи рамене, сякаш се опитваше да отхвърли тежък товар.

— Ще ти олекне, ако говориш за това.

Изгледа я студено.

— Не, на *теб* ще ти олекне.

— Сигурно си го заслужавам. Но сега нямам намерение да разгласявам тайните ти.

— Защо толкова настояваш да ти разкажа? Перверзно любопитство?

— *Не съм* заслужила подобно определение.

Той пак я погледна, после изруга тихо.

— Добре, но ще останеш разочарована. Не е имало сцени, разправии, нищо драматично, което да е интересно за телевизионните зрители.

Тя просто го гледаше и чакаше разказа му. Откъде да започне?

Рейли си пое дъх и заговори:

— Още бях в полицията, когато Джей се върна. Беше откарал Хали от летището право в дома ѝ. Каза ми, че е много разстроена. Много. После ме потупа по гърба. „Но тя е силна жена. Ще се оправи.“ Уикъм и Макгауън обявиха, че нямат повече въпроси на този етап, можех да си вървя. От управлението отидох право в апартамента на

Хали. Позвъних, но тя не отвори. Отключих си със своя ключ и влязох. Тя се беше свила на кълбо в ъгъла на канапето в дневната, притиснала една възглавничка към гърдите си, и плачеше.

Рейли се поколеба на прага, но когато тя не му изкрещя да се маха и да я остави сама, влезе и тихо затвори вратата. На пода в коридора още беше разпиляна пощата, пристигнала по време на отсъствието ѝ. Прескочи пликовете. Всички щори бяха спуснати. Хали не бе запалила лампите и в дневната цареше полумрак.

Двамата се погледнаха през разстоянието, което ги разделяше, и сърцето му се сви болезнено, когато видя сълзите в очите ѝ.

Беше кроил планове как да я посрещне след командировката. Беше си представял страстна среща, като сцена от романтичен филм, в която двамата влюбени се изпиват с очи и се втурват един към друг, за да се целуват, докато останат без дъх. И се прегръщат дълго, опиянени от любов.

Имаше моменти, когато двамата с Хали се смееха без никаква причина, освен чистата радост, че са заедно. Имаше и мигове, когато мълчаливо си разменяха поглед или усмивка, доволни да са в обвивката на споделеното щастие.

Той се питаше дали някога отново щяха да преживеят такива моменти. Господи, искрено се надяваше да е така. Може би това преживяване щеше да укрепи връзката им. Но преди всичко трябваше да оцелеят в това изпитание.

Рейли отиде до канапето и седна. Не я докосна, тя също не протегна ръка към него. Хали продължаваше да плаче тихо. Той искаше да я вземе в прегръдките си, да ѝ каже колко съжалява и колко много я обича, да я успокои, че всичко ще се оправи. Че ще се погрижи всичко да бъде наред. Но я остави да се наплаче с надеждата, че това е първата стъпка в процеса на изцеление и прошка.

Времето нямаше значение в момента. Той можеше да седи там вечно, очаквайки знак от нея, че е готова да го изслуша. Накрая тя попи очите си, изтри носа си и го погледна. С пресеклив глас промълви:

— Рейли?

Въпросителната ѝ интонация подсказваше, че тя не може да повярва, че изобщо водят този разговор. Явно очакваше някакво обяснение. Рейли постави ръка върху облегалката на канапето и я погледна в очите. Изрече единственото, което се сещаше, но то излезе от най-дълбокото кътче на душата му.

— Хали, много съжалявам.

Двамата се озоваха в прегръдките си, вкопчили се един в друг, и заплакаха заедно. За първи път, откакто се бе събудил сутринта, той също можеше да излее душата си. Рейли плака за момичето, което бе намерило смъртта си, за катастрофата, сполетяла живота му, за ужасната болка, която причиняваше на любимата си.

Накрая се овладя, изтри лицето си и стисна дланта ѝ между своите.

— Ще ти разкажа всичко. Точно както се случи. После, ако искаш, можеш да ме удариш или да ме напуснеш, или...

— Просто ми го разкажи, Рейли.

И той ѝ разказа. Не спести нито една подробност дори когато му беше трудно, защото това го представяше в лоша светлина. Хали заслужаваше да научи истината.

— Трябваше да се извиня и да ѝ обърна гръб още в мига, когато ме заговори. Трябваше да откажа питието и да си тръгна, както възнамерявах. Когато я погледнах, не си казах: „Хали не е в града, сега ще кръшна малко. Тя няма да разбере. Джей ще пази тайната ми“. Кълна се, Хали, изобщо не стана така. Нямам никакво извинение, освен че тя беше много привлекателна и се държеше дружелюбно... явно съм се почувствал поласкан.

— Моята любов не те ли ласкае достатъчно?

— Да, разбира се, но...

— Може би самолюбието ти е накърнено, защото приятелят ти свърши твоята работа. Джей спаси хората и стана герой. Това те терзае оттогава, нали?

— Да, може би е така.

Това признание я натъжи.

— Не е нужно да доказваш нищо пред мен, Рейли. Нито пред себе си. Никой не се съмнява в професионализма ти, в квалификацията и опита ти, нито пък в смелостта ти.

— Знам — отвърна той и веднага съжали. — Но откакто се случи, продължавам да изпитвам вина, че Джей свърши това, което трябваше да свърша аз. Затова, когато онова момиче избра мен от цялата тълпа, признавам, това поласка егото ми. Както и да е, не си тръгнах. Моля те да ми простиш за това. Но за останалото... — Той се приближи още повече до нея. — Хали, знам го, не мога да го докажа, но знам, че в питието ми е имало нещо.

— Джей ми каза.

— Знаеш колко издържам на пиене. От няколко глътки маргарита, колкото и да е била силна, не бих могъл да оглупея дотам, че да рискувам връзката си с теб. Не бих рискувал да те загубя заради една нощ с друга жена, която и да е друга жена. Не би могло да се случи. Единственото обяснение е, че не съм бил на себе си. Не съм се контролирал.

Доколкото можа, той се опита да обясни как тялото му беше реагирало като тялото на всеки мъж, подложено на сексуална стимулация, но че *той* самият с мислите, сърцето и душата си изобщо не е бил там.

— Вярваш ли ми? Ако не ми вярваш, няма смисъл да продължавам да говоря.

Очите ѝ се вгледаха в неговите.

— Вярвам ти, Рейли, наистина. Просто не мога да проумея как си позволил да се озовеш в тази ситуация.

— Ти също искаше да отида на купона, Хали. — Тонът му не беше заядлив. Не се опитваше да прехвърли вината другиму и не искаше да започва никакви спорове.

— Знам, знам. — Тя затвори очи за момент. Когато ги отвори, Рейли разбра, че се е мобилизирала, за да изслуша историята до края. Той ѝ разказа за ужасяващото си преживяване на сутринта, когато се събуди и откри мъртвата Сузи Монро до себе си. После ѝ предаде най-същественото от разговорите си с детективите.

— Те вярват ли ти?

— Така изглежда. Джей ми повярва, а знаеш колко убедителен може да бъде. Той не иска да споменавам, че в питието ми е имало наркотик. Смята, че изпитият алкохол е причина за състоянието ми. Съчетана с умората, текилата направо ме е зашеметила. Внуши на

Уикъм и Макгауън, че не съм бил напълно отговорен за сексуалните си забегки. И че със сигурност не съм виновен за смъртта на Сузи.

Разказа ѝ как Канди му се е притекла на помощ, въпреки че официално е представлявала другата страна.

— Тя ме наруга здравата и каза, че ако е на твое място, никога вече няма да ми проговори.

— Типично в неин стил. — Хали въздъхна и го попита дали иска кока-кола. Двамата отидоха в кухнята и седнаха на високите столчета, а коленете им се докосваха, докато той ѝ обясняваше какво му предстои в следващите дни според Джей.

— Дадох урина за изследване. Семенната течност от презервативите също отиде в лабораторията. — Рейли се престори, че не забеляза как тя примигна като от болка. — Ще има аутопсия. Джей казва, че много неща зависят от нея. Полицията няма да разгласява инцидента, ще приеме, че става въпрос за неволно приета свръхдоза, което си е самата истина.

Хали мълча известно време, втръпчана в кутийката кока-кола.

— Защо ѝ е било да те дрогира, Рейли? — После вдигна поглед към него и повтори: — Защо?

— Предполагам, за да е сигурна, че ще се чукам с нея.

— Ти я описа като много привлекателна. На купоните у Джей винаги има мъже, които си търсят момичета като Сузи Монро, ако наистина е такава, каквато я описваш. Защо е избрала точно теб и те е дрогирала, ако просто си е търсела с кого да прави секс?

— Нямам отговор на този въпрос.

Тя го гледа изпитателно още няколко секунди, после отмести поглед.

— Родителите ти знаят ли?

— Обадох им се от полицейското управление и им разказах какво е станало. Не знаеха как да реагират. Момиче, умряло в моята компания, докато е било в леглото с мен. Естествено бяха потресени. В началото. После поискаха да дойдат в полицията, да помогнат с нещо или да ми намерят адвокат. Аз им казах да не идват, защото смятам, че и сам ще се справя.

— Но са ти повярвали.

— Безусловно.

Рейли се надяваше да го увери, че и тя му вярва безусловно. Вместо това Хали каза:

— Трябва да съобщя на нашите.

— Нека аз да го направя. Това си е моя грешка.

— Те ще... Боже, дори не мога да си представя как ще реагират.

— Тя покри лицето си с длани. — Ще бъдат шокирани.

— Мисля, че е естествено да бъдат шокирани от такава новина.

— Още по-притеснени ще се почувстват, когато приятелите им научат.

— Надявам се да не се стигне дотам. Джей ще се погрижи историята да не стигне до медиите.

По лицето ѝ отново потекоха сълзи. Тя го погледна тъжно.

— Защо трябваше да се случи точно на нас?

— Защото постъпих като глупак. Проклет глупак. — Нежно обхвана лицето ѝ с длани. — Но дори и за миг не трябва да се съмняваш, че те обичам и че бих дал всичко, абсолютно всичко, ако можех да залича случилото се през последните двайсет и четири часа.

Тя кимна безмълвно.

Рейли я придърпа към себе си и целуна устните ѝ нежно.

— Ще се справим с това изпитание, Хали.

— Да.

— Сега боли ужасно, знам, но ще се погрижа всичко да се оправи.

Прегърнаха се силно. Заровила лице в рамото му, Хали прошепна:

— Толкова ми се иска изобщо да не беше се случвало.

— На мен още повече.

— Ужасно съжалявам.

Рейли си помисли, че тя съжалява заради ситуацията, съжалява, че това се е случило на него. И може би тогава наистина бе имала предвид това. Но по-късно се питаше дали не му бе казала нещо друго, което бе осъзнала още тогава: че съжалява, защото връзката им няма бъдеще.

Дните след това се сливаха в паметта му. Хали сподели разочарованието му, когато го изтеглиха от разследването на Брунър и го отстраниха временно от работа. Рейли не можеше да докаже, че той

самият е жертва на станалото, но чувстваше, че Хали му вярва, и бе готов да се защитава пламенно.

В началото.

После нещата се промениха. Канди му съобщи, че Фордайс обмисля възможността да предяви обвинение, и новината по някакъв начин изтече към медиите. Джей и останалите бяха успели до този момент да опазят разследването встрани от вниманието на репортерите, но щом надушиха историята, новината се разнесе светкавично.

Една руса и напориста репортерка от Канал 7 се зае да отразява историята с особено настървение. В репортажите си представяше Сузи Монро невинна като ангел. Аутопсията потвърди, че смъртта е настъпила в резултат от сърдечен удар, но тогава възникна въпросът кой я е насърчил да изсмърка такова голямо количество кокаин. Рейли се оказа вероятният заподозрян.

Изследванията потвърдиха, че семенната течност в презервативите е негова.

Той се обади на Хали веднага щом узна резултата и й каза, че ще я посрещне пред банката след работа. Искаше да я види, преди да се прибере вкъщи и да включи телевизора, преди да чуе новината, че семенната течност принадлежи на годеника й, а после и коментара на усмихнатата блондинка, която извличаше особена наслада от злополучното му преживяване.

Той взе Хали от банката, откара я до Уайт Пойнт и паркира. Дватамата се изкачиха по стъпалата до Батъри. Докато гледаха развълнуваните води в пристанището, Рейли й съобщи резултатите от лабораторните тестове.

— Не знам как е станало, но явно по някакъв начин сме правили секс.

Много дълго Хали не каза нищо, просто се взираше в движещите се сенки на облаците върху водата. Когато най-сетне проговори, каза само:

— Искам да ме закараш обратно до моята кола, Рейли.

— Хали...

— Моля те, Рейли, не мога да говоря за това точно сега.

Може би се бе надявала тестовете да докажат, че семенната течност не е от него, че всичко е било нагласено или че станалото е

някакво ужасно недоразумение. Но този следобед я промени безвъзвратно. След това всеки път, когато бяха заедно, той усещаше как тя се отдалечава от него — малко по малко, но осезаемо. Целувките ѝ станаха сухи и целомъдрени, прегръдките — неловки. Разговорите ставаха все по-напрегнати. Опитваха се да избягват темата, но тя присъстваше неизменно.

Скандалът надвисна като черна сянка над живота им и изсмука цялото им щастие. Дори когато се опитваха да не мислят за него, той бавно, но неотменно ги побеждаваше.

Накрая, когато само формално бяха двойка, той я попита направо дали иска да отмени сватбата.

— Ти искаш ли? — попита го тя.

— Знаеш, че не искам. Но не желая и да се чувстваш обвързана с мен против волята си.

— Не е така, но...

Тя не продължи, не му обясни причините, поради които искаше да развалят годежа. И сам можеше да се досети за някои от тях. Рейли беше заподозрян в престъпление. Хали бе подложена на публично унижение, защото името на годеника ѝ не слизаше от новинарските емисии. Всички в Чарлстън знаеха, че е правил секс със Сузи Монро, което си беше достатъчна причина за раздяла, дори и да се окажеше невинен за всичко останало.

Той хвана ръката ѝ и каза:

— Хали, обичам те! Искам да се ожения за теб. Чувствата ми към теб не са се променили. Но не желая да оставаш с мен единствено от чувство за дълг.

— Не е така, Рейли. Кълна се, че не е така! — Тя замълча за момент, после добави: — И двамата сме под огромен стрес. В това състояние никой от нас не бива да взема решения, които могат да променят живота му. Просто ми е трудно да мисля за сватба, преди да сме се справили с всичко това. Може би трябва да преживеем този ад, преди да направим важната крачка. Мисля, че трябва да си дадем малко време. — Изражението ѝ беше умолително, но убедено. — Не си ли съгласен?

Той се наведе и настрои климатика. Облегна се отново назад и хвърли поглед към спътницата си.

Брит попита:

— Тогава ли ти върна пръстена?

— Не. Аз не го исках. Просто се съгласих с това, което тя предложи. — Засмя се горчиво. — Изглежда, бил съм прекалено щедър с времето, което ѝ предоставих.

— Какво се случи?

— Наех тази хижа и започнах да прекарвам повечето от времето си тук. Джей се възползва от възможността. — Отново погледна към Брит, която бе зяпнала от изненада. — Не му стигаше това, че може да има всяка жена, която пожелае. Трябваше да докопа и Хали. Постоянно роптаеше срещу факта, че не може да има единствената жена, която желае. Хали си мислеше, че се шегува. Аз също си мислех така... Какъв глупак съм бил. Оказа се, че е говорел сериозно. Възползва се от оттеглянето ми от града и от нейната уязвимост и...

Рейли се почувства унижен от бързината и лекотата, с която Джей го бе изместил в леглото на Хали, в сърцето ѝ. Дори след всичкото това време още изпитваше болка и гняв.

— Може би и тя го е желала през цялото време. Както и да е, тя изпрати годежния пръстен на родителите ми по пощата. Аз им казах да го изхвърлят, да го продадат, да го подарят на първия срещнат бездомник. Не исках да го виждам.

Известно време в колата се чуваше само свистенето на гумите по настилката. Рейли не знаеше дали Брит се страхува, да не би да каже нещо, което да го засегне, някоя дума, която да отприщи гнева му, или просто обмисля чутото.

Може би се опитваше да пресметне дали Джей не я е свалял по същото време, когато е спял с Хали. Във всеки случай Брит не каза нищо през следващите няколко километра.

Накрая той заговори:

— Остават ни около пет минути път до колата ти. Може би не е зле да помислиш какво ще кажеш на полицаите. Но преди да им кажеш каквото и да е, трябва да се обадиш на адвокатата си.

Тя кимна разсеяно.

— Може би затова Джей ти е устроил този капан. Ако изобщо го е направил, разбира се. Може би именно Хали е причината, поради

която се е постарал да се озовеш в леглото със Сузи. Но неочаквано и за него нещата са добили друг обрат.

Продължи да разсъждава на глас:

— Джей не е планирал това, че Сузи ще вземе свръхдоза и ще умре в спалнята му за гости. Просто е искал да бъдеш заловен със смъкнати гащи, докато Хали отсъства от града, а после да се погрижи да научи, за да може директно да я атакува.

— Джей не би си направил този труд за една жена, дори и за Хали.

— Но си убеден, че той е уредил ти да се събудиш в едно легло със Сузи.

— С *мъртвата* Сузи. — Тя го погледна с откровено съмнение. — Да, Брит. Джей е планирал цялата история. Подучил е Сузи какво да ми каже, неща, които е знаел, че ще ми повлияят, особено за възхищението ѝ от мъжествената ми професия. Джей е поставил думите в устата ѝ, думите, за които е бил сигурен, че ще поласкаят накърненото ми его. Знаел е, че само с големи гърди и дълги крака не може да ме вкара в едно легло с нея.

— Тя е дошла при теб с питието, в което е имало наркотик.

— Осигурен от Джей. Сигурен съм в това. Щом съм се компрометирал и той е разполагал с презервативите като доказателство, се е погрижил тя да изсмърка достатъчно, за да умре от свръхдоза.

— Рейли... — поклати глава тя. — Току-що обвини приятеля си в убийство.

— Да.

— Защо му е било на Джей да прави това? Защо?

— Защото, ако само се бях напил и бях изучава Сузи Монро, това нямаше да е достатъчно голяма катастрофа. Щеше да ми причини лични проблеми, навярно щеше да ми струва връзката с Хали, но нямаше да повлияе на другите неща в живота ми. Но Сузи умря от свръхдоза кокаин, докато беше в леглото с мен, и това ме доведе до пълно унищожение. Такъв инцидент може да съсипе живота на човек, особено ако страда от временна амнезия. Може да унищожи човек напълно. Да го накара да прекрати всичко, което е вършил преди това.

Той спря на един кръстопът и я погледна. След няколко секунди видя как тя започва да осъзнава значението на думите му. С тих, едва

доловим глас тя промълви:

— Разследването на пожара в полицейското управление.

Рейли не каза нищо, просто отмести крака си от спирачката и премина през кръстовището. Веднага след това зави по един черен път. Следващите няколко километра бяха осяяни с дупки и неравности. Колата се тресеше неудържимо.

— Спомням си този участък — рече Брит. — Снощи се чудех дали ще оживея.

— И затова се правеше на умряла. — Помнеше как тя се преструваше, че е в безсъзнание, докато той се опитваше да закопчае предпазния ѝ колан. Понечи да ѝ обясни, че коланът наистина бе заседнал между седалките, но после си замълча. Реши, че е по-добре да не ѝ показва колко добре си спомня докосването до тялото ѝ.

Колата ѝ бе паркирана до ръждясалата стена на един порутен хангар, точно където Рейли я беше оставил. Спря пикапа до нея, но никой от двамата не понечи да слезе. Той остави двигателя включен, докато отвори прозорците, после го изгаси.

Щеше да се стъмни, преди тя да стигне до града. Слънцето вече залязваше. Бяха се появили няколко звезди. Не се виждаха толкова много, колкото в небето над хижата му, разбира се. Невероятно красивото нощно небе беше едно от предимствата на живота далеч от големия град.

Както и свободата, и усещането за безопасност.

Макар че цената, която плащаше за това, бе самотата.

Брит се любуваше на гледката през предното стъкло.

— Красиво е.

— Реката е само на стотина метра оттук — каза той и посочи с кимване на брадичката си. — Река Едисто — добави, доловил недоумението ѝ. — Заедно с Комбахи на запад и Ашипо формират един водосборен басейн.

— Не съм пътувала из района.

— Струва си.

Тя се усмихна извинително за невежеството си относно топографията на щата и попита:

— Какво се случи между Джей и Хали?

Рейли погледна по посока на реката.

— Джей разби сърцето ѝ. Тя очакваше преданост, а това не бе по силите му. Той дори не знаеше значението на тази дума. Получи това, което искаше, а именно удовлетворението от трудно спечеления трофей. Може би дори двойно удовлетворение, тъй като Хали беше моя годеница. В крайна сметка и тя, и аз се оказахме прекарани от Джей Бърджис.

Осъзна, че стиска юмруци и изпитва същата ярост, както в мига, когато разбра, че най-добрият му приятел го е предал заради Хали и после я е зарязал. За Джей тя беше просто поредното завоевание.

— Хали разбра, че той я мами, събра парчетата от разбитото си сърце и напусна Чарлстън.

Усетил въпросителния поглед на Брит върху себе си, добави:

— Изчаках около две години и после опитах да се свържа с нея. Обадох се от телефонния автомат до бакалията и позвъних в дома на родителите ѝ — не знаех друг начин да я открия. Веднага щом се представих, баща ѝ започна да ме засипва с ругатни. Беше повярвал на нещата, които твоите репортажи внушаваха за мен. Но преди да затвори, успя да ми съобщи триумфално, че Хали се е омъжила за известен хирург в Денвър и очаква първото си дете.

Дори насекомите бяха изоставили самолетната писта. Нищо не нарушаваше плътната тишина.

Рейли чу шумоленето на плата, когато Брит се размърда. Тя се извърна към него и подви единия крак под себе си.

— Преди да се оставя в ръцете на Кларк и Хавиер, мисля, че трябва да науча всичко за разследването на пожара в полицейското управление.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Първо аз имам един въпрос към теб — каза Рейли. — Кой беше твоят източник? От кого научи за мен и за събитията в онази неделна сутрин?

Брит си пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— Джей Бърджис.

Той не удари таблото с юмрук, нито започна да псува. Нищо подобно, нищо от нещата, които тя очакваше да направи. Но видя как стисна челюсти и напрежението изопна скулите му.

— Така и подозирах. Как точно се случи?

— Запознах се с него по време на първия репортаж, който направих в Чарлстън. Бяха наръгали с нож един младеж след сбиване в долнопробен бар в крайните квартали. След като завършихме снимките и интервютата, Джей, който разследваше убийството, се приближи към мен и ми се представи. Каза нещо изтъркано от рода на: „Често ли идваш тук?“.

— И на теб ти се е сторило духовито.

— Наистина беше духовито. Запознахме се, побъбрихме малко, после той ме попита дали имам приятел. Каза, че ако имам, ще отиде да се хвърли от някой мост. А ако нямам, да се срещнем на по чашка в някой по-приятен бар.

— И ти си отишла.

— Той беше привлекателен и чаровен. При това полицаи, което ми се стори достатъчно безопасно. Естествено отидох на среща с него и той ми хареса.

Рейли повдигна вежди.

— Не, не спях с него онази нощ.

— На втората среща?

Тя не прие провокацията.

— Няколко дни след тази първа среща Джей ми се обади в телевизията.

Телефонът на бюрото ѝ в общата зала извънтя и тя отговори енергично:

— Брит Шели.

— Днес е щастливият ти ден.

— Спечелила съм уикенд в Озаркс, за да разгледам свободни ваканционни апартаменти?

— Нещо по-добро.

— Спечелила съм от лотарията?

— В журналистически смисъл.

— Цялата съм слух.

— Предпочитам да не споменаващ името ми.

Разбира се, тя веднага беше познала гласа му, макар че този път не звучеше весело.

— Добре.

— Изобщо не трябва да споменаващ името ми.

Брит разбра, че е напълно сериозен.

— За репортаж ли говорим? — попита тя и посегна към тефтера си.

— За сензация. И в никакъв случай не трябва да разкриваш, че аз съм твоят източник.

— Разбрах.

— Не мога да говоря сега, не и по телефона.

Уговориха се да се видят в единайсет и четирийсет и пет вечерта, след късните новини по телевизията, когато и последните ѝ колеги щяха да са напуснали сградата и паркинга.

Тя не беше изненадана от обаждането на Джей Бърджис. Първата им среща мина доста приятно на по чашка — всъщност той изпи две, но не показва никакви признаци на опиянение. Беше спокойна, приятна среща за опознаване. Откъде си, в кое училище си учил, харесваш ли спорта, ходиш ли на кино, какви книги четеш, обичаш ли люто... Женил ли си се? Кое е любимото ти място за почивка през отпуската? Къде си мечтаеш да отидеш?

На раздяла той бе обещал да ѝ се обади скоро и тя му повярва.

Брит очакваше, че се обажда, за да я покани на среща, а не да ѝ предложи сензационна история. Но не се почувства разочарована. Много по-важно за нея бе да си създаде постоянна аудитория,

отколкото да започне приятна, но безперспективна връзка. И при нея, и при Джей в случая ставаше въпрос за хормони, а не за дълбоки чувства. Тя беше установила това още в първите минути на срещата им.

С времето бе осъзнала, че много от по-младите ѝ колеги споделят негласното убеждение, че всяко романтично увлечение е проява на лекомислие. Тя се бе научила да разпознава мъжете, които имат нейния начин на мислене и не търсят сериозна връзка, а възприемат срещите като възможност за разпускане и секс по взаимно съгласие. Нищо повече.

Рядко някой от тези твърде динамични хора започваше връзка с идеята, че тя ще устои под натиска на две равностойни кариери и амбиции. Сериозните връзки изискваха време и внимание, които бе по-добре да се вложат в професионалния живот, защото той стоеше по-високо от любовта в ценностната им система.

Тя харесваше мъжете. Чувстваше се добре в тяхната компания. От време на време се отдаваше на удоволствието да спи с някого. Но рядко се задържаше в една телевизия повече от година, защото се стремеше да си намери по-добра работа и да се издигне на по-високо стъпало в кариерата.

Нямаше нито време, нито желание да превръща приятелствата в нещо повече. Някои си оставаха платонични, други приключваха без драми и усложнения. Трябваше да е готова всеки момент да подаде молба за напускане, да си събере багажа и да потегли от някой град, без да се обърне назад. Нямаше сълзи, нямаше разбити сърца — нито нейното, нито на обожателите ѝ.

В по-далечна перспектива понякога си представяше как среща някой неустоим мъж, който ще стане толкова важен за нея, колкото беше работата ѝ. Връзка, брак, усещането, че си принадлежите един на друг — всичко това би било хубаво, особено ако си прекарал половината от живота си в самота.

Да, определено щеше да ѝ хареса да постигне такава близост с някой мъж, който щеше да отгатва нуждите и чувствата ѝ, щеше да уважава амбициите ѝ и да отвръща на любовта ѝ със също толкова любов. Брит щеше да се радва да има деца — повече от едно, защото не би искала някой ден детето ѝ да остане само и без близки роднини, както се бе случило с нея.

Но всичко това беше в неопределеното бъдеще. Щеше да се случи „някой ден“. Днес се радваше, че нищо не обременява свободата ѝ.

Веднага разбра, че Джей Бърджис споделя същата житейска философия. Той беше непоправим флиртаджия, женкар, който сигурно никога нямаше да се задоволи само с една жена. Беше забавен, но горко на жената, която се влюбеше в него.

И въпреки това, тя го чакаше сама в колата си на тъмния паркинг до телевизията и се чувстваше развълнувана като стара мома на първа среща.

Той паркира колата си на празното място до нейната, слезе, огледа предпазливо пустия паркинг и се качи при нея.

— Здравсти. — Наведе се и я целуна леко по устните.

— Никога не целувам информаторите си, Джей.

— Наистина ли? — изненада се искрено той. — Аз целувам всички. Момичета, имам предвид.

— Има си хас — засмя се тя. — Това да не е някакъв номер да ме накараш да дойда сама на пусто и тъмно място?

— В този сценарий има доста възможности — усмихна се лукаво той. — Някой ден непременно ще го изпробвам. — Замълча за момент, после усмивката му се стопи. — Но не и тази вечер.

— Значи наистина имаш история.

— За съжаление.

— За съжаление?

— Аз съм част от историята, Брит. Не е приятна и преди да ти кажа каквото и да било, искам да ми обещаеш, че няма да ме цитираш като свой източник при никакви обстоятелства.

— Вече ти обещах.

— Тази среща изобщо не се е състояла.

— Разбрах, Джей. Можеш да ми се довериш.

Той кимна и я попита дали е чула нещо за смъртта на една млада жена на име Сузи Монро. Брит си спомни, че беше чела за това във вътрешните страници на вестника.

— Свръхдоза кокаин, нали така беше? Не си спомням подробностите.

— Не би могла да си спомниш подробностите. Те не бяха огласени — обясни той. — Съобщено бе, че е починала от свръхдоза.

Историята далеч не е толкова проста, само че ние я покрихме.

— Кой „ние“?

— Детективите, които бяха извикани на местопрестъплението. И аз.

— Защо?

— Защото момичето умря в моя апартамент.

Брит веднага осъзна какъв потенциал се крие в тази история. Рейтингът ѝ направо щеше да хвъркне.

Джей продължи да говори още десет минути. Разказа ѝ как момичето умряло, докато било в леглото с един местен пожарникар, който случайно бил приятел от детинство на Джей — Рейли Ганън.

Журналистическият ѝ инстинкт тутакси отбеляза попадението. В един роман това щеше да е завръзката.

— Човек, който би трябвало да направи всичко възможно, за да я спаси — гневно каза Джей. — Но той се е напил до безсъзнание.

Той призна, че партито било наистина много диво и че са изпили огромно количество алкохол.

— Аз съм известен с... гостоприемството си — каза ѝ смутено. — Ако живееш в този град достатъчно дълго, ще се убедиш в това. Но... — Сведе глава и я поклати тъжно. — Това парти напълно излезе от контрол. Аз си прекарвах фантастично, празнувах, че съм останал жив. — Замълча и я погледна. — Чувала ли си за пожара в полицейското управление?

Тя кимна:

— Ти си един от героите.

Джей беше поласкан, но продължи разказа си:

— Исках това да е най-страхотният купон в историята. Но трябваше да остана трезвен. Трябваше да следя колко пият гостите ми и кои от тях се напиват. Аз съм ченге, за бога! Мой дълг е да пазя хората.

Брит не каза нищо, докато той се самобичуваше. Един възрастен колега ѝ беше обяснил, че когато някой иска да сподели нещо, ще го каже и без непрекъснато подканяне. Резултатът бе по-добър, ако репортерът изчака търпеливо.

— И може би най-много е трябвало да внимавам с Рейли — продължи Джей. — Не си давах сметка до каква степен се е напил. Напоследък той работеше твърде много и поемаше допълнителни

отговорности. Това му е лош навик — да поема отговорност за всяко проклето нещо, което се обърка на този свят. Ако две планети се сблъскат, пак той ще е виновен. Такъв си е по природа. Прекалено жесток към себе си. И ето че същата вечер той е на купон, при това сам, защото годеницата му я няма в града. Сега му се е паднало да изпусне парата, да полудува като никога и... — Той издиша тежко. — По дяволите, аз го насърчих да направи това. — Разтри уморено очите си. — И двамата сме виновни. Аз съм почти толкова виновен, колкото и той.

— За смъртта на Сузи Монро? — не се сдържа тя. Въпросът излезе от устата ѝ, преди да успее да се сдържи.

— За начина, по който тя умря — да.

Шокирана от признанието му, тя изслуша подробния разказ как този Рейли Ганън се напил с маргарити и завел също толкова пияната Сузи Монро в спалнята за гости на Джей.

— Ти ли им осигури кокаина, Джей?

— Не! За бога, не! И познавам Рейли достатъчно добре, за да те уверя, че той е истински бойскаут, винаги е бил такъв. Мога да се закълна върху купчина библии, че Рейли не е смъркал с нея. Бих се закълел и в това, че той не би ѝ позволил да смърка, ако е бил на себе си. Мисля, че се е случило точно това, което той твърди. Двамата са правили секс до някое време, после той е заспал непробудно, без да има и най-малка представа какво става, до следващата сутрин, когато се събудил и я открил мъртва.

— Какво мислят следователите? — попита Брит тихо.

— Същото.

Разказа ѝ, че областният прокурор лично се е запознал със случая и е преценил, че няма основания да предяви обвинение на Рейли Ганън. При аутопсията не са били установени други причини за смъртта, освен свръхдозата кокаин, която най-вероятно Сузи е взела сама.

— Ние не сме осигурявали наркотици и не сме тикали дрогата в носа ѝ. Това, което ме тормози, е, че потулихме собственото си участие в историята. Чувствам се гадно, сякаш сме скрили нещо нередно. Просто не искам да участвам повече в това.

Той беше прав. Това бе страхотна история, мечтата на разследващите репортери. Удивителното беше, че историята ѝ бе

сервирана на тепсия. На нея, новачката. На нея, която се опитваше да си спечели име и аудитория.

Запита се дали не сънува. Не, не сънуваше. Посегна да стисне успокоително ръката на Джей Бърджис и се увери, че е напълно реална.

— Ти нямаш вина за това, което се е случило. И Рейли, и Сузи са пълнолетни хора. Те са отговорни за собствените си действия.

— Знам, но...

— Всъщност фактът, че поемаш част от отговорността, говори добре за теб, още повече че се явяваш открито и ми разказваш тази история.

Той я погледна и се усмихна колебливо.

— Е, какво трябва да направя, за да изкупя вината си? Сто удара с камшик или четирийсет молитви?

Брит се усмихна, но каза съвсем сериозно:

— Тази история трябва да бъде разказана.

Джей въздъхна и се облегна на седалката си.

— Точно затова съм тук. Когато те срещнах онази вечер, си помислих, че това е знакът на провидението. Сякаш някой те изпрати при мен, за да направя това, което съвестта ми диктува.

— Историята ще има експлозивно въздействие. Даваш си сметка за това, нали? Особено за приятеля ти. Както каза, той би трябвало да спасява хора.

— Затова досега пазихме мълчание. На главата на Рейли ще се изсипе адска помия, а той е страхотен човек, наистина — настоя, като долови скептичната ѝ гримаса. — Всички харесват Рейли. Той е невероятен. Тази история ще му навреди много, макар че всичко дотук му е напълно достатъчно. Още не може да преживее, че се е чукал с това момиче и после то е издъхнало в леглото до него. — Погледна я право в очите и каза: — Не искам да разбере, че аз съм отприщил пороя. Това може да съсипе приятелството ни.

— Знам, Джей. Но ти трябва да приемеш, че когато тази история излезе наяве, нещата ще станат необратими. Истината може да бъде отричана, оспорвана, обсъждана, но ще си остане известна завинаги.

— Давам си сметка за това. По дяволите, знам, че ще бъде катастрофално, за мен също. Но съм стигнал до момента, когато няма

връщане назад. Съвестта няма да ми позволи да живея повече с тази лъжа.

Брит замълча и си пое дълбоко дъх, после погледна към Рейли. През цялото време, докато говореше, той не беше помръднал. Тя се наведе към него, както бе направила с Джей, и постави ръка върху неговата.

— Неговото смирение, готовността да поеме част от вината за Сузи Монро, веднага ме спечели на негова страна. Съчувствах му и му вярвах напълно като източник на информацията, Рейли. Не подложих на съмнение разказа му, защото той обвиняваше и себе си, не само теб. Защо да поставя главата си на гилотината, ако това, което казва, не е абсолютната истина и въпрос на съвест?

— Защото е знаел, че ще хвъркне моята глава. Не неговата. Моментът, който е избрал, също не е бил случаен. Без съмнение се е опитвал да те вкара в леглото си възможно най-бързо...

Тя рязко дръпна ръката си от неговата.

— ... но не това е била главната причина да се свърже с теб точно в този момент. Скандалът още не бе довел до желанния резултат. Аз бях временно отстранен, но не и уволнен. Хали беше разстроена и наранена, но бе приела обяснението ми. Връзката ни все още имаше шанс да оцелее. Коб Фордайс не смяташе да ми предяви обвинение. Ако нещата бяха останали така, скоро щях да успея да спася репутацията си и да започна да изграждам наново живота си. Щях да съм понесъл тежък удар, но нямаше да бъда съсипан. А това не е било достатъчно за него — продължи той гневно. — Трябвало е да бъда изтрет от лицето на земята. За да го постигне, Джей е решил да разкрие грозната истина, дори и това да е означавало да признае, че е бил небрежен като домакин. — Изсумтя презрително, за да подчертае сарказма си.

— Не съм подозирала, че ме манипулира — каза тя.

— Не, ти просто грабна историята и хукна към камерата. Колко ефирно време посвети на това, че трябва да съм бил чудовищно пиян и безотговорен, щом не съм забелязал, че „моего гадже“ смърка огромно количество кокаин и в същото време се налива с алкохол. И кой й е осигурил кокаина? Постара се този въпрос да се оформи в съзнанието

на зрителите, без да ме обвиниш директно, че аз съм й дал дрогата. Интервюира хора, които са били на партито и които твърдяха, че са ме видели как я водя към басейна. Чиста лъжа между другото. Някой каза, че сме плували голи. Може и да сме го направили наистина. Не помня. Мисля, че ако бях опитал да плувам в онова състояние, щях да се удавя, но...

Рейли сви рамене.

— Аз не можех да се закълна в нищо. Единственото възможно обяснение за моята амнезия бе, че са поставили някакво наркотично вещество в пиетието ми. Но Джей, моят най-близък приятел, ме посъветва да не го използвам в своя защита, защото щели да ме помислят за наркоман и алкохолик.

— Можеше да ми се обадиш и да ми разкажеш историята от твоя гледна точка.

Рейли отхвърли и това:

— И ти, разбира се, щеше да ми повярваш.

Не, нямаше да му повярва. Знаеше го.

Той се изсмя презрително, сякаш бе прочел мислите й. Но Брит нямаше намерение да му се извинява отново. Беше признала, че репортажите й не са били обективни. Беше се извинила, той бе отхвърлил извинението й. Време беше да продължат напред.

Но преди да продължат, тя изчака няколко минути, за да се разсее напрежението. После заговори:

— Джей е искал да прекрати твоето разследване.

Рейли кимна:

— Той знаеше, че съм учил в полицейската академия. Мисля, че това винаги го е дразнело, но кой знае. Може и да греша. Както и да е, явно съм бил на път да разкрия нещо, което той не е искал да бъде разкрито.

— Какво например? Причината за пожара?

— Аз знаех причината. За нея нямаше съмнение. Някой беше запалил хартии в едно кошче за боклук.

— Толкова просто?

— Не, не е толкова просто. — Той се поколеба, сякаш имаше намерение да обясни по-подробно, после се отказа. — Разследването ми бе непълно и на онзи етап не можех да стигна до категорични заключения. По времето, когато Джей организира онзи купон, аз все

още не бях получил отговори на няколко важни въпроса. След като бях отстранен, Брунър прие обяснението, което му беше дадено, и написа официалното заключение. Хората го приеха и отново аплодираха героите.

— Героите. — Брит започна да ги изброява на пръстите си. — Пат Уикъм и Джордж Макгауън.

— Двата детективи, които се появиха с тежък махмурлук да направят оглед на мъртвото тяло на Сузи Монро и да поемат разследването на случая.

— Коб Фордайс.

— Областният прокурор, който не предяви обвинение, но публично похвали шефа на пожарната в деня, когато той обяви уволнението ми.

— И Джей.

— Човекът, който знаеше най-добре как да прикрива задника си.

Картината, която започна да се оформя в главата ѝ, беше много грозна.

— Да не би да казваш, че те четиримата са организирали историята със Сузи? И са стигнали дотам, че да се погрижат да получи достатъчна доза, за да спрат разследването ти?

— Ти си опитна репортерка, ти кажи.

— Съмняваш се в геройството им ли?

— В това няма никакво съмнение. Стотици свидетели са ги видели как изнасят хора от горящата сграда и влизат отново и отново, рискувайки живота си.

— Тогава с какво ги е застрашило твоето разследване? Защо е трябвало да стигат до такива крайности, за да го спрат? Не биха го спрели, освен ако...

Сега мислите ѝ препускаха с бясна скорост.

— Освен ако твоето разследване е щяло да разкрие нещо, което се е случило преди пожара.

Той седеше мълчаливо и ѝ даваше възможност сама да стигне до заключението.

— Това е, нали? Всеки момент си щял да разкриеш нещо, което не само е щяло да хвърли сянка върху героизма им, но и напълно да го развенчае. — Тя продължаваше да говори бързо, следвайки хода на мислите си. — Изглежда логично. Направили са си целия този труд,

поели са огромен риск и дори са жертвали Сузи Монро, за да не откриеш нещо, което само те четиримата са знаели.

— Един за всички, всички за един — каза той с горчива ирония.

— Джей е възнамерявал да ми разкрие тяхната споделена тайна. Онази нощ в бара. Нали така? Искал е да свали товара от съвестта си, този път наистина.

— Добро предположение — кимна той със същата горчивина. — Оставали са му само няколко седмици живот. Преди да се пресели в отвъдното, е решил да облекчи съвестта си. И на кого друго да разкаже това, ако не на теб, човека, който му е свършил толкова добра работа преди. Но този път навярно е щял да те накара да обещаеш, че ще пазиш историята в тайна до смъртта му.

— И каква е *тя*?

— Коя *тя*?

— *Тайната*. Онова, което са направили или не са направили онези четиримата и което ти не е трябвало да разбереш. Бил си на косъм от разкриването му, нали? Какво беше? Разбра ли? Какво подозираш?

Той просто я изглежда втренчено, но не каза нищо.

— *Рейли*? — извика Брит отчаяно. — Кои са въпросите, на които не получи отговор? Какво те смущаваше? Нещо в един доклад от аутопсия, нали така? Когато Джей ти се е обадил за купона, ти си му казал, че ти трябва документите, свързани с ареста на един от загиналите в пожара, нали? Нещо е липсвало. Какво беше то? Накъде отиваше разследването ти?

Той кимна:

— Да.

— Да?

— Да. Вече ти казах всичко, което трябва да знаеш. Няма да получиш нищо повече.

— Защо?

— Защото аз самият все още не знам отговорите. И защото не искам утре сутрин да чуя думите си в новините.

— Не мисля, че ще работя за новините утре сутрин. Ще бъда в ареста и ще се чудя как да се защитя от обвинение в убийство.

— О, аз вярвам в теб, госпожице Горещи новини. Ще намериш начин да се добереш до камера и микрофон. Дори и в ареста.

— Не е нужно да си толкова саркастичен. Няма да те цитирам. Ако успея да се озова пред камера, ще кажа, че информацията ми идва от неназован източник.

— Няма да кажеш нищо, защото и аз няма да ти кажа нищо повече. И бездруго всичко се основава на предположения, а на теб ти трябва потвърждение от втори източник. Не беше ли това златното правило на обективната журналистика? Винаги потвърждавай информацията от поне два независими източника.

Брит долови подтекста в думите му.

— Още си ми ядосан — укори го тя. — Затова не искаш да ми кажеш останалото.

— Причината е достатъчно основателна, не мислиш ли? Да не си забравиш чантата. — Той отвори вратата и слезе от пикапа.

Няколко секунди тя остана загледана в празната седалка, после взе чантата си и слезе. Изсъхналата трева шибна болезнено босите ѝ крака.

Не беше забелязала колко се е стъмнило. Тръгна покрай пикапа, като внимаваше къде стъпва, за да не нарани краката си. Рейли бе насочил мощен фенер към кутията с инструменти в багажника на пикапа и търсеше нещо из клещите и гаечните ключове.

— Какво търсиш?

— Ключовете за колата ти. Снощи ги пуснах тук.

— Поведението ти е детинско. И престъпно.

— Престъпно? Защо? — Той продължи да рови из инструментите.

— Принудили са Джей да замълчи, нали? Както и теб са те принудили да замълчиш преди години. Някой е дрогирал мен, както се е случило с теб, после е убил Джей, както са убили Сузи, и са оставили една изкупителна жертва, която не помни нищо. Това е твоята теория, нали?

— Да.

— Тогава, като премълчаваш това, което знаеш или подозираш, ти пречиш на разследването на убийството на Джей. Това е възпрепятстване на правосъдието.

— Сбърка. Аз помогнах на разследването. Защо, мислиш, те отвлякох? Направих го, за да можеш ти да използваш тази информация и да насочиш детективите Кларк и Хавиер към героите, които са все

още живи — Джордж Макгауън и Коб Фордайс. Някой от тях е удушил Джей.

— Джордж Макгауън е бивш полицаи, а Фордайс е главен прокурор на щата.

— Не съм казал, че ще ти е лесно.

— Детективите няма да искат да чуят нищо лошо за Джей. Той е техен идол. Без доказателства никога няма да ми повярват, че Джей е бил замесен в такава конспирация, да не говорим за другите двама.

— Трудно ще ти бъде да ги убедиш — в това няма съмнение, — но се обзалагам, че ще успееш.

— Можеш да ми помогнеш да ги убедя.

— Бих могъл, да.

— Но няма да го направиш.

— Не, няма. — Когато извади ръката си от сандъчето с инструменти, ключът за колата ѝ висеше на показалеца му. Той ѝ го подаде, след което заяви: — Искам си ризата.

Тя се поколеба, после пусна чантата на земята, бързо разкопча копчетата и изхлузи ризата. Той я хвана и я хвърли през отворената врата на пикапа, после взе якето на Брит от багажника и ѝ го подаде.

— Най-добре го стерилизирай, преди да го облечеш пак. Хрътките на Делно...

Тя дръпна якето от ръката му и го хвърли обратно.

— Рейли! — Гласът ѝ беше дрезгав от вълнение. — Защо не изобличи Джей и останалите преди пет години?

— Отне ми няколко месеца да разбера, че съм бил изигран. Мисля, че започнах да проумявам нещата по времето, когато Джей започна да чука годеницата ми. Но какво можех да докажа? Абсолютно нищо. Знаеш колко е важно да имаш доказателства, когато става въпрос за разследване на престъпление. Репутацията ми бе напълно съсипана. Кой щеше да повярва, че съм бил дрогиран? Единственото, което Фордайс каза — а той беше орелът на правосъдието в групата, — беше, че вече е чувал тази неубедителна версия и я е отхвърлил напълно. Нямах никакви доказателства, Брит. И освен това...

— Какво?

— Не исках да повярвам, че приятелят ми е способен да ми причини това. Все още ми е трудно да го повярвам. Дълбоко в душата си го знаех, но разумът ми отказваше да го приеме. От време на време

почти успях да се убедя, че съм се заблудил напълно. Опитвах се да повярвам, че огорчението и професионалната завист са ме накарали да превърна героите в чудовища. Пет години споря със себе си. — Очите му отново се впериха в лицето ѝ. — Но вчера сутринта видях пресконференцията ти. И разбрах, че през цялото време съм бил прав.

— Напълно — съгласи се тя. — Това, което се случи с мен, прекалено напомня станалото с теб. Приликата между двата случая не може да бъде отхвърлена или пренебрегната. Ще отидем в полицията заедно.

— Съжалявам. Ще отидеш сама. — Той бръкна в джоба на ризата си, извади сгънат лист хартия и ѝ го подаде.

— Какво е това?

— Указания как да стигнеш до Чарлстън. Не е лесно да караш по тези затънтени пътища след мръкване, но ако следваш указанията, няма да се загубиш. В крайна сметка ще стигнеш до магистрала седемнайсет. Там завиваш наляво и отиваш право в Чарлстън. Карай внимателно. — Той се обърна настрана.

— Ти си страхливец.

Десният му крак вече бе стъпил в кабината, но той обърна глава и я погледна през рамо. Брит потрепери, но устоя на изпепеляващия му поглед.

— Джей е откраднал репутацията ти, кариерата ти и Хали. Защо не се бори поне за нея? Може би тя е искала да направиш точно това. Когато медиите те атакуваха, защо не дойде при мен и не настоя да дам публичност и на твоята версия за станалото? Вместо това си се забил в пущинака, пуснал си брада и живееш като отшелник. Единственият ти приятел е вмирисан старец с бълхи. Вярно, не си имал твърди доказателства за това, което четиримата са ти причинили. Но за мен това не е извинение. Да се изолираш от целия свят не може да се определи като проява на храброст, пожарникар Ганън. Ти си се отказал. Предал си се. Не мисля, че си прекарвал времето си в онази хижа, планирайки отмъщение. Просто си близал раните си и си се отдавал на самосъжаление. Никога няма да си отмъстиш, защото нямаш куража да опиташ. По-безопасно е да се криеш в хралупата си, отколкото да излезеш и да се бориш, за да получиш справедливостта, която заслужаваш.

Брит млъкна, задъхана от възмущение. Рейли не беше помръднал и мускулче по време на тази тирада. Най-сетне измъкна крака си от колата и бавно тръгна към нея.

— Мислиш, че ме познаваш?

Тя вирна брадичка.

— Мисля, че проумях най-важното. Казваш, че искаш да отмъстиш на всички, които са ти причинили това незаслужено падение. Това е шансът ти за възмездие.

Той присви очи и я огледа.

— Знаеш ли, права си. — Внезапно пристъпи към нея и постави длани върху раменете ѝ, после я притисна към пикапа. — Твоята голяма уста също има заслуга за *незаслуженото ми падение*. — Впери поглед в устните ѝ, които се разтвориха леко от изненада, когато я притисна още по-силно. Зловеща усмивка оголи зъбите му. — Повярвай ми, Брит Шели, звезда на новините на Седми канал, през последните двама месеца и четири часа си фантазирах как правя разни неща с устата ти, така както ти си позволи да направиш разни неща с живота ми преди пет години. Искам ли да ти отмъстя? Определено. Сещам се за десетки начини да те накарам да замълчиш и всичките са доста мръсни.

Рейли се наведе към нея, притисна я към пикапа и устните му се спряха на милиметри от нейните.

— Но не бих те докоснал. Никога. Не защото съм страхливец и не защото това няма да ми достави удоволствие, а защото не те харесвам. И най-вече защото... — Замълча и зелените му очи се впиха в нейните. — Защото Джей те е имал преди мен.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пусна я също толкова внезапно, както я бе сграбчил, обърна се рязко и се качи в пикапа си. Запали двигателя, обърна автомобила и се понесе напред, оставяйки на Брит секунда да отскочи встрани от пътя му. Тя се задави от облака прах, който се вдигна след него.

Сълзи от гняв и възмущение напълниха очите ѝ. Щом светлините на пикапа изчезнаха, Брит се озова в пълна тъмнина. Бързо взе чантата си от земята и се качи в колата си. Седалката на шофьора беше изместена назад, за да могат да се съберат дългите крака на Рейли Ганън, огледалата също бяха нагласени като за него. От това, че трябваше да намества отново всичко, тя се ядоса още повече, направо кипна от гняв.

Неравният черен път я вбеси допълнително. Налагаше се да шофира съвсем бавно. Повече не видя светлините на пикапа, макар да продължи да кара във вдигнатия от него прахоляк чак до шосето. Пътят не бе нищо особено, но поне беше асфалтиран. Може би преди няколко десетилетия.

Тя погледна в указанията, които Рейли бе написал специално за нея — навярно трябваше да му благодари за тази загриженост, — и зави там, където ѝ бе посочено. Караше с умерена скорост не само защото пътят минаваше през гъста гора и бе станало още по-тъмно, а отчасти и за да осмисли преживяното с Рейли и да се подготви за това, което предстоеше. Преди нещата да започнат да се оправят, неминуемо щяха да се влошат, а това ужасно я плашеше.

Беше съвсем сама, откакто родителите ѝ починаха за по-малко от година един след друг — баща ѝ от рак на белия дроб, когато Брит беше последна година в гимназията, майка ѝ — от инсулт няколко месеца по-късно.

Брит вече бе първокурсничка в колежа и не можа да се отдаде на скръбта по майка си. Не искаше да пропусне цял семестър, затова си позволи да отсъства само една седмица, докато организира погребението и уреди документите. После се отърси от емоциите и се

завърна към ученето, приела мисълта, че вече е сирак и че само от нея зависи какво ще направи с живота си отгук нататък.

Получи парите от скромните застраховки живот на родителите си и с тях финансира образованието си. Когато се дипломира, продаде семейната къща. Решението бе болезнено, тъй като къщата бе единственото, което ѝ беше останало от семейството ѝ. Но тя се нуждаеше от парите, за да допълва мижавите заплати, които получаваше в началото на кариерата си, докато работеше в разни незначителни кабелни телевизии. В тях се чувстваше като на стаж, но все пак натрупа опит с камерата, научи се да пише сценарии и да режисира собствените си репортажи.

В една от телевизиите в замяна на това, че я пускаха в монтажната зала, се налагаше да изхвърля кошчетата за боклук и да мете вечер, след като всички други си тръгваха. Не ѝ беше приятно, но го правеше, като се утешаваше с мисълта, че това изгражда характера. А и така печелеше допълнителни трийсет и пет долара на седмица.

В крайна сметка се премести в телевизия, която имаше по-голяма зрителска аудитория и където не се налагаше да допълва заплатата си с работа като чистачка. През следващите няколко години се местеше от телевизия в телевизия, издигаше се, учеше, трупаше опит и усъвършенстваше техниката си пред камера.

Когато ѝ предложиха работата в Чарлстън, тя вече бе натрупала солиден опит в телевизионния бизнес и беше изградила собствен телевизионен образ. Това, че я бяха наели да прави тематични репортажи, бе огромен скок в кариерата ѝ. Тази работа нямаше да я направи богата, но с нея можеше да си позволи да си плаща ипотеката и да си купува хубави дрехи.

Въпреки че винаги бе съжалявала за преждевременната смърт на родителите си, тя беше свикнала да живее самостоятелно и независимо. А може би бе приела самотния си живот просто защото знаеше, че няма избор. Както и да е, беше се научила да се издържа сама и да стои стабилно на краката си. Не разчиташе на никого. Можеше да взема решения, без да се съобразява с нечие мнение.

Тази вечер обаче ѝ се искаше да не е толкова независима. Чувстваше се по-скоро самотна, без приятели, и уязвима. Чувствата бяха новост за нея и тя не знаеше как да се справи с тях. Защо, след

като беше живяла съвсем сама толкова време, си мечтаеше да има някой, който да я подкрепи, посъветва, успокои?

Но тя не познаваше такъв човек. Почувства се по същия начин, както след смъртта на родителите си. Сега също трябваше да се справи с обстоятелствата с възможно най-голяма решителност и достойнство. Досега беше оцеляла. Щеше да преживее и това изпитание.

Разбира се, не можеше да не се тревожи при мисълта какво ѝ предстоеше в следващите няколко часа. Дали полицаите, които я чакаха пред дома ѝ, щяха да се държат любезно, или щяха да я унижават? Детективите не можеха да се отнасят към нея по-различно само защото тя беше известна от телевизията. Кларк щеше да е още по-нелюбезен, Хавиер — още по-циничен. Разпитите щяха да бъдат много по-тягостни.

Дори и да действаше максимално експедитивно, Бил Алигзандър не можеше да я освободи под гаранция преди изслушването в съда, което щеше да се случи най-рано на следващия ден. А това означаваше, че трябва да прекара нощта в ареста на полицията.

Мисълта за това, че щяха да я затворят, макар и само за една нощ, я ужаси.

И веднага осъзна нещо още по-ужасно. Тя беше обвинена в убийството на полицай. И сякаш то не бе достатъчно лошо, ами в очите на съдията щеше да изглежда, че е избягала, за да не бъде арестувана. *Много ти благодаря, Рейли Ганън.*

От една страна, отвличането ѝ беше дало оръжия, с които можеше да се защитава по-ефективно, отколкото с неубедителното: „Не помня нищо“, но от друга страна, намаляваше значително шансовете да я пуснат под гаранция. Имаше вероятност да остане в затвора до процеса и един бог знаеше колко време щеше да продължи това.

В един, защо не го беше отблъснала, защо не се бе съпротивлявала по някакъв начин? Тя не се страхуваше, че ще я нарани. Щом не я беше наранил през последните двацет и четири часа, явно нямаше намерение да го прави.

Не трябваше да стои така покорна и да го остави да прави с нея каквото реши.

Беше го нарекла *страхливец*, за да го предизвика да говори. Много ѝ беше казал, но и много бе премълчал. Тя го бе обидила

преднамерено, защото се бе надявала да избухне и да изрече нещо, което можеше да докаже невинността и на двамата.

Реакцията, която предизвика, не беше точно такава, каквато очакваше. Необмислените ѝ думи му бяха дали възможност да се измъкне и той се беше възползвал от това. Той...

Мисълта ѝ беше прекъсната от мелодията на мобилния ѝ телефон.

Брит посегна към чантата си, изненадана. *Това моят телефон ли е?*

Двамата мъже скучаеха.

Те бяха изключително търпеливи и можеха да седят спокойно часове наред, без да помръднат, без да мигнат дори, ако работата им го изискваше, но предпочитаха да са някъде навън, да действат, да правят нещо, вместо да седят в някоя стая в очакване на следващата си задача.

В момента играеха на карти, колкото да си запълват времето, и следяха телефонната линия, на която тайно бяха поставили устройство за подслушване по-рано през деня. От всички скучни занимания следенето на телефонна линия беше навярно най-отегчителното.

В момента двамата се подвизаваха с фалшивите имена Джонсън и Смит. На практика бяха взаимозаменяеми, защото имаха еднакви умения и характери. Не бяха обвързани с абсолютно никого на този свят и проявяваха лоялност към човека, който им плащаше в момента. И то в брой.

Имената им не присъстваха в никакви данъчни декларации, шофьорски книжки, социални осигуровки — никъде. Бяха напуснали страната преди петнайсет години, за да участват в тайна война срещу някои фракции в една африканска държава, за която повечето американци не бяха чували и със сигурност не знаеха къде се намира. Там следите им се губеха. Когато се върнаха отново в Съединените щати, имаха други имена, други пръстови отпечатащи и самоличности, но и тези доказателства за съществуването им скоро бяха унищожени.

Наемаха ги за определено време, макар че понякога работеха за един и същ клиент повече от веднъж. Имаха дълъг списък с доволни клиенти — държави, партии, отделни хора. Винаги действаха в екип и бяха изключително добри в това, което вършеха, защото нямаха

абсолютно никакви скрупули да направят всичко, което се налага, за да свършат възложената работа. Никой от двамата нямаше дори остатъци от съвест. Душите им бяха напълно опустошени от невъобразимото насилие.

Нямаше нищо забележително в тях на пръв поглед. Обикновеният им вид не издаваше с нищо насилието, на което бяха способни. Не носеха камуфлажни дрехи. Криеха оръжията си така, че дори и обучен професионалист не би ги забелязал, а и предпочитаха — вместо оръжия да използват собствените си ръце. Силата им идваше от добрата форма, а не от това, че са едри и тежки. Можеха да минат за счетоводители, университетски преподаватели или нещо също толкова невинно. Сливаха се с тълпата толкова умело, че ставаха практически невидими.

Подчиняваха се сляпо на този, който им плащаше в момента. Никога не предлагаха алтернативен план за действие, никога не изказваха мнението си, освен когато ги питаха. Не проявяваха никакво любопитство по отношение на работата, беше им напълно безразлично защо трябва да се свърши това или онова. Нямаха политически пристрастия. Не бяха религиозни. Правеха каквото трябва, без да коментират и без да задават въпроси.

Тези качества ги превръщаха в идеалните изпълнители на сегашната им задача. Бяха наети да обезвредят Брит Шели и да убият Джей Бърджис.

Двамата бяха получили снимка на Брит Шели и освен това я бяха виждали по телевизията. Забелязаха я веднага щом влезе в заведението. Бар „Уийлхаус“ беше абсолютно подходящ за целта, защото бе претъпкан и шумен, а сервитьорките бяха претоварени с работа и готовите подноси с питиетата изчакваха на бара достатъчно дълго за едно незабелязано движение с ръка над чашите.

Бяха получили подробни инструкции и ги бяха изпълнили абсолютно точно. Бяха им казали да неутрализират жената и да нагласят нещата така, че да изглежда, сякаш тя е убила Бърджис. Точно това бяха направили.

Бърджис ги беше улеснил с небрежността си по отношение на алармената система. За да проникнат в къщата му, те трябваше просто да отворят вратата на терасата и да влязат вътре. Дрогата бе подействала на Брит Шели и когато Джонсън и Смит влязоха в

дневната, Бърджис разтревожено я питаше дали е добре. Очевидно не беше добре.

Изненадан от появата им, с отслабени сили заради болестта и замаян от изпития алкохол, Бърджис не успя да окаже почти никаква съпротива. Двамата професионалисти принудиха жертвите си да изпият една бутилка уиски. Бърджис протестираше, но после се подчини. Жената бе твърде дрогирана, за да разбере какво става, така че наляха алкохола в гърлото ѝ без особени проблеми.

Когато и двамата бяха в безпомощно състояние, Джонсън и Смит ги съблякоха и ги преместиха на спалнята, а след това задушиха Бърджис с възглавницата. Пъхнаха една празна опаковка от презерватив между възглавниците на канапето, като внимаваха да не оставят никакви следи от собственото си присъствие.

Задачата бе изпълнена точно според инструкциите. Всичко беше протекло по план... до тази сутрин, когато се оказа, че Брит Шели е изчезнала. Това определено бе ядосало работодателя им, който не беше предвидил подобно развитие. Първоначалните усилия да я открият не бяха довели до нищо.

Получиха нареждане да следят Бил Алигзандър, нейния адвокат. Отначало клиентът им смяташе да ги изпрати да разпитат адвоката, ако се наложи — и с изтезания, за да научат от него къде се намира клиентката му. Но скоро се установи, че трескавото му и нервно поведение е съвсем непресторено и че действително няма представа къде се намира клиентката му, както твърдеше пред медиите.

Все пак предположиха, че Брит Шели ще се свърже първо с него, когато се появи отново. Ако, разбира се, преди това не я откриеха полицаите. Така че Джонсън и Смит получиха нареждане да се заемат с подслушването на телефона на адвоката.

За тях това бе лесно като детска игра. Бил Алигзандър беше ерген, живееше сам и бе прекалено стиснат, за да си наеме домашна прислужница. През деня, докато той беше в кантората си, къщата му беше празна. Двамата мъже влязоха и свършиха работата си за няколко минути. Останалата част от деня прекараха в подслушване на телефона благодарение на устройството, което бяха поставили. Чакаха нещо да се случи.

И то най-после се случи. Двамата наостриха уши, когато чуха как Алигзандър набира някакъв номер. Джонсън остави картите и отбеляза

точния час. Смит включи записващото устройство.

Три позвънявания. После се чу „ало“. Женски глас, неуверен и озадачен, почти ядосан.

— Госпожице Шели! Слава богу, най-после отговорихте!

— Господин Алигзандър?

— Къде се дянахте? Не чухте ли новините? Полицаяте имат заповед за ареста ви.

— Да, разбрах.

— Къде отидохте?

— Не съм отишла, ако трябва да бъдем точни... Както и да е, това е дълга история. Ще ви обясня всичко, когато се прибера у дома. Предполагам, че полицаяте ме чакат пред апартамента ми.

— Да. Сигурно ще ви посрещне цяла делегация. Трябва да ви предупредя, госпожице Шели, че днес следобед издействаха и заповед за обиск на дома ви. Подгответе се психически, защото всичко ще е обърнато наопаки.

— Заповед за обиск? Защо?

— Защото сте бегълка.

— Не съм.

— А как се нарича човек, който изчезва, за да избегне арест?

— Не съм се опитвала да избегна арест.

— Е, полицаяте смятат, че сте. И всички останали също.

— Знам, но мога да обясня какво стана. Аз...

— Както казахте, ще обясните, когато пристигнете. И колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Къде се намирате в момента?

— Не съм сигурна. Поне на час път. Ще пристигна възможно най-бързо.

— Ако преди това не ви арестуват. И по двете магистрали има патрули и...

— Не се движа по магистралата. Намирам се в провинцията и пътищата са ужасни. Знаете ли Йе... Йе...

— Йемаси?

— Да, според това тук ще мина през него.

— Кое е „това тук“?

— Дълга история. Оттук трябва да поема по... Ривър Роуд до магистрала седемнайсет.

— *Добре, добре, върнете се възможно най-бързо. Аз ще ви чакам пред дома ви. Когато пристигнете, не казвайте нищо, без да се консултирате с мен. Разбрахте ли, госпожице Шели? Нито дума.*

— *Разбрах, но имам да казвам много. Най-важното е, че убийството на Джей е свързано с пожара.*

— *Пожара?*

— *С пожара в полицейското управление преди пет години.*

— *Той беше един от героите. Всички знаят това.*

— *Да, но нещата са много по-сложни. Джей е бил...*

Разговорът прекъсна рязко.

Джонсън погледна Смит, който сви рамене и каза:

— *Вероятно излезе от обхват.*

Чуха как Алигзандър набира още два пъти, но и двата пъти се чу автоматично съобщение от оператор, че няма връзка с този номер. Адвокатът изруга тихо и затвори.

Смит взе мобилния си телефон и набра номера, известен само на него и Джонсън. Веднага щом отгатък вдигнаха, той каза:

— *Адвокатът ѝ току-що говори с нея по телефона. Имаме запис.*

Без повече обяснения Джонсън пусна записа. Работодателят им изслуша разговора до края, после рече:

— *Тя помни, че Джей ѝ е казал нещо за пожара. Явно паметта ѝ не е напълно изтрита.*

Смит схвана това като укор и поясни:

— *Амнезията е временна. Хората реагират по различен начин на дрогата.*

— *Сега си давам сметка, че е трябвало да ви поръчам да убие и нея. Можеше да се нагласи така, сякаш го е убила и после се е самоубила. Вече е твърде късно. Но...*

Очевидно шефът им обмисляше трескаво вариантите.

— *Тя избяга и това очевидно е в наша полза. Бягството ѝ показва, че се чувства виновна и е способна на престъпление. Освен това е отчаяна и готова да каже всичко, само и само да спаси кожата си. Ако започне да оспорва героизма на Джей Бърджис, кой ще ѝ повярва? Но още по-добре е...*

Джонсън и Смит отгатнаха какво ще последва: по-добре е Брит Шели изобщо да няма възможност да каже нещо на някого. Така щеше да спести доста тревоги и ядове на работодателя им.

Оставиха играта на карти недовършена, доволни, че трябва да свършат нещо по-интересно.

Рейли забеляза, че бензинът му е почти на привършване. Ядоса се, че трябва да спира, за да зарежда, но още повече щеше да се ядоса, ако закъсаше без гориво по пътя към хижата.

Отби на първата бензиностанция, слезе и отиде до малката будка, за да плати предварително. Касиерът пое парите през прозорче с решетки. Навсякъде имаше табели, че бензиностанцията се охранява с камери, но Рейли се съмняваше в това. Това, в което не се съмняваше, беше, че касиерът държи под плота зареден пистолет и е готов да го използва, ако се наложи.

Върна се при колонката и пъкна накрайника в резервоара. В този момент забеляза якето на Брит в багажника, където го беше метнала в яда си. При вида му изпита известни угризения, макар и неоснователни. Наистина той се бе държал като негодник през повечето време, но тя не заслужаваше по-добро отношение.

Веднага щом се върнесе в Чарлстън, Брит Шели щеше да се озове в светлините на прожекторите, а тя искаше точно това, нали? Може би не веднага, но достатъчно скоро щяха да свалят всички подозрения от нея във връзка с убийството на Джей. Тя щеше да направи репортажа на живота си и кариерата ѝ щеше да бъде гарантирана. Той ѝ бе казал най-важните неща, които трябваше да знае, и дори бе добавил малко мелодрама. Така че в момента може би не беше особено благодарно положена към него, но скоро щеше да му е благодарна.

Резервоарът продължи да се пълни, а той се загледа по посока на града. Чарлстън му липсваше. Липсваха му кината, ресторантите, в които сервираха морски дарове, мачовете, дългият неделен джогинг покрай пристанището.

Най-много от всичко му липсваше работата.

Може би я беше обичал дори повече от Хали. Това бе трудно признание, но ако трябваше да е честен, съжаляваше повече, че е лишен от професията си, отколкото за раздялата с Хали.

С времето бе осъзнал, че ако тя го беше обичала толкова много, колкото твърдеше, нямаше да се усъмни в него. След като ѝ беше

признал, че първоначално се е поддал на флирта със Сузи Монро, Хали трябваше да приеме като абсолютна истина всичко, което ѝ бе казал, както бяха постъпили родителите му. Трябваше да му повярва безусловно и без колебания.

Но тя не го направи. Иначе нямаше да се откаже от него толкова лесно. А ако той я беше обичал толкова силно, колкото мислеше, нямаше да се оттегли и да я остави свободна за атаките на Джей. *Ти си страхливец.*

Разбираше защо Брит го мисли за страхливец. Но на него не му липсваше кураж. Това, от което се нуждаеше, бе солидна подсигуровка. Един разумен човек не би тръгнал да отправя обвинения срещу хора с власт, ако няма доказателства. Рейли не разполагаше с твърди доказателства и следователно трябваше да намери свидетел, който да потвърди твърденията му.

И сега, след като беше чакал пет дълги години, най-после имаше такъв свидетел.

На Брит може да ѝ се струваше, че той е поставил оръжието в ръцете ѝ и я е изпратил да води неговата битка, но тя не знаеше, че той се кани да поведе своята собствена война от тила. Само така можеше да спечели, защото засега не знаеше дори кой от двамата оцелели герои е виновен за убийството на Джей.

И Макгауън, и Фордайс бяха участвали в заговора за осуетяване разследването на пожара. Дали сега беше действал само единият от тях, или бяха комбина? Едно бе сигурно: никой от двамата не беше героят, за когото се представяше.

Рейли с удоволствие щеше да отстъпи на Брит всички заслуги за разкриването на престъпленията им. Той искаше само да изчисти името си. Искаше да си върне предишния живот.

Разбира се, не се заблуждаваше. Нямаше да е лесно. Всеки от тези мъже имаше твърде много за губене и никой от тях нямаше да се предаде без бой. И двамата бяха способни да се бият дълго и да използват непозволени удари.

Който и да бе отговорен за убийството на Джей, беше свикнал да действа с измама и бе много добър в това. Явно бе държал Джей под око, опасявайки се, че заради фаталната диагноза той може да реши да признае истината, преди да умре. Брит беше казала, че Джей ѝ се обадил същия ден, в който се бе състояла срещата им. Това

означаваше, че планът да убият Джей и да припишат вината на Брит е бил замислен и приложен много бързо. Той или те бяха действали точно и уверено.

Веднага щом Брит започнеше да задава въпроси за пожара, така наречените герои щяха да попаднат във фокуса на вниманието на полицията и обществеността. Той или те щяха да се притеснят от това внимание, а Рейли смяташе да ги наблюдава, за да види кой нервничи повече, кой прави отчаяни опити да се защити от чудовищните обвинения и кой е готов да даде отговорите, които все още не знаеше.

Смяташе този път да ги пипне. Не беше мислил за нищо друго през тези пет години. Но след смъртта на Джей и намесата на Брит най-сетне можеше да доведе нещата докрай, без да се страхува, че ще бъде дискредитиран и никой няма да му повярва. Навярно трябваше да благодари на Джей за това.

Но то бе и единственото, за което можеше да му благодари. Джей, Пат Уикъм, Коб Фордайс и Джордж Макгауън. Първите двама бяха мъртви. Другите двама щяха скоро да бъдат подложени на същата атака от медиите, каквато бе преживял Рейли преди пет години.

Всички щяха да вперят очи в тях. Брит щеше да се погрижи за това. Всичко, което те кажеха или направеха, щеше да се коментира. Колкото повече протестираха, толкова по-голям щеше да е натискът. Брит щеше да е в стихията си.

Резервоарът се напълни с предплатените литри бензин. Рейли върна крайника на колонката и зави капачката. Махна с ръка на мъжа в будката, после взе якето от багажника на пикапа и го хвърли в купето, на свободната седалка до себе си.

Потегли от бензиностанцията, но в мига, в който трябваше да завие по посока на хижата си, рязко натисна спирачката. Изтри потта от челото си и впери поглед през предното стъкло. Якето не миришеше на куче. Нарочно беше казал на Брит, че една от хрътките е спала върху него. Дрехата миришеше на Брит.

Сигурно щяха веднага да я арестуват и да я обвинят в убийството на Джей. Но тя нямаше да се бави дълго и щеше да изиграе коза, който той й беше дал. А когато това станеше, щеше да се изправи срещу двама силни и опасни врагове.

И въпреки всичко, Брит щеше да се справи. Нито Фордайс, нито Макгауън биха рискували да й навредят. Не и докато се намираще пред

обективите на камерите и всички погледи в града бяха насочени към нея. Нейната известност щеше да я пази. Освен това тя щеше да се намира под полицейски надзор.

Но тази жена ставаше направо безразсъдна, когато преследваше гореща новина. В решимостта си да стигне до края дали щеше да забрави всяка предпазливост и здрав разум?

Погледна назад, в посоката, от която бе дошъл, и се зачуди дали е написал достатъчно ясно указанията за пътя до магистралата. Дали ѝ беше написал да не завива наляво, докато не стигне до двойната железопътна линия? Ако завиеше наляво след първата, единичната железопътна линия, щеше да шофира дълго преди да осъзнае грешката си.

По дяволите, дали бе написал това достатъчно ясно? Когато подготвяше указанията тази сутрин, беше разсеян, защото мислите му се отплесваха към леглото, в което тя още спеше, свита настрана, сгънала колене към гърдите си. Може би не беше написал указанията достатъчно подробно.

Хвърли поглед към якето ѝ, после изруга тихо и зави по тесния път в посоката, от която току-що беше дошъл. Настъпи газта докрай.

— Дяволите да го вземат!

През цялото време мобилният ѝ телефон е бил в чантата ѝ.

Бяха минали петнайсет минути, след като батерията издъхна и прекъсна разговора ѝ с Бил Алигзандър, но тя все още кипеше от гняв. Беше открила звънящия телефон на дъното на чантата си. Съвсем лековерно бе повярвала на Рейли Ганън, че е оставил телефона в дома ѝ.

Запита се още колко лъжи ѝ е наговорил и колко полуистини.

Щом лъжеше с такава лекота и убедителност, можеше ли да се вярва на неговата версия за смъртта на Сузи Монро? Той я беше чул да казва на пресконференцията, че са ѝ дали „хапчето на изнасилвача“ и че спомените ѝ от нощта, прекарана с Джей, са напълно заличени. Възможно ли бе Рейли да е измислил сходен сценарий за свое собствено оправдание?

Тази версия уличаваше Джей Бърджис, а беше ясно, че Рейли е имал зъб на стария си приятел. След като Джей вече го нямаше, Рейли

можеше да изчисти името си и да развенчае героизма на приятеля си.

Беше ли я измамил?

Ако това бе така, Рейли явно беше страхотен лъжец, защото тя бе повярвала на всичко, което ѝ каза. Освен това прие историята му за истина, защото той бе отказал да ѝ каже всичко докрай. От опит знаеше, че хората с най-ценна информация обикновено я споделят с най-голяма неохота. Той знаеше повече за пожара, имаше и *нещо друго*, което явно премълчаваше.

Рано или късно щеше да се наложи да разкрие всичко, което знаеше или предполагаше, защото Брит нямаше намерение да го остави да се цупи в гората, докато тя се оправя сама с чарлстънската полиция, Фордайс и Макгауън.

След като разкажеше всичко на детективите Кларк и Хавиер, те щяха да изпратят някого да открие Рейли Ганън и да го доведе в Чарлстън, за да си поговорят по-сериозно. Шефът на пожарната също щеше да иска да говори с него. Рейли щеше да е принуден да разкрие това, което знаеше, а Брит Шели щеше да е на първа линия, за да отрази развитието на историята.

Джей ѝ бе обещал сензационен материал и беше удържал на думата си. Но се измъчваше от мисълта, че чаровникът, когото тя познаваше, и измамникът, когото Рейли описваше, бяха един и същи човек. Ако всичко, което Рейли ѝ каза, беше истина, а тя вярваше, че е така, значи Джей бе пожертвал живота на едно момиче, дългогодишното си приятелство с Ганън и дори собствената си чест. Беше се отказал от всичко това, за да попречи на Рейли да направи разкритието, до което е бил близо, разкритието за нещо толкова ужасно, че Джей е чувствал необходимост да се изповяда, преди да умре.

За нещастие, убиецът не му беше позволил да свали този товар от съвестта си.

Брит бе потънала в мислите си и не осъзнаваше, че се е загубила, докато фаровете не осветиха табела с име на непознат град. Отби на банкетата, за да прегледа отново указанията на Рейли.

— *Двойна железопътна линия?* — Беше завила наляво след железопътната линия преди повече от двайсет километра. — Нямаше да е зле да беше подчертал това, Ганън — измърмори и направи обратен завой. Разбира се, той бе написал в указанията си „двойна железопътна линия“, но Брит не беше прочела инструкцията

достатъчно внимателно. И все пак... Това ѝ струва сума ти време. Бил Алигзандър щеше да се изнерви съвсем.

Предното ѝ стъкло беше осеяно от мъртви мушици. На няколко пъти зърна блестящите като топази очи на елен, осветени от фаровете. За щастие животните си останаха в храсталаците край пътя и не се втурнаха пред колата ѝ. Но тя шофираше нащрек.

Връщането назад ѝ отне почти половин час. Когато стигна до толкова важната двойна железопътна линия, Брит отново изруга по адрес на Рейли Ганън и направи правилния завой.

— Карай четиристотин метра, после направи остър десен завой — прочете на глас от листа с инструкциите, който сега държеше върху кормилото, за да е пред очите ѝ и да не обърка пътя отново. — Добре. Ето го — откри острия десен завой тя.

Пътят беше тъмен. Клоните на дърветата от двете му страни се преплитаха над него като балдахин. Пътят се виеше през гората, пресичаше блата и потоци. Брит предположи, че те се вливат в големите реки в района, и си каза, че трябва да попътува някой ден по тези места и да се наслади на дивата им красота. Щеше да го направи.

Ако не се озовеше в затвора, напомни си мрачно.

Да, определено щеше да включи завръщането към природата в списъка с нещата, които трябва да направи. Но не би тръгнала по тези диви места без водач. Без човек, който познава добре района.

Рейли може би.

А може би не. Той не я харесваше. Беше ѝ го казал.

Подскочи стреснато, когато една сова или някаква друга нощна птица прелетя на сантиметри от предната решетка на колата. Почувства се глупаво заради реакцията си и се присмя на себе си. Но кой не би се изнервил, ако кара сам през нощта по затънтен тъмен път?

След няколко минути направо се зарадва, когато видя светещите фарове пред себе си. Колата беше в страничен път и явно изчакваше, за да завие. С облекчение Брит забеляза, че колата зави зад нея. Нямаше нищо против да има компания.

Но малко след това фаровете отзад я заслепиха.

В първия момент ѝ хрумна абсурдната мисъл, че това е Рейли, който е тръгнал след нея към Чарлстън. Но веднага я отхвърли. Той не би се появил от тази посока, а и фаровете на колата бяха твърде ниско, за да са от пикап, освен това Рейли не би се залепил така за задната ѝ

броя. Нямах да кара с включени дълги светлини като този зад нея. Рейли не би шофирал в такава опасна близост до друга кола дори и за да привлече вниманието ѝ и да извести за присъствието си.

— Тъпак! — изруга тя и настъпи газта. Другият шофьор направи същото и остана залепен за бронята ѝ през следващия километър. Ако той се нервираше, че тя спазва ограничението за скоростта, защо просто не я изпревареше? Нямах непрекъсната линия, забраняваща изпреварването, но дори и да имаше, човек, който шофираше толкова агресивно, не би се притеснил да изпревари на забранено място. Нямах никакво насрещно движение, което да му попречи.

Вдигна ръка да защити очите си от блясъка на фаровете, които се отразяваха в огледалото за обратно виждане, и различи два силуета в другата кола. Приличаха на мъже, но не бе напълно сигурна, а и вече караше твърде бързо, така че трябваше да държи волана с две ръце.

Сигурно бяха пакостливи хлапета, недорасли да осъзнаят, че играта, която играеха, е опасна за живота. Трябваше да направи материал на тази тема и да застане зад становището, че е необходимо да се вдигне долната възрастова граница за шофиране на осемнайсет години.

След още километър-два се почувства изтощена. Ръцете ѝ стискаха кормилото с всичка сила. Раменете я боляха от напрегнатата поза.

— Ти печелиш. — Тя изтегли колата си съвсем плътно до почти несъществуващия банкет. Но шофьорът не се възползва от освободеното място, за да я изпревари. Вместо това се приближи толкова плътно, че почти опря в задната броня. Брит се придвижи още малко надясно, докато гумите ѝ почти се плъзнаха в калта край пътя. Другият шофьор остана долепен до нея. — Какво правиш, идиот такъв?

Но раздразнението ѝ бързо се превръщаше в паника. Това тук нямаше нищо общо с тийнейджърска игра. Дали да ускори, или да спре? И двата варианта криеха рискове, особено вторият. Тя беше съвсем оскъдно облечена. Мобилният ѝ телефон бе с паднала батерия. Нямах оръжие. Не беше видяла друга кола от половин час. От време на време зърваше светлини на къщи между дърветата, но не и в последните няколко километра.

Не, в никакъв случай не биваше да спира. Намаляването на скоростта не го беше накарало да се махне, дори бе доближил колата си още повече до нейната. Това ѝ оставяше само един вариант. Трябваше да вдигне скоростта и да се надява да не се разбият някъде, преди да излязат на магистралата, където винаги имаше много коли и където щеше да е в безопасност. Е, оставаше и възможността на онези двамата да им омръзне да я следят и да я оставят на мира.

Но инстинктивно усещаше, че това няма да се случи. Ставащото не беше игра. Двамата мъже в колата искаха да ѝ причинят зло.

Шофьорът продължаваше да държи фаровете насочени право в огледалото за обратно виждане. Заслепяваха я. Решила да премине в нападение, Брит настъпи газта докрай и в същото време рязко завъртя волана наляво. Мина на милиметри от предната му броня. Върна се на средата на платното и се изстреля напред.

Но спечелената преднина бързо се стопи. Другата кола изръмжа зад нея и скоро отново се долепи плътно.

— По дяволите! — извика изплашено Брит. — Защо го правиш? Какво искаш?

Отново беше заслепена от фаровете му, но успя да види пътен знак за река. Точно след знака банкетът изчезна и пътят се стесни, за да премине по моста над реката.

Тревогата на Брит се засили. Тя си спомни пълноводната река, която бяха прекосили няколко пъти с Рейли, докато пътуваха от хижата до самолетната писта. Колкото и да бяха ограничени знанията ѝ, помнеше, че няколко големи реки се вливат в малкия проток Сейнт Хелън Саунд, откъдето водите им отиваха в Атлантическия океан, като посоката на течението им се променяше по четири пъти на ден в зависимост от океанските приливи и отливи.

Много вода. В която хората понякога намират смъртта си. Съвсем скоро беше правила репортаж за това. Млад мъж, опитен плувец, който се бе удавил, когато рибарската му лодка се преобърнала. Двама изчезнали гребци, чиито тела издирваха дни наред, преди да ги открият на километри надолу по течението от първоначалното им местонахождение.

Щеше да се чувства по-спокойна, след като прекосеше моста, но когато увеличи скоростта с тази цел, шофьорът зад нея също ускори и скъси дистанцията.

В отчаянието си тя натисна докрай педала на газта. Дори така скоростта ѝ не беше достатъчна, за да се откъсне напред. Точно когато стигна знака с името на реката, другият шофьор я изпревари. Сви вдясно и я принуди да излезе от платното, където нямаше твърд, а скоро след това и никакъв банкет.

Движеше се със сто и петдесет километра в час, когато стигна до реката. Колата се заби във водата с такава сила, че въздушната възглавница се отвори. Това спаси живота на Брит, но не за добро. Защото бе в съзнание, когато колата ѝ бе погълната от вихрещата се черна вода.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейли караше с бясна скорост към Чарлстън, когато забеляза светлините на две коли пред себе си. Примигваха през дърветата, като от време на време изчезваха за по няколко минути, преди отново да ги зърне.

Но дори и от това разстояние виждаше, че втората кола се е залепила за първата.

— Идиот! — Беше глупаво да се кара така агресивно, особено на селски път. Ако вторият шофьор бързаше толкова много, защо просто не изпревареше другата кола?

Молеше се шофьорът да не се окаже от онези нахалници, които не дават на никого да ги изпревари. Бързаше да стигне до Чарлстън и да предупреди Брит да е особено предпазлива. Не беше сигурен как точно ще се свърже с нея. Тя щеше да е в полицията и...

— Какво става?

Първата кола, изглежда, бе отбила встрани, но другата не я подмина. Всъщност сякаш се опитваше да я избута от пътя.

Завладя го ужасно предчувствие. *Брит*. В мига, в който си го помисли, двете коли изчезнаха.

Дали беше успял да я настигне? Само ако тя е карала твърде бавно. Или ако се е загубила преди това.

— По дяволите! — Стори му се цяла вечност, докато излезе от завоя, който временно скриваше двете коли от погледа му, и щом пое по правия участък, напрегнато се взря напред. За съжаление, бе твърде далече, за да види по-добре двете коли, участващи в тази опасна игра на котка и мишка. Настъпи газта докрай, но пикапът беше по-тежък и бавен и не можеше да скъси дистанцията.

Пак изчезнаха.

Преброи секундите. Може би дваисет? Трийсет?

Отново видя светлините. Фаровете на първата кола просветнаха между дърветата и изчезнаха напълно, а другата кола подкара бързо по моста.

Рейли извика и натисна докрай педала на газта. Стори му се, че минаха години, докато стигне до моста. Блъскаше с юмрук по кормилото, сякаш така щеше да накара колата да се движи по-бързо.

Спря рязко на сантиметри от края на платното до моста, където започваше ерозираният бряг на реката. Изскочи от пикапа, отвори сандъчето с инструменти в багажника и извади мощния прожектор, който беше използвал по-рано, после грабна първия метален предмет, който му попадна. Един гаечен ключ. Трябваше да свърши работа.

Побягна надолу по брега, като непрекъснато се подхлъзваше и се опитваше в движение да събуе маратонките си. Когато стигна до водата, вече бе бос. Пое дълбоко дъх, за да напълни дробовете си, и без колебание се гмурна във водата.

Водонепроницаемият прожектор беше мощен, но все едно се опитваше да проникне в гъста черна меласа. Рейли познаваше реката, знаеше колко непрогледно тъмна е водата ѝ дори на най-плитките места, а това място не беше плитко. Тук беше много дълбоко.

Трескаво размаха прожектора наляво и надясно и почти се бе паникьосал, когато забеляза колата, заседнала в тинестото корито на реката близо до брега. Насочи прожектора към стъклото до шофьора. Видя бледа длан, притисната до стъклото, и кичур коса, реещ се зловещо в ивицата светлина. Брит.

Прожекторът примигна и изгасна. Настана непрогледен мрак.

Рейли пусна прожектора, заплува бързо и след секунди стигна до колата откъм страната на пътника. Опипом намери предното стъкло и започна да блъска с всички сили по него с гаечния ключ. То не поддаваше. Продължи да удря. Нищо.

Дробовете му започваха да парят.

Блъскаше отново и отново, докато най-после усети как стъклото се счупи, без да се разстроиш. Започна да рита с крак и стъпалото му хлътна вътре. Разшири дупката, като продължаваше да рита, после провря раменете си през отвора. Счупеното стъкло одра главата и ръцете му, но той не обърна внимание на болката.

Слепешком затърси Брит и напипа дясната ѝ ръка. Когато я докосна, тя не реагира и мозъкът му закрещя: *Боже, не!*

Потърси предпазния ѝ колан. Беше разкопчан. Беше успяла да направи поне това. Пъхна ръце под мишниците ѝ и я издърпа, после я прекара през отвора в стъклото — внимателно, но бързо. Никой от

дватамата нямаше да издържи още дълго. Неговият въздух свършваше, а Брит беше в безсъзнание.

Щом я измъкна от колата, той се оттласна с все сила и със свободната си ръка загреба към повърхността. Дробовете му изнемогнаха от липсата на кислород. Риташе бясно, но крайниците му натежаваха с всяка изминала секунда, омекваха и губеха координация. Бяха минали пет години, откакто не бе тренирал, беше загубил форма.

Погледна към повърхността, но тя беше само по-светъл нюанс на черното. Все пак продължи да се бори. Нагоре, нагоре. Най-последно главата му изскочи на повърхността и той вдиша жадно.

Но Брит не дишаше.

Повдигна лицето ѝ над водата и заплува към брега. Тялото му още не бе поело достатъчно кислород, беше изтощен, но плуваше с всички сили срещу течението. Щом краката му докоснаха дъното, бързо прегази останалото разстояние до брега, влачейки Брит.

Обърна я по гръб и се надвеси над нея. Имаше слаб пулс, но не дишаше. Рейли постави дланите си на гърдите ѝ и започна да прави сърдечен масаж.

— Хайде, Брит — говореше той, докато ритмично натискаше гръдния ѝ кош. — Не умирай сега. Не е време да си отиваш. Още не. Хайде, хайде!

Водата се стичаше по лицето му, влизаше в очите му, но той не спираше сърдечния масаж и продължаваше да ѝ говори:

— Ти ме нарече страхливец, но сега ти се предаваш. Ще оставиш някоя друга репортерка да ти отмъкне историята, така ли? Никога няма да си го простиш. Хайде дишай, по дяволите!

Речна вода изригна от устата ѝ. Той допря глава до гърдите ѝ, премалял от облекчение.

— И аз си помислих, че това ще те съживи. — Завъртя главата ѝ настрана. Тя се закашля, вдиша, пак се закашля. — Изкарай водата, точно така, браво — шепнеше той и придържаше косата ѝ настрани от лицето, докато тя повръщаше погълнатата вода.

Когато дишането ѝ се успокои, тя обърна глава и го погледна. Сълзи се стичаха от очите ѝ. Опитваше се да проговори, но от гърлото ѝ излизаше само хриптене. Изплю още вода, накрая промълви:

— Те се опитаха да ме убият.

Рейли кимна. Хиляди въпроси очакваха отговор, но можеха да почакаат. Сега трябваше да се погрижи за физическото ѝ състояние. Освен това се налагаше възможно най-бързо да се махнат от това място. Не беше сигурен, че фаровете на пикапа са останали незабелязани от онзи, който се бе опитал да убие Брит. Негодникът можеше да се върне, за да се увери, че не се е спасила по чудо. А в това състояние двамата щяха да са лесни мишени.

— Трябва да се върнем при пикапа. Ще те занеса.

— Мога да вървя.

Рейли не мислеше така, но не смяташе да спори. Изправи се и протегна ръце към нея. Тя ги пое и той я издърпа да стане. Но веднага щом стъпи на крака, коленете ѝ се огънаха. Рейли я вдигна на ръце и без да ѝ даде възможност да протестира, я прехвърли през рамо и тръгна нагоре по брега.

В тъмнината трябваше да внимава къде стъпва, за да не се подхлъзне. Собствените му колене поддадоха няколко пъти. Препъваше се, закачаше се за бодливи храсти и одра крака си в един паднал клон. Босите му ходила затъваха в калта.

Когато най-после стигнаха до пикапа, пусна Брит да стъпи на земята и я подпря на предния капак, докато отвори вратата, после я настани на седалката. Пресегна се за якето и напъха ръцете ѝ в ръкавите. Сетне повдигна брадичката ѝ и огледа внимателно лицето. Устните ѝ вече не бяха сини. Погледна върховете на пръстите ѝ. И те възвръщаха цвета си, макар светлината да не бе достатъчно силна, за да ги види добре.

— Разтрий ръцете и краката си. Ей сега идвам.

Тя се вкопчи уплашено в ръката му.

— Къде отиваш?

— Да си взема маратонките. — Издърпа ръката си и затвори вратата на пикапа.

Спусна се надолу и търси, докато откри и двете си маратонки. Не трябваше да ги оставя след себе си. Засега този, който бе избутал Брит в реката, я смяташе за мъртва. Но ако се върнеше и разбереше истината, в никакъв случай не трябваше да идентифицира нейния спасител. Никой не биваше да допуска, че има нещо общо между него и Брит. Не можеше да заличи следите от стъпките си в калта, нито отпечатъците от гумите на пикапа край пътя. Надяваше се, че ако

някой се върне да провери, ще оглежда за следи от потъналата кола. Щом установеше, че тя не се подава от водата, надали щеше да тръгне да претърсва района.

Обясни това на Брит, когато се качи в пикапа и пусна маратонките на пода до краката ѝ. Запали двигателя и потегли. Отправи се в посоката, от която бе дошъл, за да се отдалечат от Чарлстън. Нямахше ясна цел, просто трябваше да се махнат от онова място.

— Кой беше, Брит?

— Двама мъже.

Протегна се и хвана лявата ѝ ръка, после я постави с дланта нагоре на седалката между двамата. Притисна пръсти да провери пулса ѝ.

— Не видя ли лицата им?

Тя поклати отрицателно глава.

— Каква беше колата?

Младата жена сви рамене.

— Видя ли номера?

Пак поклати глава.

Той мереше пулса ѝ. Беше малко по-ускорен от нормалното, но достатъчно силен и равномерен.

— Отвори жабката. Извади аптечката. Вътре има термометър. Премери си температурата.

— Добре съм.

— Вземи термометъра и си премери температурата, без да спориш, ако обичаш. — Тонът му беше груб, но не от раздражение, а от страх. Ако се беше забавил няколко минути повече на бензиностанцията, ако не бе послушал инстинкта си да тръгне да я гони, ако не беше успял да счупи предното стъкло, Брит щеше да се удави. От тази мисъл ръцете му се разтрепериха.

Тя се подчини, притихнала. Пътуваха мълчаливо, докато тя извади термометъра от устата си и съобщи:

— Трийсет и шест и четири.

— Добре.

— Аз рядко вдигам над трийсет и седем.

— Добре. Браво. Виж сега каква е ситуацията. Не би било зле да те прегледат в болница. Най-близката е в Уолтърбъро. Температурата

ти е добре и кръвообращението се възстановява. Преди да изгасне прожекторът, видях ръката ти притисната до стъклото, все още не беше изгубила съзнание. Мисля, че си била в безсъзнание не повече от две минути, което означава, че вероятно нямаш поражения на мозъка. Въпреки това, трябва да се изследва съдържанието на кислорода в кръвта. Имаш няколко порязвания и ожулвания от издърпването през предното стъкло, може да имаш и сътресение на мозъка. В дробовете ти може да има утайка, макар че щеше да кашляш, ако количеството бе значително. Сърдечният масаж поддържа изкуствено кръвообращението, докато пострадалият възстанови самостоятелното си дишане, но когато някой почти се е удавил, има допълнителни процедури, които екипите от спешната медицина изпълняват...

— Рейли?

— Какво?

— Защо не искаш да ме заведеш в болница?

Въпреки всички причини, които току-що бе изброил, тя беше успяла да долови нежеланието му.

— Защото се страхувам, че ако отидем, няма да останеш жива още дълго — обясни той направо. Брит трябваше да научи истината, и то без никакви заобикалки. — Някой уби Джей. Някой се опита да убие теб. Мисля, че за теб ще е по-безопасно, ако този някой те мисли за мъртва.

— Коб Фордайс ли стои зад това?

— Или Джордж Макгауън. А може би и двамата.

— Един за всички — прошепна тя, повтаряйки казаното от него по-рано.

— След като се разделихме, осъзнах колко си уязвима. Тръгнах след теб, за да те предупредя да бъдеш много внимателна, да останеш в полицейското управление, ако е възможно. След случилото се опасността вече не е въпрос на предположения. Този, който е убил Джей, смята, че ти също представляваш заплаха.

— Защо не са ме убили, когато са убили Джей?

— Сигурен съм, че си задават същия въпрос и съжеляват, че не са го направили.

С крайчеца на окото си я видя да разтрива с длани лактите и ръцете си. Въпреки горещината навън, той включи отоплението и го насочи да духа към нея.

— Видя ли другата кола? — попита го тя.

— Не можах да я огледам добре. Беше прекалено далеч и прекалено тъмно. Това, което не мога да разбера, е как са научили къде се намираш. Може да са поставили проследяващо устройство на колата ти. Но в такъв случай нямаше ли да чакат при самолетната писта? И защо не ни нападнаха още снощи, когато потеглихме от дома ти?

— Телефонът ми — каза тя. — Намерих го.

— О!

— Чух го да звъни малко след като потеглих. Обаждаше се адвокатът ми. Говорихме две-три минути, преди батерията ми да падне. Могат ли да го проследят със сателит?

— Предполагам, че да. Ако имат такова оборудване и са подготвени за това. Ти каза ли на Алигзандър къде се намираш?

Брит кимна:

— Казах му по кой път ще мина и на какво разстояние съм оттам.

— Всеки, който е чул това, би могъл да те изчака в някоя отбивка и да потегли след теб.

— Точно това направиха. Отначало дори се зарадвах, че няма да карам сама.

— Спомена ли за мен на Алигзандър?

— Не.

— Казах ли му нещо от това, което ти разказах?

— Само, че има връзка между убийството на Джей и пожара в полицейското управление. Че историята е много по-сложна, отколкото изглежда.

Рейли издиша продължително.

— Познаваш ли адвоката си добре?

— Запознахме се вчера сутринта. — Тя отметна глава и се засмя с горчивина. — Нима беше вчера?

— Може да играе двойна игра.

— Възможно е.

— Или телефонът му се подслушва.

Стигнаха до риболовен магазин, в който, освен жива стръв, продаваха студена бира, горещо кафе, фойерверки и най-добрите бургери в Дикси. Поне така гласеше написаната на ръка табела на прозореца.

Рейли паркира отпред и отвори вратата.

— Ей сега се връщам. — Брит не възрази и не зададе никакви въпроси, което според него бе ясен признак, че още е в шок. Предпочиташе да го обсипва с въпроси.

Камбанката над вратата извести пристигането му. Един мъж, облечен в изцапан бял потник и кафеникав панталон с външни джобове, стоеше облегнат на тезгяха, ядеше чипс с лук и прелистваше някакво списание за лов и риболов. На стената зад гърба му беше окачена глава на глиган.

Когато Рейли се приближи към тезгяха, мъжът изтри пръстите си в панталона и огледа посетителя от калните боси крака до мокрите дрехи, мръсното брадясало лице и чорлавата коса.

— На плуване ли си ходил?

— Един горещ чай, моля.

— Горещ чай? — изсумтя мъжът. — Искаш ли пържени картофи с чая?

Рейли просто го изгледа.

Глуповатата усмивка на мъжа се изпари.

— Кафе машината е ей там. Отстрани има чучурче за гореща вода.

Рейли отиде до автомата, огледа се и откри смачкана кутийка с пакетчета чай „Липтън“. Напълни една чаша от стиропор с гореща вода — по-скоро бе хладка — пусна пакетче чай вътре и сложи капак на чашата. Върна се при тезгяха.

— Колко струва?

— За дамата ли е?

Мъжът надничаше през рамото на Рейли, който се обърна да провери какво вижда продавачът. Брит бе опряла глава до стъклото, мократа коса скриваше почти напълно лицето ѝ, с изключение на очите, които сезираха право напред.

— Да, за нея — кимна Рейли.

— Тежка нощ, а?

— Може да се каже.

— Черпя — обяви мъжът и кимна към чая.

— Благодаря.

— Не забравяй захарта.

Рейли взе две пакетчета, кимна още веднъж на мъжа и се върна при пикапа. Подаде чая и захарта на Брит, после запали колата и се върна обратно на пътя.

— Не го искам. — Беше свалила капака и гледаше чая, който едва се беше запарил и оцветил.

— Въпреки това го изпий.

Тя послушно постави чашата между коленете си, сипа двете пакетчета захар и отпи смело.

Рейли продължи:

— Имам кислородна бутилка в хижата. — Брит не попита нищо, но с периферното си зрение той забеляза озадаченото ѝ изражение. — Взех я с идеята, че може да ми потрябва, ако възникне спешен случай, примерно, ако Делно получи инфаркт заради мазнотиите, с които се тъпче. Той пържи всичко в свинска мас и топи хляб в соса от пърженето.

Тя пак отпи от чая, като продължаваше да гледа към него.

— Искаш да се върна с теб в хижата?

Той я погледна за момент.

— Не, всъщност не. Но там има нещо, което искам да ти покажа.

— Освен кислородната бутилка?

— Моите папки. Всичко, свързано с разследването на пожара.

— Официалната документация?

— Тъй като очаквах да ме уволнят, се промъкнах тайно в кабинета на Брунър и направих копия на всичко, свързано с пожара. Ще ти дам да го изчетеш, но първо трябва да ми обещаеш, че няма да споменаваш нищо за мен по телевизията, не и преди да съм дал съгласието си. — Рейли замълча, докато тя обмисляше предложението му.

— Или?

— Мога да те закарам до някое спешно отделение, където ще се погрижат за теб както трябва. Другата възможност е да те закарам до дома ти, а ти да се предадеш на полицаите. Съвсем честно ти казвам, че всеки от тези варианти е по-разумен от това да останеш с мен.

Тя прокара пръст по ръба на чашата.

— Моят адвокат не е особено надежден.

— Независимо дали те е предал или не, той е компрометиран.

— Ти сам каза, че детективите, които разследват случая, смятат Джей за идол и не биха искали да чуят нищо лошо за него.

— Сигурен съм, че можеш да ги убедиш в обратното. Ще им се наложи да приемат истината за Джей рано или късно.

— По-скоро късно. Точно сега не биха повярвали и на дума от това, което им кажа.

— В същото време ще се знае къде си, а това е опасно за теб.

— За това няма спор. Някой се опита да... да...

— Да те убие.

Тя само кимна.

Рейли сметна, че този отговор е достатъчен.

Слава богу, последните гости се отправяха към вратата, благодаряха и се сбогуваха с домакините. Джордж нямаше да издържи още дълго. Идеята на Лес за приятно прекарване беше да събере своите подлизурковци и жените им, да ги натъпче със скъпи деликатеси и силни питиета и после да им обясни колко е велик и какви късметлии са те, че могат да му целуват задника.

Привидно партито беше импровизирано — в чест на сделката, която бяха сключили с общината същия следобед, след дълга игра на голф и безкраен обяд. Джордж се съмняваше, че идеята за партито е възникнала спонтанно.

Когато той се прибра от кънтри клуба, бусовете на фирмата за кетъринг вече бяха тук, заедно с наетите сервитьори и бармани. Гостите започнаха да пристигат в шест и половина и продължиха да се точат до седем. Бяха дошли всички поканени, до последния човек. Джордж предполагаше, че Лес е планирал това соаре от седмици.

Кучият син изобщо не бе допускал, че може и да не успее да сключи сделката за спортния комплекс.

— Господин Макгауън, търсят ви по телефона.

Джордж се обърна към икономката, която го бе докоснала по ръката, за да привлече вниманието му.

— Запиши съобщение.

— Опитах, сър. Но мъжът настоява да говори с вас.

— Джордж? — Миранда изглеждаше зашеметяващо с черната си, прилепнала по тялото рокля без презрамки. Розовото мартини

имаше същия цвят като диаманта, който блестеше върху деколтето ѝ. Петкаратовият камък беше впечатляващ, но не можеше да се мери с пищните ѝ гърди. — Семейство Мадисън чакат, за да ти кажат довиждане.

Мадисън се подмазваше на Лес повече от всички останали.

— Търсят ме по телефона. Извини ме пред тях.

Тя се нацупи леко, но не каза нищо, само се завъртя и се върна при Лес, който стоеше до вратата с Мадисънови и засипваше с неискрени комплименти дебелията безлична съпруга.

Джордж допи чашата си и я подаде на икономката.

— Благодаря, ще се обадя от кабинета.

Кабинетът беше претенциозно обзаведена стая. Полиците бяха пълни с книги, които той никога не бе чел, написани от автори, за които не беше чувал. По стените бяха закачени препарирани глави на елени и лосове, които друг беше застрелял. Имаше витрина с трофеи от голф турнири и тенис мачове, в които не помнеше да е играл. Един от състезателните коне му беше донесъл няколко сребърни купи, но Джордж нямаше нищо общо с това, освен че плащаше разточителните сметки, свързани с притежанието, отглеждането и обучението на скъп чистокръвен кон с лош нрав.

На стената висеше и известната снимка на Джордж и останалите герои от пожара. Миранда я беше увеличила до смуцаващи размери и я бе окачила в рамка, която би подхождала повече за портрета на кралицата на Англия.

Джордж седна на бюрото си, без да поглежда снимката, и вдигна слушалката.

— Ало? Кой се обажда?

— Коб Фордайс.

Въпреки нежеланието да поглежда снимката, очите му машинално се отпавиха към нея.

— Работното ти време не е ли свършило отдавна?

— Трябваше да ти се обадя.

— Откъсваш ме от парти, Коб. Имам гости.

Без да обърне внимание на това, прокурорът каза:

— Получих интересно обаждане преди няколко минути.

— Така ли?

— От Бил Алигзандър.

Джордж преглътна. По-точно опита. Всъщност устата му беше пресъхнала. Съжали, че не си бе налял ново питие, преди да отиде до телефона.

— Адвокатът?

Коб прозвуча нетърпеливо:

— Стига, Джордж!

— Добре, защо ти се е обадил посред нощ?

— Защото съм главен прокурор на щата. Преценил, че трябва да ми съобщи нещо. Брит Шели му казала, че има връзка между убийството на Джей и пожара в полицейското управление.

Джордж сложи лакътя си върху бюрото и опря чело в дланта си.

Фордайс продължи:

— Попитах господин Алигзандър защо неговата клиентка смята, че има връзка между двете трагедии. Дали това е само предположение, или Джей ѝ е казал нещо преди смъртта си. Господин Алигзандър ми обясни, че не е имал време да зададе тези въпроси, защото телефонният им разговор прекъснал неочаквано. Не знам колко добре познаваш Бил Алигзандър, Джордж, но той е доста неспокойна личност, меко казано. Когато ми се обади тази вечер, беше на ръба на паниката. Обещал на детектив Кларк, че госпожица Шели ще пристигне в дома си до един час след разговора им и ще се предаде. Тя така и не се появила. Местоположението ѝ остава неизвестно.

— Хм. Алигзандър защо ти се е обадил да ти каже това?

— Чудеше се дали да приеме сериозно твърденията на госпожица Шели за връзката между пожара и убийството на Джей Бърджис. Попита ме какво е моето мнение по този въпрос. Дали смятам, че се налага допълнително разследване. Дали да оповести тези твърдения, или засега да си мълчи. Накратко, чуди се какво да прави.

Джордж усети, че отново започва да му се гади.

— Когато Алигзандър се е обадил на детектив Кларк, за да му каже, че Брит Шели пътува към дома си и смята да се предаде, дали му е споменал за това твърдение за пожара?

— Не му е казал нищо. Смятал, че трябва първо да се посъветва с мен.

„Е, и това е нещо — помисли си Джордж с облекчение. — Не е много. Но е нещо.“ Долови някакво движение в стаята и вдигна глава. Тъстът му и Миранда стояха един до друг на вратата на кабинета.

— Не ми харесва, че отново изровиха историята с пожара — продължаваше да говори Фордайс. — Ситуацията може да стане доста неудобна за всички ни.

— Да, знам. — Той си пое бързо дъх. — Виж, налага ми се да затварям. Ще ти се обадя утре.

— Трябва да поговорим, Джордж.

— Да. Ще ти се обадя сутринта. — И затвори, преди прокурорът да успее да добави нещо.

Миранда отиде до коженото канапе и се отпусна върху него. Протегна се лениво и гърдите ѝ почти изскочиха от дълбокото деколте.

— С кого разговаря, скъпи?

— Коб Фордайс.

Тя повдигна красноречиво вежди, но Лес попита:

— И какво имаше да ти казва нашият главен прокурор по това време на денонощието?

Джордж ги изгледа и двамата.

— Каза, че имаме проблем.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брит възрази относно кислородната бутилка:

— Добре съм. Наистина.

— Дишай пет минути. Аз в това време ще си взема душ. — Тя се подчини и намести тръбичката. — Просто дишай нормално. — Младата жена вдигна палец да покаже, че е разбрала указанията му, но жестът издаваше немоцта ѝ.

Изтощени физически и психически, те почти не разговаряха по време на дългото пътуване до хижата. Имаха да обсъждат много неща, но решиха, че това може да изчака, докато възстановят силите си.

Рейли се изкъпа с особено усърдие. Раните и охлузванията по ръцете не изглеждаха сериозни, но трябваше да се предпази от бактериите във водата на Комбахи. Намаза и най-леката драскотина с антисептик, след това си облече чиста тениска и дънки до коленете.

Брит седеше в позата, в която я бе оставил, опряла босите си крака на напречната пръчка на стола, с подвити пръсти. Той изключи кислорода и дръпна тръбичката от ноздрите ѝ.

— Сега може ли да си взема душ?

Рейли махна към спалнята.

— Оставих чиста хавлия и дрехи в банята.

— Благодаря.

— Гладна ли си?

Тя поклати глава и изчезна в спалнята. Движеше се като сомнамбул.

Той си мислеше, че умира от глад, но когато отвори хладилника, нищо не му се стори достатъчно апетитно. Отказа се от храната и се върна в спалнята. Чу шума от душа. Погледът му обходи стаята и се спря на пълзящото растение по стената.

Наистина придаваше уют.

Душът спря. Рейли се върна в дневната и изчака, докато чу вратата на банята да се отваря. Пресрещна Брит до спалнята. Беше облякла тениската и гащетата, които ѝ остави. Разбира се, те ѝ бяха

големи. Боксерките висяха на ханша ѝ, а ръкавите на тениската скриваха лактите ѝ, но видът ѝ беше поносим.

Косата ѝ бе мокра. Имаше тъмни сенки, от които очите ѝ изглеждаха необикновено големи и празни. Рейли се съмняваше, че някой от телевизионните ѝ зрители би разпознал в тази раздърпана бездомница самоуверената жена, която им съобщаваше последните новини.

— Седни на леглото — каза той. — Трябва да дезинфекцирам раните ти. Ще пари, но това означава, че действа.

Тя се подчини, без да спори. Рейли се върна от банята с шишенце антисептик и ролка тоалетна хартия. Нямах памук.

Коленичи до нея, откъсна парче тоалетна хартия и го намокри с течността, от която се разнесе остра специфична миризма. Намаза дълбоката дракотина на рамото ѝ. Брит пое рязко дъх през зъби.

— Предупредих те — рече той.

— Няма нищо.

— Ще стане бързо. — Зае се с раната на коляното ѝ. — Наложих се да те изтегля през предното стъкло.

— Аз не успях да го счупя.

— Носех един гаечен ключ и блъсках с него, докато счупих стъклото. Не помниш ли? — Тя поклати глава. — Може би е по-добре, че не си спомняш.

— Помня как колата падна във водата. Въздушната възглавница се отвори, после спадна. Колата се преобърна. Коланът ме задържа на седалката. Имах чувството, че гледам всичко на забавен каданс.

Той кимна, откъсна още тоалетна хартия и сипа от спирта.

— Фаровете изгаснаха. Стана тъмно. Ужасно тъмно.

— Не е нужно да говориш за това, Брит.

— Колата се напълни с вода — продължи тя, сякаш не го бе чула. Вероятно наистина не беше. — Водата покри главата ми. Аз откопчах колана си и започнах да блъскам стъклото, но... — Брит отчаяно завъртя глава. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Трепереше. — Продължавах да опитвам да счупя стъклото, но не успях. Повече не можех да задържам дъха си.

— Брит, студено ли ти е?

— Не.

Но зъбите ѝ тракаха. Той се изправи, издърпа завивката от леглото и я уви около нея. Тя се сгуши в плата и кръстоса ръце пред гърдите си.

Рейли отново коленичи пред нея и огледа раната на слепоочието ѝ.

— Доста зле е, но не е толкова дълбока, че да имаш нужда от шевове. Може да ти остане малък белег. Но като се гримираш, няма да се забелязва. Особено по телевизията.

Говореше, за да я накара да се успокои. Или по-скоро себе си. Един от двамата трябваше да се владее, а тя бе разстроена и в момента изглеждаше невероятно уязвима.

Поведението ѝ беше типично за човек, който е преживял такъв стрес. След като непосредствената заплаха бе отминала, тя осъзнаваше, че е била на косъм от смъртта. Рейли бе виждал това безброй пъти при хора, оцелели при пожар или други бедствия. Когато приливът на адреналин отшумеше и те осъзнаеха смъртната опасност, в която са се намирали, често изпадаха в истерия.

Забеляза, че дишането ѝ не е съвсем равномерно, и това го разтревожи.

— Трудно ли ти е да дишаш?

— Не.

Той напои с антисептик друго парче тоалетна хартия и почисти грапавата рана на челото ѝ. Тя изхълца от болка. Сълзите се плъзнаха от очите по страните ѝ.

— Съжалявам, знам, че пари и щипе ужасно — каза той. — Но това е само за малко, обещавам ти.

— Няма нищо.

— Почти свърших. Не искаш да оставим някой паразит, нали? — Почисти раната още веднъж, после остави тоалетната хартия и шишенцето на нощното си шкафче. — Ето. Готово. — Изправи се и изтупа ръце една в друга. — Свършихме.

Брит вдигна поглед към него. Огромните ѝ очи го гледаха с такава болка, че той не виждаше нищо друго, освен тях. Тя едва потискаше риданията си. Устните ѝ трепереха. Една сълза се плъзна в ъгълчето на устата ѝ, но тя сякаш не забеляза.

— Беше толкова... страшно.

Той изостави престорено веселото си държане и каза сериозно:

— Знам.

— Не можех да направя нищо.

— Знам.

— Опитвах да им избягам, но пътят...

— Направила си най-доброто.

— Когато водата започна да пълни колата, изпаднах в паника.

— Естествено.

— Винаги съм мислела, че... че ще се държа храбро. Но не успях.

— Ти се опитваше да...

— Мислех, че ще умра.

— Но не умря.

— Не беше... нали знаеш как хората казват, че животът минавал на лента пред очите им?

— Да.

Тя поклати глава.

— С мен не стана така. Не видях нищо. Нищо, освен водата... и ужаса. Просто исках да се измъкна. Бях адски изплашена. Рейли?

— Да?

Тя протегна ръка и когато той ѝ подаде своята, я стисна над лакътя. После другата ѝ ръка се обви около кръста му и го придърпа към нея. Пусна завивката и се изкатери като дете, обви ръце около врата му и се вкопчи в него.

— Не исках да умра, не исках.

— Разбира се. Сега си добре. В безопасност си.

— О, боже! — Тя се надигна на пръсти и зарови лице във врата му. — Мислех, че ще умра.

— Всичко свърши. Сега си добре. — Той потупа гърба ѝ смутено. — Ще се справиш.

Дланите ѝ се озоваха върху страните му, придърпаха лицето му към нейното, устните ѝ трескаво потърсиха неговите. Прокара пръсти през косата му, стисна цели кичури и едва не ги изскубна. Целуна го и продължи да го целува между думите, които шепнеше, накъсани и неразбираеми, пълни с отчаяние.

Усещането за тялото ѝ, много по-малко и меко от неговото. Босите ѝ крака, притиснати в него. Ръцете, които го прегръщаха.

Устните ѝ, влажни и копнеещи. Беше прекалено много. Завладя го диво желание.

Рейли обви ръце около нея. Придърпа я към себе си. Устните им се сляха. Езиците им се докоснаха и го заля вълна от усещания.

В главата му звънеше предупредителна аларма, по-силна от пожарна сирена, но той не я чуваше. Брит имаше толкова хубав мирис и вкус, устата ѝ беше копринено нежна, гореща, настойчива, а бе минало толкова време, откакто някоя жена го бе желала така. Така отчаяно.

Тя продължи да стиска косата му, после дланите ѝ се плъзнаха по гърба под тениската. Ноктите ѝ се забиха в кожата му. Той прекъсна целувката, за да издърпа тениската през главата си и да я захвърли, сетне отново я зацелува. Разделиха се още веднъж само за да свалят нейната тениска и когато се прегърнаха, гърдите ѝ се притиснаха към неговите и той се чу да стене от удоволствие.

Брит пак обви ръка около кръста му и го придърпа към себе си, като в същото време се отпусна назад върху леглото. Той я последва. Двата свалиха останалите си дрехи, а тремавите им пръсти станаха пъргави и ненаситни.

Правиха секс силно, бързо и безмилостно. Само за минута и двамата свършиха, вкопчени един в друг, стенещи и задъхани.

После няколко минути лежаха с преплетени тела, изтощени докрай. Тя не помръдваше, той — също, сякаш последствията от случилото се току-що се стовариха отгоре им като цял тон тухли.

Джей ме е изпреварил.

Колкото и хубаво да му беше с нея, точно това си помисли, когато кракът ѝ се отдръпна и ръцете ѝ охлабиха прегръдката си.

Рейли се претърколи по гръб и затвори очи. Минутите минаваха в мълчание, толкова тягостно, че ситуацията стана още по-неловка, отколкото беше. Някой трябваше да каже нещо в някой момент, но нямаше да е той.

Накрая усети, че тя седна. Отвори очи точно когато се пресегна за боксерките, които бе изритала в края на леглото. Той не устоя на възможността да се наслади на профила ѝ. Забележително тяло. Прекрасен, гладък гръб. Още по-прекрасни гърди. Пълни, но естествени, с предизвикателни розови зърна.

Смутен от новия прилив на възбуда, свали крака от леглото и седна. Вдигна от пода тениската и ѝ я подаде, без да се обръща към нея. Тя я взе мълчаливо. Рейли грабна своите дрехи и отиде в банята, като затвори вратата след себе си.

Застана до мивката, пусна водата и се изми. Не мислеше за нищо, само си повтаряше: *Господи, господи, господи!*

Закопча дънките си и изгаси лампата, преди да отвори вратата. Брит лежеше настрана, обърната с гръб към банята. Беше облякла тениската и издърпала завивката до кръста си. Той легна и също се извърна с гръб към нея.

Тя промълви дрезгаво:

— Казват, че... — Поколеба се, прокашля се и отново опита: — Казват, че когато... когато преживееш нещо като това, което ме сполетя тази вечер, или си бил на погребение, когато се сблъскаш със смъртта, е нормално да... да искаш да правиш секс. Мисля, че това, което се случи между нас... Искам да кажа, че е естествена реакция на ужаса, който преживяхме тази вечер. Защото сексът е... той е... утвърждаване на живота.

Рейли лежа неподвижно няколко минути, после се протегна и изгаси нощната лампа.

— Така ли казват?

Когато Брит се събуди, него го нямаше. На масата за хранене бе оставена бележка. Лист хартия, откъснат от тетрадка със спирала, на който имаше няколко думи, написани с познатия решителен почерк: „Ще се върна скоро“. Лаконично.

Според часа, който бе отбелязал под кратката бележка, отсъстваше повече от два часа. Тя си препече филийка, направи си кафе и допиваше втората си чаша, когато чу шума от пикапа, приближаващ се към хижата.

Върна се в спалнята и затвори вратата, понеже не искаше да изглежда, че нетърпеливо очаква завръщането му. Докато се криеше, ѝ хрумна мисълта, че когато бе свързано със секса, хората често се държаха като деца. Но въпреки това не излезе.

Чу вратата на хижата да изскърцва, после да се затръшва. Чу стъпките му по посока на кухнята. Когато събра кураж да излезе от

спалнята, той стоеше с гръб към нея. Трупаше пликове с покупки върху масата.

— Чудех се къде...

Брит млькна, когато Рейли се обърна. Беше се подстригал. Не толкова късо, както преди, но все пак косата му бе видимо оформена и укротена. Но най-фрапиращото бе това, че брадата му я нямаше. Тя беше забравила ъгловатата му челюст и изпъкналите скули. Без брадата очите му изглеждаха още по-зелени и неустойими, защото нищо не отвличаше вниманието от тях.

Поколеба се дали да направи някакъв коментар за тази внезапна и драстична промяна, но преди да успее да каже нещо, той отново ѝ обърна гръб и продължи да разтоварва покупките си.

— Хапна ли нещо?

— Препечена филия.

— Донесох ти плодове.

Брит се приближи до масата и видя кошничка с ягоди и един пъпеш. Взе ягодите и ги занесе при мивката.

— Изглеждат чудесно. — Пусна водата и ги изми.

— Купих ти малко дрехи — каза той. — Не знам дали ще са ти по мярка. — Тя остави кошничката с ягодите да се отцедят. Той ѝ подаде няколко торбички. — Не очаквай твърде много.

Брит надникна любопитно в едната торба.

— Благодаря. Ще отида да се преоблека.

Почти беше стигнала до спалнята, когато той попита:

— Пиеш ли хапчета против забременяване?

Тя се обърна рязко.

— Какво?

Рейли се намръщи, сякаш искаше да каже: *Чу ме. Трябва ли да го повтарям?*

Младата жена повдигна рамене неопределено. Той сложи ръце на кръста си.

— Това „да“ или „не“ означава?

Брит не хареса нито позата, нито тона му.

— Означава, че не ти влиза в работата.

— За нещастие, след снощи вече ми влиза в работата.

В нея се надигна вълна от гняв.

— Чуй ме, Рейли Ганън. Всички мъже, с които съм спала, са били поласкани и благодарни. Никой не се е чувствал *нещастен* заради това.

— Страхотно. Пазиш ли се или не?

— Това не е твоя грижа. И няма да бъде. Никога. Няма за какво да се тревожиш, ясно ли е?

Завъртя се рязко и влезе в спалнята, затръшвайки вратата след себе си. Страните ѝ още пламтяха от гняв, когато изсипа решително съдържанието на торбите върху леглото, готова да намрази всичко, което ѝ беше купил.

Всъщност изборът му се оказа доста добър.

Всичко беше в черно, бяло или деним. Неща, които лесно се комбинират едно с друго. Дрехи, които би си взела за пътуване през уикенда. Зачуди се дали Хали е възпитала у него този вкус.

Откъсна етикетите и си облече бикини, сутиен, бели дънки и черна тениска. Обу белите маратонки със сребрист кант. Изобщо не беше зле. Размерите бяха или съвсем точни, или доста близо, дори и бельото. Тя се изчерви, защото си помисли, че ако той беше купувал тези дрехи предния ден, нямаше да улучи толкова точно размерите.

Освен дрехите, беше ѝ купил някои тоалетни принадлежности: лосион за тяло, гланц за устни, спирала и руж. Тя се гримира леко за повече самоувереност и се върна в кухнята.

Рейли почистваше семките на пъпеша и само я погледна през рамо, без да направи никакъв коментар за дрехите.

— Сега се чувствам по-добре — каза тя. — Благодаря.

— Моля. — И се протегна да извади една купа от шкафа, като отбягваше погледа ѝ.

— Е, лилав слон ли ще си държим в стаята?

Той заби ножа в пъпеша и го нарязва на парчета бързо и умело.

— Какво?

— Не се прави, че не разбираш, Рейли. Ще поговорим ли като възрастни за това, което се случи, или ще се преструваме, че нищо не е станало?

— Вече говорихме за случилото се. Снощи.

— Това разговор ли беше според теб?

Изръмжа нещо неразбираемо и загаси лампата.

Той сви рамене:

— Ти каза всичко. Всичките теории, че...

— Теории ли ти се струват?

Остави ножа и се обърна към нея:

— Ами или е било така, както каза ти, или просто сме двама души, на които им се е правел секс. Ти си избери.

— Не е нужно да бъдеш толкова груб.

— А ти не се прави на толкова аналитична. — Той взе ножа и нарязва още един резен от пъпеша.

— Мислех, че предпочиташ ситуацията да бъде анализирана. Ти си този, който се закле никога да не ме докосне, нали така? Но няколко часа по-късно...

— Те чуках така, сякаш идва свършекът на света. Е, светът не свършва. Има утре и това утре настъпи — каза той и размаха ножа във въздуха. — И не искам повече да говорим за това.

— Освен, за да се увериш, че няма да има никакви последствия за теб след девет месеца.

— Ти не се ли тревожиш? Може да имам някаква венерическа болест.

— Ти? Предпазливият, параноичен Рейли Ганън? Изключено. Мисля, че съм в безопасност. — Той се обърна, но Брит стисна лакътя му и го накара да се обърне към нея. — Моят *анализ* е полезен за теб толкова, колкото и за мен. Той освобождава и двама ни от отговорност. Може би ще спреш да се упрекваш, че си бил с жена, с която Джей е спал преди теб. Жена, с която Джей е спал едва преди няколко дни.

Челюстта му се напрегна.

— Ти каза, че не сте.

— Казах, че според мен не сме.

— Била си емоционално претоварена в нощта на смъртта му, също като снощи. Откъде знаеш, че не си се хвърлила на врата му, както направи с мен?

— И какво, ако съм го направила? Какво те интересува?! Защо си се вторачил точно в това? Заради Хали ли?

Той бутна купата с пъпеша към нея.

— Искаш ли пъпеш? Ако искаш, хапни. Чака ни работа.

Брит се вгледа в прясно избръснатото му лице и видя в изражението му твърда решимост да прекрати този разговор. И тя не

искаше да говори за това. Рейли можеше да си мисли каквото си ще. Тя знаеше защо се бе хвърлила на врата му.

Споменът за случилото се накара страните ѝ да пламнат. Въпреки това, избликът на страст беше обясним заради преживяния ужас в реката. Това бе единствената причина за поведението ѝ. Надяваше се той да го разбира.

Надяваше се и сама да го разбира.

Отхапа парче пълпеш и когато го сдъвка, попита:

— Сега ще ми разкажеш ли за пожара?

— По-късно. Първо ще отида до Делно, за да разбера какво са съобщили в новините тази сутрин. Да видим дали са открили колата ти.

— Мислиш ли, че са?

— Съмнявам се. Онези, които те избутаха от пътя, със сигурност не са съобщили за инцидента. Докато ме няма, ти можеш да...

— Няма да остана тук сама.

— Защо?

— Защото снощи някой се опита да ме убие!

— И сега мисли, че си мъртва. А дори и да не е сигурен в това, не знае, че си при мен.

— Може и да знае.

— Няма откъде.

— Все едно, ще дойда с теб.

— Далече е. Навън е горещо. Ще си изцапаш новите маратонки. А и мястото, където Делно живее, не е райска градина.

— Ако в новините говорят за мен, искам да го чуя лично.

Той я погледна раздразнено, после сви рамене:

— Както желаш.

Рейли взе две бутилки вода от хладилника, подаде ѝ едната и излезе навън. Тя го последва. Поеха през гората, където имаше коприва и много буболечки. Маратонките ѝ наистина се изцапаха, но тя не каза нито дума, за да се оплаче.

Дори и да вървяха по някаква пътека, Брит не можеше да я различи, но Рейли очевидно знаеше откъде да минат.

Той заобиколи отдалече едно изсъхнало дърво, в което имаше гнездо на оси.

— Пази се от алигатора — предупреди я, когато поеха покрай едно блато през гъста кипарисова гора. Възлестите корени на дърветата стърчаха от водата като сталагмити. Алигаторът беше напълно потопен във водата, виждаха се само очите му.

Най-после той съобщи:

— Стигнахме.

Тя беше плувнала в пот. Рейли я бе предупредил, че мястото не е райска градина, но това пред погледа ѝ приличаше на бунище, сред което се издигаше странна конструкция на колове.

Той я преведе през осеяното с вехтории пространство. Брит дори не можеше да определи какво представляват някои от ръждясалите предмети. Двата се качиха по паянтовите стъпала до вратата. По външните стени бяха окачени кожи на животни и влечуги. „За украса ли служат? — зачуди се тя. — Или за да скрият дупки по стените?“

Трите хрътки дремеха на малката веранда. Явно познаха Рейли и нея по мириса, защото не излаяха, дори не помръднаха при появата им, само едната хрътка възропта, когато Рейли я срита, за да я отмести от вратата.

— Делно? — извика той през мрежата.

— Идвам! — Викът дойде от далечния край на поляната. Старецът се появи откъм дърветата, като наместваше презрамките на гащеризона си. — Ходих до тоалетната. — Закова се намясто, когато видя избръснатото лице на Рейли. — Дяволите да ме вземат, виж се само.

Без да каже дума, Рейли отвори вратата и влезе.

— Здравей, Делно — каза Брит и последва Рейли в задушното бунгало, където попита шепнешком: — Той в гората ли ходи до тоалетна?

— Предупредих те. — Младият мъж отиде право при телевизора със стайна антена и го включи. Хвърли поглед към Делно, който влезе в същия момент. — Да си видял нещо по новините тази сутрин?

— Тя още е в неизвестност — каза Пикънс и кимна към Брит, без да откъсва поглед от Рейли.

Подразнен от това зяпане, Ганън попита:

— *Какво?*

— Нищо. Съвсем нищо. — Старецът прокара ръка по собственото си брадясало лице, после махна към печката, където

къкреше един чайник. — Да ви сипя ли?

— Благодаря, не. Току-що закусихме — отвърна Брит, която дори не искаше да гадае какво има в чайника.

По телевизията вървеше някаква игра, макар че ако не беше звукът, Брит нямаше да го разбере. Не можеше да различи никакъв образ сред снежинките на екрана. Рейли провери ограничения брой канали, но навсякъде течаха обичайните предавания. Той изгаси телевизора.

— Казаха ли нещо друго за нея, освен че е в неизвестност?

— Интервюираха някакъв мъж, каза, че е адвокатът ѝ. — Преди да продължи, Делно изплю сдъвкан тютюн в една празна консервена кутия от зелен боб. — Рече, че говорил с нея снощи по телефона и тя щяла да се предаде. Но ченгето съобщи, че не се появила, така че още е на свобода и продължават да я издирват. Каза, че като я открият, ще трябва да отговаря на доста въпроси. — Млъкна и погледна Брит въпросително, но тя не смяташе да му обяснява неща, които той вече знаеше.

Рейли попита:

— Да са споменавали за инцидент на Ривър Роуд?

— Не. Поне аз не съм чул.

— Да са споменавали за мен?

— За теб? Не.

Рейли погледна Брит.

— Това е добре.

— Сигурно. Значи още ме смятат за бегълка, вместо за жертва на опит за убийство.

— Опитал си да я убиеш?

Двамата едновременно се обърнаха към Делно, който бе задал въпроса на Рейли. Брит се засмя, но младият мъж се намръщи и отговори:

— Не, не съм опитвал да я убия. Благодаря за телевизора. Ако чуеш нещо за някого от нас, ще дойдеш ли да ни кажеш?

— Може и да дойда. Ако не съм зает с нещо друго. Не че имам спешни ангажименти.

Рейли изсумтя подигравателно:

— Меко казано. — Той се отпрати към вратата. Брит благодари на Делно за информацията и последва Ганън навън.

Бяха прекосили двора до средата, когато Делно се провикна:

— Тя ли те накара да се обръснеш?

Рейли не спря и не се обърна. Старецът се изкиска:

— Сигурно за да не й ожулиш някои места по тялото с брадата си.

Брит се престори, че не чува това, Рейли — също.

— Като те е накарала да се избръснеш, нищо чудно да...

Рейли спря и се обърна.

— Тя няма нищо общо с това, разбра ли?

— Тогава защо...

— Ще ходя на погребение. — Младият мъж се извърна и навлезе в гората.

Сега вървеше по-бързо, отколкото на идване, и Брит едва успяваше да го следва. В един момент изчезна от полезрението му и се наложи да я изчака. Когато стигна до него, тя дишаше тежко.

— Извинявай, кракът ми се закачи за някакво пълзящо растение и трябваше да вадя маратонката си.

— Къде е водата ти?

— Допих я, докато бяхме при Делно. — Той й подаде своята бутилка, но тя отказа: — Ти имаш нужда от нея.

— Добре съм.

Брит отпи от бутилката, но остави и на него. Той допи водата и затвори празната бутилка.

— Почти стигнахме.

Рейли се канеше да поеме напред, когато тя попита:

— Погребението на Джей ли?

Той кимна кратко.

— Чух го по радиото, като ходих в града сутринта. Вчера са предали тялото на роднините му, приключили са с аутопсията. Погребението е днес в три следобед.

Беше се подстригал и обръснал, за да има по-приличен вид, заключи Брит.

— Те ще бъдат там. Коб Фордайс, Джордж Макгауън.

— Сигурно.

— Ще те познаят.

— Е, и? Джей ми беше приятел от детинство. Защо да не отида на погребението му?

— Заради всичко онова, което са ти причинили.

— Но те не знаят, че аз знам. Мислят, че са постигнали целта си. Съсипали са живота ми и това им се е разминало безнаказано. Пет години не са чували за мен. Вече не представлявам заплаха за тях.

— Тогава защо ще ходиш на погребението?

Той се ухили.

— За да ги накарам да се питат дали не са сгрешили в предположенията си.

Брит усети, че отвърща на усмивката му.

— Доста ще се изнервят, като те видят.

— Такава е целта. Освен това се надявам да видя Канди.

Отново закричи и тя го последва, като се стараеше да не изостава.

— Кога ще ми разкажеш за пожара и за твоето разследване?

— Довечера. Като се върна от Чарлстън.

— Дотогава ще минат часове. Не искам да стоя тук сама.

— Не можеш да дойдеш с мен, Брит. Не трябва да те виждат. Този, който се опита да те убие, ще опита отново, ако разбере, че си жива.

— Тук ще бъда напълно беззащитна.

— Ще мина покрай Делно, като тръгвам, и ще му кажа да дойде да ти прави компания.

— Не е смешно.

— Не съм и очаквал да е. Ако някой опита...

Той спря толкова рязко, че Брит се блъсна в него. Преди да успее да го попита защо е спрял, Рейли се обърна, прегърна я през кръста и я дръпна назад в храстите.

— Какво?

— Шшшт — прошепна в ухото ѝ. — В хижата има някой.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кой е? — попита шепнешком Брит.

— Не знам. Но видях през прозореца на кухнята, че вътре има човек.

Рейли надникна през гъстите храсти и цяла минута се взира в прозореца. Не видя движещата се сянка, но бе сигурен, че не се е заблудил. Първата му реакция беше да се втурне в хижата и да се изправи лице в лице с неканения гост. Но не бе успял да определи дали е мъж или жена, едър или дребен, потенциална заплаха или човек, който се е загубил в гората и търси помощ.

След събитията от предната вечер Рейли се опасяваше, че е най-лошият вариант.

Очевидно мислите на Брит се движеха в същата посока, защото го гледаше изплашено.

— Стой тук — нареди й той.

Когато понечи да тръгне към хижата, тя го улови за ръката. Погледът й го умоляваше да не я оставя сама, но в следващия миг му кимна:

— Внимавай, моля те!

Рейли си пое дълбоко дъх и заобиколи храстите. Ако човекът в къщата в този момент погледнеше през прозореца, щеше да го види да тича приведен към северната стена на хижата. Разстоянието можеше да бъде изминато за секунди, но през тези секунди Рейли беше открита мишена и практически беззащитен.

Стигна до хижата и се спотаи до стената. Очакваше да чуе вик, да последва някаква реакция. Не се случи нищо. Беше прекосил пространството, без да го забележат. Така предположи.

Погледна назад към мястото, където се криеше Брит. Не можа да я забележи. В такъв случай и човекът в хижата нямаше да я види. Това го успокои донякъде и той започна да се придвижва, плътно прилепен до стената, към предната врата на хижата. Смяташе да изненада неканения си гост, когато излезеше навън.

В момента се движеше от външната страна на спалнята си. Дочу движение вътре в стаята, закова се намясто и изруга наум. Ако съдеше по звуците, някой претърсваше помещението. Отваряше и затваряше чекмеджета. Чу се познатото изскърцване на вратата на гардероба, разместване на закачалките върху железния лост, почукване по стената.

После се чу как нещо изтрещя, навярно се строши стъкло. Рейли предположи, че е пострадала нощната му лампа. Ако човек се дръпнеше назад от гардероба, без да се огледа, лесно можеше да се блъсне в телевизионната масичка, която служеше за нощно шкафче.

Няколко минути след това отвътре не се чуваше никакъв звук. Точно когато Рейли се канеше да влезе, долови шум от стъпки през стената. Звукът им заглъхваше, сякаш човекът се бе отправил от спалнята към дневната.

Плътно прилепен до стената, той се придвижи до ъгъла на хижата и надникна. В този момент вратата се отвори и един мъж излезе на верандата.

— Откри ли нещо?

До този момент Рейли не бе забелязал, че има втори мъж. Той седеше в пикапа на мястото на пътника и ровеше в жабката.

Рейли се дръпна и затаи дъх. Ако го забележеха, трябваше да се изправи срещу двамата без оръжие. Беше сигурен, че не са крадци. Не можеше да е случайно, че се бяха появили точно сутринта, след като двама мъже се бяха опитали да убият Брит.

Чу щракването на капака на жабката, после затръшването на вратата на пикапа.

— Има засъхнала кал и пред двете седалки. Возил е някого неотдавна. Какво намери вътре?

— Ще ти кажа по пътя на връщане. — Мъжът на верандата прескочи трите стъпала и тръгна през двора. — Но мисля, че не греша в предчувствието си.

Рейли не можеше да ги остави да си тръгнат, без да ги е видял, и рискува да надникне иззад ъгъла. Този, който бе претърсвал пикапа му, вече седеше в един кафяв седан. Лицето му беше в сянка, но Рейли различи профила му. Остра брадичка, слънчеви очила, оредяваща коса. Нищо забележително, което можеше да види от разстояние.

По-добре огледа другия мъж, който бе излязъл от хижата. Беше среден на ръст, слаб, около четирийсет и пет годишен. Късо подстригана коса. Черен панталон и светлосиня трикотажна риза с яка.

У него също нямаше нищо забележително — освен пистолета, който той върна в кобура на кръста си отзад, преди да седне зад волана. Запали двигателя, дръпна колата назад, обърна я с пестеливи маневри и пое по черния път.

Рейли запомни регистрационния номер на автомобила. Не помръдна, докато не се увери, че двигателят на колата не се чува изобщо. После бавно се изправи, изтри потта от челото си с опакото на ръката и разтърси крака, за да възстанови кръвообращението си.

Загледан в пустия път, си помисли: *Това променя всичко*. После изруга гласно.

Все още шокиран от неочаквания развой, тръгна направо към мястото, където се криеше Брит. Докато вървеше натам, ѝ извика:

— Всичко е наред, тръгнаха си. — Не последва никакво движение сред листата, не видя белия ѝ панталон и черната тениска. — Брит? — Пак нищо. Сърцето му се сви. Измина останалото разстояние на бегом, като си проправяше път сред храстите и стърчащите клони. — Брит?

Тя беше там, където я остави. Седеше с гръб към хижата, свила колене към гърдите си. Когато вдигна глава към него, гледаше така, сякаш бе видяла призрак.

— Той беше там. В бара. Онази вечер.

Рейли я отведе бързо в хижата.

— Вземи нещата, които ти купих тази сутрин, и всичко, което смяташ за нужно. Трябва да се махнем оттук. Може да не се върнем известно време. Побързай!

Той огледа дневната внимателно. Беше подреждал предния ден, след като Брит обърна всичко с главата надолу, докато трескаво търсеше телефон. Привидно нищо не беше пипано. Само човек, който бе живял дълго в хижата, и при това бе обучаван как се прибират и съхраняват пожарникарски принадлежности в безупречен ред и състояние, би могъл да забележи, че вещите в хижата са били местени, макар и с милиметри.

Този, който бе претърсвал, беше върнал всичко на мястото му. Въпреки това, Рейли забеляза, че чекмеджетата и шкафовете са отворяни, възглавниците — опипвани, килимите — повдигани, мебелите — отмествани.

Същото беше и в спалнята. Телевизионната масичка изглеждаше непокътната, но липсваше крушката на нощната лампа. Той се сети за дългите минути тишина след трясъка. — Сигурно в това време мъжът е събирал парченцата счупено стъкло. Очевидно ги бе отнесъл със себе си, защото Рейли не откри дори и късче от тях.

Забеляза всичко това секунди след като влезе в стаята, после веднага погледна към бюрото. Едно чекмедже, за което беше сигурен, че не е било отворяно скоро, сега бе леко издърпано, но Рейли въздъхна облекчено и каза:

— Не ги е намерил.

Осъзна, че Брит го наблюдава, докато натъпква новите си дрехи в пазарските торби. Той вдигна буркана с пълзящото растение и го постави на пода. Дръпна клончетата от мрежата, за която бяха закрепени, и ги уви около буркана.

— Ти каза, че цветето придава уют на стаята. И аз не мислех, че някой ще тръгне да го мести. — После подпря тежкото бюро с коляно и рамо и го избута настрани от стената. — В куфарчето с инструменти на пода в килера има тесла. Донеси ми я, ако обичаш.

Брит бързо намери теслата и му я подаде. Той измъкна няколко гвоздеа и внимателно издърпа парче от облицовката на стената. Зад него имаше кухня. Рейли бръкна и извади няколко папки. Бяха стегнати заедно с дебела гумена лента и завити в найлон.

— Документите от разследването — досети се Брит.

— Да. Видя ли мъжа?

— И двамата.

— Двама ли бяха?

— Единият претърсваше пикапа, а приятелчето му шеташе тук.

— Другият как изглеждаше?

— Като този, когото видя. Сякаш току-що са си тръгнали от игрището за голф, само дето носеха пистолети.

Рейли бръкна под леглото, извади една пътна чанта и постави пакета в нея. След това грабна чорапи, бельо и тениски от чекмеджетата на скрина, извади два чифта дънки от гардероба и ги

пъхна в чантата. Огледа Брит продължително, взе от гардероба една шапка с козирка и ѝ я подаде.

— Прибери косата си под шапката и я нахлупи ниско на челото.

После извади чифт официални обувки и тъмен костюм от гардероба.

— Все още ли смяташ да отидеш на погребението? — попита тя.

— Да.

Младата жена отвори уста да каже нещо, но той я прекъсна:

— Ще говорим за това по пътя.

— По пътя закъде?

— За това също трябва да поговорим.

— Рейли... — Тя го хвана за ръката, когато мина край нея с чантата и костюма. — Мислиш ли, че са същите мъже, които ме избутаха от пътя снощи?

— Предполагам, че са те.

— Кои са тези хора?

Нямаха време за губене, но той спря за момент и я погледна в очите.

— Не знам кои са, Брит. Но мога да се досетя кой ги е изпратил. И знам със сигурност, че не се шегуват.

Рейли бе чул единият от мъжете да казва: „по пътя на връщане“.

— Може би означава, че се връщат в Чарлстън — каза ѝ той, докато се отдалечаваха бързо от хижата. — Ако е така, за момента сме в безопасност. От друга страна — добави мрачно, — тези двамата явно са специалисти в убийствата с автомобили. Може да дебнат в някоя пресечка на главното шосе, знаейки, че този път е единственият, който води до хижата, и рано или късно ще минем по него. А те ми приличат на хора, които умеят да чакат... колкото и дълго да е.

Бръкна под седалката и за нейна изненада, извади пистолет.

— Изумен съм, че този, който претърсваше пикапа, не е намерил това. Или може би го е намерил, но не е искал да разбере.

Беше револвер. Голям, зловец на вид, с дълго дуло. Рейли освободи барабана и го провери. Брит също видя, че всички гнезда са пълни с патрони. Рейли щракна барабана на мястото му.

— Те смятат, че ние не знаем за тяхното посещение — продължи той. — Че не подозираме нищо. Може да чакат край главния път, за да се залепят за нас и да ни проследят до някое удобно място, където да

направят нов опит да ни видят сметката, така че да изглежда като случайна катастрофа. После ще ни намерят мъртви — и край на историята. Никой няма да заподозре, че сме били убити.

Наближаваха кръстовището, където според него можеха да ги причакват. Рейли накара Брит да легне на седалката.

— Изобщо не надигай глава, ясно ли е?

Тя кимна, но той очевидно не беше сигурен, че ще изпълни указанията. Натисна главата ѝ надолу, когато намали, за да огледа за приближаващи коли. После рязко зави по пътя, така че гумите изсвистяха и замириша на изгоряло.

Задържа ръката си върху главата ѝ още няколко минути, докато се увери, че никой не ги следва. После ѝ каза, че може да се изправи, но продължи да кара с висока скорост. Бе напрегнат и съсредоточен и постоянно проверяваше огледалата за обратно виждане. Брит почувства облекчение, когато той върна пистолета под седалката.

— Щеше ли да стреляш по тях?

— Ако бяха опитали нещо като онова снощи? Щях да стрелям със сигурност.

Тонът му не остави никакво съмнение у нея.

— Тогава се радвам, че не ни чакаха.

— Сега си мисля, че може би не се е налагало — каза той. — Този, който претърсваше пикапа, вероятно е поставил проследяващо устройство. Ще ни атакуват, когато получат заповед за действие от шефа си. — Обмисля ситуацията няколко минути. — Има ли някой, при когото можеш да отидеш?

— Да отида?

— Да се скриеш, докато стане безопасно да се появиш.

— Не.

— Семейство, роднини?

— Не.

Той я погледна със съмнение.

— Не, Рейли. Нямам никакви роднини. Родителите ми са мъртви. И двамата са били единствени деца, аз също. Никакви братя и сестри, лели, чичовци. — Осъзна, че звучи така, сякаш се оправдава, и смени тона. — Дори и да имах многобройна фамилия, не бих замесила никого в това. Аз съм бегълка. Освен това...

Брит млъкна и той я погледна.

— Какво?

— Нищо.

— Какво?

— Това е невероятна история. Но аз не разказвам за нея като репортер, аз участвам в нея.

— Участваш — намръщи се той. — Да. *Засега*. — После добави сърдито: — За бога, Брит, това не е игра. След пет минути може да си мъртва.

— Давам си сметка за това. Аз бях в потопената кола снощи, забрави ли?

— Не съм забравил. А ти?

— Твоят живот също виси на косъм. Ще се откажеш ли, след като имаш възможност да научиш истината? — попита го. — Е? — подкани го, когато той не отговори. След още няколко секунди упорито мълчание тя продължи: — Нямам намерение да се отказвам. Няма да се крия. Точка по въпроса!

Изминаха още два километра. Може би три. Накрая той заговори:

— Можеш да се предадеш на полицията. Докато си арестувана, ще бъдеш в безопасност.

— Не, няма. Ако Фордайс и/или Макгауън не могат да ме убият, ще направят всичко възможно да ме осъдят за убийството на Джей. Сам го каза. Ще изглеждам толкова виновна, че никой няма да ми повярва, когато се опитам да разкажа за Джей и пожара. Ти самият си наясно с това. Замалко да те обвинят в убийството на Сузи Монро. Ако приятелката ти Канди не е повлияла на Фордайс, той е щял да намери начин да те прати в затвора. Не за предумишлено убийство, а за нещо друго, което да те остави достатъчно дълго зад решетките.

Когато той изруга тихо, Брит разбра, че е спечелила спора.

За да бетонира позицията си, тя добави:

— За нещастие, аз не мога да разчитам на подкрепата на Канди.

— Не искам да й звъня и да моля за услуга. Не съм говорил с нея от пет години. Освен това в момента тя е прекалено заета покрай утвърждаването ѝ от Сената.

Челюстта на Брит увисна от изненада.

— Твоята Канди... Канди Орин... е съдия Касандра Мелърс?

— Да. Мислех, че знаеш.

— Не!

— Ами... — Той сви рамене в своеобразно извинение. — Аз си мисля за нея като Канди. Тя мразеше името Касандра, когато бяхме деца. Дори не отговаряше, ако някой я наречеше така. Казваше, че звучи надутно. Сега, предполагам, й звучи по-професионално.

— Съдия Мелърс е твоя приятелка — промърмори Брит, опитвайки да осмисли неочакваното откритие.

— Приятелка, с която не съм говорил от години. Искях да ѝ се обадя, когато почина съпругът ѝ, но предположих, че надали има нужда от мен в този момент.

От проучването, което беше направила, докато работеше над материала за съдия Мелърс, Брит бе научила, че тя е била омъжена за кратко, по-малко от година. Съпругът ѝ — компютърен програмист, бе загинал при инцидент с ферибот в пристанището на Ню Йорк. Пътувал при клиенти в Стейтън Айланд, когато фериботът, на който се намирал, бил ударен от товарен кораб и потънал. Съпругът на съдията се удавил заедно с още двама и четирима пътници.

— Познавам я — каза Брит. — Правих материал за нея и двете доста си допаднахме. Опитах да ѝ се обадя... всъщност точно в деня, когато ме отвлече. Искях да си осигуря подкрепа от влиятелни хора. Както и да е, обадох се в кабинета ѝ, но тя беше прекалено заета, за да говори с мен. Но сега може би ще отговори на обаждането ми, особено ако знае, че съм с теб.

— Надявам се, че ще успея да разменя няколко думи насаме с нея на погребението. Да насоча мислите ѝ към Джей, без да говоря направо и да моля за помощта ѝ. Тя вече рискува веднъж кариерата си заради мен. Не мисля, че би искала да го направи отново, не и преди гласуването в Сената.

Брит съзнаваше, че е прав, но си каза, че ако съдия Мелърс е на тяхна страна, това можеше да им бъде само от полза. Потънала в мисли, тя се загледа през прозореца. Пейзажът ѝ беше непознат. Явно маршрутът им се различаваше от този, по който бе минала предната вечер.

— Към Чарлстън ли пътуваме?

— В крайна сметка ще стигнем там. Но най-напред трябва да си намерим нова кола. За всеки случай, ако са сложили проследяващо устройство на тази. Но дори и да не са, не можем да се движим с нея. Вече са я виждали.

Забелязала сериозното му изражение, тя попита:

— Здравата са ни погнали, а?

— Да.

— Тогава защо не предприеха нещо в хижата?

Той се намръщи.

— Не мога да отгатна. Може би предпочитат да убиват хората в колите им. Или задачата им е била само да ме открият и сега чакат по-нататъшни инструкции. Може би искат да получат аванс и тогава да свършат работата с двойното убийство. А може би това, което мъжът е открил в хижата, не е било достатъчно.

— Не е намерил папките ти.

— Но е открил, че ти си била там, а те са те смятали за мъртва.

— Тя отвори уста да каже нещо, но той я изпревари: — Как успя да познаеш онзи мъж?

— Видях го през прозореца на банята. Той гледаше навън. Лицето му се видя много добре. Остана така петнайсет-двайсет секунди. Може би оглеждаше района зад хижата.

— Сигурна ли си, че не те е забелязал?

— Да. Иначе щеше да реагира. Аз не помръднах. Бях като вцепенена от шока, защото веднага го познах.

— Убедена си, че е същият мъж, когото си видяла в бара?

— Беше един от онези проблясъци, за които ти ми говореше, но този път успях да го задържа в съзнанието си. Помня, че го видях в момента, когато пристигнах. Той седеше на бара, близо до вратата. Погледите ни се срещнаха, когато влязох.

— Говорихте ли нещо?

— Не, просто разменихме погледи, както става между непознати. Нямахме усмивки, нищо специално. После забелязах Джей и... Чакай. — Тя спря и затвори очи. — Може да съм го видяла, когато излязохме от бара. Един мъж седеше в кола, паркирана от другата страна на улицата, точно срещу входа на бара.

— Обикновен седан? Като този, в който дойдоха днес. Кафеникав?

— Може би. Знаеш какво е движението по Ийст Бей вечерно време. Но между минаващите коли видях... — Тя се напрегна, за да си спомни по-ясно, но образите бяха доста замъглени. — На шофьорското място седеше един мъж, но не съм сигурна дали е бил същият от бара.

— Но си сигурна, че мъжът от бара и този, който днес беше в хижата, са един и същи човек?

— Напълно.

— Добре. — Той обмисли тази информация.

— Какво?

Рейли удари няколко пъти кормилото с юмрук.

— Има няколко неща, които не мога да разбера. Първо, защо идват да тършуват в дома ми? Какво търсят?

— Как са те открили?

— Това не е чак толкова трудно. Имам шофьорска книжка. Плащам си данъците за хижата. Могат да открият къде живея. Но защо дойдоха и какво търсеха?

— Дали не са свързали нещата?

— Кои неща?

— Аз казах на Бил Алигзандър, че съм близо до Йемаси. Ако са открили адреса ти...

— Видели са, че не е далеч оттам. — Той кимна. — Ясно. В това има някаква логика. Биха го сметнали за прекалено странно съвпадение.

— Може Макгауън и Фордайс да са решили, че вече не си безопасен и че трябва да се погрижат за теб.

— И аз така мисля — измърмори той. Погледна я разтревожено и добави: — Същото се отнася и за теб, Брит. Мислели са, че никога вече няма да им създаваш проблеми. Сигурно е бил голям сюрприз за тях. Да открият, че си жива, и то в моята компания. Това адски ги е изнервило.

Тя усети надигация се страх и отново настоя, че мъжът в хижата не я е видял.

— Ако ме беше видял, щеше да направи нещо.

— Но пликовете с женските дрехи бяха на видно място върху леглото. Сигурно е видял касовите бележки и датата на тях. Не може да не е забелязал и гримовите ти в банята. Не вярвам да ме е помислил за човек, който носи женски дрехи и се гримира.

— Може да си ги купил за друга жена.

— Коя друга жена?

— Която и да е друга жена. Жива жена. А аз би трябвало да съм нахранила рибите в Комбахи.

— Надявам се, че наистина мислят така. Но ако бях на тяхно място, навярно бих се усъмнил. Първо, не съм видял с очите си трупа, а после идвам тук и намирам нови дрехи приблизително с твоя размер в дома на мъж, с когото имате нещо общо, а именно, че и двамата сте прецакани от Джей Бърджис и приятелите му. Може би също щях да имам *предчувствие*, както каза онзи мъж. Така че, докато не се потвърди обратното, ще приема, че това е война. Ние срещу тях. Поради причини, известни единствено на тях, не ни ликвидираха в хижата, но това не намалява параноята ми ни най-малко.

Той остави двигателя включен и влезе в банката, за да осигури пари в брой, както се изрази. Когато се върна, носеше чанта с цип.

— Дълга ти половината разходи — каза тя. Портмонето ѝ беше в чантата ѝ в колата, на дъното на реката. Не ѝ харесваше да е без средства, но нямаше кредитна карта или документ за самоличност, с които да изтегли пари от банковата си сметка. Не че би го направила. Кларк и Хавиер вероятно точно това чакаха.

— Не се тревожи — отвърна Рейли. — Парите са най-малкият ни проблем.

— Ти с какви средства живея през последните пет години? Извинявай за нетактичния въпрос.

— Продадох къщата си. За хижата платих съвсем малка част от парите, които взех за нея. Имах друга кола. Продадох я, продадох рибарската лодка и караваната си. Ликвидирах цялата си собственост. Топки за боулинг, ски, велосипед, екипировка за гмуркане — всичко. Сега нямам толкова много играчки, но нямам и толкова разходи.

— Щом ти е добре така.

— Доволен съм. — Погледна я и добави: — Колкото и ти от това, че живееш сама, без семейство.

Той намали, за да огледа какво се предлага в автоборсата за употребявани коли, лодки, каравани, генератори и газови бутилки. Бързи продажби, изгодни цени. На петдесетина метра оттам имаше църква. Рейли зави към паркинга на църквата и спря пикапа в сянката на един стар дъб, обрасъл с мъх. Отброи няколко хиляди долара от парите в чантата и пъкна в джоба си стодоларовите банкноти. Каза на Брит да изчака в пикапа.

— Ако някой се появи, натисни клаксона.

Той отиде пеш до автоборсата. Брит го видя как се движи покрай редиците с коли и пикапи. Скоро от офиса се появи нисък мъж с голям корем и риза с кръгове от пот я под мишниците, който отиде при Рейли. Двамата се ръкуваха, размениха няколко думи и продавачът започна да сочи различни коли. Рейли отхвърли някои веднага, други, след като ги подложи на оглед, докато накрая се спря на сив седан с базов модел на купето.

Докато продавачът произнасяше обичайната си реч, Рейли обиколи колата и подритна гумите, после седна зад волана. Запали двигателя, повдигна предния капак и огледа мотора, после надникна под колата, за да провери за течове от масло, поне така предположи Брит. Накрая очевидно взе решение. Последва щастливия продавач в офиса и минути по-късно се появи със сноп жълти книжа и ключове.

Закара колата до църквата, паркира я зад пикапа, сетне отвори вратата на Брит и ѝ подаде ключовете.

— Ти ще караш тази кола. Не я познават. Аз ще продължа с пикапа. Ако нещо се случи...

— Какво например?

— Каквото и да е. Няма да спираш. Караш право към Чарлстън и се оставяш в ръцете на детектив Кларк. Разбра ли?

— Мислех, че ще замениш пикапа — каза тя, като го последва до седана.

Той натъпка документите на колата и краткосрочната застраховка в жабката.

— Ако бях заменил пикапа, много лесно щяха да проследят сделката и да научат какъв автомобил да търсят. Освен това си обичам пикапа.

— Къде ще го оставиш?

— На самолетната писта. Смятах да го закарам при Делно, но след това реших да не го замесвам. Не мисля, че знаят за самолетната писта, така че е най-добре да го оставя там, въпреки че ще се наложи да изменим пътя дотам заедно. — Брит вече се бе настанила зад кормилото на седана. — Добре ли е?

Тя намести седалката и огледалата.

— Тапицерията вони.

— Е, не може всичко да е идеално. Карай плътно след мен. Не пускай кола помежду ни. Става ли?

— Не се тревожи, ще се справя.

Той затвори вратата ѝ, но опря ръка на отворения прозорец.

— Запомни какво ти казах, нали, Брит? Ако нещо се случи с мен, няма да спиращ.

За щастие нищо не се случи. Стигнаха без инциденти до самолетната писта. Взеха багажа си, включително и револвера от пикапа, прехвърлиха ги в седана и потеглиха. Рейли шофираше. Брит забеляза тъжния поглед, който хвърли към пикапа. Изоставяше последната си играчка.

— Сега накъде?

— У дома.

— И къде е това?

— Ще разбера, като го видя.

По някаква необяснима причина се наричаше автопарк. Дванайсет бунгала в горичка край магистрала 17, на запад от река Ашли, която трябваше да пресекат, за да стигнат до Чарлстън. Мотелът нямаше с какво да се похвали. Имаше басейн, но изпразнен, дъното му беше осеяно с боклуци, скършени клони и опадали листа. Зад телената ограда имаше люлка с жълта пластмасова седалка, окачена на верига, която бе скъсана от едната страна.

Брит отново изчака в колата, а Рейли влезе да наеме бунгало. Когато се върна, каза:

— Номер девет.

— Президентският апартамент?

— Да, само дето няма рум сървис след десет часа.

Въпросното бунгало имаше две двойни легла с нощно шкафче и лампа помежду им. Обзавеждането включваше малка маса с два стола, тоалетка с напукано огледало, телевизор и климатик, който Рейли побърза да включи. Той забуча тихо, но изпълни стаята с прохладен повей.

Брит повдигна покривката на леглото и огледа чаршафите. Не видя никакви подозрителни петна. Платът миришеше на перилен

препарат. Тоалетната чиния беше обвита с хартиена лента след почистването и дезинфекцията, което също бе успокоително.

— Не е чак толкова зле — каза тя, след като изми ръцете си в миниатюрната мивка.

Рейли беше свалил ризата си. Когато го видя гол до кръста, тя се сети за предната нощ и се спъна от смущение.

— Свободна ли е банята? — попита той, но тя още бе завладяна от еротичните спомени и не отговори. — Ще се забавя — предупреди я.

Тя най-после се опомни, дръпна се настрани и той мина покрай нея, понесъл костюма и обувките си. Тъй като ръцете му бяха заети, Брит затвори вратата след него.

Седна на леглото, което си избра, огледа плоскостите на окачения таван и раздърпания оранжев килим на пода. Чу течаща вода в банята, сетне глух удар, сякаш Рейли бе ударил някой от кокалестите си крайници в стената, после тихо изругаване.

Никога не беше живяла с мъж и се зачуди това ли са звуците, свойствени за съвместния живот. Чу как едната обувка падна на пода и се засмя.

Рейли се появи само след пет минути, но промяната за това кратко време бе забележителна. Беше облечен с тъмния си костюм и кремава риза. Косата му бе сресана. Беше обул обувките си, но носеше сакото през рамо.

— Добре изглеждаш. — Всъщност изглеждаше страхотно.

— Благодаря. Ще облека сакото, като стигна там.

— Вратовръзка?

— Явно съм забравил да взема, защото не видях в гардероба си. Може да съм ги изхвърлил всичките. Както и да е, когато ме видят Макгауън и Фордайс, няма да се интересуват защо не съм с вратовръзка.

— Значи ще им се покажеш?

— Определено. — Той погледна чантата с парите, която беше оставил на масата до увитите в найлон папки и револвера. — Ако стане нещо, грабвай тези неща и бягай.

— Позволяваш ли ми да изчета папките?

Рейли се поколеба, после каза:

— Но като свършиш с четенето, да не хукнеш да звъниш на оператора си.

— Няма. — В погледа му се четеше откровено недоверие. — Няма, наистина. Обещавам!

Той кимна.

— Заклучи вратата. Дори не поглеждай през шпионката, ако не държиш револвера в ръка. Не отваряй на никого, освен на мен. Запомни, дори полицаите не знаят, че си тук, затова не се подвеждай, ако се появи някой униформен. На връщане ще купя нещо за ядене. Нещо да поръчаш?

Върни се бързо. Върни се жив и здрав. Най-добре въобще не тръгвай.

— Спрей „Лизол“.

— За какво е?

— За тапицерията на колата. И диетична кока-кола. А сега тръгвай. Крайно непочтително е да закъснееш за погребение.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не закъсня, но пристигна с последните малко преди началото на службата. Цялата лява половина на църквата бе запазена за полицията и всички места бяха заети. Другата половина беше пълна с цивилни.

Рейли застана до стената отзад сред десетките правостоящи. От невидимите колони се носеха траурни химни, но като цяло службата беше по-скоро светска, отколкото религиозна. Всъщност Рейли не знаеше Джей да е бил религиозен. За разлика от него, Рейли редовно ходеше на църква, защото родителите му настояваха. Джей често се шегуваше по този повод.

Прочетоха познати текстове от Стария и Новия завет, протестантският свещеник на полицията произнесе молитва. По-голямата част от службата беше посветена на хвалебствени речи за добродетелите на Джей, за неговия интелект, всеотдайността му към полицейската професия и разбира се, за героизма, проявен от него при пожара в полицейското управление.

Лайтмотивът на всяка реч беше, че полицейското управление и градът като цяло са загубили един от най-ценните си хора и че светът е ощетен заради кончината на Бърджис.

Една от най-трогателните речи бе написана от съдия Касандра Мелърс. Прочете я ръководителят на траурната церемония, тъй като тя отсъстваше. Неотложни ангажименти ѝ попречили да дойде на службата, обясни той и добави, че съдия Мелърс дълбоко съжалява за това, че не може лично да изкаже обичта си към Джей Бърджис, както и мъката от неговата кончина и злощастните обстоятелства около смъртта му.

Рейли, който непрекъснато бе оглеждал морето от глави, за да открие Канди, ужасно се разочарова от новината за отсъствието ѝ. Беше се надявал да се види с нея лице в лице.

Естествено не би подхванал темата за пожара. Нямаше намерение да споменава и за Брит. Канди навярно бе убедена, че Брит е избягала от полицията. Но ако по-късно му се наложеше да моли

Канди за помощ, щеше да се чувства по-малко неловко, ако вече се бе срещал веднъж с нея.

В края на службата всички се изправиха. Под звуците на химна „Удивителна е Божията милост“ ковчегът беше изнесен по пътеката през широките врати към чакащата отвън катафалка. Погребението щеше да се извърши в тесен семеен кръг, в присъствието на най-близките роднини на Джей — няколко братовчеди и един чичо. След като ковчегът зае мястото си в катафалката, хората поеха към изхода редица по редица, от първата до последната.

Коб Фордайс бе един от първите, които стъпиха на пътеката. Вървеше под ръка с привлекателна жена, вероятно съпругата му. На лицата им бе застинал суров, мрачен израз, обичаен за хората от властта, когато присъстват на погребения. Дори и да бе забелязал Рейли сред тълпата, главният прокурор не го показва по никакъв начин.

Но Джордж Макгауън го видя. Той не беше много по-назад от Фордайс. Когато забеляза Рейли, видимо се изненада и спря наместо, с което предизвика презрителния поглед на съпругата си. Тъстът му, който вървеше точно зад тях, го побутна леко.

Джордж извърна глава и продължи по пътеката към вратата. Тъй като не искаше да го изпусне, Рейли наруши протокола, проправи си път през тълпата в дъното на залата и се присъедини към излизащите.

Беше горещ, задушен следобед и въздухът лепнеше от влага. Мъжете, които не бяха с полицейски униформи, събличаха саката си. Говореха си, събрани на групички, палеха цигари. Никой не гледаше към катафалката, но хората се държаха почтително и не искаха да си тръгнат, преди тя да потегли.

Рейли огледа тълпата, пръснала се из моравата отпред. Фордайс и жена му вече се качваха в една лимузина. Но Джордж Макгауън беше там заедно с жена си, тъста си и неколцина непознати.

Рейли тръгна право към тях.

Джордж го забеляза, отдели се от останалите и го пресрещна по средата на пътя. Усмивваше се широко и открито и гласът му се извиси над тихите разговори на околните:

— Рейли Ганън. Стори ми се, че те видях вътре. Боже, колко време мина?

— Пет години. Здравей, Джордж. — Той влезе в престорено сърдечния тон на бившия детектив и стисна протегнатата му ръка.

Макгауън го потупа по гърба и го огледа от главата до петите.

— Добре изглеждаш, Рейли. Още си във форма. Някой и друг побелял косъм, но иначе си екстра.

— Благодаря.

— А виж ме мен — потупа се по корема той. — Натрупал съм няколко кила.

Нямаше какво да каже на това. Наистина беше напълнял. И то не само с няколко кила.

— Ожених се.

— Чух.

— Работа при тъста си.

Рейли кимна, че и това не е новина за него.

— Знаеш ли, баща ми работи за Лес до последния си ден — продължи Джордж. — Мислех, че като се оженя за дъщерята на шефа, ще имам някакви привилегии. Голяма заблуда. — Той разтърси рамото на Рейли и смехът му прозвуча кухо и престорено.

Под привидната си веселост Макгауън беше много нервен. Постоянно навлажняваше устните си и погледът му шареше неспокойно. Той не се радваше да го види и това го убеди, че Джордж има причина да бъде толкова смутен. Дали вече му бяха съобщили, че Брит Шели се намира в горската хижа на Рейли, а не на дъното на реката, както бяха очаквали?

— Стига сме говорили за мен. Ти как си?

— Ами като на погребение.

Веселостта на Джордж спадна като спукан балон. В мига, в който изчезна широката белозъба усмивка, лицето му се състари. Кожата беше провиснала и образуваше дълбоки бръчки, които му придаваха мрачен и изтерзан вид. Той погледна към катафалката.

— Гадна история, а?

— Аха.

— Такъв шок. Като рака. Знаеше ли, че е болен?

— Разбрах след убийството му.

Джордж извади носна кърпа от джоба си и попи потта над горната си устна.

— Първо рак, а после и... това.

Той гледаше внимателно Ганън, за да не пропусне реакцията му. Рейли се постара лицето му да не издаде нищо.

— Двамата с Джей бяхте приятели от много време.

— Цял живот. Допреди пет години.

Джордж пристъпи от крак на крак, разкърши рамене, прокашля се. Очевидни признаци за общ дискомфорт, които той, като бивш полицаи, би трябвало да знае как да прикрие.

— Е, Рейли, знаеш как се отнасяше Джей с жените — каза, като явно реши да прескочи темата за Сузи Монро. — И хиляда нямаше да са му достатъчни. Винаги на лов за свежа плячка, а по твоята дама точеше лиги дълго време. Освен това, когато те двамата се събраха, ти вече се бе преместил, нали?

— Не, бях изритан. Дискредитиран, опозорен и уволнен.

Макгауън се канеше да отвърне нещо, когато го прекъснаха:

— Джордж?

Той се обърна, благодарен за прекъсването.

— Скъпа, ела тук. — Хвана ръката на жена си и я издърпа напред. Миранда носеше тясна черна рокля и обувки с високи токове, черна шапка с широка периферия и тъмни слънчеви очила. Шикозно облекло за погребение. — Помниш ли Рейли Ганън? Беше стар приятел на Джей. От детинство.

— Пожарникарят. Разбира се, че го помня. — Тя свали очилата си и отправи на Рейли усмивка, сякаш той бе единственият мъж на планетата и имаше трийсетсантиметров член, който тя умираше да докопа.

— Здравей, Миранда.

— Къде се криеш през цялото това време?

— Тук-там. Никъде.

Смехът ѝ беше гърлен и секси.

— Изглежда идеалното място. — Тя замълча, после каза: — Радвам се да те видя. За съжаление, при такива обстоятелства.

Той кимна.

— Но Джей не би искал да скърбим, нали? А тук е толкова непоносимо горещо. — Тя прекара пръст по гърлото си, сякаш искаше да привлече вниманието към навлажнената кожа на деколтето си. Не че имаше нужда да го прави. Всеки мъж би го забелязал.

Миранда задържа погледа на Рейли, но заговори на Джордж:

— Татко предложи да отидем да пийнем по нещо в клуба.

— Чудесна идея — каза съпругът ѝ и изтри челото си с носната кърпа.

— Ела с нас, Рейли, моля те. Можеш да се качиш при Джордж. Двамата с него дойдохме с различни коли. — Тя постави края на рамката на слънчевите очила между устните си и го всмука предизвикателно. — Ще дойдеш, нали?

Той се зачуди дали това представление е предназначено за него, или е обичайното ѝ поведение, но не се задълбочи в това.

— Съжалявам, не мога. Имам други планове.

— О, по дяволите! — Устните ѝ се нацупиха. — Колко жалко.

— Но искам да си поговоря с Джордж за минута.

— Ами тогава... — протегна се тя и постави длан върху ръката му. — Радвам се, че те срещнах. Обаждай се. — Дръпна ръката си и каза на Джордж: — Ще се видим направо там, скъпи.

Джордж и Рейли я наблюдаваха, докато вървеше към баща си, който се сбогуваше с останалите от групата. Двамата заедно прекосиха моравата до един лъскав червен корвет кабриолет. Джордж се обърна към Рейли:

— Какво ще кажеш?

— Че си се уредил добре.

Макгауън се засмя, навел глава.

— Може и така да се каже, да. — После погледна Ганън изпод вежди. — Чукал ли си я?

Рейли определено се изненада.

— За бога, Джордж. Това е твоята жена.

— Чукал ли си я?

— Не.

— А Джей?

— Не знам.

— Няма значение, ако ми кажеш. Той вече е мъртъв.

— Не знам — повтори Рейли.

Джордж го гледа в очите няколко секунди, после измърмори:

— Така и не измъкнах отговор от него. — Погледна настрани, но зърна нещо, което го накара да трепне. Рейли се обърна да види какво бе предизвикало тази реакция.

Хората все още стояха наоколо на групички и си говореха, вееха си с възпоменателните листовки и чакаха катафалката да потегли.

Обстановката бе тягостна, но Рейли не забеляза нищо особено в сцената, нищо, което би могло да разтревожи Макгауън.

Но после вниманието му бе привлечено от една двойка в тълпата. Мъжът беше вперил поглед в тях двамата, докато жената говореше с някакви хора.

Когато го забеляза, онзи бързо се обърна. Рейли погледна Джордж, долови напрежението му и попита:

— Кой беше този?

— Кой?

— Онзи мъж, Джордж. Който ни беше зяпнал.

— За Пат ли говориш?

Рейли не се хвана на престореното недоумение на събеседника си, особено след като разбра кой е мъжът.

— Това Пат Уикъм ли е?

— Младши.

Нямаше да го познае. Разбира се, сега беше по-възрастен. Рейли дори не помнеше кога го е виждал за последен път. Но драстичната промяна във външността на Уикъм не можеше да се дължи на възрастта.

— Какво се е случило с лицето му?

— Пострада при един инцидент. Преди много време.

— Коя е жената с него?

— Съпругата му.

— Той е женен?

— Имат две деца. Сега работи в полицията, на бюро. Занимава се с компютри. Не е истинско ченге като неговия старец.

Рейли огледа внимателно Пат Уикъм-младши. После се обърна към Джордж:

— Поддържаш ли връзка с него?

— Не.

— Хм. Нали бяхте първи приятели с Пат-старши.

— Вярно. Но след смъртта му... нали знаеш как става. — Той се огледа, сякаш търсеше спасение. — Виж, Рейли, радвам се, че се видяхме. Но Миранда и Лес ще...

— Не ти ли се стори странно, Джордж?

Погледът на Макгауън рязко се върна върху него.

— Кое?

— Хайде, не се преструвай! Знаеш за какво говоря. Приликите между двата случая. Обстоятелствата около смъртта на Джей не ти ли напомнят нощта, когато Сузи Монро умря от свръхдоза?

— Джей не е умрял от свръхдоза. Бил е удушен от онази репортерка.

— Така ли?

— Да. Поне така твърдят. Така чух.

— А чу ли репортерката, когато заяви, че е била дрогирана? Странно, не мислиш ли? Брит Шели повтори същото, което аз казах онази сутрин, когато се събудих в леглото до едно голо мъртво момиче и не помнех как съм се озовал там.

Джордж започваше да се поти все повече. Настрои се войнствено.

— Не споменах това, защото предположих, че не искаш да говориш за онази история.

Рейли се усмихна и каза тихо:

— Не, Джордж, по-скоро ти не искаш да говориш за нея. Виж, не мисля, че искаш някой да научи какво казах тогава на теб, Джей, Пат Уикъм и Коб Фордайс. Казах, че в питието ми е имало наркотик, който е довел до загуба на паметта. На всички ще им се стори странно, че Брит Шели твърди същото за нощта, когато Джей е бил убит.

— „Хапчето на изнасилвача“, как ли не! — Джордж приближи пламналото си лице до това на Рейли. — Много удобна защита, която не може да бъде доказана.

— Знам го прекалено добре.

— Виж, онова е било кавга между любовници. Край на историята.

— Тя твърди, че не са били любовници.

Джордж прихна. Или поне опита. Прозвуча по-скоро като задавяне.

— Освен това — продължи Рейли, — Джей не се караше с жените. Никога. Спестяваше си подобни сцени. Когато искаше да прекрати връзката с някоя жена, той просто спираше да ѝ се обажда. Мирно и кротко.

— Може би това момиче не е било съгласно. Може би...

— На Джей са му оставали само няколко седмици живот. Питам се какво е искал да разкаже на прочутата репортерка онази вечер.

Мислил ли си за това?

Макгауън се зачуди какво да каже.

— Може да е искал да ѝ разкаже колко лесно се е намърдал в леглото на годеницата ти.

Рейли не се впечатли.

— Мисля, че е искал да разкаже на Брит Шели една сензационна история. Нещо като предсмъртна изповед.

Джордж агресивно пристъпи към Рейли.

— Какво ли пък би изповядал Джей?

— Ти ми кажи.

— Ти си пълен глупак, Ганън. Още имаш зъб на Джей, че ти отмъкна Хали. Ако още бях ченге, знаеш ли какво щях да си помисля? Че може би точно ти си се промъкнал в дома му онази нощ и си го задушил с възглавницата.

— Ако исках да го убия, нямаше да чакам пет години. Това няма нищо общо с Хали.

— Така ли? — подсмихна се Джордж. — Знаеш ли, няколко месеца след като ти напусна града, се отбих у Джей един ден. Беше по обяд.

— Някой ще навърже нещата, Джордж. Ти, Фордайс, Пат Уикъм, Джей, Сузи Монро, аз, Брит Шели.

— Посегнах да позвъня на звънеца, когато ги видях през прозореца.

— Някой ще направи връзката, Джордж, и ще разбере, че всичко е свързано с пожара.

— Краката на твоето момиче бяха праметнати през облегалките на стола, а Джей стоеше на колене, заровил лице в катеричката ѝ, тя явно много се кефеше.

— Всички тези хора са свързани с пожара.

Рейли изрече последните думи достатъчно високо, за да привлече вниманието към тях двамата. Всички разговори наоколо секнаха. Лицето на Джордж пламна още повече. Той се огледа с престорена усмивка, макар да бе очевидно, че се тревожи дали някой не е дочул разговора им.

В този момент катафалката потегли. Рейли и Джордж, както и всички останали, я изпратиха с поглед надолу по хълма. Никой не помръдна и не каза нищо, докато катафалката не изчезна зад гъстия

плет от вечнозелени храсти. Последва дружна въздишка на облекчение и опечалените се раздвижиха.

Джордж измърмори:

— Е, това беше.

— Ще ти се. — Рейли се обърна към него и го потупа леко по гърдите. — Най-добре върви да пийнеш едно, Джордж. Или по-добре две. Мисля, че имаш нужда. — После му се усмихна. — До скоро.

— Ако разбира поне малко от усмивки — обясни Рейли на Брит час по-късно, — трябва да се е досетил, че в моята нямаше нищо весело.

— Виждала съм тази усмивка. — Тя потопи един пържен картоф в кетчупа. — Направо е зловеща.

— Зловеща?

— Заплашителна. Хищна. Вълча усмивка.

Рейли изсумтя.

— Не мисля, че някое от тези определения се отнася за мен. Особено след като си обръснах брадата.

— Отнасят се и още как. Дори още повече сега, когато си без брада. Челюстта, очите. Определено има нещо хищно.

Той се беше върнал в мотела със стек от шест диетични коли, един спрей „Лизол“, пакет чийзбургери и пържени картофи с добавка от пържени скариди и два млечни шейка. За времето, в което Рейли успя да издърпа ризата от панталона си и да изрита обувките си, Брит беше разопаковала всичката храна върху масата. Двамата ѝ се нахвърлиха лакомо.

Докато ядяха, той ѝ преразказа разговора си с Джордж Макгауън, като се стараеше да е възможно най-точен. Брит не го оставяше да прескочи никакви подробности и постоянно задаваше допълнителни въпроси.

— Много ли е красива?

— Миранда ли?

Тя се усмихна тъжно.

— Веднага се сети за кого питам.

— Да. Много е красива.

— Виждала съм нейни снимки. Джей дали е... нали се сещаш?

Той повдигна едното си рамо.

— Може би. Вероятно. Всички други са.

Брит спря да дъвче, неизказаният въпрос се четеше в изражението ѝ.

Рейли изтри ръцете си с книжна салфетка.

— Първия път, когато Миранда привлече вниманието ми, беше мажоретка в гимназията и размяташе крака на игрището, облечена в къса поличка. Да не съм луд да правя секс с непълнолетна! После заминах за колежа, а след това бях с Хали.

— Ясно. Не си улучил подходящ момент.

Нека се чуди, каза си той и се протегна към млечния шейк, без да отговори. Отпи продължително и няколко минути двамата се хранеха мълчаливо.

— Рейли? — Когато вдигна очи към нея, погледът ѝ беше по-мек и загрижен. — Как се почувства? По време на службата. Какво изпита, когато видя ковчега на Джей?

— Нали няма да почнеш да ми развиваш разни *теории*?

Тя се намръщи.

— Въпреки онова, което ти е причинил, все пак е бил най-добрият ти приятел. Изпитваше ли чувство за загуба? Успя ли да дадеш воля на скръбта си?

Той лапна една скарита.

— Винаги готова за интервю, а?

Брит отметна глава, сякаш я бе ударил. После остави последния картоф и започна да събира празните опаковки в една торба.

— Забрави! Помислих, че те измъчват противоречиви чувства и че може да ти олекне, ако поговориш за тях. Явно съм сгрешила.

Тя избута стола си назад и се изправи.

Рейли хвана ръката ѝ.

— Добре, извинявай.

Младата жена издърпа ръката си.

— Продължаваш да търсиш скрит мотив във всичко, което казвам или правя. Мислех, че сме го оставили в миналото.

— Може би за мен никога няма да е минало.

Тя го гледа сърдито няколко секунди, после въздъхна и раменете ѝ се отпуснаха.

— Сигурно съм заслужила недоверието ти. Но честно, помислих си, че вероятно искаш да поговориш за отношенията си с Джей.

Рейли се поколеба, после кимна леко и я покани да седне. Той се облегна назад на стола, който бе твърде малък за него, и изпружи дългите си крака.

— Ти неслучайно си станала репортер, казвам го като комплимент. Въпросите ти за погребението докоснаха оголен нерв. Затова реагирах така.

Погледна я за момент, но му беше трудно да я гледа в очите, докато го изричаше, затова се втренчи в усмихнатото лице, нарисувано на чашата с млечен шейк.

— Джей беше от хората, които винаги си намират извинение.

— Какво имаш предвид?

— Примерно правим си някакви планове. Да отидем на мач. Или на водни ски. Нещо такова. Той пристига с един час закъснение. Аз съм побеснял. Той се извинява и се разкайва. Казва: „Имаш пълно право да ми се сърдиш“. И макар да съм адски ядосан, аз му прощавам. Или... взема назаем колата ми и я връща с празен резервоар. Аз кипвам, но не казвам нищо. Излизаме на вечеря. Той ме оставя да платя сметката с думите, че следващия път той ще плати, но това никога не се случва. Не е въпрос на пари. Не това ме ядосва. Той просто приемаше за даденост, че ще платя и няма да имам нищо против. Отнасяше се с всичките си приятели по този начин. С небрежност, която би изкарала човек от кожата му, ако ставаше въпрос за всеки друг, но не и за Джей.

Рейли размаха длан, сякаш срязваше въздуха.

— Колкото и обидени да се чувстваха, хората винаги го извиняваха и си казваха: „Такъв си е Джей“. Но от друга страна, той притежаваше талант да те развесели, когато си имал тежък ден. Можеше да те разсмее, когато ти се плаче. Беше душата на компанията. Никога не беше в лошо настроение. Бе сърдечен и забавен. Затова хората го обичаха. Всички искаха да бъдат край него, чувстваха се привлечени от обаянието му. Излъчването му беше вълнуващо и наелектризиращо. Отстрани изглеждаше така, сякаш има хиляди приятели.

Рейли се замисли, сгъна краката си и подпря лакти на бедрата си, като се наведе напред.

— Но сега се чудя дали наистина е имал приятели, или само познати, които успешно е манипулирал. Приятел ли е бил, или използвач, действащ с такъв финес, че другите дори не са осъзнавали, че Джей ги използва.

Пак замълча за момент, после продължи:

— Като гледах ковчега му днес, се запитах дали нещо от това, което ми е казал през целия ми живот, е било честно и истинско. Когато ме е окуражавал в моменти на слабост, дали не са били само празни думи? Когато съм споделял с него амбициите и мечтите си, дали не се е чувствал отегчен? Дали тайно не ми се е присмивал? Мисля, че неговият истински уникален талант бе в това, че винаги знаеше какво точно да каже и кога, за да те накара да си мислиш, че ти е приятел.

Той въздъхна.

— Дали изпитах чувство за загуба? Да, изпитах. Мислех, че приятелството ми с Джей е приключило преди пет години. Днес осъзнах, че то изобщо не е съществувало. Никога не сме били истински приятели. И това е, за което скърбях. — Почувства се леко смутен от тази сантиментална изповед, плесна с длани по бедрата си и се изправи. — Свършихме ли?

Тя се прокашля.

— Да. Благодаря. Беше много вълнуващо.

Той обу маратонките си и отиде да изхвърли торбата с опаковките и остатъците от храната в кофата отвън. Не можеха да си позволят да държат боклук в малката стая. Докато вървеше обратно към бунгалото, Рейли се запита дали да разкаже на Брит за случилото се след разговора с Джордж Макгауън. Тя трябваше да научи, но дали бе разумно да я плаши повече, отколкото вече беше?

Огледа паркинга. Имаше само една кола, освен тяхната, но тя си беше там още когато пристигнаха. Влезе в бунгалото, заключи вратата и сложи резето.

Когато се обърна, Брит стоеше изправена и с ръце на кръста.

— Кога ще ми кажеш?

— Какво да ти кажа?

— Защо се разхождаш с оръжие на кръста. — Тя повдигна края на ризата му и посочи дръжката на револвера. — Кажи ми защо,

докато се хранихме, на два пъти става да поглеждаш през прозореца. Защо...

— Те бяха на погребението.

— Кои?

— Бъч и Сънданс. Двамата мъже, които видяхме в хижата.

Брит заотстъпва назад, докато не се блъсна в леглото, при което залитна и седна.

— Видяха ли те?

— Да. Но аз се престорих, че не ги познавам.

— Какво се случи?

След раздялата с Джордж щеше да се взриви от напрежение. Докато вървеше към колата си, забеляза кафявия седан с крайчеца на окото си. Постара се да не се издаде с нищо, че е познал колата или мъжа зад волана, но беше сигурен, че е същият човек, когото бе видял да претърсва хижата. Дори носеше същата бледосиня риза. На седалката до шофьора седеше мъж с авиаторски слънчеви очила. Макар Рейли да не бе успял да го огледа добре при хижата, предположи, че е мъжът, който беше претърсвал пикала.

Нямаше друг избор, освен да потегли със седана, който бе купил току-що с намерението да заблуди преследвачите си.

— Три хиляди и петстотин долара на вятъра, негодници такива.

— Рейли наруга мислено мъжете в кафявия седан.

Включи се в колоната автомобили, които потегляха, и се зарадва, като видя, че кафявият седан трябва да изчака пролука, което стана чак след шест коли. Когато Рейли стигна до изхода, зави в посока, противоположна на мотела, в който бяха отседнали. Караше максимално бързо, но внимаваше да не го спрат за превишена скорост.

Въпреки това, кафявият седан го настигна на втория светофар. Остана в огледалото за обратно виждане в продължение на няколко пресечки, без да се приближава съвсем до Рейли, но поддържаше същата скорост и караше в същото платно.

Чак след седем-осем километра Рейли успя да се отърве от преследвачите си, но не беше сигурен дали в преследването не се е включила друга кола. Продължи да кара без определена посока, няколко пъти се качва и слиза от магистралата и се връща назад толкова пъти, че не му се вярваше някой да го е проследил.

Точно това разказа на Брит сега и му се искаше гласът му да звучи по-убедително.

— Мисля, че им се измъкнах, но не съм сигурен.

— Няма да разберем, докато някой не изкърти вратата и не нахлуе с оръжие.

— Аз също съм въоръжен.

Това не я успокои особено.

— Ти не си винаги тук, Рейли. А сега вече са видели новата кола и знаят с какъв автомобил се придвижваме.

— Влязох в паркинга на болницата и размених номерата с една друга кола, после с маркер направих тройката на осмица. Избрах тази кола, защото има много такива сиви седани и ще им бъде трудно да ни открият.

— Засега се справят.

Брит беше права и той не възрази.

— Все още можеш да се предадеш на полицията.

— Не и докато не съм готова да отвърна на огъня с огън. Образно казано. — Протегна се и взе няколко листа от леглото си. Очевидно ги бе чела в негово отсъствие. — Беше скрил тези неща особено грижливо. Защо?

— Исках да съм сигурен, че поне едно копие от оригиналните документи ще бъде запазено. Страхувах се, че след моето напускане част от документацията ще бъде подменена или случайно „загубена“.

— Когато те отстраниха, какво точно разследваше?

— Седемте жертви.

— Според тези документи, една от загиналите е била чиновничка в деловодството.

— Тялото ѝ беше намерено на стълбището. Таванът се срутил и я затрупал. Това причинило смъртта ѝ, макар че и бездруго е щяла да умре от задушаване.

— Надзирателят на ареста?

— Беше между спасените, но умря два дни по-късно от изгарянията. Мъчителна смърт — обясни той мрачно.

— Петима арестанти са загинали в килията.

— Четирима са загинали в килията. Имаше един пети задържан, който също бе загинал.

Тя погледна листовете, които държеше в ръката си.

- Оградил си едно име с червено.
- Кливлънд Джоунс.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кливлънд Джоунс е бил в една малка стая без прозорци. Във въпросния ден са я използвали като стая за разпити — обясни Рейли.

— Само в онзи ден?

— Странно, нали? Особено при положение, че другите две стаи за разпити са били празни. Както и да е, смята се, че той е предизвикал пожара.

— Като запалил съдържанието на кошчето за отпадъци. Но ти каза, че не било толкова просто.

— Наистина. И като опитен следовател Брунър също го знаеше. Обикновено огънят в кошче за боклук изгасва сам след няколко минути — след като запаленото изгори. Но това кошче беше поставено точно под вентилационния отвор. Решетката на вентилационния отвор липсваше, неясно откога.

— Когато аз видях сградата, беше купчина обгорели останки — каза Брит. — Но разбрах, че е била стара. Само няколко месеца оставали до преместването на управлението в нова сграда.

— Точно така. Сградата беше пренаселена, морално остаряла и се нуждаеше от сериозен ремонт. Изолациите бяха стари, тръбопроводът — осяян с дупки. Опорната конструкция беше от стари дървени греди и много от тях бяха изгнили. Електрическите кабели постоянно даваха на късо. Имаше система с автоматично задействащи се пръскачки, но тя беше остаряла и неефективна. Смятали са я за недостатъчно надеждна дори и в най-добрите ѝ години. В деня на пожара не бе свършила никаква работа. Но никой не искаше да харчи пари за ремонт, защото се знаеше, че сградата скоро ще бъде изпразнена. Запушваха тук-там по някоя дупка и това беше. Все едно да опитваш да спреш масиран кръвоизлив с лепенки. За нещастие, всичко това се установи след пожара, а не преди него. Дори и прахът може да гори, а той се бе трупал в сградата от началото на миналия век. Катастрофата е била въпрос на време. Когато пламъкът от кошчето за боклук е бил засмукан в стената през вентилационния отвор...

Рейли направи движение с дланите си, за да покаже как е станало възпламеняването.

— Течението го е изтеглило нагоре. Имало е достатъчно запалим материал и буквално нищо, което да спре пътя му през стените. Още от първата искра положението е било спасяемо.

— Седем души — поклати тъжно глава тя.

— Шест.

Брит го погледна стреснато.

— Какво?

— Шест. Кливлънд Джоунс не е загинал в пожара. Бил е мъртъв, преди пожарът да избухне.

Тя ахна от изненада.

— Откъде знаеш?

— Видя ли доклада от аутопсията му?

— Да, попаднах на него. Тук някъде е. — Затършува из документите, пръснати по леглото, намери доклада и го подаде на Рейли. — Пише, че тялото е намерено на пода, свито навътре, с ръце под брадата.

— Което е показателно. Когато едно горящо тяло се дехидратира, мускулите се свиват и придърпват тялото в ембрионална поза. Но това не означава, че жертвата е изгоряла жива. При Кливлънд Джоунс не е било така. Смъртта му е настъпила след травма на главата, причинена от удар с тъп предмет.

Той прелисти страниците на доклада и спря до схематичната рисунка на човешко тяло. Посочи главата, където съдебният лекар беше отбелязал: „Фрактури на черепа. Две, тежки“.

Брит прочете на глас това, което съдебният лекар бе написал.

— „Причинили смъртта“. — Погледна Рейли. — Паднала греда? Срутил се таван?

Той поклати глава.

— Това би могло да се случи доста след началото на пожара. В такъв случай в дробовете на Джоунс би трябвало да има значителни наслоения от сажди и дим. Би трябвало да има високо ниво на въглероден оксид. — Вдигна доклада. — А патологоанатомът не бе констатирал нищо такова. Веднага след това той се обади на Брунър, за да му съобщи, че един от загиналите е бил мъртъв *преди* началото на пожара. Брунър ми възложи да информирам детективите, че има

вероятен случай на убийство. Аз трябваше да работя с тях по разследването. Точно това правех, когато Джей се обади и ме покани на онзи купон.

Тя пое дълбоко дъх, очевидно осъзнала значението на чулото.

— Веднага щом започнах да задавам въпроси за Джоунс и обстоятелствата около ареста му, всички започнаха да се изплъзват. Джей твърдеше, че не помнел подробностите около ареста. Каза, че не бил негов случай, но щял да провери за някаква информация. Не забравяй, че по онова време в полицейското управление цареше пълен хаос. Строежът на новата сграда щеше да бъде завършен след няколко месеца и всички отдели бяха временно настанени в разни помещения. Това, че Джей ме бавеше, не изглеждаше странно. Сега разбирам, че е било умишлено. Не е искал да науча нищо за Кливлънд Джоунс, освен че той е причинил пожара. А има и още нещо. Джоунс е вършил всякакви престъпления, но не и палеж. Научих това от полицейското му досие, което получих от щатския архив.

Той разкърши уморено рамене. Изкушаваше се да остави част от разказа си за сутринта, но знаеше, че Брит няма да му позволи да спре, докато не научи цялата история, затова продължи:

— След множество обаждания Джей най-после ми изпрати съобщение по една от секретарките на управлението. Оказа се, че ударите по главата на Джоунс са били получени преди ареста. Полицаяте, които го задържали — така и не се разбра кои са били, — не разбрали колко тежки са нараняванията, докато Джоунс не започнал да се държи неадекватно по време на разпита. Оставили го сам, докато уредят прехвърлянето му в болница. И тъкмо тогава той предизвикал пожара. Съобщението на Джей завършваше с думите, че не могъл да открие нищо повече, но че щял да следи и ако излязат още някакви подробности, да ми ги съобщи. Кое не се случи, разбира се.

— Ами Брунър? След като те отстраниха от разследването, той не продължи ли да действа до пълното изясняване на причините за смъртта на Джоунс?

— В окончателния си доклад той повтори обяснението на Джей. Документите, свързани с ареста на Кливлънд Джоунс, бяха изгорели в пожара. Нямаше никакви доказателства, които да потвърдят казаното от Джей, но той беше герой, така че Брунър изобщо не се усъмни в думите му. Ти и останалите медии бяхте толкова погълнати от моята

история, толкова заети да възхвалявате героите, че незначителната случка с Кливлънд Джоунс бързо изпадна в забвение. Пък и нали той беше подпалвачът, причинил толкова смърт и унищожение. Кой се интересуваше как е умрял?

— Брунър би могъл да се заинтересува. Ако отидеш при него сега...

— Невъзможно е. Той почина около шест месеца след пожара. Сърдечен инфаркт.

— О!

— В известен смисъл се радвам, че не е жив, за да види пълното опровержение на заключенията си. В каквато и форма да стане това, голяма част от вината ще падне върху него. Не мисля, че е бил корумпиран. Малко умирнен и мързелив може би. Или просто не е искал да мъти водата.

Брит мисли върху това няколко секунди, после попита:

— Ами семейството на Кливлънд Джоунс?

— Само баща му беше жив. Обадих му се с надеждата да получа някаква информация. Той се държеше враждебно и не искаше да говори за сина си. Аз обаче не се отказах и най-после го убедих да се срещнем. Но когато отидох в дома му, той не беше там. Ходих още няколко пъти. Обаждах се. Така и не го открих повече.

— Значи сега не знаеш нищо повече, отколкото в нощта, когато си отишъл на партито?

— Точно така.

— Успя ли да разбереш защо изобщо е бил арестуван Джоунс?

— За нападение. Странно, но никой не помнеше подробности за престъплението, кога и къде е било извършено, кога са го докарали в полицията. Сред цялата тази мъглява информация имаше само един факт, в който всички бяха абсолютно сигурни: Джоунс не е получил фаталните удари по главата в полицията.

— Хм. Доста подозрително.

— Мислиш ли?

— Джей ти е обещал да изпрати документите от ареста в понеделник сутринта.

— Нищо по-лесно от това. Знаел е, че в неделя сутрин ще се събудя до едно мъртво момиче.

Той отиде до прозореца и разтвори избледнелите оранжеви пердета, избрани в тон с грозния килим. Доволен, че никой не се е появил да ги дебне отвън, се обърна към нея:

— Има и още един въпрос без отговор, който е много важен. Как е запалил огъня Джоунс? С какво? Когато са го арестували, би трябвало да са изпразнили джобовете му, нали така?

Тя сви рамене.

— Пропуснали са нещо.

— Бих повярвал на това, само че в стаята не бяха открити никакви ускоряващи горенето вещества.

— Не са ли изгорели?

— Бензинът и керосинът се процеждат в пукнатини и ъгли. Щяхме да открием следи дори и при това опустошение. Но няма как Джоунс да е вмъкнал незабелязано бутилка с газ.

— Кутия кибрит? — предположи тя. — Нещо толкова дребно може да се скрие без проблем. В чорапа например. Може да е запалил една клечка и после да е хвърлил целия кибрит в кошчето. Или да си е оставил няколко клечки, с които да е запалил боклуците във вентилационната шахта.

Преди още да довърши теорията си, той вече клатеше глава.

— Нямаше силиконов диоксид. Това е вещество, което се намира в главичките на кибритените клечки. Огънят не го унищожава. А там нямаше никакви остатъци.

— Значи така и не е установено точно как е запалил огъня?

— Може да е търкал две пръчки една в друга — пошегува се Рейли. — Освен че е запалил огъня, той се е погрижил да се разпространи в сградата и в същото време не е вдишал никакъв дим. Но да предположим за момент, че наистина е успял. Какво се е надявал да постигне?

— Да избяга?

— Добре. В това има логика. Но той е минавал през процедурата с ареста десетки пъти. Бил е само на двацет и една години, но е имал доста дълъг стаж. Знаел е, че ще го заключат в стаята. Изглежда много глупаво да запалиш огън в стая, от която не можеш да излезеш.

— Ако е имал травма на черепа и се е държал неадекватно...

— При условие че е вярно.

— Може да е опитвал да се самоубие.

— Заковавял престъпник като него? — Рейли поклати глава. — Не мисля. А и никой не би се подложил на такава ужасна смърт, дори и с парче кост в мозъка.

— Може би просто е искал да сплаши другите. Не си е давал сметка, че огънят ще се разпространи толкова бързо. Може да го е направил за отмъщение. Може да е отчаяно действие на човек, загубил разсъдъка си.

— Това все още не обяснява отсъствието на следи от сажди и пушек в дробовете му — изтъкна той. — Но най-голямата мистерия в цялата история е защо Джей ми пречеше да науча каквото и да било. Той обожаваше да е в светлините на прожекторите, Брит. Знаеш това. Беше амбициозен и си поставяше високи цели. Открито си признаваше, че иска някой ден да стане шеф на полицията. Тогава защо не се зае с това разследване и не разнищи нещата, след като патологът беше обяснил, че подозира убийство?

Рейли закрачи из стаята.

— Джей беше детектив от отдел „Убийства“. Би трябвало да се нахвърли на това неочаквано развитие. Разследването щеше да му осигури вниманието на медиите в продължение на седмици, а той щеше да стане още по-голяма знаменитост. Вместо това, той се дистанцира от разследването. Не е типично за Джей.

— Прав си.

— Мисля, че се е държал на разстояние от разследването, защото не е бил сигурен какъв ще бъде изходът от него. Страхувал се е, че може да унищожи него или някого от приятелите му.

— Ти също си бил негов приятел, Рейли.

— Да, но не съм участвал в престъплението. — Той спря да крачи и я погледна в очите. — Според мен четиримата герои са прикривали нещо, свързано с Кливлънд Джоунс, по-точно с начина, по който е умрял. Пожарът е бил предизвикан, за да не разбере никой какво се е случило в онази стая. Това се е канел да ти признае Джей онази вечер в бара.

Тя не побърза да се съгласи, нито го оспори, просто задържа погледа му, докато размисляше върху казаното. След няколко минути отмести поглед и попита:

— Мислиш, че някой го е убил в онази стая?

— Да, така мисля. Според теб прав ли съм?

Очите ѝ отново се върнаха върху него.

— Склонна съм да вярвам, че си прав. Всичко насочва към това обяснение. Защо иначе ще стигнат толкова далече, ако трябва да прикрият нещо по-дребно? Но как ще го докажем? Как ще успеем да го докажем и да останем живи?

— Не съм сигурен, че ще успеем.

Тя седеше на ръба на леглото, извърната към него. Рейли усети, че прямият му отговор я изненада. Беше я запознал с проблема и тя очакваше да има идеи как да го разрешат.

Изпитваше огромно желание да протегне ръка и да докосне бузата ѝ, но му устоя. След като задържа погледа ѝ дълго време, каза:

— Брит, слушай ме внимателно. Видя как живея аз. Нямам какво да губя. Нямам кариера, не притежавам нищо, нямам връзка с жена... нищо. Но ти имаш всичко. На прага си да направиш големия пробив в кариерата си.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Предай се.

— На Кларк и Хавиер?

— На ФБР.

Реакцията, която последва, не беше тази, която очакваше. Всъщност тя се усмихна.

— Ще ти призная, че обмислях този вариант. Но убийството е престъпление, което се разследва от щата. ФБР няма да искат да се намесят. Те не обичат да се бъркат в работата на щатските служби, освен ако не са поканени да го направят, а шансовете това да се случи са почти нулеви. До няколко часа ще се озова обратно при Кларк и Хавиер и ще изглеждам още по-отчаяна. Да не споменаваме колко ще бъдат ядосани те от това, че съм опитала да ги прескоча.

— Можеш да им кажеш къде да открият колата ти.

— Но мога ли да докажа, че съм била изхвърлена от пътя?

— Няма ли следи от удари по бронята?

— Не.

— Не те ли притиснаха така, че да обелят боята?

— Не мисля. На няколко пъти опитвах, но...

— Никакъв контакт на метал в метал?

Тя поклати глава.

— Кларк и Хавиер, а може би и ФБР, ще решат, че съм нагласила всичко, за да изглеждам невинна.

— По дяволите! Това само потвърждава колко добри са онези двамата. — Той прокара пръсти през косата си и след поредица ругатни заяви упорито: — Не могат да те осъдят за убийството на Джей. Не и без много по-солидни доказателства, отколкото имат.

— Може би не, но косвените доказателства са доста убедителни. Освен това си помисли как би повлиял един процес за убийство на кариерата ми. Да не споменаваме финансовата страна. Ако наема добър адвокат, това ще глътне спестяванията ми за около седмица и половина. След процеса ще съм натрупала огромни дългове. Дори и да ме оправдаят, ще съм загубила една година от живота си, а кой ще ме наеме после с това петно в биографията? Точно както е станало с теб, Рейли, когато се събудих в леглото с мъртвия Джей, предишният ми живот свърши. Те ме използваха по същия начин, както са използвали историята със Сузи Монро, за да се отърват от теб. Имам късмет, че ме оставиха жива — решение, за което сега очевидно съжаляват. Но те съсипаха живота ми. Не само искам тази история да бъде доведена докрай и справедливостта да възтържествува. Искам и да отмъстя на онези копелета.

Той тайно се възхищаваше на огъня в очите ѝ, но продължаваше да се страхува за нея. Страхуваше се за живота и на двамата.

— Помисли до сутринта.

— Няма какво да мисля.

За да постави край на този разговор, той обиколи стаята, изгаси лампите, после придърпа единия стол до прозореца, седна и разтвори леко завесите.

Чу шумолене на хартия и се сети, че тя мести разтворените папки, за да може да легне на леглото си. Минаха петнайсет минути в мълчание, после Брит попита:

— Защо ги нарече Бъч и Сънданс?

— Не се сетих за друга двойка престъпници. Можех да им викам и Убиец едно и Убиец две.

— Не, Бъч и Сънданс ми харесва.

Минаха още пет минути и тя попита:

— Цяла нощ ли ще седиш там?

— Още известно време.

Той изчака още четирийсет и пет минути, за да се почувства достатъчно спокоен да изостави поста си. Ако някой ги наблюдаваше отвън, сигурно щеше да атакува, когато всички лампи изгаснеха. А и според преследвачите им, те изобщо не подозираха, че някой е по петите им.

Без да се съблича, отиде в тъмното до второто легло и се опъна на него. Остави револвера на нощното шкафче, после размисли и го премести на леглото до себе си.

Брит спеше отдавна. В стаята се чуваше само лекото ѝ дишане и тихото бръмчене на външното осветление на паркинга. Рейли лежеше по гръб, отпуснал глава върху твърдата като камък възглавница, и се взираше в мрака. Опита да не мисли колко тясно пространство разделя леглата им, опита да не мисли за предишната нощ.

Но все пак мислеше за нея. Спомняше си всяка подробност кристално ясно. Убеждаваше се, че не заради тези спомени е толкова възбуден, но не можеше да направи нищо, за да се успокои.

Затвори очи и пробва да заспи, но мислите му отказваха да се успокоят. Трескаво се мятаха от опасната и сложна ситуация, в която се намираха, към сексуалното прегрешение от предишната нощ и обратно, докато накрая еротичните спомени замъглиха всичко останало. Той се предаде и се отпусна по течението.

Замисли се колко крехка беше тя, колко слаба и почти ефирна. Откри го чак когато беше под него, а той вече не можеше да се удържи, за да бъде нежен и внимателен. Като гигант върху Палечка.

От друга страна, силата на нейната страст го изненада. Вярно, тя беше разстроена, изплашена до смърт, на ръба на истерията, емоциите ѝ бушуваха, но все пак... Кой би предположил, че хладнокръвната дама от телевизията може да е толкова разгорещена в леглото...

— Рейли?

Дъхът му секна. Той преглътна и успя да смънка:

— Хм?

— Ще остана с теб.

Джордж изпрати въздушна целувка на дребничката сервитьорка за довиждане и излезе от апартамента ѝ. Тази вечер доста я поизпоти.

По-точно тя измори него. Докато вървеше към колата си, осъзна, че е напълно изтощен.

Беше изкарал адски тежък ден. Прекара сутринта в офиса, за да довърши един договор, за който Лес му опяваше, че е закъснял. Едва успя да хапне един сандвич за обяд, преди да тръгне за погребението. Церемонията беше достатъчно потискаща, но към нея се добави и срещата с Рейли Ганън, който се появи като призрак от миналото.

Смъртта на Джей бе възкресила Рейли Ганън. В това имаше някаква ирония, но Джордж беше прекалено уморен, за да я осмисли.

Сега пое с колата към дома си, надявайки се Миранда да е заспала. Готов бе дори да се лиши от удобната им спалня и да спи на канапето в кабинета, само и само да избегне глупостите ѝ. Коктейлите бяха претрупани за сметка на дълга вечеря в ресторанта на клуба, по време на която Лес мърмореше ту за едно, ту за друго, а Миранда седеше с отегчено изражение, оживяващо се единствено когато се заглеждаше в собственото си отражение в огледалото зад масата.

Когато вечерята най-сетне приключи, Джордж помоли Лес да закара Миранда с обяснението, че трябва да се върне до офиса, за да провери имейлите си. Наистина се отби в офиса, но само за да вземе презервативите, които държеше в чекмеджето си. Прекара следващия час със сервитьорката, която беше не само хубавка, но и невероятно гъвкава.

Гимнастиката в леглото го остави толкова задоволен, че чак не му се тръгваше за дома. Но макар тялото му да бе напълно отпуснато, мозъкът му беше като претоварена електрическа верига, припукваше и искреше от нови тревоги във всяка следваща секунда.

Лес и Миранда не обърнаха внимание на притесненията му, предизвикани от неочакваната поява на Рейли на погребението.

— Подразнил те е. Какво толкова? — каза Лес, докато добавяше мляко в кафето си след вечерята. — Ако този човек е имал някакви козове, е щял да ги изиграе още преди пет години. Той е минало. Забрави го.

Но тревогите продължаваха да ядат Джордж, а очевидно Пат Уикъм също бе станал тяхна жертва. Той не умееше да прикрива безпокойството си така добре, както Макгауън. На Джордж му идеше да удуши онова нищожество, защото бе допуснал Рейли да забележи,

че ги зяпа. Изглеждаше изплашен и стреснат, сякаш всеки момент щеше да се подмокри, и Ганън го бе забелязал.

Мобилният му телефон иззвъня. Може би Миранда го проверяваше, макар че бе наясно къде е отишъл съпругът ѝ. Отвори телефона си, без да поглежда номера.

— Прибирам се.

— Джордж?

— Да?

— Канди е.

— О, по дяволите, Канди, помислих, че е Миранда.

— Често ме бъркат с нея — пошегува се тя. — Ще ми се. —

После с по-тъжен тон попита: — Може би съм избрала неподходящ момент?

— Няма проблем, в колата съм, пътувам към къщи.

— Извинявай, че звъня толкова късно, но исках да те чуя днес. Толкова съжалявам, че не успях да дойда на погребението. Джордж, нали знаеш, че ако не беше това...

— Не е нужно да ми обясняваш, Канди. Всички знаем и разбираме защо не можа да дойдеш.

— Оценявам разбирането ти. Но това не ме кара да се чувствам по-добре. Как мина?

— Мисля, че на Джей щеше да му хареса. Като се изключи музиката от органа. Той би предпочел джазов квартет.

Тя се засмя.

— Прощалната реч, която си написала, беше кулминацията на службата. Ако Джей е на небето, сигурно се е изчервил.

— Написах я съвсем искрено. Той беше добър приятел. Ще ми липсва.

— Да. — Джордж изчака секунда, като се размърда неспокойно на седалката си. — Познай кой дойде на службата.

— Предполагам, че половината град.

— Горедолу.

— Коб Фордайс със сигурност.

— Дори доведе и жена си.

— Той е политик — каза тя, но без злонамереност. — Трябва да се грижи за имиджа си.

— И Рейли Ганън.

— Сериозно?

— Абсолютно. От плът и кръв.

— Говори ли с него?

— Разменихме си някакви... реплики.

— Не ми прилича на нормален разговор.

— Не беше.

— Какво стана, Джордж?

Като начало той ѝ описа външността и поведението на Рейли.

— Изглежда си същият, само дето косата му е по-дълга и има по някой и друг бял косъм. Държеше се приятелски, макар че никога не е бил толкова общителен като Джей. Не ми каза къде живее или с какво се занимава. Но... — Той се поколеба, после продължи: — ... отвори темата за Сузи Монро.

— Това ме изненадва — каза Канди. — Мислех, че Рейли не иска да се връща към тази история. В какъв контекст заговори за нея?

— Мисли, че е открил сходства в ситуацията около убийството на Джей и нощта, когато е умряло онова момиче.

— Джей не е умрял от свръхдоза.

Джордж вече бе стигнал до дома си. Паркира отпред, но не изгаси двигателя, за да не се изключи климатикът в колата.

— Веднага му изтъкнах този факт. Според него приликата е друга. Брит Шели твърди, че е била дрогирана в нощта на убийството на Джей — точно както се случило с него, когато умряла Сузи Монро.

— Тогава беше установено, че Сузи Монро се е дрогирала редовно. Джей никога не е вземал наркотици. Рейли изказа ли някаво предположение кой може да е упоил Брит Шели?

— Не стигна дотам, но е на мнение... — Замълча, защото Миранда отвори входната врата и излезе на верандата. Светлината от къщата я освети и тялото ѝ се очерта под прозрачната нощница.

— На какво мнение е Рейли? — подкани го Канди.

Джордж срещна погледа на жена си през стъклото на колата и в същото време отговори:

— Той е на мнение, че Джей си е уговорил среща с Брит Шели, за да ѝ разкаже някаква сензационна история. Един вид, да направи предсмъртна изповед.

Тя въздъхна.

— Бедният Рейли. Не се отказва.

— Казах му, че блъфира и че още има зъб на Джей заради Хали.

Канди тъжно заговори:

— Сигурно има право да се чувства така. Дори и след толкова време, дори и след като Джей вече е мъртъв, няма как да не го боли заради загубата на Хали. Но Рейли отказва да поеме отговорност за нещастията си, което бе причинено единствено от собствената му глупава постъпка.

— И от оная му работа.

— Това беше излишно.

Джордж се засмя.

— Забележката ви е приета, госпожо съдия.

— Знаеш ли как да се свържеш с Рейли?

— Не, защо?

— Може би е добре да поговоря с него.

Той изчака няколко секунди, после каза:

— Чудя се...

— Какво?

— Дали ожесточението му към Джей не е стигнало дотам, че да го убие? — Остави я да осмисли въпроса. Канди не реагира веднага, но той усети, че е приковал вниманието ѝ. — Аз почти го обвиних в това. Отговори ми, че ако е искал да убие Джей, нямало да чака пет години. Но според мен намирисва на отмъщение, не мислиш ли? Особено историята с дрогирания свидетел. Дава повод за размисъл. — Направи кратка пауза, после попита: — Нещо ново за Брит Шели?

— Нищо.

— Помислих си, че може да си чула някои хипотези в съда.

— Само това, което съобщиха в новините. Очевидно Бил Алигзандър е последният човек, който е говорил с нея. А той е кръгъл идиот. Това да си остане между нас, разбира се, не ме цитирай.

Джордж се засмя.

— Естествено.

— Виж, Джордж, трябва да си лягам. Още веднъж извинявай, че ти позвъних толкова късно, но това е първият ми свободен миг за деня. Докато не мине гласуването в Сената, няма да имам никакво време.

— Е, пожелавам ти успех. Не че има никакви съмнения.

— Благодаря. — Последва кратка пауза, после тя добави: — Поне Джей намери покой.

— Да се надяваме.

Двамата се сбогуваха и Джордж затвори телефона, но продължи да се взира замислено в него известно време, преди да изгаси двигателя и да слезе от колата.

Докато се качваше по стъпалата към верандата, Миранда попита:

— Кой беше?

— Съдия Касандра Мелърс.

Жена му повдигна многозначително вежди.

— Виж ти! Тази седмица си ужасно търсена личност, Джордж. Първо главният прокурор, сега съдия Мелърс, която всеки момент ще стане областен съдия. Тя няма ли си друга работа, та звъни посред нощ на старите си приятелчета?

— Искаше да разбере как е минало погребението. Разказах ѝ за Рейли.

— О? И какво каза тя?

Той преразказа разговора им.

— Накрая Канди рече, че поне Джей е намерил покой.

Миранда пристъпи към него.

— Между разговорите с високопоставени личности си намерил време да изчукаш малката си сервитьорка. Усещам миризмата ѝ по теб.

— Така ли? — Той плъзна ръка между бедрата ѝ. — Ревнуваш ли?

— Защо да ревнувам? — попита тя и бавно се отърка в ръката му. — След като знам, че всеки път, когато си с нея или с някоя друга жена, ти си мислиш за мен.

Това беше истина и Джордж я мразеше за това, че го знае.

— Но аз не мога да те *имам* истински, нали, Миранда? Колкото и пъти да те изчукам, никога няма да бъдеш моя.

Тя не се престори, че не разбира. Не опроверга думите му. Просто го изгледа с познатата усмивка, която увеличи страданията му. Отчаян, той издърпа ръката си, заобиколи съпругата си и се отправи към вратата. Миранда хвана ръката му и го спря.

— Това не ми харесва.

— Кое по-точно?

— Джей умира и старите ти приятелчета започват да се появяват един след друг. Като лешояди над труп.

Той се засмя горчиво.

— Може и да не ти харесва, но не вярвам да си изненадана. Да не би да си очаквала, че убийството на Джей ще остане незабелязано? То е като камък, хвърлен във водата. Не може да не предизвика вълни. Както каза Рейли днес, всички ние сме свързани. — Наведе се и прошепна дрезгаво: — С пожара.

Миранда го пусна и се дръпна назад, дистанцирайки се от него не само във физическия смисъл.

— Може и да е така, Джордж, но аз не съм част от вашето малко сплотено семейство. — Очите ѝ блеснаха студено. — Ако ти полетиш към пропастта, захарче, не очаквай да завлечеш и мен със себе си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Виждам, че господин Джоунс не е правил подобрения в дома си, откакто бях тук за последен път — каза Рейли, след като изключи двигателя.

Караваната стоеше килната на празния паркинг и изглеждаше напълно занемарена. Едно яко, мускулесто куче оголи зъбите си и опъна докрай веригата, с която беше вързано за металната решетка.

— Откъде знаеш, че още живее тук? — попита Брит високо, за да надвика яростния лай на кучето.

— Видях името му в телефонния указател, докато ти беше в банята.

— Мислиш ли, че си е вкъщи?

— Колата му е тук.

Само на няколко метра от вратата на караваната беше паркиран малък камион, боядисан в камуфлажен цвят, с високи кални гуми. На антената му бе закачено знамето на Конфедерацията.

— По-добре да си живее в камиона и да предаде караваната за скрап — отбеляза Брит. Камионът изглеждаше в много по-добро състояние.

Брит беше настояла да дойде. Рейли се опита да възрази, но не особено настоятелно. Ако двамата мъже откриеха убежището им в мотела, тя не можеше да се защити. Дори и да ѝ оставеше револвера, тя надали щеше да го използва. Трепваше уплашено всеки път, когато го погледнеше.

А ако револверът останеше при нея в мотела, той нямаше да има с какво да се защити, ако го нападнат. Щеше да се наложи да влезе в ръкопашен бой, а Рейли се съмняваше, че може да съперничи в бруталността на хора, способни да удушат неизлечимо болен човек и да удавят беззащитна жена, изблъсквайки колата ѝ в реката.

Единственото решение беше да вземе и оръжието, и Брит със себе си при посещението у бащата на покойния Кливлънд Джоунс.

Отвори вратата на колата и подаде единия си крак навън. Кучето побесня.

— Надявам се, че решетката е здрава.

— Мислиш ли, че една поничка ще го укроти? — Брит вдигна плика с остатъците от поничките, които бяха яли на закуска.

— Съмнявам се. Струва ми се, че яде само месо.

Рейли слезе и тръгна към караваната, като заобиколи кучето отдалеч. Беше оставил ризата си незапасана, за да не се вижда револверът на кръста му. Преди пет години господин Джоунс не се беше държал дружелюбно. А сега щеше да е още по-враждебен, ако видеше, че Рейли се появява на вратата му въоръжен.

Брит го настигна пред караваната и той я огледа критично. Тя не трябваше да се набива на очи, а Рейли се съмняваше, че бейзболната шапка е достатъчна, за да скрие красотата ѝ.

Не беше гримирана, но въпреки това, фотогеничното ѝ лице правеше впечатление. Беше облечена в дънки и бяла тениска. Рейли си каза, че е трябвало да ѝ купи един размер по-големи дрехи. Бялата памучна тениска и дънките бяха прилепнали плътно по тялото ѝ. Стояха ѝ чудесно, но не бяха най-добрият избор, ако трябваше да остане незабележима.

— Запомни — каза ѝ, — ако той те познае, веднага се омитаме оттук. Без *ако*, *обаче* и *дали*. Не казвай нищо, което да издаде къде сме отседнали. Недей да...

— Вече ми обясни всичко това, Рейли.

— Да. Изобщо не трябваше да те вземам с мен.

— Не съм идиотка. Няма да издам никаква информация.

— Най-добре да изчакаш в колата.

— Аз умея по-добре от теб да задавам въпроси.

Вече бе изтъкнала този аргумент, докато спориха дали да присъства на срещата с Джоунс или не. Според Рейли, Джоунс определено не трябваше да я вижда. Ако Брит останеше в колата, не съществуваше никакъв риск.

— Работата ми е да интервюирам хора — настоя тя. — Умея да измъквам информация дори ако човекът отсреща не желае да ми каже нищо.

— Аз също измъкнах информация от теб.

— Като ме завърза за стола! — Той не можеше да го оспори. — Освен това — заяви тя, — ти си много нетърпелив. Нищо чудно да се нахвърлиш върху Джоунс и да го изплашиш, преди да сме научили каквото и да било.

Рейли знаеше от собствен опит, че Брит наистина има талант да принуди човека да ѝ каже повече, отколкото е възнамерявал. Знаеше какви въпроси да задава и как да ги формулира, за да получи нещо различно от „да“ и „не“ в отговор. Един неин поглед, едно примигване на нежносините ѝ очи — и събеседникът ѝ започваше да плещи неудържимо.

Освен това — и всъщност то беше най-важната причина — Рейли се страхуваше, че ако я изпусне от поглед, тя ще изчезне и никога вече няма да я види. В съзнанието му изникваше бледата ръка, притисната към стъклото на колата на дъното на реката.

Ето защо сега тя беше с него.

Двамата се качиха по стъпалата, но преди да почукат, вратата се отвори рязко и шумно и един глас изръмжа:

— Млъквай, шибано псе! Този лай ме побърква!

Мъжът запрати към кучето нещо, което приличаше на парче месо от консерва. Мръвката прелетя покрай ухото на Рейли и се приземи върху голата пръст в двора. Кучето се нахвърли върху храната, сякаш не бе яло от дни.

Мъжът подпря вратата с рамо и посочи табелата: „Влизането забранено“, която висеше на един стълб до караваната.

— Не можете ли да четете?

— Люис Джоунс?

— Друго пише.

Брит беше права. Три изречения — и Рейли бе на път да избухне.

— Люис Джоунс? — повтори той.

— Кои сте вие? Какво искате? — Мъжът питаше Рейли, но малките му, близко разположени очи бяха вторачени в Брит.

— Казвам се Рейли Ганън. Помните ли ме?

Замъгленият поглед бързо се върна на Рейли.

— Трябва ли?

— Аз разследвах пожара в полицейското управление. Така и не се срещнахме, но говорихме по телефона за Кливлънд.

Мъжът присви очи и изгледа подозрително Брит, а после и Рейли.

— Помня името. Смътно. Казах ти тогава, казвам ти и сега: не искам да говоря за Кливлънд. Той е мъртъв. Край на историята. Сега се разкарайте!

Той се върна в караваната и понечи да затръшне вратата. Брит се втурна напред и хвана края на вратата, преди да се затвори напълно.

— Извинете, че дойдохме, без да се обадим предварително. Обещавам ви, че няма да ви отнемем много време. Моля ви, господин Джоунс! Не може ли да поговорим няколко минути?

Мъжът не затвори вратата, но продължаваше да ги гледа навъсено.

— За какво да говорим? Това се случи преди много години. Впрочем коя си ти, госпожице?

— Брит Шели.

Рейли не можа да повярва, че тя каза името си на Джоунс, след като изрично я бе предупредил. После, за негово още по-голямо удивление, тя протегна ръка. Рейли едва устоя на желанието да избута ръката ѝ, преди Джоунс да успее да я докосне. Тя очевидно знаеше какво прави, защото прямотата ѝ напълно обезоръжи мъжа.

Той погледна ръката ѝ и явно се изненада от приятелския жест не по-малко от Рейли, после изтри длан в панталона си и се ръкува с нея.

— Е, мога да ви отделя минута-две — измърмори.

Обърна им гръб и те го последваха в караваната.

Отвътре изглеждаше още по-потискаща, отколкото отвън. Подът беше неравен и наклонен. До дивана, който Джоунс им посочи, двамата се добраха с катерене. Диванът беше мръсен и изтърбушен, но Брит седна без колебание. Рейли се настани неохотно до нея.

Освен дивана, който заемаше цялата ширина на караваната, имаше кръгла масичка, застлана с покривка с хавайски мотиви. Дневната беше отделена от кухнята с маса за хранене, прилепена до стената, с два стола от срещуположните ѝ страни.

Рейли забеляза, че няма телевизор. Не се виждаха вестници. Което обясняваше защо Джоунс не бе реагирал на името на Брит.

Мъжът сякаш живееше напълно изолиран от света. Прозорците бяха облепени с черна хартия толкова плътно, че вътре не влизаше никаква естествена светлина. На тавана имаше фасонка с гола

жълтеникава крушка, под чиято светлина всички изглеждаха като болни от жълтеница. Сега светеше точно над главата на Джоунс — бръсната, но с наболи косъмчета на нея.

Джоунс беше с камуфлажен панталон, отрязан до коленете, така че джобовете му висяха по-надолу от крачолите. Черните му кубинки бяха лъснати, но връзките им не бяха вързани и бяха обути на босо. Последната част от облеклото му бе масленозелен потник, който оставяше открити мускулестите ръце и гърдите му, нашарени с татуировки.

Повечето изобразяваха оръжия или символи на смъртта. Най-голямата татуировка покриваше бицепсите и раменете му. Представляваше зловещ косач с череп вместо лице, който размахваше знамето на Конфедерацията в едната си ръка и кървава коса в другата.

Джоунс дръпна с крак единия стол, който издаде стържещ звук, намести го срещу дивана и седна. Скръсти ръце на гърдите си, при което веригите на врата му издрънчаха, и ги изгледа навъсено.

Брит поде разговора, като попита любезно:

— Служили ли сте в армията, господин Джоунс?

— Не в официалната армия.

— Ясно.

Беше очевидно, че Джоунс е член на някоя паравоенна организация. Стените бяха покрити със снимки на мъже в камуфлажни униформи, мъже с черни маски, мъже с кръвожадни на вид кучета, мъже, изправени край трупове на елени, мъже, въоръжени до зъби.

Наоколо бе пълно с каталози за оръжия с измачкани от прелистване страници. Единственият оазис на реда сред всеобщия безпорядък беше самоделна конструкция от три рафта, изработена от бетонни плочки и дървени греди. Рафтовете бяха застлани с филц. Върху тях като в музей беше наредена богатата колекция от пистолети, пушки с оптични мерници, една рязана карабина, ножове, щикове, стативи, пълен патрондаш и което бе най-смуцаващо — няколко гранати. Всички огнестрелни оръжия бяха излъскани до блясък. Цялата каравана беше пропита с мирис на оръжейна смазка.

— Съжалявам за сина ви, господин Джоунс — каза Брит в опит да възобнови разговора.

Мъжът я изгледа недоверчиво.

— Познавахте ли Кливлънд?

— Не — призна тя.

— Тогава какво ви засяга?

— Аз съм приятелка на господин Ганън и му помагам. — Той се канеше да зададе нов въпрос, но тя продължи: — Да загубиш дете е жестока трагедия.

Джоунс сви рамене.

— Кливлънд не беше дете. Беше достатъчно голям, за да се грижи сам за себе си. Не се бяхме виждали от... може би година преди да умре. Последния път, когато го видях, му казах, че аз съм дотам. Измивам си ръцете и повече няма да плащам, за да го пускат под гаранция. Явно е повярвал на думите ми. Следващият път, когато чух за него, беше, когато ми се обадиха да ми съобщят, че е умрял по време на пожара в полицията.

— Трябва да е било ужасен шок за вас.

Той разбра погрешно думите ѝ и каза:

— Ами! Вече не помнех колко пъти беше влизал и излизал от пандиза.

Брит погледна зад гърба му към масичката, върху която имаше снимка в рамка. Качеството не бе добро, цветовете бяха прекалено ярки, но гротескното облекло не можеше да бъде сбъркано, нито омразата, която струеше от блесналите очи на човека, скрит под островърхата качулка.

Джоунс проследи погледа ѝ, после обърна глава към тях и се усмихна гордо.

— Баща ми.

Рейли попита:

— Вие от Клана ли сте?

— Ти от федералните ли си?

— Не. Пожарникар.

— Може да съм, а може и да не съм. К'во те засяга?

— Нищо.

Брит пак се намеси:

— Господин Джоунс, в онзи ден Кливлънд е бил арестуван за нападение, нали така?

— Да. Ами сигурно.

— Запознат ли сте с обстоятелствата около ареста му?

— Обстоятелства?

— Характерът на престъплението, защо е бил арестуван.

— Казаха ми, че било нападение — обясни Джоунс. — По-късно де. След като Кливлънд вече бе мъртъв. Нямаше особено значение. Както и да е, онзи изобщо не...

— Онзи? — прекъсна го Рейли и се наведе напред.

— Някакъв мъж. — Изражението на Джоунс стана войнствено, очевидно се подразни, че Рейли се бе приближил до него. Не каза нищо, докато младият мъж не се облегна отново. — Едно ченге. Дойде да ми съобщи, че никакви вещи на Кливлънд не били оцелели от пожара.

— Помните ли името на полицаия? — попита Рейли. — Бърджис ли се казваше?

— Не помня.

— Макгауън?

— Казах, че не помня.

Брит побутна бедрото на Рейли с коляно, за да му подсказе да я остави тя да задава въпросите, тъй като той очевидно не успяваше да се погоди с Джоунс.

— Така и не сте разбрали какво е направил Кливлънд, за да се намира в полицията в онзи ден? — попита тя.

Джоунс изсумтя по начин, който можеше да означава отвращение или присмех.

— Откъде да знам! Правеше какво ли не. Майка му избяга и ме остави с него. Беше див още от малък. Все бягаше от училище и се забъркваше в неприятности. Изключваха го отвсякъде, такива неща. Веднъж разби носа на учителя си по физкултура, когато онзи го накарал да прави допълнителни обиколки. Напусна училище след десети клас.

Махна с ръка.

— Не го накарах да се върне. И аз не си падам толкова по образованието. Училищата преподават това, което им заповядва правителството. Не казват на учениците истината. Не ги учат на истинската история на тази страна.

Джоунс замълча, явно очакваше да оспорят възгледите му за образованието, но след като не казаха нищо, той продължи:

— Опитах да науча момчето на дисциплина, да му наля малко разум в главата, но... — Пак махна с ръка. — Той просто си беше едно

от тези деца, които се раждат лоши. Крадеше, лъжеше, сбиваше се с всеки, който му кажеше нещо напреки. Уби котката на една съседка, защото му пречела да заспи. Една нощ мяукала под прозореца му и на следващия ден Кливлънд отишъл при фургона и извил врата на котката пред очите на жената. Тя заплашила, че ще извика полиция, но сигурно не го е направила или ченгетата не са се загрижили за мъртвата ѝ котка, защото никой не се появи.

Внезапно той се наведе напред и размаха пръст срещу тях.

— Обаче оная работа с момичето? Това беше гнила работа, казвам ви — поклати глава той.

— Оная работа с момичето? — попита Брит с изтънял глас.

Джоунс се облегна и пак скръсти ръце на гърдите си.

— Тя изглеждаше по-скоро на двайсет и две, отколкото на дванайсет — процеди през зъби. — Мен ако питате беше една малка курва. Обаче се е изплашила, че ще надуе корема, и прехвърли вината на Кливлънд. Но съм сигурен, че той не я е насилвал да прави *нещо*, което не искала.

Рейли почувства как стомахът му се свива от отвращение и усети, че Брит изпитва същото. Светът не беше загубил много от смъртта на Кливлънд Джоунс. По признанието на собствения му баща той е бил крадец, побойник, изнасилвач.

Но имаше ли значение какъв е бил? Умрял е в ареста. Дълг на полиция е да защитава всеки член на това общество, независимо колко презряно същество е той и колко са ужасни престъпленията му. Докато обществото не променеше законите си, такъв бе редът. А в този случай редът бе нарушен.

Но беше малко вероятно Люис Джоунс да му помогне да го докаже. Изглежда, не знаеше за ареста на сина си повече от самия него.

— Онзи полицай, който е дошъл при вас — намеси се Рейли, — каза ли ви, че според аутопсията Кливлънд е умрял от тежка фрактура на черепа, а не от изгаряния или задушаване?

— Аха. Каза, че главата му била ударена при сбиване точно преди да го арестуват. Полицайте, които го завели в управлението, не знаели, че нараняванията са толкова тежки, и разбрали, че нещо не е наред чак когато той започнал да се държи странно. Искали да го закарат в болницата, за да му направят рентгенова снимка, но точно

тогава той подпалил сградата. — Потърка брадата си. — Всъщност се зарадвах, че е умрял, без да се мъчи. Иначе трябваше да понесе отговорността за палежа и смъртта на хората. И тогава работата щеше да стане дебела.

След няколко секунди мълчание Рейли попита:

— Къде е погребан Кливлънд?

Джоунс се изправи и се протегна покрай главата на Брит към един рафт на стената. На него стояха малка статуетка на Исус Христос, една метална свастика, запоена към изправена тръба, и картонена кутия, подобна на онези, в които се продава килограм сладолед.

— Кливлънд.

Рейли и Брит се възряха в кутията, която Джоунс им показва.

— Дали сте тялото му за кремация.

— Не аз. Онова ченге ми каза, че не е останало много него, особено след аутопсията. И тъй като полицията се чувствала виновна, че е загинал, докато е бил арестуван, ако не съм имал други планове за погребението, те щели да се погрижат и да платят всичко. След няколко дни ченгето ми донесе това.

Люис Джоунс върна Кливлънд на рафта и седна.

След кратка пауза Рейли каза:

— Аз така и не довърших разследването си за смъртта на сина ви, господин Джоунс.

— Защо така?

— Поради някои обстоятелства, които ми попречиха да продължа. Но сега се появиха нови доказателства.

— Какви?

— Още не мога да ги разкрия, не и докато не събера всички факти.

— Затова ви обезпокоихме — обясни Брит. — Ще помогнете ли на господин Ганън, като ни отговорите на още няколко въпроса, свързани с ареста на Кливлънд?

— Вече ви казах, не знам нищо. Питайте ли ченгетата? Те нямат ли нужните документи?

Избягвайки отговора, Рейли попита:

— Знаете ли дали Кливлънд е имал някакви приятели?

— Не.

— Врагове?

Джоунс изсумтя.

— Със сигурност е имал достатъчно врагове, но аз не ги познавам.

— Не знаете с кого се е сбил в онзи ден или кой може да го е ударил по главата толкова силно, че да счупи черепа му?

— Не.

— Не ви ли казаха?

Той се размърда нетърпеливо на стола си.

— Нали вече ви обясних.

Рейли продължи да настоява:

— Той работеше ли нещо?

— Надали.

— Имаше ли приятелка?

— Сигурно по една всяка нощ и две в неделя — ухили се гордо Джоунс. — Но не и сериозна. Поне аз не бях чувал.

— Знаете ли къде е живял?

— Не.

Отново задънена улица. Поседяха мълчаливо известно време, после Брит попита:

— Казахте, че нищо от вещите на Кливлънд не е било спасено от пожара, нали?

— Нищо. Нещата, които са изпразнили от джобовете му, когато са го вкарвали в ареста, са изгорели. Също и описът на вещите му, но ченгето помнеше какво е носел в себе си Кливлънд.

— Спомена ли нещо конкретно? Оръжие?

— Не. Само обичайните неща. Малко пари. Шейсет долара и трийсет и седем цента. Ченгето ми ги плати. Каза, че Кливлънд имал ключ, но той не се намерил, а аз все едно не знаех откъде е. Пакет цигари. Нищо друго.

Рейли пак се наведе напред.

— Кливлънд пушеше ли?

— От дете. Първо крадеше цигари от мен или моя старец. Скоро стигна до три-четири пакета на ден. Никога не пушеше по-малко от пакет. — Той посочи с палец снимката на мъжа с качулка на ку-клукс-клан. — Веднъж ходихме на един панаир, от тези, пътуващите. Татко купи на Кливлънд запалка. Не някакъв евтин боклук, а истинска запалка. С голо момиче. Как се казваше... Холограма. Като я

наклониш, и краката ѝ се разтварят. — Хвърли лукав поглед на Брит. — Моят старец смяташе, че е смешно. Кливлънд се почувства голям. Запалката много му хареса. Дори когато не си палеше цигара, си играеше с нея. Постоянно я щракаше, беше като някакъв нервен тик.

— Няма как полицаят да не е запомнил такава особена запалка — вметна Рейли. — Не я ли спомена?

— Не. Аз дори го попитах. Каза, че не помни Кливлънд да е имал запалка.

— Закоравял пушач без запалка? Не му ли се е сторило необичайно?

— Само ви казвам какво отговори. — Джоунс се втренчи в празното пространство за момент, после добави тъжно: — Щях да се радвам, ако можех да си върна тази запалка. За спомен от Кливлънд и от моя старец. Но явно Кливлънд я е загубил или са му я откраднали, нещо такова. Той пропиля всичко ценно, което имаше, явно е загубил и запалката.

Рейли и Брит се спогледаха отново, после той се обърна към Джоунс:

— Можете ли да се сетите за нещо друго, което да ми помогне в разследването? Имаше ли Кливлънд някое любимо място? Където често е ходел?

— Казах ви, не поддържахме връзка.

— Кливлънд беше ли в някоя банда? — Рейли хвърли поглед към снимките на стената. — Някоя група?

— Не съм чувал — отвърна бащата. — Опитах да го убедя да дойде при мен и моите приятели. Той се оправяше добре с оръжията и му харесваше да ходи из гората. Но нямаше нужното търпение, за да бъде добър ловец. Беше нервак. А един истински войник трябва да знае какво е дисциплина. Кливлънд не искаше никой да му нарежда какво да прави.

Рейли беше разочарован, че не научиха почти нищо, но не се сещаше какво друго да попита. Погледна Брит, но и тя поклати глава. Не виждаха смисъл да продължават този разговор, така че благодариха на Джоунс за отделеното време. Брит излезе първа, следвана от Рейли. Джоунс подвижна на кучето да не лае, но то ръмжеше сподавено и обтягаше веригата, следейки жената, която вървеше към колата.

Собственикът му също я зяпаше. После прошепна на Рейли:

— Намерил си сочна прасковка, Ганън.

— Благодаря — отвърна Рейли сдържано.

— Тя ли е онази от телевизията, дето я търсят?

Рейли рязко се обърна към него.

— Спокойно — каза Джоунс и слезе по стъпалата до него. — Няма да я изпея. Не и такава мацка. — Той погледна Рейли и му намигна. — Вие двамата мислите, че има нещо гнило в пожара и начина, по който е умряло моето момче, така ли? Опитвайте се да изобличите лошите ченгета и корупцията в шибаната полиция, а?

— Нещо такова.

Джоунс се ухили и показа златните коронки на повечето си кътници.

— Тогава бъди силен. — И протегна ръката си, свита в юмрук, с дланта нагоре.

Рейли се взря в татуираните кокалчета на Джоунс, после удари леко юмрука си в неговия.

— Дай им да разберат, брато! Мразя шибаните комунисти в правителството, кучи синове такива.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Брит беше видяла как Рейли и Джоунс удариха юмруците си.

— Сега приятели ли сте?

— По-точно братя. Защото се опитвам да изоблича лошите ченгета.

— Аха. — Когато колата потегли, тя хвърли последен поглед към караваната и потрепери от погнуса. — Направо ме побиват тръпки от него.

— Той се изказа доста ласкаво за теб — подметна лукаво Рейли.

— Казал е нещо за мен? Какво?

— Не ти трябва да знаеш. Но се е сетил, че си изчезналото момиче от телевизията. — Изненадата ѝ си пролича. Той добави: — И аз не подозирах, че те е познал, но не е нужно да се тревожим, че ще те издаде. Оказа се, че мрази ченгетата.

— И всички останали. Улових се, че съжалявам за Кливлънд Джоунс.

— Той е изнасилил дванайсетгодишно момиче.

— Знам, знам, но... Израснал е сред омраза. Може би никога не е познал любов или подкрепа, през целия си живот.

— Дядото му е подарил запалка, не забравяй.

— С голо момиче върху нея.

Отвращението ѝ го накара да се усмихне.

— Вярно, това е доста необичаен подарък от дядо за внук, не е джобен часовник, но в това е имало някакво чувство на обич. Очевидно е значело много за Кливлънд.

— Да, и е много странно, че точно тя е липсвала сред вещите, които според неизвестния полицай са били у Кливлънд при ареста му.

— Чудно как е могъл да забрави тази запалка с неприлична картинка, а да запомни точната сума, която Джоунс е носел в себе си, до последния цент.

— Уредили са да бъде кремиран, за да не може по-късно да се направи ексхумация и нов оглед на трупа.

— Съвсем чисто. — Рейли се замисли, после добави мрачно и гневно: — Прикрили са тази история, Брит, и то до последната подробност. Пак не стигнахме доникъде.

— Не мога вечно да си играя на частен детектив. Не мога да се крия цял живот.

— Ако престанеш да се криеш, няма да живееш дълго.

— Това вече го знаем. Е, какво следва? Имаш ли някакви идеи?

— Ако опитам отново да атакувам Джордж Макгауън, той може да се отдръпне и да ми каже да се разкарам. Още по-зле, ако той е пратил онези двамата по петите ми. Не искам да рискувам да ги доведа при теб.

— Значи остава Коб Фордайс.

— Който е в крепостта си в сградата на щатската администрация, пазен от въоръжена охрана в тежкарския си кабинет. Не бих могъл да се доближа до него, без да ме арестуват, а и да можех, той няма да вдигне ръце, да се предаде и да си признае всичко.

— Джей и Пат Уикъм са мъртви.

— Точно така. С тях не можем да говорим.

Изведнъж тя се сети за нещо, което Рейли ѝ бе казал предишната вечер.

— Ами Пат-младши?

— Какво общо има той?

— Каза, че ви гледал втренчено, теб и Макгауън, докато сте си говорили след погребението, и че това допълнително изнервило Джордж.

— Изнерви или ядоса, не съм сигурен. Но Пат-младши определено се беше стреснал яко.

— Стреснал? Та той е полицай! — възкликна Брит.

— Да, но не се държеше като полицай. Гледаше ни крадешком, не беше открито наблюдение.

— Двама мъже, които не са се виждали от години, си говорят на моравата след погребението на общ приятел. Какво в този факт може така да притесни един полицай? — попита тя, размишлявайки на глас. — Защо се е стреснал, като те е видял да говориш с Джордж Макгауън? И след като се е стреснал, защо не е дошъл да говори направо с вас?

Рейли спря на червен светофар и я погледна.

— Може би трябва да го попитаме.
— Може би.
— Чудя се кога е на работа днес.
— От единайсет до седем — отвърна тя. — Всеки ден. Освен ако нещо не се е променило, откакто го интервюирах.

Рейли се извърна рязко.

— Интервюирала си Пат-младши?

— След убийството на баща му. — Усетила познатия прилив на адреналин, когато си по следите на гореща история, тя погледна часовника си. — Сега е в обедна почивка. Мисля, че знам къде можем да го открием.

— Знаеш къде обядва?

Брит кимна доволно:

— На едно и също място всеки ден.

Той я погледна още веднъж и заключи:

— Днес си пълна с изненади. Накъде да карам?

— Това е — посочи Брит. Беше обикновена къща в квартал на средната класа.

— Обядва къщи?

— Всеки ден — отвърна тя. — Каза ми, че обича да си подремва. Затова се прибира, изяжда набързо един сандвич, после спи двацет минути и се връща на работа.

— Човек на навика.

— Очевидно.

— И малко странен.

Тя сви рамене.

— Разни хора, разни навици.

— Познаваш го добре.

— Не бих казала. Интервюирах го три пъти и винаги говорехме за баща му. Но съм запомнила тази подробност за обедната му почивка.

Рейли спря до тротоара пред къщата. Беше измазана в бяло, с тъмнозелени дървени капаци на прозорците и добре поддържан двор.

— В момента си обявена за бегълка — отбеляза, като изгаси двигателя. — А той е полицаи. Смяташ да го посетиш в дома му.

— Напоследък съм правила и по-откачени неща — заяви тя и отвори вратата си. — Откакто ме отвлече, правилата на стандартното и разумно поведение престанаха да важат.

Двамата отидоха до входната врата и Брит натисна звънеца. Изчакаха цяла минута, но никой не им отвори.

— Спи дълбоко — предположи Рейли. — Или стои вътре със служебния си револвер, насочен към нас, и в момента вика подкрепление. Но този вариант нещо не ми се връзва с мъжа, когото видях вчера. Не е в негов стил. Брит наклони глава на една страна и се послуша.

— Чуваш ли това? Шум от течаща вода?

Тя проследи звука до ъгъла, после покрай стената към задната страна на къщата. Рейли вървеше след нея и се оглеждаше през рамо. Хрумна му мисълта, че някъде в тази спокойна улица с разклонени дървета би могъл да се крие някой снайперист с оптичен мерник. Но дори да имаше снайперист наоколо, не го забеляза. А и хрумването му бе нелепо.

Зачуди се какво ли правят Бъч и Сънданс сега. Може би претърсваха повторно хижата му за нещо, което са пропуснали първия път? Дали сутринта не са били изпратени да елиминират двойния проблем в лицето на Рейли Ганън и Брит Шели? Ако бяха открили изоставената хижа, може би вече претърсваха хотелите и мотелите в града за новодошли, чието описание съответстваше на Рейли и Брит. Или просто се бяха спотаили и чакаха двамата с нея да се появят отново? Каквото и да правеха, Рейли бе сигурен, че не са получили заповед да преустановят изпълнението на задачата и че това нямаше да се случи, докато не приключат с нея.

Следователно параноята му не беше прекомерна. Не беше глупава реакция. Трябваше да продължи да си пази гърба.

Пат-младши поддържаше задния си двор в отлично състояние. Имаше пясъчник и люлка, както и морава със свежа зелена трева и цветни лехи. С маркуч в ръка, полицаят поливаше една леха с красиви червени цветя с лъскави зелени листа. Беше с гръб към Рейли и Брит и не чу приближаването им.

За да го накара да се обърне, Брит каза:

— Какви красиви бегонии! Сигурно са хибрид, който обича слънцето.

Пат-младши беше толкова шокиран да ги види, че изпусна маркуча. От налягането на водната струя маркучът подскочи и запряска във всички посоки. Най-после Пат се опомни, втурна се към крана и спря водата. Беше облечен с цивилни дрехи. На колана си бе закачил полицейската значка, но не носеше оръжие.

Очите му се стрелкаха от Рейли към Брит и обратно. После каза на младата жена:

— Търсят те за убийство.

— Не съм убила Джей Бърджис.

— Кларк и Хавиер не са на същото мнение.

— И грешат.

Той погледна Рейли.

— А ти какво правиш с нея?

— Искаме да ти зададем няколко въпроса.

— За какво?

В двора беше тихо и спокойно, но Рейли въпреки това се чувстваше неспокоен.

— Да влезем вътре.

Пат-младши, който би трябвало в момента да чете правата на Брит и да я арестува, изглеждаше така, сякаш се кани да побегне, да се подмокри или да повърне върху бегониите. След дълго колебание той все пак кимна и ги поведе към задната веранда. Влезе преди тях — нещо, което никой опитен полицаи не би направил.

Верандата беше обзаведена непретенциозно. Брит си избра един плетен стол, а Рейли седна на двойното канапе. Пат остана прав.

— Не мога да те оставя да си тръгнеш. Знаеш това.

При други обстоятелства войнствената му поза би изглеждала комично. Рейли определено не се стресна.

— Има ли някой друг в къщата?

Пат поклати глава.

— Жена ми работи като доброволка в болницата два пъти седмично. Тогава оставя децата у майка си. Смятахте да ни вземете за заложници ли?

Това беше толкова абсурдна идея, че Брит дори не я удостои с отговор.

— Последния път, когато се видяхме, жена ти беше бременна.

— Със сина ни. След това ни се роди и момиченце. Имат малка разлика. Малко повече от година.

— Честито, макар и със закъснение — каза Брит.

Той очевидно не прие любезността ѝ за искрена. Облиза нервно безформените си устни, с което привлече вниманието към тях. Нещо с устата и челюстта му не беше наред. Устата му бе леко изтеглена в лявата половина на лицето му, а челюстта бе извъртяна надясно. Носът му също не беше в средата на лицето и беше крив. Рейли се зачуди що за инцидент би деформирал лицето му така и не можа да не сравни сина с покойния му баща.

Пат-старши не се набиваше на очи. Висок и слаб, той не беше мускулист здравеняк, но със сигурност бе по-як от сина си. До сутринта, когато се събуди до мъртвата Сузи Монро, Рейли бе виждал Пат единствено в компанията на Джей и никога по работа. Пат не беше много общителен, но и в присъствието на Джей никой друг не можеше да блесне. Изглеждаше сдържан, сериозен мъж, който уважава със стоицизма си.

Рейли не виждаше никаква прилика между Пат-старши и сина му, а разликите бяха далеч не само във външността. Пат-младши не притежаваше нищо от солидното излъчване на баща си. Той беше неуравновесен. По горната му устна избиваше пот. Не можеше да задържи погледа си фокусиран върху нещо продължително време.

Въпреки видимите признаци на нервност, той отново реши да се прави на смелчага. Обърна се към Рейли и каза:

— Ти беше в немилост, когато напусна този град. Защо се върна?

— Значи наистина си ме познал вчера на погребението на Джей?

— Разбира се.

— Защо не дойде да ми кажеш „здрости“? Защото си спомни при какви обстоятелства бях уволнен и напуснах града?

Пат-младши пак облиза устните си.

— Помня, че баща ми говореше за това.

— Така ли? И какво точно говореше?

— Не... не помня подробности. Само това, че си бил замесен в някакъв сексуален скандал и момичето умряло. — Той погледна Брит. — Сега с него ли си в комбина? Мога да докарам цялото полицейско управление тук за по-малко от две минути.

Брит не трепна. Рейли дори се усмихна. Съзнавайки безполезността на заплахите си, Пат-младши едва не се заплака.

— Каквото и да правите, със сигурност ще ви заловят.

— А какво *мислиш*, че правим? — попита Рейли спокойно.

— Бягате от закона.

— Мен не ме издирват.

— Нея обаче я издирват! — извика Пат и гласът му пресекна. — Ти ѝ помагаш и...

— Ставам съучастник, знам. Седни! — Рейли изрече заповедта си заплашително и Пат-младши се подчини. Седна на най-близкия стол и отново придоби вид на човек, който всеки момент ще скочи или ще повърне. Рейли се притесни да не получи сърдечен удар, преди да са успели да му зададат най-важните въпроси, затова започна с нещо лесно: — Не видях майка ти на погребението вчера.

— Тя е... в хоспис. Има Алцхаймер.

— Съжалявам — обади се Брит.

— Аз също — кимна Рейли.

— Отначало отдавах симптомите на скръбта ѝ по татко — знаете, че беше убит. Но състоянието ѝ продължи да се влошава. Вече не можех да я оставям сама. От две години е настанена в хоспис.

— Трябва да е било ужасен удар за нея.

Пат-младши погледна Брит.

— Кое?

— Смъртта на баща ти.

— О! Да. Наистина. Всички го преживяхме много тежко.

— Припомни ми точно как стана — каза Рейли.

— За мен това е болезнена тема. Предпочитам да не говоря за нея.

Рейли го изгледа навъсено и без съчувствие. Пат се подчини неохотно.

— Татко не беше дежурен онази вечер. Мама го пратила до супермаркета. На връщане видял някакви, които се биели в една странична уличка. Обадил се по мобилния си телефон да съобщи — извикал дежурния патрул да дойде да ги провери. — Повдигна вежди и въздъхна. — Можем само да гадаем какво е станало после. Най-вероятно веднага след това нещата с боя са загрубели съвсем и татко се е притеснил, че някой ще бъде ранен, преди патрулната кола да

пристигне. Във всеки случай слязъл от колата си и отишъл в страничната уличка.

Замълча за момент и отново въздъхна.

— Когато патрулната кола пристигнала, татко лежал... бил прострелян в корема и издъхвал. Бил в шок. Кръвта му изтекла, преди линейката да пристигне. — Погледна Рейли, после Брит, сетне отново Ганън. — Това е.

— Убийството си остана неразкрито, нали? — попита Рейли.

— Нямахше откъде да се тръгне — обясни Пат-младши. — Нито оръжие, нито свидетели, нищо, което да послужи за отправна точка в разследването.

— Убиецът му е останал ненаказан. Това трябва да е доста потискащо.

Забележката на Брит накара Уикъм да сведе глава.

— И още как.

След малко Рейли го попита:

— Кой разследваше убийството?

Пат-младши вдигна глава и го погледна.

— Ами няколко детективи. Целият отдел се опитваше да залови убиеца или убийците. Нали знаеш как става, когато загине полицай — добави той и погледна Брит. Очевидно намекваше за смъртта на Джей Бърджис.

— Джей участваше ли в разследването? А Джордж Макгауън?

— Заедно с останалите. — При споменаването им Пат стана още по-нервен. — Защо питаш?

— Техните имена, както и това на Коб Фордайс, са завинаги свързани с името на баща ти заради героизма, който четиримата са проявили в деня на пожара.

— Баща ти разказвал ли ти е за пожара? — попита Брит.

— За пожара? Не — отвърна бързо той. — Почти не.

— Защо?

— Мразеше тези хвалебствия за героизма.

— Защо?

— Защото смяташе, че онзи ден просто е изпълнил дълга си. Нищо повече.

Рейли се обади:

— Пожарът беше много важен момент в кариерата му, в живота му. И казваш, че той не е говорел за него?

— Не.

— Дори и в семейството? С теб и майка ти?

Пат-младши погледна към Брит, преди да отговори:

— Медиите не го оставяха на мира. А татко не обичаше да е в центъра на вниманието. Не смяташе, че са извършили велик подвиг.

— Джей и останалите не мислеха така — каза Рейли.

— Татко не искаше да извлеча дивиденди от трагедията.

— Това отрази ли се на приятелството му с другите трима?

— Не.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Добре. — Рейли замълча за момент, после попита: — Кога видя за последен път Джей Бърджис?

— Кога съм говорил с него ли? На погребението на татко.

— И оттогава не сте говорили? — изненада се Рейли. — Това е дълго време, Пат.

— Е, виждах го от време на време в управлението — отвърна той. — Но не сме... говорили. Това какво значение има?

— Защото часове преди да бъде убит, Джей е казал на госпожица Шели, че иска да ѝ разкаже една история, която ще бъде повече от сензационна и която ще я изстреля в някоя от националните телевизии. После тя е била дрогирана, а Джей — убит, преди да успее да ѝ разкаже историята. Имаш ли представа каква може да е била тази сензация?

Пат-младши скочи на крака, сякаш някой го дръпна като кукла на конци.

— Нямам представа. Нали ви казах, не бях говорил с Джей от години. — После се обърна към Брит, посочи я с треперещ пръст и изграчи: — Арестувана си!

— Не и днес. — Ганън се изправи. Брит последва примера му и също стана. Рейли се приближи до Пат и на практика го заклеци между себе си и стола. — Какво знаеш за нощта, когато Джей е бил убит?

— Нищо.

Рейли го изглежда заплашително. Уикъм се затърчи като насекомо, което всеки момент ще забодат с карфица.

— Нищо, освен че тя го е убила — заекна той. — Аз не разследвам убийства, но чух какво говорят в управлението. Всички са чули. Това е голям случай. Кларк и Хавиер имат солидни доказателства, че тя го е убила.

— Грешка — каза Рейли. — Или в момента ме лъжеш, или детективите нарочно пускат неверни слухове. Няма никакви солидни доказателства, защото такива не съществуват. Не го е направила тя. И когато видиш Кларк и Хавиер, им го кажи. — За да подчертае думите си, той забодне пръст в гърдите му. — А сега госпожица Шели и аз си тръгваме, Пат.

— Не мога да ви позволя да го направите.

— Ние тръгваме, а ти няма да правиш никакви опити да ни спреш. — Рейли го закова намясто с предупредителен поглед, после поведе Брит към вратата. Излезе след нея. Както очакваше, Пат-младши не направи нищо, за да им попречи.

Рейли вървеше спокойно и без да бърза, но когато завиха зад ъгъла, изостави престорената си поза. Хвана Брит за лакътя, поведе я към паркираната кола, като в същото време оглеждаше спокойната квартална улица за мъжете от кафявия седан и се слушваше за полицейски сирени.

Пат-младши не изгуби никакво време. Набра един от запаметените номера на мобилния си телефон. Не беше 911 и не беше номерът на полицията. Надяваше се да попадне на гласова поща и да не се наложи да говори с човека отсреща, но на третото позвъняване му вдигнаха.

— Обажда се Пат-младши.

— Какво има?

— Познай кой ме посети неочаквано вкъщи?

— Не искам да гадая, кажи ми.

— Брит Шели.

Изненадано мълчание, после:

— Не думай. Това се казва изненада.

— Държа се много наперено.

— Какво искаше от теб?

— Попита ме дали знам каква история е искал да й разкаже Джей точно преди да го убият.

— *По дяволите!*

Пат-младши изтри потната си длан в панталона.

— Става още по-лошо. Познай кой беше с нея.

— Рейли Ганън.

Е, помисли си той с облекчение, поне не се налагаше да съобщава лошата новина.

— Какво им каза за Джей?

— *Нищо!* Нищо, кълна се! Опитах да я арестувам, но не можах да стигна до служебния си пистолет. Ганън ме просна на пода и докато се изправя, вече бяха избягали.

— Със сивия седан ли?

— Да, същата кола, която караше на погребението вчера.

— Запомни ли номера?

— Мислех, че го знаеш.

— Той не е глупав. Може да го е сменил.

Пат не се беше сетил за това.

— Докато стигна до прозореца, те вече се бяха отдалечили много и номерът беше кален...

— Запомни ли го или не?

— Не.

Още една ругатня полетя към ухото му.

— Казаха ли къде отиват?

— Не.

— Нещо да са загатнали?

— Не.

— Ти сети ли се да попиташ?

Не беше. Защо не беше?

— Все едно... нямаше да ми кажат.

— Защо не ми се обади, докато бяха там?

— Не можех. Ганън имаше пистолет.

— Заплашил те е с пистолет?

Честно казано, не. Пистолетът бе останал на кръста на Ганън.

— Погрижи се да разбере, че е въоръжен, и ми намекна, че няма да се поколебае да стреля. — Това също не беше вярно, но така

ситуацията изглеждаше по-опасна за живота му, отколкото бе в действителност.

— Какво ще направиш сега, Пат? Ще се обадиш на колегите си да им кажеш, че бегълката, която издирват, е била в дома ти?

Въпросът беше уловка. Всъщност му намекваха да не прави това.

— Ганън заплаши семейството ми, ако кажа на някого за посещението им.

— Трябва да се погрижиш за сигурността на семейството си. — Гласът прозвуча леко развеселен. — Ако видиш отново Ганън или Брит Шели...

— Ще ти се обадя веднага.

— Непременно, Пат. Защото тази история с Джей може да съсипе всички ни. Включително и теб.

С този злокобен коментар разговорът приключи.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Рейли смени номера на колата с този на оборудван като за експедиция в джунглата джип.

— Ставаш все по-добър в това — отбеляза Брит, когато той се настани до нея в седана.

— Не чак толкова. Би трябвало да сменя колата с друга, но се опасявам, че вече са се подготвили за това.

— Бъч и приятелят му?

— Аха. Просто трябва да обиколят автокъщите в града. Веднага щом ние потеглим с новата кола, подкупеният продавач ще им се обади по телефона да им съобщи каква е. Нямаме време да търсим автомобил от частни обяви. Да не говорим за разходите, свързани с покупката на още една кола.

— Наистина ще ти върна половината от всичко, което похарчиш.

Той се засмя.

— Ти води счетоводството, а аз ще се погрижа да пазя задниците ни от онези наемни убийци.

— Мислиш, че са наемни убийци?

— Нито Фордайс, нито Макгауън биха тръгнали да си вършат мръсната работа сами. Хората, които са по петите ни, явно са професионалисти.

— Мислех, че наемни убийци има само във филмите.

— Аз също, докато не видях как те изхвърлиха от пътя.

Той потегли от покрития паркинг, където беше направил размяната на номерата, и пое по оживения булевард, който бе сърцето на града за хората в Чарлстън. Подминаха група туристи, правещи обиколка на историческите забележителности. Туристите, обути с удобни обувки и слънчеви очила, понесли фотоапарати и пътеводители, изглеждаха съвсем безобидни, но Рейли ги огледа подозрително, за да провери дали някой в групата не се различава от останалите.

— Ние познаваме само Бъч и Сънданс, но може да има и други — обясни ѝ той.

— Не звучи успокоително. — Брит погледна стреснато мотоциклетиста, който форсираше своя „Харли Дейвидсън“ в съседното платно.

— Онези двамата няма да се откажат и да си отидат у дома, Брит. Междувременно ние въртим на празни обороти и не бележим никакъв напредък. Люис Джоунс се оказа загуба на време. Неговата омраза към ченгетата, към правителството по принцип, беше съвсем искрена. Съгласна ли си с това?

— Да.

— Ако той знаеше нещо за смъртта на Кливлънд, което да уличава полицаите в нещо нередно, с удоволствие щеше да ни го каже. И макар да ни подкрепя напълно, той не може да ни помогне.

Тя примигна.

— Не го искам в нашия отбор.

— И на мен не ми се нрави тази идея.

— Това истински ръчни гранати ли бяха?

— Не бих рискувал да издърпам шплинта, за да проверя.

Известно време пътуваха мълчаливо, после Брит заговори:

— Пат Уикъм...

— Да?

— Лъже.

— Очевидно.

— И ти ли го усети?

— Разбира се. Но как да го убедим да ни каже това, което крие? Обвинихме го в лъжа — не помогна. Не мога да го накарам да каже истината с бой. Така че очаквам предложения.

— Той е лъжец, но ми се стори много тъжен човек.

— Заради лицето му ли?

— И това, но усетих нещо повече, някакво дълбоко вътрешно терзание.

— Той работи на бюро и е мухльо. Баща му беше детектив и смел мъж, който не се е поколебал да влезе в тъмна уличка, за да разтърве биещи се банди.

— Може би Пат-старши е бил по-скоро безразсъден, отколкото смел — каза тя. — Защо не е изчакал подкреплението? Това не е ли

стандартна процедура?

— Направил е погрешна преценка и тя му е струвала живота. Във всеки случай статутът му на герой е тежко наследство за сина му. Той чувства, че не отговаря на очакванията. Особено...

Замълча, без да довърши изречението.

Брит го погледна.

— Какво?

Той поклати разсеяно глава.

— Хрумна ми нещо, но после мисълта ми избяга. Може би ще се сетя по-късно.

По време на този разговор той често завиваше в разни пресечки, а после отново се връщаше на булеварда, сменяше платната, правеше остри завои и постоянно държеше очите си вперени в огледалото за обратно виждане, за да забележи, ако някой ги следи. Пътуваха в посока на мотела, но се налагаше да се придвижат по доста заобиколен маршрут.

— Рейли, ами ако се обадя на детектив Кларк и му разкажа всичко? Ако му изложа всички факти? Как си ме отвлякъл, защо си го направил. За мъжете, които ме изблъскаха от пътя.

— Това не може да се докаже, забрави ли?

— Е, по колата все ще има някакви следи. Не могат да отрекат факта, че съм била изблъскана от пътя.

— Не, но ето как би разсъждавал Кларк. Първо, обвиняват те в убийство. Второ, твоето алиби е, че са ти дали наркотик за загуба на паметта. Това не само е доста невероятно, но и не може да се докаже. Трето, ти бягаш, за да не те арестуват.

— Но аз не съм избягала.

— Няма значение. Казвам ти как мисли Кларк. — Той замълча и я погледна. Тя му направи знак да продължи. — Ти твърдиш, че са изблъскали колата ти в реката — вероятно същите двама мъже, които са убили Джей. Но по колата ти няма никакви съществени следи, освен счупеното предно стъкло, което би могла да разбиеш и сама. Засилила си колата към реката и си скочила от нея навреме. Така вижда ситуацията Кларк.

— Разбрах — промълви тя сломено.

— Освен това, двамата с Хавиер сигурно очакват да се обадиш рано или късно. И когато го направиш, ще са готови да проследят

обаждането ти.

— Научил си доста в полицейската академия.

— Научих основните неща. Достатъчно, за да съм сигурен, че ако се предадеш или ако те арестуват сега, истината за пожара и за смъртта на Кливлънд Джоунс никога няма да излезе наяве.

— Сигурна съм, че си прав, но... — Тя рязко се изправи. — Но какво ще кажеш, ако все пак излезе наяве?

— Как? Какво имаш предвид?

Брит сви коляното си и се извърна към него.

— Има един млад мъж в телевизията. Оператор. Много е добър. Често работим заедно. Той ме харесва. Не по *този* начин — добави бързо, когато той я изглежда.

— Обзалагам се, че и по *този* начин.

— Той е женен.

— Въпреки това.

— Както и да е, какво ще кажеш, ако се срещнем с него на някое усамотено място и направим запис? Той ще го занесе в телевизията и ще го пусне в новините.

— Какъв запис?

— Ти ще разкажеш своята история, аз — моята.

— Ще ги излъчат ли?

— След пресконференцията ме накараха да изляза в платен отпуск. Шефът на канала ми обеща помощ и подкрепа, но се отдръпна въпреки уверенията си. Предполагам, че дните ми там са преброени. Но ако Седми канал откажат да излъчат записа, конкурентните телевизии със сигурност ще се възползват от този шанс.

— Но ще има последствия за оператора.

— В краткосрочен план — вероятно.

— Може да го пратят в затвора, Брит. Ченгетата ще го натиснат да издаде къде сме, а ако не им каже, ще го арестуват.

— При което ще се разтичат всички адвокати в радиус от хиляда километра, специалисти по Първата поправка. Целият този медиен интерес и публичност по-скоро ще се отрази добре на кариерата му.

Рейли обмисли идеята от няколко гледни точки, но в крайна сметка поклати глава с неодобрение.

— Казваш, че операторът ще се съгласи да прекара известно време в затвора, щом това ще го направи звезда, и че една или всички

телевизии ще излъчат видеозаписа? Ами отговорността?

— Ще го излъчат с декларация, че не поемат отговорност.

— Ами *нашата* отговорност? Фордайс, Макгауън, а вероятно и семействата на Джей и Уикъм могат да ни съдят за клевета и ще спечелят. Може да разкажем всичко, но не и да го докажем.

— По дяволите! — удари с юмрук коляното си тя. — Пак се връщаме в началото.

— Така е — съгласи се той мрачно. — Освен че ще изплащаш обезщетения, ще трябва да се оглеждаш до края на живота си. Убиха Джей, за да опазят тайната, а той беше един от тях.

— Но теб не са те убили.

— Не са сметнали за необходимо. Стигало им е да бъде отстранен. Сега, след като говорих с Джордж, знаят, че съм по петите им. Все едно им размахвах червен плащ.

— А ти *защо* го направи?

— Като съюзник ли ме питаш или като репортер?

— И двете.

Той обмисли отговора.

— Сигурно, за да предизвикам някаква реакция. Това ме измъчва в продължение на пет години. Искам историята да се разплете, да приключи по един или друг начин.

Последното му изречение беше достатъчно отрезвяващо, за да накара и двамата да помълчат няколко минути.

После Брит каза:

— Ще направя още едно предложение, но то ще ти хареса още по-малко, отколкото предишните две.

— Опитай.

— Позвъни на съдия Мелърс.

— Не.

— Слушай, Рейли, знам, че не искаш да я замесваш в това, особено в този момент, но тя е ценна връзка. Ако ти не искаш да ѝ се обадиш, ще ѝ позвъня аз, макар че това ще я компрометира още повече. Аз съм бегълка. Намесата ѝ ще е не само неетична, но и незаконна. Но ти си ѝ стар приятел, търсиш отговори...

— Знам, че това изглежда най-логичното нещо, което бих могъл да направя — прекъсна я той. — Просто не искам да поставям Канди в неловка ситуация. Ако се съгласи да ми помогне, ще застраши

назначението си. Ако не ми помогне, ще предаде стар приятел. И в двата варианта губи.

— Освен ако не ти помогне, без никой друг да разбере.

Рейли обмисли това.

— Освен ако не я помоля за една малка услуга.

— Каква малка услуга имаш предвид?

— Едно обаждане по телефона.

— На кого?

— Коб Фордайс. — Видя изненадата на Брит и обясни: — Искам да продължим онази среща на четири очи, която имах с него преди пет години. Когато той отхвърли твърдението ми, че съм бил дрогиран.

— Защо не е проверил твърдението ти? Поне да се престори, че го прави?

— Добър въпрос — каза Рейли. — Фордайс не направи нищо. Държеше се на дистанция от цялата отвратителна история със Сузи Монро. На безопасна дистанция.

— Странно поведение за човек, който се гордее с това, че е защитник на жертвите на престъпления. И между другото обожава медиите.

— И аз това си мисля. Той се дистанцира от случая със Сузи Монро по същия начин, както Джей избягваше разследването на пожара.

— Сигурно Фордайс е бил замесен.

— Няма да споря.

Взел решение, Рейли зави рязко към паркинга на един универсален магазин и спря отстрани на сградата, където имаше телефонни автомати. Тази част от паркинга оставаше извън обсега на охранителните камери на магазина, които бяха насочени към потока от влизащи и излизащи купувачи.

— Още ли има такива автомати? — учуди се Брит. — Мислех, че всички използват мобилни телефони.

— Да се надяваме, че още работят.

Дамата с напевния глас не разпозна името му и отказа да го свърже със съдия Мелърс дори когато ѝ обясни, че е стар приятел.

— Съжалявам, господин Ганън, екипът на „60 минути“ ще пристигне всеки момент и съдия Мелърс се подготвя за интервюто и...

— Попитайте я дали не е намирала някакви интересни изненади в пуканките си напоследък.

— Моля?

— Кажете й това. Тя ще се съгласи да говори с мен.

Последва дълга въздишка, после го включиха на изчакване и следващият глас, който Рейли чу, беше на Канди:

— Върви се гръмни, нещастник такъв!

Той се засмя:

— Предположих, че това ще те накара да се обадиш.

— Не бях се сещала за тази история от години. Все още мога да ви съдя за сексуален тормоз. Каква е давността за този род престъпления?

— Мен ли питаш? Ти си юридическото дете чудо.

Двамата с Джей бяха в последния клас на гимназията, а Канди — първа година. Тя се влюби в един от техните приятели. Казаха й, че момчето много си пада по пуканките с награда в пакета, че постоянно си купува такива. Ако искала да спечели сърцето му, да предложела да хапнат заедно пакет пуканки. Тя послуша съвета им и откри, за свой ужас, че Рейли и Джей са подменили изненадата в пакета с презерватив в златиста опаковка.

— Как успяхте да го направите? — попита тя. — Отворихте пакета откъм дъното ли?

— Нямам намерение да ти издавам търговски тайни.

Когато смехът им заглъхна, тя каза:

— Боже, толкова се радвам да чуя гласа ти. Снощи се обадих на Джордж Макгауън да го питам за погребението. Той ми каза, че си бил там. Съжалих, че не успях да присъствам — дори и само за да те видя. Как си, Рейли?

— Добре съм.

— Наистина ли? — попита тя недоверчиво. — Знам, че с Хали се разделихте, след като ти напусна Чарлстън. Съжалявам за... начина, по който се развиха нещата.

Рейли беше сигурен, че тя е чула за раздялата от Джей, вероятно под формата на хвалба.

— Нещата се развиха добре за Хали. Тя е омъжена и има деца. — След малко добави: — Съжалявам за съпруга ти.

— И това ако не е ирония на съдбата! Най-после намирам някой, който да се ожени за мен, а той да вземе да се удави. — Въпреки опита ѝ за шега, Рейли усети, че загубата ѝ бе донесла много болка. — Беше страхотен човек. Щеше да го харесаш. Бях съсипана, когато се случи, но... — Тя замълча и си пое дълбоко дъх. — Животът продължава.

— Наистина.

— Слава богу, че имам работата си.

— О, честито за новото назначение.

— Поздравленията ти са малко преждевременни. Трябва да мине гласуването в петък. Все пак благодаря.

Разговорът се изчерпа. Любезностите бяха разменени. Рейли си представи как тя поглежда часовника си и следи сигналите, които ѝ отправя с жестове секретарката, за да ѝ съобщи за пристигането на телевизионния екип.

— Рейли, обади се да говорим за Джей ли?

— Бързо се досети.

— Радвам се, че го направи. Трябва да се примириш с това, което се случи между него и Хали. Джордж каза, че още си му ядосан. Повярвай ми, напълно безсмислено е да си ядосан на човек, който вече не е сред живите. Така никога няма да намериш покой.

Той не се сети за подходящ отговор, защото тя беше права. Предателството на Джей бе загубена кауза. Също и въпросът с Хали. Нямаше за кога да търси отмъщение за това. След като тази история приключеше, навярно щяха да го оправдаят за инцидента със Сузи Монро, което щеше да е като допълнителен бонус, но изчистването на името му вече не бе главната му цел.

Това, което той искаше сега, беше справедливост за жертвите на пожара.

Седем живота. Седем убийства. Седем души, които не е трябвало да умрат. Звучеше доста идеалистично, затова не го бе казал на Брит, когато го попита защо е предизвикал Джордж. Но това беше истината. Той искаше справедливост за онези, които не бяха в състояние сами да се преборят за нея. Дори и Кливлънд Джоунс. Дори Сузи Монро.

— Искам да поговорим за всичко това — каза Канди. — Но днес, всъщност само след няколко минути, трябва да дам интервю за

телевизията. В интерес на истината, както и да мине гласуването, докато не приключи, програмата ми е същински ад. Но следващата седмица имам няколко свободни вечери — продължи тя. — Каня те на вечеря вкъщи. Все още не готвя, но можем да си поръчаме нещо, от което се дебелее. Няма да трябва да се издокарвам за теб. Ще си прекараме вечерта на спокойствие, ще преядем, ще се напием, ще се наприказваме. Много бих се радвала.

— Аз също — рече той. — Непременно ще го направим. Но междуременно искам да те помоля за една услуга.

— За теб съм готова на всичко, знаеш го.

— Уреди ми среща с Коб Фордайс.

Тя се изсмя рязко:

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

— Защо?

— Казах ти преди пет години, че работата със Сузи Монро беше нагласена. Не съм променил мнението си, Канди. Всъщност сега съм по-убеден от когато и да било. Искам да погледна главния прокурор в очите и да го попитам какво знае за тази история.

Чу продължителната ѝ въздишка и си представи как на челото ѝ се образува вертикална бръчка. Канди постоянно се оплакваше от веждите си, наричаше ги проклятието на живота си. Налагаше се да ги скубе всяка седмица.

— Ако наистина е било нагласено, защо смяташ, че Коб е знаел нещо?

— Защото той е един от великолепната четворка.

— Имаш предвид четиримата герои от пожара?

Уморен от избягването на темата, той бе готов да сложи картите на масата.

— Те четиримата са измислили плана как да ме дискредитират, за да спрат разследването ми. Смъртта на Сузи Монро е била просто част от тяхното прикритие.

— Прикритие за какво?

— За начина, по който е умрял Кливлънд Джоунс.

— Кливлънд Джоунс? Арестантът, който подпали сградата?

— Не я е подпалил той. Това е прекалено дълга история, за да ти я обяснявам сега, но по същество: моето разследване се е доближило

до истината, а истината е, че Джоунс е бил убит в същата стая, в която са го разпитвали. Пожарът е бил просто димна завеса, в буквалния смисъл. А Сузи Монро е била убита, за да бъде отстранен аз.

Канди мълча няколко секунди, явно шокирана от чутото. После възкликна тихо:

— *Мили боже!*

— „Мили боже“ наистина.

— Имаш ли някакви доказателства?

— Работиш по въпроса — повтори тя мрачно. След още няколко секунди каза: — Рейли, ти си най-здравомислещият човек, когото познавам. Не би обвинил никого в нещо толкова сериозно, ако не си убеден, че е виновен.

— Убеден съм и те го знаят.

— Но... Това е... — Тя просто не намираше думи. Вероятно за пръв път в живота ѝ се случваше подобно нещо. Опита отново: — Това е невъзможно. Коб Фордайс е главен прокурор на щата. Ти се каниш да го обвиниш в конспирация и убийство. Помисли какви последици могат да имат тези обвинения.

— Мислил съм. Пет години не съм мислил за нищо друго. Той е избран за главен прокурор, но ако е извършил престъпление...

— Нямах предвид последиците за него, а за теб.

— Нямам какво да губя.

Това я накара да замълчи за момент.

— Казваш ми, че твоят *приятел* Джей също е бил част от това?

— Всички те са били.

— Когато говорих с Джордж Макгауън снощи, той ми изглеждаше потресен — призна тя. — Мислех, че е заради погребението.

— Срещата с мен го е потресла.

— Той ми каза, че според теб Джей се е канел да признае нещо на Брит Шели.

— Мисля, че Джей е искал да ѝ разкаже какво се е случило в действителност в полицейското управление онзи следобед, както и за Сузи Монро — цялата истина. Накарали са го да замълчи, преди да успее да разкрие истината. Мисля, че е имал предчувствие, че е в опасност. Точно затова я е завел в къщата си.

— Завел я е там, защото Джей си беше Джей, винаги искаше да вкара някоя в леглото си. Дори и ракът не можа да промени сексуалния му апетит. Вярно, че на пресконференцията тя спомена нещо за някаква голяма история, която той искал да ѝ разкаже, но това може да е било претекст, за да я вкара в леглото си.

— Не е било претекст.

— Откъде знаеш? Правиш догадки. Ти... — Внезапно замлъкна. — По дяволите! Срещал си се с нея, нали? За бога, Рейли! Ако наистина е така, могат да те обвинят в съучастничество и възпрепятстване на правосъдието.

Той не искаше да говори за това, за да не постави Канди в неудобна ситуация.

— Можеш ли да ми уредиш среща с Коб Фордайс?

— Не.

— Канди!

— Добре, но е малко вероятно да успея.

— Убеди го.

— Как?

— Той и приятелите му окрадоха живота ми — каза той. — Дори и само заради това не заслужавам ли петнайсет минути от неговото време?

Тя обмисля това цяла минута, а Рейли мълчеше търпеливо. Почти бе загубил надежда, че тя ще изпълни молбата му, когато Канди каза:

— Ще се обадя в офиса му. Това е всичко, което ще направя, но ще го сторя. Кога искаш да се срещнеш с него?

— Утре.

— *Утре?* Да не си луд?

— Обади му се днес и се уговорете за утре.

— Рейли, бъди реалист. Той е главен прокурор.

— Но е и държавен служител — повиши отново глас той. — Аз плащам заплатата му, по дяволите!

— Но ти не можеш просто да влезеш и да...

— Точно затова ти се обаждам.

— Чакай... По дяволите! Рейли, изчакай. — Тя прикри слушалката с ръка. Чу как се извинява и моли да я изчакат няколко

минути, за да довърши разговора си по телефона. Когато отново му се обади, тихо заговори: — Очакват ме. Трябва да вървя.

— Ще му се обадиш ли?

— Ако той се съгласи да се срещне с теб, в което сериозно се съмнявам, какво ще му кажеш?

— Повече се интересувам какво ще ми каже той. — Рейли усети притеснението ѝ. — Обещавам да не го обвинявам в убийство.

— Е, не и директно, но ако му кажеш това, което каза на мен, смисълът е очевиден.

Имаше една последна възможност да я убеди и той се възползва от нея.

— Виж, Канди, повече от всички останали знам колко държиш на истината и справедливостта. Фордайс може да е чист като планински сняг и пример за почтеност, какъвто изглежда отстрани. Ако е така, той ще обърне внимание на моите въпроси за Джоунс, за пожара и Сузи Монро. Ще разпoredи незабавно и задълбочено разследване. Но ако участва в тази престъпна конспирация, той не заслужава поста, който заема, и трябва да отговаря за престъплението или престъпленията си. — Изчака я да осмисли тази информация и добави: — Но независимо от това дали е виновен или не, справедливостта трябва да възтържествува.

Рейли изчака, задържайки дъх, докато Канди обмисляше думите му. Накрая тя възкликна:

— Боже, голям инат си! Но си прав, дяволите да те вземат.

— Ще го накараш ли да говори с мен?

— Не знам дали ще мога. Той ще попита защо искаш да се срещнете. Какво да му кажа?

Докато се чудеше какво да отговори, той погледна през рамо към Брит, която седеше в колата и го гледаше разтревожено през предното стъкло.

— Кажи му, че искам да предложа плакат за пострадалите от „хапчето на изнасилвача“.

Рейли чу дълбоката ѝ въздишка.

— За мен сега е най-неподходящият момент да предприемам каквото и да било.

— Давам си сметка. И ужасно съжалявам.

— Защо бързаш толкова? Живял си с тази история пет години. Не можеш ли да изчакаш до другата седмица?

Рейли си помисли за мъжете в кафявия седан и колата на Брит на дъното на реката.

— Не, не мога да изчакам.

— Ще направя каквото мога.

— Благодаря.

— Не ми благодари още. Не обещавам нищо. Може да не успея да говоря с него. А дори и да го открия, той вероятно ще откаже. Ще си помисли, че съм се побъркала, щом го моля за подобно нещо.

— Наясно съм с това. Но се опитай да го убедиш.

Тя отново въздъхна.

— Добре. Къде мога да те открия?

Миранда, Лес и Джордж пиеха коктейли на терасата, когато Джордж се извини, за да отговори на обаждане по мобилния телефон. Обажданше се Канди Мелърс, бързаше и не беше особено щастлива, че се налага отново да му звъни. Разговорът продължи съвсем малко. Когато затвори, Джордж се върна на терасата неохотно — заради новината, която трябваше да съобщи на съпругата и тъста си.

— Кой беше? — попита Миранда.

Той се поколеба дали да не излъже, но това само щеше да отложи неизбежното.

— Съдия Мелърс.

— Две вечери подред? Вие двамата да не сте се свалили? — попита жена му заядливо и отпи миниатюрна глътка от коктейла си. — Не, не ми се вярва. Тя е лесбийка.

Джордж взе чашата си.

— Не е лесбийка.

— Прилича на такава.

— Беше омъжена.

— О, моля те, Джордж! Толкова си наивен. — Тя погледна към Лес с изражение, което казваше: „Можеш ли да повярваш, че е такъв идиот?“.

— Както и да е, независимо дали е лесбийка или не, тя ми съобщи доста тревожна новина.

Това привлече вниманието на Миранда. Челото ѝ се намръщи въпреки ботокса, инжектиран в него. Лес се навъси още повече.

— Е? — изръмжа той. — Да не се надяваш, че с времето новината ще стане добра? Казвай!

— Днес следобед ѝ се обади Рейли Ганън. Позвънил в офиса ѝ. Тъй като тя не беше на погребението и не го е виждала, откакто той напусна града, искаше да разбере дали според мен е стабилен психически.

— Стабилен психически? — повтори Лес.

— Какво ѝ е казал, че се е усъмнила в това? — попита Миранда.

— Помолил я да му уреди среща. — Той замълча нарочно, за да ги подразни. — С Коб Фордайс. — Няколко секунди никой не помръдна, после Джордж изтръска кубчетата лед от чашата си в устата си и ги сдъвка шумно. — Да не си глътнахте езиците?

— Не е смешно! — сопна се жена му.

— Казал ли съм, че е смешно?

— За какво иска да говори Ганън с главния прокурор?

— Има три варианта, Лес, и първите два не се броят.

Тъстът му се обърна към Миранда, сякаш Джордж не присъстваше:

— Съпругът ти много обича да остроумничи, а?

Кръвта на Джордж кипна веднага.

— Не, Лес, не обичам. Просто не знам как да се справя с тази ситуация и не ми остава друго, освен да се присмивам на абсурдността ѝ.

— С това малодушно поведение нищо чудно, че си неудачник.

— Момчета — намеси се Миранда, — няма смисъл от взаимни нападки. Ще намерим решение на проблема, ако успеем да запазим спокойствие. Макар че трябва да се съглася с татко Джордж.

— Каква изненада! — Той отиде до количката с напитки и си наля още едно уиски.

— Положението *наистина* е сериозно — настоя Миранда.

— Да. Така е. Тя каза, че Рейли иска срещата да се състои утре. Възнамерява да повдигне няколко въпроса пред Коб — споменал Кливлънд Джоунс и Сузи Монро. Освен това бил убеден, че Джей е искал да изповяда греховете си, но някой го е пречукал, преди да успее да го направи. — Изгледа ги последователно и се засмя мрачно. —

Трябва да отдадем дължимото на Рейли. Може и да не е стабилен психически, но определено не е глупав.

Миранда се обади раздразнено:

— Съдия Мелърс естествено няма да уреди тази среща, нали?

Джордж можеше да се закълне, че вижда разтревожено пламъче в очите ѝ. Макар да беше сигурен, че тя се тревожи за собствения си задник, а не за съпруга си.

— Тя каза, че предпочита да не го прави, особено тази седмица, когато съвсем не ѝ е до това. Опитала да го убеди да отложат всичко за следващата седмица. Но той настоявал.

— Тя вече се държи като политик — отбеляза Лес. — Защо просто не му е затворила?

— Попитах я. Страхува се, че ако не му уреди тази среща с Фордайс, той може да направи някоя лудост.

— Каква например?

Джордж сви рамене.

— Да се омотае с динамит и да влезе в кабинета на Коб. Нещо такова. Затова искаше да чуе моето мнение дали е психически стабилен или не.

— Ти какво ѝ каза? — попита Лес.

— Какво е моето мнение ли? Аз лично смятам, че Рейли Ганън е най-стабилният от всички нас. И най-благородният. Джей казваше, че открай време бил идеалист, вечно загрижен за онеправданите. Наричаше го Свети Рейли зад гърба му. Но Ганън е и адски вбесен. Цялото това основателно възмущение, което кипи у него от години и което не се знае кога ще избухне. Може да изригне всеки момент. — Той отново се засмя горчиво. — Но това може да се случи и с всеки от нас.

— Какво мислиш, че ще направи? — попита Миранда.

— Канди ли? Не е сигурно.

— Защо изобщо се чуди? — избухна Лес. — Това може да е катастрофално за нея. Да не би да е забравила, че точно тя убеди Фордайс да не предявява обвинения на Ганън за мъртвото момиче? Да не би да иска този гаф в кариерата ѝ да излезе наяве? И то точно тази седмица?

— Сигурен съм, че не иска. Но тя се притеснява повече от това, което може да направи Рейли, ако не получи срещата си с Фордайс,

отколкото какво ще стане, ако се види с него. Опасява се, че Рейли ще нахлуе в съда и ще привлече много повече внимание, отколкото при една среща на четири очи.

Лес крачеше по терасата и подръпваше долната си устна.

— Ти говорил ли си с Фордайс, след като ти звъня онази вечер?

— Не. Той ме потърси в офиса на другия ден, но аз не му отговорих. Нямахме какво да говорим. Но след като се бе разтревожил от обаждането на Бил Алигзандър, че Джей е направил някакво предсмъртно признание пред Брит Шели, представи си каква ще бъде реакцията му, като чуе същата песен и от Рейли. Може да се паникьоса.

На Джордж направо му се гадеше при мисълта до какво може да доведе всичко това. Досега беше мислил за лоша новина казаното от Пат-младши, че Рейли и Брит Шели действат заедно. Миранда бе превъртяла и настояваше да разбере как е възможно. Лес питаше същото. Джордж не можеше да им даде никакво обяснение.

Той разтри уморено челото си.

— Шибаният Джей. Той е виновен за всичко това. За какво му е било да звъни на Брит Шели? Адски тъпо.

— Стига си хленчил — изсъска Миранда и го изгледа навъсено. — Трябва да направим нещо, Джордж. Казах ти го вече. Няма да затъна в твоите лайна.

— Затънала си колкото и аз — извика той. — А също и любимото ти татенце.

Изражението ѝ стана ледено като гласа ѝ.

— Дори не знаем за какво говориш. Какво по-точно искаш да кажеш?

— Добър опит, Миранда — рече тихо Джордж. — Знам, че блъфираш, така че не ме предизвиквай. Нали така, Лес?

В отговор тя застана до баща си и двамата се озоваха лице в лице с него, както в деня, когато Джордж и Миранда се бяха венчали в църквата „Свети Филип“ в центъра на града. Сватбата им бе събрала всички важни личности на Чарлстън. Имаше дванайсет шаферки. Купища цветя. Миранда бе облечена в рокля на прочут дизайнер, която струваше повече от едногодишния доход на човек от средната класа.

Застанаха пред олтара и Лес я предаде на него, младоженеца, неин съпруг и партньор в живота. Но това бе символичен жест, лишен

от истинско значение. Много скоро Джордж научи какво е мястото му в това семейство. В това трио той винаги щеше да бъде излишният.

— Намери начин да отстраниш този проблем, Джордж — каза Лес. — Веднага. И този път завинаги.

— Как, по дяволите, мога да го направя?

— Сам се сети! — тросна се Миранда и отметна косата от лицето си.

За двамата мъже, известни като Смит и Джонсън, денят мина спокойно. Вечеряха рано в един ресторант с барбекю, неограничен достъп до салатения бар и безплатен ябълков пунш. Двама спретнати мъже, които хапваха пържоли и си говореха, без да привличат вниманието към себе си. Мъже, които никой няма да помни, след като напуснеха ресторанта.

Вчера бяха изслушали дълго конско за това, че са изпуснали Рейли Ганън след погребението, че са пропилили тази златна възможност, особено след като той се е сдушил с Брит Шели, която се бе измъкнала за втори път.

— Не виждам как би могла да излезе от колата — заяви Джонсън, когато научиха, че тя е жива и здрава.

— Очевидно е успяла — процеди работодателят им през зъби.

Освен това им обясни, че ако са били достатъчно умни, е можело да проследят Ганън след погребението и да открият репортерката, после да се погрижат и за двамата, да си вземат парите и да си ходят.

Те изслушаха укорите търпеливо, защото знаеха, че са заслужени. Бяха се позабавлявали с играта на котка и мишка по тъмния селски път, но не бяха успели да ликвидират жената. В тяхно оправдание можеше да се изтъкне само, че беше идея на работодателя им да причакат Брит Шели по пътя и да се погрижат смъртта ѝ да изглежда като самоубийство.

Сега никой не знаеше къде се крият Ганън и Шели.

Чарлстън не изглеждаше чак толкова голям град, докато човек не се опиташе да намери някого в него. Освен това сякаш половината от жителите му караха сиви седани. Нямаше смисъл да търсят колата по номера ѝ: Ганън бе достатъчно умен и със сигурност го сменяше.

— Трябваше да сложим преподавател на колата, докато Ганън беше в църквата — отбеляза Смит и отрязва парче от полусуровата си пържола.

— Имаше прекалено много хора наоколо. Закъснели. Шофьори. Гробари.

Вече бяха научили за посещението в дома на Уикъм.

— Мислиш ли, че Ганън наистина е носил оръжие, или Уикъм е преувеличил за повече драматизъм? — попитай Смит, докато дъвчеше замислено.

— От това, което знаем за Уикъм, бих казал, че по-скоро е преувеличил.

— Но дали Ганън е въоръжен?

— Трябва да приемем, че е.

— Смяташ ли, че умее да стреля?

— Няма значение. Ние нали умеем.

Джонсън се усмихваше самоуверено на партньора си, когато мобилният му телефон започна да вибрира. Отговори кратко:

— Ало. — Мълча следващите шейсет секунди. — Ясно. — Затвори телефона и каза на Смит: — Време е за шоу.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Параноята на Рейли ставаше заразна.

Брит не възрази, когато той предложи отново да се преместят. След телефонния разговор със съдия Мелърс двамата се върнаха в мотела само колкото да си съберат багажа. Десетина минути по-късно навлязоха в очертанятия на града. Рейли прекоси река Купър и откри подходящ мотел, чиито бунгала бяха разположени в покрайнините на голямо мочурище.

Регистрира ги под фалшиви имена, плати в брой за две нощувки и паркира зад бунгалото.

— Спрях се на това. Лесно се влиза и излиза — обясни той, докато я въвеждаше в поредното им убежище, обзаведено почти като предишното, но малко по-ново и приятно. Оставиха завесите плътно спуснати и Рейли надничаше внимателно през тях, за да провери дали някой не ги дебне.

— Съдията каза ли ти след колко време ще има отговор?

— Поиска няколко часа. После ще отида да потърся друг телефонен автомат.

— Какво ще отговори Фордайс според теб?

Рейли се бе опънал на едното легло, Брит заемаше съседното. Той беше натрупал няколко възглавници под главата си. Ръката му лежеше на челото.

— Не знам. Но Канди беше последната ми надежда. Бях много настоятелен, говорих ѝ за нейния дълг и за това колко държи да се спазват законите. Беше си истинска манипулация, но тя все пак обеща да му се обади и да го помоли да се срещне с мен.

— Може би не е трябвало да бъдеш толкова открит с нея.

Без да маха ръката от челото си, той я погледна през тясното пространство между леглата.

— Казал си ѝ, че го подозираш в няколко престъпления. Може би трябваше малко да извъртиш нещата — обясни тя.

— Сигурно трябваше да те оставя ти да говориш с нея. Ти си по извъртането.

— Някои хора го наричат дипломатичност.

— А някои — лъжи.

Тя въздъхна.

— Боже, никога не отстъпваш, нали?

— Канди ме нарече *инат*.

— Наричай го както искаш, но според мен не можеш да се примириш и това е. Сигурно затова Хали... — Тя млъкна и после измърмори: — Няма значение.

— А, не! — Той се обърна настрана и се подпря на лакът. — Отвори кутията с червеи, сега се доизкажи. Сигурно затова Хали какво?

Брит го наблюдаваше внимателно — отчасти от любопитство да види реакцията му, отчасти от безпокойство каква ще е тя.

— Сигурно не се е върнала при теб точно заради неспособността ти да прощаваш.

— Да й простя за Джей? След като той я изостави заради поредната бройка на месеца?

— Ако тя се беше върнала, изпълнена с разкаяние, щеше ли да подновиш връзката си с нея?

— След Сузи Монро не бих могъл да съдя някого, че е изневерил, не мислиш ли? Бих простил на Хали по принцип. Но не, не бих я приел обратно.

— Защото е избрала Джей.

— Защото избра Джей, след като знаеше колко повърхностен и самовлюбен е той. Бяхме обсъждали с нея недостатъците на характера му. Дори се смеехме, че егоцентризмът му се е превърнал в изкуство. И въпреки това, тя избра него пред мен.

Брит предпочиташе да спре тази дискусия дотук, но не устоя на любопитството си:

— Но ти в известен смисъл...

— Какво?

— Ти си я отблъснал от себе си. Не мислиш ли? Когато си й дал желаното време и свобода, не си ли подложил на тест нейната любов и преданост?

— Може би. — Той пак се отпусна по гръб. — Но ако това е било тест, тя се провали. Ти каза, че аз не съм се борил за нея. Но тя също не се бори за мен.

— Тогава защо я потърси отново след години?

Рейли се изсмя мрачно.

— Добър въпрос, госпожице Шели. Аз самият съм си го задавал хиляди пъти. Самобичуване? Не съм се чувствал достатъчно нещастен? Любопитство? Самота? Може би комбинация от всичко това. Както и да е, изключително се разстроих, когато чух, че се е омъжила и очаква дете. Но не изпитах ревност. Вече не я обичах, но държах на нея достатъчно, за да се зарадвам, че е оцеляла след преживяването с Джей.

— Тогава защо се разстрои?

— Защото нейното щастие ми показва колко нещастен и мизерен е собственият ми живот. Това ме изпълни с ярост. Тя, Джей, Фордайс, всички си живееха прекрасно. В техния живот Сузи Монро се беше оказала само незначително препятствие по пътя, нищо повече. Бяха я подминали и продължаваха напред и нагоре. А аз бях заседнал на място и не можех да направя нищо.

— Можеше да отидеш в друг град, да си потърсиш работа в пожарната там и да...

— И да получа любезен отказ. Веднага щом проверяха досието от предишната ми работа, щях да бъда отхвърлен.

— Можеше да се заемеш с нещо друго. Да избереш друга кариера.

— Аз исках да бъда пожарникар. Бях учил за това години наред. Това работех и това исках да работя. А и бях оставил нещата недовършени.

— Ти не само не можеш да простиш, но и не искаш да се примириш.

Каза го като закачка, но той не реагира и Брит предположи, че го е възприел като поредната критика по отношение на характера му. Между тях увисна тягостно мълчание. После той заговори:

— Канди мисли, че това е свързано със Сузи Монро. С Хали и Джей. Само с това. Каза, че няма смисъл да продължавам да му се сърдя, защото той вече е мъртъв.

— Много проникателно. Ти заяви, че си прекарал последните пет години, планирайки отмъщението си.

— Да, така беше, но сега вече не става въпрос за отмъщение.

— А за какво?

— За смъртта на седем човека. Осем, ако се брои и Сузи.

Той продължаваше да се взира в тавана и Брит виждаше само профила му, но усети промяната в тона.

— Онези хора са били убити, Брит. Никой не знае, че убиецът или убийците им са останали на свобода. Никой дори не *подозира* това. Никой не е поел отговорност за тези престъпления. Наречи ме непреклонен или твърдоглав, нямам нищо против. Няма да простя и няма да отстъпя, защото дори Кливлънд Джоунс, който според всички е бил непоправим, заслужава справедливост.

След малко тя каза:

— Приел си го лично.

Той се обърна и я погледна, после сви рамене.

— Лично. Сигурно. Когато бях малък, мечтаех да стана пожарникар, за да спасявам хора и къщи, да рискувам живота си за другите, да залавям подпалвачи и да правя така, че те да бъдат наказани. Прекалено идеалистично. И в някакъв смисъл високомерно. Но аз така го чувствах.

— Повечето момчета искат да станат пожарникари, за да се возят на пожарната кола.

— Е, имаше го и това — призна той с усмивка. — Плюс готините униформи, спускането по тръбата и възможността да се мотаеш из пожарната. Такива мъжкарски неща. — Двамата се спогледаха закачливо.

— Кое е най-запомнящото се преживяване като пожарникар, което си имал?

Рейли отговори веднага, без дори да се замисли:

— Спасих един мъж, който бе заклецен в катастрофиралата си кола.

— Разкажи ми.

— Когато пристигнахме, той крещеше истерично, но не беше толкова тежко ранен. Аз го успокоих и му казах, че ще го измъкнем оттам и че всичко ще бъде наред. Половин час по-късно той беше в

линейката на път за болницата, с наранявания, но без опасност за живота.

— Това е хубава история с щастлив край.

Той я погледна, после пак впери очи в тавана.

— Не съвсем. След като го качихме в линейката, трябваше да се върнем и да срежем останките от колата, за да извадим четиригодишния му син. Тялото му беше притиснато под двигателя и когато опитахме да го издърпаме... — Той млъкна, изчака малко и пак заговори: — Беше невъзможно. Тялото му беше на парчета. — Пак замълча и се прокашля. — Бащата го завел до супермаркета. Когато излезли от магазина, детето направило сцена и се разревало, че не иска да пътува в столчето си. Засрамен от виковете и крясъците и от това, че всички на паркинга ги гледат, бащата се видял в чудо. Отстъпил и се съгласил детето да пътува на предната седалка — само този път и никога повече. Но този единствен път и това едничко погрешно решение са се оказали достатъчни. Някакъв камион минал на червено и се забил в колата. — След няколко секунди добави: — Детето щеше да е на единайсет или дванайсет години сега. Предполагам, че баща му често мисли за това.

Брит изчака малко, после попита:

— Много ли такива случаи си имал?

— Не. Слава богу! Но ти ме попита кой е най-запомнящият се. Този. Без съмнение. — Обърна се към нея: — Ами ти?

— Какво аз?

— Работата ли е твоята страст?

Тя отговори с известно закъснение:

— Да.

Рейли повдигна въпросително вежди заради колебанието ѝ.

— Знам какво е страст, а това определено не е. — Изглежда я продължително и тя си спомни жадните, страстни звуци, които изпълваха спалнята му по-предната нощ.

Брит извърна глава настрана и попита тихо:

— Да ти кажа ли една тайна, Рейли?

— Аха.

— Сигурен ли си? Ако ти я кажа, ще трябва да те убия.

Той се усмихна.

— Шели Брит Хейгън.

Рейли я погледна озадачено.

— Това е истинското ми име. Но дори аз понякога забравям, че не съм родена като Брит Шели, защото започнах да използвам професионалния си псевдоним още преди да завърша колежа.

— Не е нужно да ме убиваш, за да опазиш тази тайна.

— Е, това не е голямата тайна.

— Така ли? Има някоя по-зловеща?

— Аха.

— Каквато и да е, няма да я издам.

Той го каза съвсем сериозно. Брит срещна погледа му и кимна:

— Сигурна съм в това.

Тя си помисли, че лоялността му навярно е най-силното му качество. В това отношение упоритостта му беше полезна, а не недостатък. Ако някой му кажеше тайна, той щеше да я отнесе в гроба. Ако дадеше някакво обещание, щеше да го спази. Предаността му беше преданост до смърт. Той щеше да е верен на една жена.

Каза си, че Хали е била глупачка, щом се е усъмнила дори и за миг, че той съзнателно ѝ е изневерил със Сузи Монро. Тялото му беше изневерило, но не и умът му. Нито сърцето му. Ако годеницата му го е обичала истински, ако изобщо го е познавала, тя е щяла да приеме обяснението му без никакви въпроси.

Но самата тя го беше заклеила като виновен, нали? Не се бе усъмнила в разказа на Джей, беше повярвала на най-лошото за Рейли Ганън, без да се срещне с него дори веднъж. Приемаше, че отбягва микрофоните и камерите като признание за вината му, и продължаваше с нападките, убеждавайки зрителите в правотата на своята версия за случилото се.

В продължение на пет години незавършеното му разследване го бе преследвало. Той беше носил товара на осемте убийства, останали ненаказани. Натъжена и засрамена, Брит призна, че отчасти е отговорна за това.

— Съжалявам, Рейли.

— За какво?

— За това, че репортажите ми са били предубедени.

— Вече се извини.

— Да, но когато го направих, все още мислех като репортер. Опитвах се да измъкна още някаква информация от теб. Искях тази

нова, още по-голяма история и смятах да остана с теб, докато не я получа. Този път се извинявам съвсем искрено.

След секунда-две той попита:

— Това ли беше тайната ти?

— Не. — Тя поклати глава и се облегна назад. — Тайната ми е, че съм получавала предложения за работа и от по-големи телевизии. Дори от една с национално покритие. Като репортер за новините през уикендите, но щеше да е добро начало. Аз отказах всички предложения.

— Защо?

— От страх, че ще се проваля.

Тя го погледна за момент, но после отново впери поглед в тавана.

— Нарекох те страхливец, но истината е, че аз съм страхливката. Аз нямам кураж да напусна малкото си езеро, защото тук се чувствам голяма риба. В една по-голяма телевизия конкуренцията ще бъде по-жестоката. Очакванията — по-големи. Ами ако не се справя? Ами ако се изложа? Така че всеки път, когато агентът ми се обажда с ново предложение, аз го отхвърлям. Винаги съм имала някакво убедително извинение, но истината е, че се страхувам да загубя статута си на звезда тук. Ако отида някъде другаде, може да открия, че съм посредствена. И какво ще правя тогава? Започнах да работя за телевизията още на осемнайсет и винаги съм харесвала живота си. Харесва ми, че съм независима и самостоятелна. Когато нещата вървят добре, си казвам, че мога да се справя с всичко. Но ако положението се прецака сериозно, нямам на кого да разчитам за подкрепа, дори и временно. Дори и само докато отново стъпя на краката си и започна отначало. Това ме плаши... Когато бях по-млада, можех да си позволя някоя засечка в професията. Често се местех и обикновено рисковете, които поемах, работеха в моя полза. Но вече не съм толкова млада. Вече не съм новото свежо лице. Имам много повече за губене и не мога да си позволя сериозно връщане назад. Затова и не поемам рискове в кариерата си. Залагам на сигурно. — Тя си пое дълбоко дъх и го погледна в очакване на коментар. Той не каза нищо, така че Брит го подкани: — Това е. Тайната ми.

— Глупости.

— Моля?

— Ти не се оценяваш по достойнство. — Той изглеждаше почти ядосан, когато стана от леглото. — Първо, лицето ти си е достатъчно свежо. С него можеш да отидеш навсякъде и да станеш звезда. — Обърна се, отиде до прозореца и надникна през завесите, после пак се завъртя. — Второ, сама си, защото така си избрала. Ако искаш, би могла да имаш приятели, на които да разчиташ. Може и да не искаш да напуснеш тази телевизия заради някоя по-голяма, но това не означава, че на друго място няма да се справиш и да постигнеш успех.

Брит се надигна, подпирайки се на лакти.

— Оценявам вярата ти в моите способности, но не съм сигурна, че мога да се доверя на преценката на човек, който дори не притежава телевизор.

— Гледал съм те достатъчно, за да преценя, че си добра. Изглеждах повторението на пресконференцията ти. Убеди ме в невинността си, въпреки че бях скептично настроен.

— Но не успях да убедя полицаите, нали? Кларк и Хавиер смятат, че съм убила Джей. Пат-младши е на същото мнение.

— Дали? — Погледът му се спусна към гърдите ѝ и тя се почувства неловко в тясната си тениска. После Рейли отново я погледна в очите. — Той наистина ли вярва, че си убила Джей? Обвини те в това, но... — Изруга тихо и закрачи из стаята. — В цялата сцена с него имаше нещо ненормално. Не знам какво, но имаше нещо.

— Знам какво имаш предвид. Ти каза, че той е много неуравновесен. Може това да е повлияло на впечатлението ни.

— Възможно е. — Рейли изведнъж погледна часовника си, после бързо се зае да обува маратонките си. — Може би сега е подходящият момент. Хайде. Бързо! Обувай се. Сложи си шапката.

— Къде отиваме?

— В полицията.

— Всеки, който мине оттук, може да забележи колата — каза Брит. Беше се снишила на седалката си, а лицето ѝ почти не се виждаше изпод бейзболната шапка.

Полицейското управление се намираше на върха на един хълм с изглед към река Ашли, в съседство с хотел „Мариот“. Спряха колата си

на паркинга на хотела, зад редица дъбови дървета. Оттук виждаха идеално паркинга за служители на полицията.

— Никой в тази сграда не знае, че трябва да търси колата ни — отвърна Рейли.

— Освен Пат Уикъм.

— Почти сигурен съм, че той не е споделил тази информация с никого.

— Смяташ, че не се е обадил в полицията след нашето тръгване? Той поклати глава.

— Щяхме да разберем. Патрулните коли можеха да покрият района за минути. Дори и да не ги бяхме видели, щяхме да чуем сирените им. Щяха да блокират квартала. Може би щяха да изпратят и хеликоптер.

— Медиите също щяха да се втурнат натам.

— Ти си наясно с това. Не, обзалагам се, че Пат-младши не е казал на никого, че е бил посетен от беглец, обявен за официално издирване.

— Защо не го е направил?

— Точно затова сме тук.

Бяха на безопасно разстояние от колата на Пат Уикъм, която разпознаха, защото я бяха видели на алеята пред дома му, и същевременно имаха отлична видимост. Работното време на Пат щеше да свърши всеки момент. Той не можеше да си тръгне, без да го видят. Надяваха се да не забележи тяхната кола. Рейли се съмняваше, че Пат-младши ще се оглежда. Последното място, където би очаквал да види Брит, беше пред полицията.

— Ти го изплаши днес — каза тя.

— Не бях чак толкова страшен.

— Видя пистолета ти и пребледня.

— Да, но не беше готов да се напикае в гащите си само заради пистолета.

— Страхуваше се какво може да ми е казал Джей.

— Или какво е щял да ти каже, ако беше останал жив достатъчно дълго.

— Защо изповедта на Джей да е заплаха за Пат-младши?

— Може би ще имаме възможност да го попитаме. Ето го.

Рейли го забеляза още в мига, в който излезе през задния вход. Видяха как тръгна към паркинга и пое между редиците коли. Според него Пат се придвижваше някак крадешком, но си каза, че може и да си въобразява. Той си беше нервен по природа.

Не погледна в тяхната посока, докато отключваше колата си. Хвърли сакото си вътре и се качи.

— Дотук добре — въздъхна Брит.

Планът им беше да проследят Пат-младши и да видят къде ще отиде след работа. Вероятно щеше да се прибере направо вкъщи и това щеше да е поредната задънена улица. Но Рейли смяташе, че Пат крие нещо, и Брит споделяше мнението му. Ако го проследяха, навярно щяха да стигнат до някакъв отговор.

Освен това Рейли не можеше да издържи дълго време затворен с Брит в малкото бунгало. Интимността на малкото помещение го караше постоянно да мисли за близостта на тялото ѝ. Той се будеше при всяко нейно движение в съня, въпреки че спяха в отделни легла.

През последните пет години беше имал съвсем мимолетни контакти с жени. Сега му правеха впечатление разни неща, които бяха типично женски: как се ядосва за счупения си нокът или как отпива миниатюрни глътчици от колата си, придирчивият начин, по който завързва маратонките си, така че връзките им да са идеално подравнени. Беше пленен от тези и още хиляди прояви на женствеността ѝ.

Улавяше се, че я наблюдава, без тя да забележи, беше като хипнотизиран от възхищение и мислите му ставаха все по-похотливи. Изобщо не трябваше да ѝ позволява да го докосва. Защото колкото и да се стараеше, не можеше да забрави усещането за тялото ѝ, за движенията ѝ, за копнежа ѝ. Не можеше да погледне устата ѝ и да не си спомни целувките им... или краката ѝ — и да не си ги представи увити около кръста му.

Извиняваше случилото се в онази нощ с факта, че живееше сам и сексът му липсваше. Но така бе от доста време, а той забравяше мигновено всички други жени, с които правеше секс.

Но не и този път.

Твърдото му решение да не я докосва си оставаше непроменено, но му беше все по-трудно да го спазва. В колата не бяха така уединени, както в мотелската стая. Така че отчасти излизането им се дължеше и

на желанието да избяга от онази стая, преди да е загубил разума си и контрола си. И все пак основната цел беше да открият причината за нервността на Пат-младши.

Рейли изчака Пат да излезе с колата си от паркинга и чак тогава запали двигателя и пое след него. Караше на достатъчно голямо разстояние, с няколко коли помежду им. Но не прекалено много, защото движението беше натоварено. Времето се беше променило леко, сега не бе толкова влажно и приятната вечер бе подмамила много хора навън. За щастие Уикъм не сменяше платната и караше, без да превишава позволената скорост.

След десет минути Брит се обади:

— Засега нищо вълнуващо.

Пат-младши продължи да кара и направи широк кръг, преди да се отправи към старата част на града, където улиците бяха по-тесни и задръстени от коли и пешеходци, пресичащи на непозволени места.

Той зави по една странична уличка и някъде по средата отби в алеята пред известен нощен клуб. Рейли и Брит се спогледаха, но не казаха нищо. Бяха чували за този клуб.

Рейли подмина алеята, но когато погледна към нея, видя Пат да паркира между две коли. Забелязал една потегляща кола наблизко, Ганън бързо се пъкна на нейното място. Веднага изгаси фаровете с надеждата, че Пат-младши не ги е забелязал.

Очевидно не беше. Пат вървеше покрай сградата към входа на клуба, но спря малко преди ъгъла и остана в сянката до стената. Извади мобилния си телефон от джоба и се обади на някого.

Бързо затвори телефона, а след няколко секунди от входа на клуба се появи млад мъж. Той тръгна право към ъгъла на сградата и зави към алеята. Пат-младши го посрещна с усмивка. Двамата си размениха някакви думи, после бързо се върнаха при паркираните коли. Качиха се в една — не тази на Пат, и потеглиха, без да забележат, че са наблюдавани.

Рейли и Брит мълчаха, смаяни от видяното. Накрая той промълви:

— Мисля, че съм го знаел. Някъде в подсъзнанието си. Още от едно време. Затова се изненадах, когато Джордж ми каза, че Пат се е оженил. Освен това днес изобщо не те погледна.

Усещайки недоумението ѝ, той обясни:

— Не те *огледа*. — Погледна към гърдите ѝ, преди да срещне очите ѝ, за да се увери, че е разбрала намека му. Тя сведе смутено глава.

Рейли продължи:

— Люис Джоунс те зяпаше. Делно те зяпаше. — *Аз още повече.*
— А Пат-младши изобщо не те погледна. Това трябваше да ми подсказже истината.

— Той води таен живот.

— Жена му и децата са параван.

— Това трябва да е ужасно мъчително. — Брит свали шапката си и разтърси глава, за да освободи косата си. — Чувствам се ужасно заради това шпиониране. Да си тръгваме.

— Не можем.

— Разбира се, че можем.

— Не. Не можем. *По дяволите!* — Той разтри очите си. Чувстваше се ужасно заради това, което вършеха, и се почувства още по-виновен, защото знаеше какво трябва да направят. — Не можем да си отидем, Брит. Защото току-що осъзнах, че цялата история е започнала с това нещастно копеле.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пат-младши го забеляза чак когато седна зад кормилото на колата си и Рейли стовари широката си длан върху гърдите му. Извика от уплаха.

— Няма да ти направя нищо. Но се налага да поговорим и не искам да чувам и една дума, която не отговаря на истината. Ясен ли съм? — Гласът на Рейли, макар спокоен и тих, беше твърд като желязо. Брит предположи, че Пат е доловил непоколебимостта му. Тя буквално подуши страха му, когато той кимна, за да покаже, че е разбрал.

— К-как разбрахте, че съм тук?

— Имаш ли служебно оръжие? — попита Рейли.

Пат завъртя глава, но после кимна утвърдително:

— В... в жабката. Следите ли ме?

Рейли отвори жабката, за да се увери, че пистолетът е там, после я затвори, без да докосва оръжието.

— Много умно, Пат, да си оставиш служебния пистолет в колата, след като всеки може да разбие прозореца и да го отмъкне.

— Защо ме следите? Какво искате? — Вече бе осъзнал, че Брит е на задната седалка на колата, и отправи въпроса към отражението ѝ в огледалото за обратно виждане.

— Рейли ти каза: искаме да говорим с теб.

— За какво?

— За лицето ти — каза Ганън.

— Лицето ми?

— Какво се е случило с него?

— Аз... аз... аз често карах велосипед. Блъснах се в едно дърво. Пострадах тежко и се отказах от колоезденето.

Рейли не помръдна, дори не мигна. Продължи да се взира строго в Пат-младши. Той погледна с надежда към Брит, но тя бавно поклати глава.

— Това е официалната история, но не това се е случило, нали, Пат?

Той преглътна мъчително.

— Кажи ни за Кливлънд Джоунс.

Пат-младши загуби и малкото кураж, който му беше останал. Безформеното му лице се изкриви от усилието да не заплаче. Долната му устна затрепери.

Брит едва понасяше гледката. Мъжът бе рухнал пред очите ѝ. Рейли беше споделил с нея теорията си за ролята на Пат-младши в цялата история. Според него ужасната каша бе започнала точно заради Пат. Историята беше отвратителна и това, което правеха с него сега, бе не по-малко жестоко от това да сложат огледало пред обезобразеното му лице. Но беше необходимо. Рейли я предупреди, че не бива да позволят съчувствието към Пат-младши да повлияе на решителността им да изтръгнат цялата истина от него.

— Вярно е, че е нещастник. Но може би той е ключът към цялата загадка. Трябва да научим от него всичко, което знае, и това вероятно няма да е лесно. Със сигурност няма да е приятно.

— Не го очаквам с нетърпение.

— Нито пък аз — беше я уверил Рейли.

Брит знаеше, че той се чувства не по-малко зле от нея, но го чу да казва:

— Освен всичките си други престъпления, Кливлънд Джоунс се е занимавал и с тормоз на хомосексуалисти.

Пат-младши кимна.

— И ти си бил една от жертвите му.

Ново кимване. Подсмърчане. После изтри носа си с опакото на ръката.

— Бяха той и още двама.

— Къде?

— Хамптън Парк.

— Кажи ни какво стана.

— Аз... аз... бях отишъл в парка. Наистина карах колело. Но бях... спрял в мъжката тоалетна.

— Правел си секс с някого в тоалетната — уточни Рейли. — Уговорена среща ли беше, както с мъжа тази вечер?

— Не. Просто влязох. Той беше там. Беше по-възрастен. Ние...

— Сви рамене смутено. — После тръгнах оттам пръв. Когато излязох

от тоалетната, те бяха там. Тримата. Нахвърлиха се отгоре ми. Джоунс...

— Познаваше ли го? — попита Брит. — Беше ли те тормозил и преди?

— Не. Но познавах този тип бандити. Бях предупреден от други мъже, с които се срещах. Сега Чарлстън е относително толерантен към хомосексуалистите, но това се случи преди пет години. Вече имаше няколко случая на нападения. Не просто подигравки и сочене с пръст. Брутални, физически атаки. Една група местни скинари бе решила, че не заслужаваме да живеем — обясни с горчивина.

— Но въпреки това, ти си излязъл да си търсиш партньор. В парка! — възкликна Рейли, ядосан от безразсъдството на Пат.

— Нямах избор! — почти изплака Уикъм. За момент никой не каза нищо и той повтори: — Нямах избор. Не бях обявил, че съм такъв. Баща ми беше полицай. Работеше в отдела за борба с порока. Беше арестувал мъже като мен, които се срещаха в обществени тоалетни, по паркинги и други такива места. Вкъщи, на вечеря, двамата с Джордж Макгауън се смееха на обратните, които залавяли как си правят свирки. Аз се смеех с тях, знаех, че това очакват от мен.

Брит погледна в огледалото и видя, че очите му са пълни със сълзи.

— После татко ме залови с един приятел в стаята ми. Мисля, че вече подозираше, но когато го видя с очите си... — Пат замълча и потрепери. — Направо превъртя от ярост. Извади пистолета си. Мисля, че щеше да ни убие, ако мама не го беше спряла.

Брит си представи сцената и осъзна каква пропаст бе зейнала между бащата и сина, между съпруга и съпругата. Навярно семейството се бе променило завинаги в онзи миг. Тя подкани Пат да продължи разказа си.

— Кливлънд Джоунс и още двама души са те нападнали.

Той потрепери, пое си дъх и издиша бавно.

— Не успях да видя добре другите двама. Но Джоунс счупи крака ми с бейзболна бухалка. След като паднах на земята, и тримата започнаха да ме ритат. Единият счупи носа ми с ботуша си. Направо го размаза. После с месеци не можех да дишам през носа. Преди да изгубя съзнание, Джоунс ме сграбчи за косата и ме насили да го погледна. Хилеше се. „Лапни това“ — каза и натика края на бухалката

в устата ми. — Пат погледна Брит и Рейли, сякаш се извиняваше, и добави: — Хирурзите се постараха да върнат частите на лицето ми по местата им... доколкото бе възможно.

— Какво се случи с мъжа, с когото си бил в тоалетната?

— Докато ме биели, той избягал. Не бях го виждал преди, не го видях никога повече. Лежах така почти час, но ми се стори, че мина цяла вечност. Накрая ме намериха едни наркоманчета. Те се обадиха на 911 и после изчезнаха. Линейката ме закара в болницата. Обадиха се на нашите. Бях почти в безсъзнание, щяха да ме вкарват на операция, когато татко се надвеси над мен и каза: „Предупредих те, че е опасно да караш колело нощем“. Разбрах, че това е обяснението, което трябва да давам. Че съм претърпял инцидент с велосипеда.

Някаква кола спря на паркинга и ги освети с фаровете си. Двама добре облечени мъже слязоха и се отправиха към входа на клуба.

— Бива ли го този клуб? — попита Рейли.

Изненадан от въпроса, Пат-младши отвърна:

— Така съм чувал. Никога не съм влизал вътре. Още се крия.

Рейли продължи да го разпитва:

— Баща ти е прикрил истината за побоя, но тайно е искал да залови мъжете, които са ти причинили това.

— Да — кимна Пат. — Предполагам, че въпреки всичко, той ме обичаше. Бях гей, но бях негов син. А може би за него това е било по-скоро въпрос на чест, отколкото на обич. Както и да е, когато ми намалиха дозата на болкоуспокояващите, за да мога да мисля нормално, татко донесе в болницата няколко албума със снимки на хора с полицейски досиета. Обеща ми, че ще пипнат нападателите ми и ще ги накарат да съжаляват.

— Те?

— Татко, Джордж Макгауън и Джей Бърджис.

— Признал е пред най-близките си колеги и приятели, че си гей?

— Явно. Сигурно го е направил. След това Джордж Макгауън почти спря да ми говори. Презрението му бе очевидно. Джей никога не ми е обръщал особено внимание. Не бях на нивото му още преди да се случи това. Но аз бях прозрял истинската му същност и мисля, че той си даваше сметка за това. Както и да е, татко включи него и Джордж в издирването на нападателите ми. Аз успях да разпозная единствено Джоунс, посочих го веднага щом видях снимката му.

— След колко време го откриха? — попита Рейли.

— Два-три дни. Татко позвъни в болницата да ми съобщи, че са го арестували. Каза, че Джоунс се държал нагло и отричал, твърдял, че не си губи времето с тъпи педали, но татко беше сигурен, че ще изтръгнат признание до края на деня. Каза, че след това ще уредят Коб Фордайс да предяви всички възможни обвинения на малкия нацист. Това бяха точните му думи.

— Кога стана това? — запита Брит.

Той я погледна, после се извърна към Рейли и процеди неохотно:

— В деня на пожара.

Рейли се наведе към него и Брит беше поразена от разликата между двамата мъже. Рейли беше по-едър и силен и Пат-младши се чувстваше застрашен, дори и това да не бе намерението на Ганън. Уикъм се сви и се отдръпна максимално от него.

— Успели ли са да изтръгнат признание от Джоунс?

— Не знам.

— Баща ти обади ли се да ти каже как вървят нещата?

— Не. Повече не ми се е обаждал. Само първия път, когато ми каза, че ще разпитват Кливлънд Джоунс, докато не се пречупи.

— Какво се е случило по време на разпита?

— Нищо! — После го повтори още веднъж и поклати глава.

— Но подозираш...

— Не подозирам нищо.

— Лъжеш, Пат! — гневно рече Рейли.

— Бях в болницата седмици наред. Пиех болкоуспокояващи. Спомените ми от деня на пожара са много смътни. Дори не знам кое след кое следва.

— Не искаш да знаеш — обвини го Рейли. Пат сведе глава, за да избегне пронизващия му поглед. — Не искаш да знаеш, защото тогава би трябвало да признаеш, че седем души са мъртви, защото ти си отишъл да ти духат в една обществена тоалетна.

— Рейли! — Тихият укор на Брит остана нечул, защото Пат-младши изхлипа дрезгаво. Раменете му се разтресоха. Конвулсивните мъчителни звуци на неговите ридания късаха сърцето на младата жена.

— Прав си. Не исках да знам — промълви той нещастно. — Чух, че онзи човек не е умрял при пожара, но никога не попитах татко. Не

мога да ви кажа друго, защото не знам нищо повече. Ако разберат, че съм ви казал и това, ще ме убият.

Рейли веднага се залови за тези думи.

— Кой? Джордж Макгауън ли? Той е бил там, когато баща ти е разпитвал Кливлънд Джоунс, нали? И двамата с Джей Бърджис са присъствали.

— Не знам — ридаше Пат.

— И Фордайс е бил там, нали, Пат? Отишъл е в полицията, за да предяви обвинения на Джоунс. Нали това е бил планът?

— Казах ви, не знам. *Кълна се!*

Рейли се отпусна и се облегна назад, загледан в Уикъм. Даде му малко време да се съвземе. Когато риданията позатихнаха до откъслечни подсмърчания, Брит попита:

— Защо се ожени, Пат?

Рейли отговори вместо него:

— Поради същата причина, поради която е станал полицай. Това е част от прикритието му.

Пат-младши го погледна, очевидно впечатлен, че е отгатнал отговора толкова лесно.

— Сключих сделка с татко.

— След пожара? — попита Рейли.

Той кимна.

— Накара ме да се закълна, че никой никога няма да научи за инцидента в парка. Моят нападател бил мъртъв и не липсвал на никого. Всичко свършило. Но не трябвало да се случва никога повече. Накара ме да кандидатствам в полицейската академия. Той и приятелите му уредиха да ме приемат. Поиска от мен да се оженя и да имам деца. Каза ми, че трябва да спра... да бъда обратен — изсмя се саркастично. — Сякаш това, че си гей, може да се изключи или промени.

— Защо се съгласи с тази сделка?

— Защото му го дължах. Въпреки че го бях опозорил, той и приятелите му ме бяха защитили. Затова върших това, което той ми казваше да правя. Обратното би било проява на егоизъм.

— Проява на егоизъм е и да измамиш една жена да се омъжи за теб — намеси се Брит.

Той я погледна и кимна сломено.

— Майка ми я познаваше. Посещавах я една и съща църква. Момиче, получило много строго възпитание. Беше по-малка от мен и съвсем неопитна. Не знаеше точно какво да очаква от съпруга си, затова и не бях разочарование за нея.

— А децата?

— Мога да правя секс с жена, ако се налага.

— Тя не знае ли?

Той поклати глава и погледна Брит умолително.

— И не трябва да научава. Не мога да й причиня това. — После се обърна към Рейли: — Моля те! Тя е страхотна. Наистина. Не искам да я нараня.

Брит си помисли, че лъжата, в която живееха, е по-вредна за семейството, отколкото истината, но това беше разговор за друго време.

Рейли продължи:

— Днес през деня ни каза, че баща ти не се радвал на славата си.

— Не се радваше. Пожарът съсипа живота му — заяви Пат-младши с убеденост, каквато не бе показвал до този момент.

— В какъв смисъл? — попита Брит.

— Във всякакъв. Той не беше същият след пожара. И не само заради случилото се с мен в парка. Просто тази история го промени. Не му беше приятно това внимание на медиите и хората. Коментарите, хвалебствията, светлините на прожекторите. На Бърджис и Макгауън това им харесваше. Фордайс бе избран за главен прокурор. Но татко искаше цялата история да се забрави. За жалост, не стана така. Нещата съвсем се влошиха след...

Той млъкна и погледна смутено Рейли, който попита:

— След кое?

— След онази история с теб и момичето.

— Какво знаеш за нея? — попита Брит.

— Само това, което знаят всички. Това, което писаха във вестниците и което ти показваше по телевизията.

— Баща ти говорил ли е нещо за случая със Сузи Монро? — запита Рейли.

— Не и пред мен, но знам, че той водеше разследването. Това беше последното голямо разследване, което му възложиха. После изпадна в депресия. От ден на ден ставаше все по-зле. Пиеше много, и

то сам, до късно вечер. Повечето сутрини все още бе пиян. Започна да отсъства от работа. Колкото и да му говореше, мама не успяваше да му въздейства по никакъв начин.

— Тя знаеше ли за теб и Джоунс, за случилото се в парка?

Пат-младши поклати глава.

— Тя вярваше на историята с велосипеда, защото това ѝ беше казал татко. Но мисля, че винаги е подозирала, че не е цялата истина. Вероятно е предпочитала да си мисли, че съм се излекувал след оня случай, когато ме хванаха в леглото с приятел. Не задаваше въпроси, за да не чуе отговорите.

Явно в дома на Уикъм твърде често се опитваха да отричат истината. Брит си помисли, че това е ужасно за едно семейство.

— Добре, продължавай нататък — обади се Рейли.

— Мама виждаше, че татко изпада във все по-тежка депресия с всеки изминал ден. Умоляваше го да потърси помощ, но той отказваше. Казваше, че ще се справи сам с проблема, макар че никога не обясни какъв точно е „проблемът“... Джордж и Джей се опитваха да го разведрят. Водеха го за риба и други такива неща. Но нищо не помагаше. Той затъваше все повече и повече. Една нощ се събудих от някакъв странен звук. Намерих го да седи на задната веранда и да плаче с глас. За първи път го виждах да плаче, а тогава направо си изплака очите. Никога няма да забравя онзи ужасен звук. Върнах се в леглото, без да ме забележи. Той така и не разбра, че съм го видял. — Пат замълча, за да издуха носа си. — А на следващата вечер Джордж и Джей се появиха вкъщи и съобщиха на мама, че татко е бил застрелян на улицата.

След кратко мълчание Рейли каза:

— Познавах баща ти. Бегло, но знаех, че е добър и съвестен полицай. Защо се е изложил на такава опасна ситуация, Пат? Защо е нарушил основното правило за самозащита и не е изчакал пристигането на подкрепление?

— За да докаже на себе си, че е героят, за когото всички го мислеха.

Звучеше като готов отговор, нещо, което би казал психотерапевт. Рейли го усети, Брит — също.

— Но ти не мислиш, че това е причината, нали?

Пат-младши изглеждаше готов да отрече, но после бавно поклати глава.

— Питал съм се дали просто не му е писнало окончателно и не е поискал да приключи с всичко. Това чувство ми е познато. — Той погледна отражението си в огледалото за обратно виждане. — Знам какво е да искаш да се махнеш от тялото си, от живота си.

Замълча за няколко секунди, после продължи:

— Може би татко е отишъл в онази алея с надеждата никога да не излезе от нея, но е знаел, че ако стане така, мама ще получи парите от застраховката му живот.

Брит за първи път чуваше някой да признава склонността си към самоубийство и това я потресе. Очевидно признанието умилостиви и Ганън. Поне минута никой не каза нищо, после Рейли заговори:

— Аз имам друга теория, Пат. Мисля, че плачът, който си чул, е бил признак за това, че баща ти се предава. Стигнал е до точката на пречупване. Решил е да се освободи от бремето на вината. Той и приятелите му са криели някаква тайна. — Направи многозначителна пауза и добави: — Един от тях или и двамата са били готови на всичко, за да опазят тази тайна. Може би баща ти е бил подмамен в онази алея и е бил убит, за да не я издаде.

Нервността на Пат-младши се възвърна. Той навлажни устните си. Очите му се стрелнаха към Брит и после към Рейли.

— Не сте чули това от мен. Всъщност не знам за никаква тайна. Каква тайна?

Рейли се намръщи на опита му да се прави на ударен.

— Джей е искал да разкаже на Брит нещо важно. Бил е убит, преди да успее да го направи, но съм адски сигурен, че е свързано с Кливлънд Джоунс и случилото се по време на разпита и пожара.

— Трябва да зарежете тази версия — рече Уикъм нервно.

— И да оставим Брит да отговаря за убийство, което не е извършила?

— Не, разбира се, че не, но този разговор... това, което намекваш... е опасно.

— Ще поема риска да стигна до истината — заяви Рейли.

— Но междувременно ще изложиш мен и семейството ми на опасност. — Лицето му отново се разкриви под напора на емоциите. — Виж, аз съм лош съпруг. Лъжа жена си, откакто сме се оженили. Но я

обичам, както и децата си. Те са невинни. Не искам да им се случи нищо лошо.

— Аз също не искам да им се случи нищо лошо. — Рейли се наведе към него. — Така че ми кажи кой според теб е убил баща ти и Джей.

— *Ти* мислиш така, не аз.

— Лъжеш, Пат. Знаеш, че съм прав.

— Ако продължаваш да говориш така, ще убият и нас, и теб. —
Беше на път да заплаче и гледаше ужасено.

— Кой ще ме убие? Макгауън? Фордайс? И двамата? Кой от тях?
Кой?

Пат-младши клатеше глава.

— Кой? — настоя Рейли.

— Моля те, не питай!

— Но знаеш кой е, нали?

— Не мога да кажа нищо повече.

— Защо?

— *Защото никой не знае за мен!*

Лицето му се сгърчи от нещастие. Викът му бе толкова силен и отчаян, че за момент Рейли замълча. После кимна, сякаш най-сетне беше разбрал.

— Те не са издали, че си гей, и ти няма да ги издадеш. Така ли?

Пат кимна.

— Дори и това да те убие?

— Животът ми и бездруго не струва. — Той отново избухна в ридания.

Рейли се вгледа в него, после се обърна към Брит. Тя му показа с леко поклащане на главата, че не вярва да научат нещо повече. Пат беше в хватката на такъв ужасяващ страх, че заплахите се обезсмисляха.

— Пат? — Опитвайки да овладее риданията си, той реагира на по-мекия тон на Рейли и вдигна глава. — Мисля, че само пълно нищожество може да направи това, което си причинил на семейството си. Не е справедливо за тях, а дори и за теб. Всички вие заслужавате по-щастлив живот. Ако е вярно, че обичаш жена си, кажи й сега. Ще я заболи, но не толкова, колкото ще я боли, ако продължиш с преструвките. Но междувременно не искам аз да бъда отговорен за

сигурността на семейството ти. Това, че си говорил с Брит и мен, може да се окаже опасно за теб, прав си. Предлагам ти да заминете още тази вечер.

— Да заминем?

— Отиди си вкъщи, събери си багажа и заведи жена си и децата някъде — на море, на планина, просто изчезнете някъде за известно време, поне за няколко дни. Изтегли пари в брой и не използвай кредитните си карти. Изхвърли мобилния си телефон. Прикрий следите си.

Пат-младши погледна Брит, сякаш искаше да я попита: „Да не би да е полудял?“

— Послушай съвета му, Пат — каза тя. — Аз бях дрогирана в нощта, когато Джей беше убит. Но поради нищожната вероятност да възвърна паметта си за случилото се някой се опита да ме убие. Изблъскаха колата ми от пътя в река Комбахи. Ако Рейли не ме беше спасил, щях да се удавя. Човекът, който е способен да направи това, не би се поколебал да навреди на децата ти — дори и само за да разбереш колко сериозна е заплахата. Вземи семейството си и бягай още тази вечер.

— Ако се обадиш на шефа си в полицията, за да го предупредиш, не му казвай къде ще бъдеш — посъветва го Рейли. — Може информацията да стигне до Джордж Макгауън или Коб Фордайс.

Пат-младши ги погледна и преглътна трудно.

— Те ме познават от дете. Не мисля, че биха ми причинили зло.

— Навярно и баща ти е мислел така — каза Рейли мрачно. — Както и Джей.

Рейли и Брит отидоха при сивия седан, паркиран по-надолу в улицата, качиха се и видяха как Пат Уикъм потегля от паркинга на клуба, в който никога не бе влизал.

— Мислиш ли, че ще ни послуша? — попита тя, когато колата му изчезна зад ъгъла.

— Или ще ни послуша, или вече се обажда по мобилния си телефон, за да повика кавалерията.

— Което ще значи, че ни е излъгал, когато каза, че не знае какво се е случило с Кливлънд Джоунс след ареста му. — Тя обмисли това за

момент, после продължи: — Мисля, че ни казваше истината. Той не иска да знае какво се е случило в онази стая заради собствената му роля в тази история. Предпочита да не научи истината.

— Може да не знае какво се е случило в детайли, но не мисля, че е повярвал на версията, че Джоунс е имал две фрактури на главата, преди да попадне в ареста. Той знае, че каквото и да се е случило по време на разпита, тъкмо то е причина за последвалите събития. Освен това знае кой е убил Джей. И е сигурно, че този човек го плаши до смърт.

— Или тези хора.

— Да. Защото, ако не се страхуваше толкова, щеше да ги разобличи още след убийството на Пат-старши. Оставил ги е да се измъкнат безнаказано, след като са убили собствения му баща, а това е абсолютно неразбираемо за мен. Той... — Изведнъж Рейли протегна ръка и натисна главата ѝ с длан. В същото време се сниши в седалката си.

— Какво? — прошепна Брит.

— Нашите приятели току-що излязоха от клуба.

— Бъч и Сънданс?

— Самите те. — Беше ги видял в страничното огледало. Погледна през рамо, за да се увери, че не се е излъгал, и измъкна пистолета си.

— Няма да стреляш по тях, нали? — попита тя разтревожено.

— Няма, освен ако не се наложи.

— Мислиш ли, че Пат им се е обадил?

— Може би, но не ми се вярва. Ако им беше казал, че сме отвън, щяха да са вече тук. А те очевидно не бързат. Виж сама. Вървят в другата посока. С гръб към нас.

Той дръпна ръката си от главата ѝ и Брит се надигна достатъчно, за да надникне над седалката. Дватама мъже вървяха по тротоара към Кинг Стрийт. Не се разхождаха, а вървяха, сякаш имаха цел, но тя предположи, че винаги крачат така решително. Ала както бе казал Рейли, не изглеждаха и особено забързани.

— Не приличат на двойка гейове, излезли да се повеселят — отбеляза тя.

— Никак.

— Странно е, че се появиха точно тук.

— Да. Също както са се озовали в бара, в който сте се срещнали с Джей. Поне единият от тях. Сега виждаш и другия мъж. Изглежда ли ти познат?

— Не. Но не успях да видя добре лицето му. Мислиш ли, че търсят Пат-младши?

— Боже, надявам се, че не! Той няма да издържи и десет секунди срещу тези двамата.

— Може да е малка победа, но все пак ми става приятно, като знам, че те са били вътре и са си губели времето, докато ние се намирахме само на метри от тях.

Срещу техните познайници се появиха трима мъже, които заемаха целия тротоар, и двойката се дръпна встрани, за да им направи път. Бъч ги изгледа през рамо, когато онези влязоха в бара. Каза нещо на приятеля си, който се засегна и му показа среден пръст, а после и двамата се засмяха. След това продължиха по пътя си.

— Успя ли да огледаш по-добре другия мъж? — попита Рейли.

— Да, но не мисля, че съм го виждала преди. Не изпитах същото, както когато видях Бъч през прозореца на хижата ти.

Двамата стигнаха до края на пресечката и се изгубиха от погледите им. Рейли затъкна пистолета на кръста си и запали двигателя.

— Какво ще кажеш да си разменим ролите?

— Какво имаш предвид?

— Ще ги проследим.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кафявата кола беше оставена на обществен паркинг на две пресечки от Кинг Стрийт. Рейли караше бавно и поддържаше достатъчна дистанция, докато двамата мъже вземат автомобила си. После ги проследиха до историческия квартал и още няколко километра по главния булевард до стария хотел „Холидей Ин“.

— Наемни убийци с ограничен бюджет — отбеляза Брит.

— Надали, сигурно клиентът им плаща три пъти повече за хотел.

Хотелът беше на две нива и до стайте се стигаше по открити коридори. Мъжете паркираха колата си на няколко крачки от стайте на приземния етаж. Рейли и Брит бяха спрели на един паркинг от другата страна на оживената улица и оттам видяха как шофьорът, мъжът, когото наричаха Бъч, отвори багажника и извади пътна чанта.

— Изглежда тежка — подметна Брит.

— Оръдията на занаята.

Тя каза замислено:

— Продължавам да се питам защо просто не ме застреляха онази нощ на пътя?

— За да не рискуват да оставят доказателства.

— Две убийства в толкова кратък интервал от време, моето и на Джей, биха предизвикали подозрения, нали?

— Твоето убийство не би минало толкова лесно за случаен акт на насилие. Друго би било, ако минат дни, дори седмици, преди някой рибар да открие колата и теб.

— И щеше да изглежда, сякаш съм се самоубила.

— Точно така. А в такъв случай — дори и наистина да си си спомнила нещо, което Джей ти е казал, и да си го съобщила на някого — твърденията ти лесно щяха да бъдат дискредитирани и оспорени.

— Кой би повярвал на бръщолевенето на жена, която е била толкова лабилна психически, че да се самоубие.

— Точно.

— Добре замислено, нали?

Сериозният ѝ глас го накара да я погледне.

— Много.

Двамата мъже влязоха в две съседни стаи. Бъч носеше пътната чанта със себе си.

— Явно той е по-старшият от двамата — отбеляза Рейли.

— Или просто е по-добър стрелец.

Брит попита:

— Сега какво?

След като се огледаха наоколо, той ѝ нареди:

— Дръж стаите им под око. Дай ми сигнал, ако излязат. — И отвори вратата си.

— Къде отиваш?

— Да се обадя на Канди, преди да е станало твърде късно. — Той посочи една телефонна кабина в другия край на търговския център. — Щом кабинката стои, вероятно и телефонът работи.

— Да отидем дотам с колата.

Рейли поклати глава:

— Няма да виждаме стаите им добре. Стой тук и ги дръж под око.

— Но ти няма къде да се скриеш. Може да те видят.

— Няма да се оглеждат. Но за всеки случай... — Той ѝ подаде пистолета, като го хвана за дулото. — Дръж това при теб.

Тя не посмя да го докосне.

— Остави го на седалката.

Рейли слезе и внимателно остави пистолета на седалката си, после побягна през паркинга. Въпреки това, което бе казал на Брит, не му се искаше да поема излишен риск. Вмъкна се в телефонната кабина, но не затвори вратата, за да не светне лампата вътре. За щастие телефонът си стоеше на мястото и за негов късмет работеше.

Канди вдигна след първото позвъняване.

— Къде се губиш? Започнах да си мисля, че си се вразумил и няма да се обадиш отново.

Той затисна другото си ухо с длан, за да заглуши шума от натовареното движение.

— Забавих се. Извинявай, че те задържах будна до толкова късно. Имаш ли нещо за мен?

— Уговорих ти срещата с Фордайс.

Рейли не може да повярва. Не беше признал — дори и пред себе си, че не таи надежда да успее.

— Наистина ли?

— Наистина. Поне така мисля. Отначало не искаше и да чуе, но после успях да го убедя. Обясних му какъв невероятен късмет има, че не си го пресрещнал на погребението на Джей, както си постъпил с Джордж. Посъветвах го като бивш колега да поговори с теб насаме, преди да направиш някое публично изявление или да предприемеш някоя лудост. Той те мисли за душевноболен, затова да се надяваме, че овладяното ти поведение ще го изненада приятно. — Тя се поколеба, после добави: — Не си душевноболен, нали?

— Не. Просто човек, който преследва определена цел.

— Както винаги — измърмори тя.

— В колко часа?

— Единайсет. В кабинета му. Обади се на охраната. Един от тях ще те придружи до кабинета му.

— Канди, не знам какво да кажа.

— Кажи лека нощ — въздъхна тя уморено. — Имам уговорени интервюта през целия ден и трябва веднага да си лягам. Задържам течности, защото не ми остава време да отида до тоалетната, и очите ми са подпухнали. Да не споменавам на какво приличат глезените ми.

Той се усмихна на колоритното описание.

— Длъжник съм ти. Наистина.

— Червено и бяло.

— Какво?

— Като идваш на вечеря другата седмица, трябва да донесеш и червено, и бяло вино. И да не е от евтиното!

— Дадено.

— И, Рейли...

— Да?

— Дано да го убедиш.

— В колко часа? — попита Брит, когато той се върна в колата с добрата новина.

— Единайсет. В неговия офис.

— Изненадана съм. Надявах се да се съгласи, но честно казано, се съмнявах в това.

— Аз също, в интерес на истината. Може би съм го подценил.

— Лесно е да си смел, когато си в охраняван офис. — Тя погледна замислено кафявия седан, паркиран пред „Холидей Ин“. — Или когато някой друг влиза в битката вместо теб.

Брит повтори думите си мислено и осъзна колко точно прилягат те и за самата нея. Действайки импулсивно и преди да размисли, тя отвори вратата на колата и излезе.

— Къде отиваш?

— Сега се връщам.

— Брит?

Не му обърна внимание, а побягна към оживения булевард и извика през рамо:

— Ако нещо се случи, потегляй и се обади на детектив Кларк.

— Брит!

— Карай.

Моментът се оказа идеален. Точно когато стигна до тротоара, видя пролука в колоната от коли. Тя претича през двете ленти и се озова на отсрещния тротоар пред паркинга на хотела.

Изобщо не погледна назад към Рейли, тъй като се страхуваше, че може да е хукнал по петите ѝ. Вместо това продължи да се движи решително през паркинга към двете стаи, пред които беше паркирана познатата кола.

Брит не беше сигурна дали това е колата, която я бе изхвърлила от пътя. Но знаеше, че е видяла единия от тези мъже в бара, където някой бе пуснал нещо в питието ѝ. Все косвени улики, но ужасно подозрителни.

Освен това знаеше със сигурност, че двамата мъже бяха претърсили хижата и пикапа на Рейли предния ден и че го бяха проследили след погребението на Джей. Очевидно крояха нещо, което може би криеше заплаха за живота им. Брит не повярва и за миг, че появата им пред гей бара тази вечер е случайна. Независимо дали бяха

съюзници или врагове на Пат Уикъм, намеренията им бяха коренно различни от тези на Рейли и нейните.

Копелетата си го заслужаваха.

Без да откъсва очи от прозорците и вратите на стаите им, тя предпазливо се доближи до колата. Огледа се, за да се увери, че не я наблюдава някой от гостите или служителите на хотела.

Не забеляза никого и се наведе зад седана. И в двете стаи още светеше. Брит не отделяше очи от прозорците. Очакваше всеки момент някоя от вратите да се отвори рязко. Сърцето ѝ биеше оглушително.

Пропълзя до задната лява гума и прокара пръсти по джантата, докато откри капачката с вентила, след което бързо я свали. Стисна я и приклепнала, се промъкна до предната гума.

В една от стаите се чу звук от телевизор. Дали завесата беше помръднала, или си въобразяваше? Може би климатикът духаше толкова силно, че раздвижваше пердетата?

Разтреперените ѝ пръсти откриха вентила на предната гума и свалиха капачката. Бедрата ѝ пламнаха, докато се върне назад, заобиколи колата и стигне до другата предна гума. Свали и нейната капачка. Четвъртата се оказа по-упорита от останалите. Когато успя, цялата бе плувнала в пот и пръстите ѝ се бяха разранили от усилието да свали капачката.

Стиснала четирите капачки в шепата си, тя се изправи. В същия момент вратата на една от стаите се отвори.

Сънданс се появи в очертанията ѝ. Беше бос, облечен в същия панталон, с който бе в нощния клуб, но ризата бе заменена от бяла тениска, грижливо запасана в колана на панталона. Видя ѝ се абсурдно, че в такъв момент е в състояние да забелязва подобни подробности.

Той държеше пластмасова кофичка за лед, която пусна на земята веднага щом забеляза Брит. Посегна към кобура на рамото си, но той не беше там. Все пак извика:

— Стой! Не мърдай!

Тя направи точно обратното. Обърна се и побягна, за да спаси живота си. Очакваше да открие Рейли да я чака разтревожен в колата от другата страна на улицата. Но нито той, нито колата бяха там, където ги бе оставила. Чу тропане зад себе си и предположи, че Сънданс блъска по вратата на партньора си. Чу го да вика:

— Излез бързо!

Тя не спря, за да погледне назад, а побягна към улицата, без дори да знае в каква посока трябва да се движи. *Къде е Рейли?* Беше му казала да тръгне веднага, ако нещо се случи, но не бе очаквала, че ще я изостави.

Причу ѝ се, че един от мъжете я вика по име, но и без да поглежда назад, знаеше, че те тичат след нея и скъсяват дистанцията много бързо. Стори ѝ се, че чува шляпането на боси крака по паважа, учестено дишане, викове.

Скочи от тротоара точно пред една приближаваща се кола. Шофьорът наду клаксона. Брит почти оглуша от пронизителния писък на гумите, когато колата спря на сантиметри от нея.

— Брит!

Обърна се рязко. Рейли бе вмъкнал колата между нея и двамата мъже. Като видяха пистолета, насочен към тях през прозореца, двамата спряха на място.

— Дръпнете се назад или ще стрелям! — извика Рейли. Те завикаха нещо, но той форсираше мотора на колата, без да вдига крака си от спирачката.

Брит се метна на седалката до него. Още преди да затвори вратата, Рейли вдигна крака си от спирачката и автомобилът се изстреля като състезателен кон, пред който са отворили вратичката. Колата закачи бордюра и се устреми към отсрещното платно. Зъбите ѝ затракаха, когато с бясна скорост се озоваха върху разделителната ивица и задницата поднесе, преди Рейли да успее да я овладее напълно.

Погледна назад. Мъжете тичаха през паркинга към колата си. Явно още не знаеха, че няма да могат да я използват. Бъч бе изскочил без панталон. Брит зърна за миг боксерките и мускулестите му крака, преди Рейли да завие рязко надясно и хотелът да изчезне от погледа им. На първото възможно място той зави наляво, после пак надясно.

Не спираше да ругае.

Адреналинът пулсираше в тялото ѝ. Бяското му шофиране я пращаше ту на една, ту на друга страна. Тя успя да закопчае колана си и каза:

— Сега можеш да намалиш. Няма да ни настигнат. Дори и да опитат, гумите няма да издържат дълго. — Разтвори юмрука си.

Ноктите ѝ се бяха отпечатали като полумесеци върху дланта, но върху нея бяха четирите капачки.

— Какво, по дяволите, си мислеше!

— Мислех да ги забавя, да им попреча да ни проследят.

— Те не знаеха, че сме там! Можеше да те убият!

— Но не ме убиха!

— *Глупости!* — Той удари с длан по кормилото.

В сегашното му настроение беше безсмислено да спори с него, така че Брит не каза нищо повече.

Дори и някой да се бе опитал да ги проследи, опитът щеше да е безнадежден. Брит беше загубила всякакво чувство за ориентация, когато изведнъж се оказаха на моста Рейвънел. След няколко километра стигнаха до мотела.

Рейли паркира колата зад бунгалото, слезе и закрочи ядосано към вратата, но все пак я задържа отворена, за да влезе Брит. Продължаваше да я гледа гневно, когато тя се промуши покрай него. Щом влязоха в стаята, той затръшна вратата и сложи резето.

Веднага се нахвърли на Брит:

— Това беше глупава и безразсъдна постъпка.

— Обаче ще ги забави.

— Няма спор.

— Значи не е била толкова глупава идея.

— Не си струваше риска.

— Мисля, че си струваше. Както и да е, почувствах се по-добре след това.

— *Почувства се добре?* Те можеха да те убият!

Той изглеждаше готов да направи същото. Една вена бе изпъкнала на челото му и пулсираше. Ръцете му бяха притиснати от страни до тялото.

За да оправдае постъпката си, Брит каза:

— Трябваше да направя нещо сама, Рейли. Чувствам се ненужна и безпомощна и това ужасно ми тежи. Трябваше да направя нещо. Писна ми да разчитам на...

— На мен?

— Да. На някого. Не съм свикнала така. Винаги съм се грижила сама за себе си.

— Добре. Заповядай! — Той отключи вратата и я отвори широко.

Тя погледна тъмния правоъгълник, осветяван единствено от червения неонов надпис „Свободни стаи“ над рецепцията на мотела. Беше се хванал на блъфа ѝ и сега тя се почувства глупаво. Ако си тръгнеше, къде можеше да отиде и как щеше да стигне дотам? Нямаше нито кола, нито пари.

Погледът ѝ се върна върху лицето на Рейли. Устните му бяха побелели от гняв. Едва се раздвижиха, когато той процеди:

— Една жена вече намери смъртта си заради мен. Предпочитам да не се случва отново.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме отвлечеш.

Той изруга, затръшна вратата, сложи резето и прокара пръсти през косата си.

— Така е — настоя тя, — не забравяй, че ти ме въвлече в тази бъркотия.

Рейли отпусна ръцете си. Изглежда я втренчено и каза с тих, овладян глас:

— Грещиш. Ти се забърка в тая бъркотия, когато се поддаде на чара на Джей Бърджис.

Брит издържа на погледа му, мина покрай него и взе торбата с дрехите, които ѝ бе купил. Това ѝ се стори особено дразнещо в момента. Занесе торбата в банята и затвори вратата. Постара се да я заключи достатъчно шумно.

Когато излезе десет минути по-късно, изкъпана и с измита коса, той седеше на ръба на леглото си и се взираше в телевизора. Звукът беше намален. Рейли я погледна.

— Свърши ли с банята?

Брит кимна сдържано.

Той стана, взе си нещата, отиде в банята и затвори вратата. Младата жена легна и се загледа в картината без звук, но след няколко минути изключи телевизора и нервно закрачи из стаята.

Не носеха почти нищо със себе си. Нямаше какво да подреди, нито какво да прочете — освен един стар телефонен указател, прашна Библия и папките на Рейли, които вече беше чела толкова пъти, че ги знаеше наизуст. Нямаше какво да прави, освен да чака сутринта, когато щяха да отидат в офиса на главния прокурор и Рейли щеше да го нарече престъпник. И после какво?

Преди по-малко от седмица тя имаше чудесна работа, отлична репутация, колеги, които я уважаваха, и приятели, на които можеше да разчита. Сега беше журналистка, в твърденията на която винаги щяха да се съмняват. Беше мишена на мъже с власт, които бяха убили собствения си приятел, за да опазят тайната за извършеното от тях престъпление. А тя беше бегълка и ако я заловяха, щяха да я съдят за убийство. Какво бъдеще я очакваше? Ако изобщо останеше жива, за да има бъдеще.

Вратата на банята се отвори и Рейли влезе в стаята. Косата му беше мокра. Беше само по бермуди, без тениска. Той остави мръсните си дрехи и пътната чанта на пода до леглото си. Прекара длан по врата си, после сложи ръце на кръста си, погледна към тавана и измърмори нещо, което беше или ругатня, или молитва.

Чак тогава я погледна и когато погледите им се срещнаха, дъхът ѝ секна. Той се озова до нея с две крачки. Преди да осъзнае какво става, вече беше в обятията му и устните му бяха върху нейните. Целувката им бе дълга и страстна и я остави копнееща за още.

Когато устните му се спуснаха по шията ѝ, тя прокара пръсти през косата му и прошепна:

— Мислех, че не ме харесваш.

— Не те харесвам особено — отвърна ѝ, почти притиснал устни до нейните, после отново я целуна.

Тялото му беше твърдо, кожата му — още влажна и топла от душа. Когато я придърпа плътно до себе си, тя изстена от копнеж.

— Рейли, за Джей...

— Няма значение.

— Беше съвсем кратко. Нищо сериозно. И беше отдавна.

— Добре.

— И кълна ти се, не знам какво се е случило между нас последната нощ.

— Вече не ме интересува.

— Не мога да си спомня.

— Няма значение.

— Не усещах, че...

— Тихо, Брит.

— Но ти... — Тя отново се притисна към него. — Теб те помня. Все още те усещам.

Някакъв дрезгав звук се изтръгна от гърлото му, когато я повдигна и я отнесе до леглото.

— Свали си тениската. — Главата ѝ бе замаяна от това, което правеха пръстите му в боксерките ѝ, но все пак изпълни молбата му. Свали тениската си и я хвърли настрана, после обви ръце около главата му и я придърпа към гърдите си. Устните му бяха горещи и лакоми.

Лавината от усещания, предизвикани от устните и пръстите му, в комбинация с емоционалната превъзбуда от последните часове бързо я доведоха до разтърсващ оргазъм. Но освобождението беше мигновено. Когато започна да се освестява, тя осъзна, че той смъква боксерките ѝ, а после я целуна нежно ниско по корема. Езикът му продължи да я докосва леко като перце, но изпращаше електрически импулси от удоволствие в тялото ѝ, дъхът ѝ отново секна и вторият оргазъм изригна почти като ехо на първия.

Рейли не спря, докато тя не свърши още веднъж, останала напълно отпусната и омаломощена. Той легна по гръб и свали боксерките си. При вида на ерекцията му тя се усмихна замаяно и го погали нежно с върховете на пръстите си. Рейли изстена и опита да отмести ръката ѝ, но тя продължи да го гали.

— Спри, моля те! Нямам нищо — прошепна той.

— Знаем. — И се наведе бавно над него.

Той си мислеше, че най-сексапилната гледка, която е виждал, е мократа лъскава коса на Брит, разпиляна върху корема и бедрата му. Но не беше тази. Стана още по-възбуждащо, когато тя събра с една ръка косата си и я задържа назад, за да може да вижда какво правят устните ѝ. Извика сподавено и всички звуци, които издаваше от този момент нататък, бяха напълно неосъзнати и неразбираеми. Не знаеше дали е казал нещо и какво, защото усещанията прогониха всяка мисъл от главата му. Невероятното еротично преживяване сякаш бе концентрирало всичките му мокри сънища в един.

След неговия оргазъм тя го издърпа върху себе си. Той отпусна глава върху гърдите ѝ, за да си поеме дъх и да се успокои. Беше толкова хубаво — ноктите ѝ драскаха леко гърба му, гърдите ѝ се надигаха и спускаха под главата му, сърцето ѝ туптеше точно до бузата му.

Накрая той вдигна глава и огледа прекрасното ѝ тяло. Докосна едното ѝ зърно с устни.

— Винаги са леко изпъкнали.

— Много е смущаващо.

— Влудяващо е.

— Не си купил подходящ сутиен.

— Зависи от гледната точка.

Лекият ѝ смях премина в стенание, когато той я целуна нежно, а после устните им се сляха в ленива целувка, която сякаш продължи вечно, възбуждаща и дълбоко интимна.

Рейли желаше да е вътре в нея толкова силно, че цялото тяло го болеше. С огромно усилие на волята устоя на копнежа да потъне в горещата ѝ мекота. Но трябваше да се задоволи с това да усеща голото ѝ тяло до себе си. Да знае, че тя го желае не по-малко, отколкото той — нея. Брит измърмори, че животът е несправедлив, и каза:

— Можеш да...

— Мога, но няма. Ако го направя, няма да мога да спра.

Двамата се задоволиха с това да се целуват и докосват, а накрая заспаха, долепили тела и преплели пръсти. Точно преди да заспи, той прошепна сънено:

— Може и да те харесвам малко.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Брит?

— Ммм?

Рейли, вече облечен и готов, се наведе и погали нежно извивката на ханша й.

— Ставай. Време е да тръгваме.

Тя присви очи срещу ярката светлина на лампата, обърна се по гръб и се надигна на лакти. Отметна косата от лицето си и се прозя.

— Колко е часът?

Завивката се спусна до кръста й. Гърдите й бяха на една ръка разстояние и толкова изкусителни. Но той устоя.

— Малко след шест.

— Шест? До столицата на щата е два часа път.

— Точно така. — Той се усмихна на недоумението й. — Ще ти обясня в колата. Хайде, надигай се.

Петнайсет минути по-късно вече потегляха от мотела, когато той забеляза, че тя отново се прозява.

— Прекалено рано ли те събудих?

— Не, държа ме будна до късно. — Усмихна му се срамежливо. Двамата се гледаха няколко секунди, но никой не каза нищо за случилото се през нощта. Нито дума. Даже и за...

Не, дори не си го и помисляй. Тази сутрин Рейли не можеше да си позволи никакво разсейване. Брит додаде:

— Изненадана съм.

— От кое?

— Че ме взе със себе си. Смятах да дойда, но очаквах, че ще се наложи да спорим по този въпрос.

— След това, което направи с колата на Бъч и Сънданс снощи, предполагам, че тази сутрин бълват огън. Страхувам се да те оставя сама.

— Не може да са ни проследили.

— Не искам да поемам каквито и да било рискове.

— Ако ме беше оставил в мотела, щеше да се тревожиш за мен, така ли?

Той ѝ отговори с поглед, а усмивката ѝ му подейства като милувка.

Е, почти. Не съвсем. Защото от нейните милувки направо губеше разсъдъка си.

Отново насочи вниманието си към пътя и се съсредоточи върху шофирането.

— Как възнамеряваш да ме вкараш в сградата? — попита тя. — Веднага ще ме арестуват.

— Имам план.

— Радвам се, че е така. Но и аз имам план.

— И какъв е?

— Спри ей там.

— При „Уолмарт“?

Бяха пред един от магазините на веригата, които работеха по двайсет и четири часа в денонощието. Слънцето бе изгряло току-що и на огромния паркинг отвън имаше съвсем малко коли. Рейли се зачуди какво е намислила Брит този път, но не ѝ зададе въпроси.

Тя отвори жабката и претършува съдържанието ѝ: документите от покупката на колата, сгъваема карта на щата, техническо ръководство, документ за сигурността на въздушните възглавници. Откъсна една празна страница от края на ръководството.

— Имаш ли нещо за писане?

Рейли нямаше, но предишният собственик бе оставил една химикалка. Беше почти изсъхнала и по върха ѝ бяха полепнали мъхчета, но свърши работа, колкото Брит да надраска няколко думи върху листа. Подаде го на Рейли с думите:

— Ето ти списъка за пазаруване. Ако нямат точно тази марка, купи друга, стига да има същите характеристики. Ще ти върна парите, разбира се.

Той беше прочел списъка още докато тя го пишеше, така че кимна с разбиране.

— Стой с наведена глава. Няма да се бавя.

След по-малко от десет минути се върна с пакет под мишница и две чаши кафе в ръце. Щом потеглиха отново, Брит остави чашата си в

поставката за кафе и започна да разопакова покупките. Рейли видя с крайчеца на окото, че тя отвори кутията на видеокамерата.

— Знаеш ли как се използва?

— Дали знам как се използва — измърмори тя презрително. После му обясни, че в по-малките телевизии, където е била, е вършила всякаква работа. Дори чисто физически труд.

Когато свърши с разказа си, той я подразни:

— Значи, ако си загубиш работата в телевизията, винаги можеш пак да се върнеш към миенето на подове.

— Ха-ха. — Тя включи адаптера на камерата в извода за запалката, за да зареди батерията. Настрои малкия екран, който служеше за визьор, провери как се регулира приближението и тества вградения микрофон. — Работила съм с много по-сложни камери. Тази е като детска играчка. Не съм Стивън Спилбърг естествено, но мога да запиша картина и звук. Освен това имам достатъчно време да се поупражнявам.

— Имаш по-малко от два часа.

— Но нали срещата е в единайсет?

— Да, срещата е тогава, но ние ще се видим с главния прокурор доста по-рано.

— Откъде знаеш къде живее? — попита Брит, когато Рейли ѝ посочи внушителната тухлена къща в колониален стил. Минаха бавно покрай нея с колата и завиха в следващата пресечка.

— Веднъж го проследих от съда до дома му. Беше скоро след като го избраха.

— С каква цел?

— Просто събирах информация. Разполагах с много време, нямах какво да правя, освен да трупам горчивина. Неговата кариера беше процъфтяла за моя сметка. Реших някой ден да възстановя справедливостта.

— И този ден настъпи.

— Не можеш да отречеш, че съм чакал достатъчно. — Паркира до тротоара и изгаси двигателя, после се пресегна и хвана ръката на Брит, преди да отвори вратата.

Той разбираше и уважаваше желанието ѝ да участва лично в решаването на проблема. Беше заложила не по-малко от него в тази история, дори повече, защото имаше какво да губи. Тя заслужаваше да получи възможност да поправи злото, което ѝ бе причинено. На теория напълно разбираше чувствата ѝ.

Но освен това Рейли се страхуваше, че може да се случи нещо ужасно и тя да пострада.

— Може да стане много опасно, Брит. Не е нужно да идваш.

— Предполагам, че ще е опасно, но определено трябва да дойда.

Той кимна, приемайки решението ѝ. Но това не намали страха му, че нещо може да ѝ се случи.

— Това е отчаян план. Поемаме огромен риск.

— Някои рискове си струват. — Спокойният ѝ тон и начинът, по който го изгледа, му подсказаха, че тя не говори само за изненадващото посещение в дома на Фордайс.

— Така е, по дяволите! — Постави длан върху врата ѝ и я придърпа към себе си, целуна я бързо и решително, после я пусна. Прекара палец по влажната ѝ долна устна и каза дрезгаво: — Да вървим.

Тръгнаха по тротоара и свиха към къщата. Беше скъп квартал с частна охрана и специални формирования на собствениците. Двата крачеха съвсем бавно. Куче излязла срещу тях иззад една ограда, мъж, излязъл на джогинг, със слушалки в ушите, им кимна разсеяно от срещнатата страна на улицата. Не привлякоха ничие друго внимание.

Когато стигнаха до къщата на главния прокурор, завиха и тръгнаха по алеята към входа, сякаш правеха това всеки ден. Брит беше изказала някои опасения по време на пътуването, докато Рейли ѝ излагаше плана си.

— Може да има охрана — настоя тя.

— Може. В такъв случай ще причиним суматоха. Медиите ще научат. Дори да ни отведат оковани с белезници, Фордайс рано или късно ще трябва да отговори защо сме отишли да чукаме на вратата му.

— Може да откаже да ни изслуша.

— Съмнявам се. Не и след това, което Канди му е казала. Тя му е намекнала, че мога да изпуша всеки момент и да направя някоя лудост. Обзалагам се, че той не желае публични изпълнения и ще предпочете да се срещнем на по-уединено място.

— Но не чак *толкова* уединено.

— Да. Определено ще го изненадаме неприятно.

Сега Брит отбеляза:

— Една грижа по-малко. Не виждам охрана.

Къщата и дворът изглеждаха съвсем притихнали. Автоматичните пръскачки поддържаха моравата влажна и свежа. Предната веранда, която се простираше по цялата ширина на къщата, имаше четири колони, крепящи балкона на втория етаж. Големи каменни саксии с папрат бяха поставени от двете страни на входната врата, лакирана в лъскаво черно.

Стигнаха без никакви препятствия до нея и Рейли погледна Брит.

— Готова ли си?

— Гледай бързо да минеш към главното. Батерията на камерата не се зареди напълно.

Тя насочи камерата към вратата. Рейли почука с полираното месингово чукче три пъти. Докато чакаха да им отворят, той се мобилизира максимално. Опита да се подготви психически и физически за всеки възможен вариант. Зъл доберман? Страховита икономка? Дете по пижама с Макуин Светкавицата?

За тяхна изненада, вратата им отвори самият Коб Фордайс. Беше облечен с панталон, риза и вратовръзка, но явно не бе стигнал до сакото. Държеше ленена салфетка. Очевидно бяха прекъснали закуската му.

Брит започна записа.

Той реагира така, сякаш камерата беше пистолет, и отстъпи уплашено няколко крачки назад.

— Какво е това?

— Добро утро, господин Фордайс — поздрави го Брит. — Не сме се виждали скоро.

Той я разпозна като репортерката, издирвана от полицията, и видимо се притесни. После погледна Рейли и попита отново:

— Какво е това?

— Това е денят, от който се страхувате пет години. Дойдохме да говорим за Кливлънд Джоунс. Помните ли го? — Рейли му показва папките, които носеше. — Ако паметта ви има нужда от опресняване, всичко е тук.

Прокурорът погледна зад гърбовете им и с облекчение установи, че никой друг не ги придружава. Отново погледна Рейли и каза:

— Кливлънд Джоунс. Разбира се, че го помня. Мъжът, който запали пожара в полицейското управление.

— Значи ще се придържате към тази версия? — попита Брит.

Фордайс подразнено вдигна ръка, сякаш искаше да покрие обектива на камерата със салфетката си, после се отказа и отпусна ръката си.

— Запали пожара малко преди да умре от нараняванията на главата си.

— Двамата с госпожица Шели сме на друго мнение — прекъсна го Рейли. — *Знаете*, че истината е друга. Пат Уикъм-старши също е знаел истината. Както и Джей Бърджис. Затова сега са мъртви.

Фордайс погледна Брит.

— Тя е обвинена за убийството на Бърджис.

— Добре, арестувайте я — каза Рейли. — Ще изчакаме, докато ѝ прочетете правата, и после, когато полицаите дойдат, за да я отведат, може да поискат да чуят какво сте правили вие в полицейското управление в деня на пожара. Точно в деня, когато сградата изгоря и седем души загинаха. О, и с удоволствие ще предадем този видеозапис, за да видят лично нервната ви реакция и потта по горната ви устна, когато споменахме онзи инцидент. Добро утро, госпожо Фордайс, извинете ни за безпокойството.

Главният прокурор се обърна и видя, че жена му е излязла да разбере кой е прекъснал закуската им. Рейли я позна от погребението на Джей. Беше красива, изискана жена. Въпреки ранния час, лицето ѝ бе фино гримирано. Облечена бе небрежно-елегантно, на рамото ѝ висеше малка чантичка и в ръката ѝ имаше ключове от кола.

Тя огледа разтревожено и тримата.

— Коб? Всичко наред ли е?

— Разбира се. Няма проблеми.

— Момчетата са на тренировка по бейзбол. Аз ли да...

— Да. Закарай ги. Тръгвайте. Всичко е наред.

Очевидно тя никога не поставяше под съмнение думите на съпруга си, дори и когато той беше в компанията на човек, издирван от полицията. Жената се поколеба само за секунда, после се обърна и изчезна в посоката, от която бе дошла.

Фордайс отново се обърна към Брит и Рейли. По време на краткия разговор със съпругата си бе възвърнал спокойствието си. Като опитен политик, той беше готов за компромис.

— Ще говоря с вас, но не тук. Не сега. Трябваше да дойдете в кабинета ми в единайсет. Такава беше уговорката. Появата ви тук е нахлуване в частна собственост.

— Добър опит, но няма да свърши работа — каза Рейли. — Ще говорим тук.

— Семейството ми...

— Вече потегли за тренировката по бейзбол. Дори и да бяха тук, нямаме никакво намерение да им навредим. Къде искате да говорим?

— Няма да разговарям с човек, който носи оръжие. — Заяви го без страх, спокойно, категорично.

Рейли предположи, че главният прокурор няма да отстъпи по този въпрос, и каза:

— Ако се съгласите да говорим, ще оставя пистолета си.

— И без камерата.

— Камерата ще остане включена — възрази Брит. — Този запис може да се окаже единственият начин да докажа невинността си.

Фордайс обмисля това няколко секунди и рече кратко:

— Добре. — Обърна се и им направи знак да го последват.

Стаята, в която се влизаше направо от фойето, представляваше домашен кабинет, обзаведен комфортно и изискано, който според Рейли служеше повече за показ, отколкото за работа. Фордайс се настани зад бюрото си.

— Пистолетът, господин Ганън.

Рейли го издърпа от колана и го остави върху една квадратна масичка в ъгъла на кабинета, така че да може лесно да стигне до него, а прокурорът да не може да го изпревари. После седна на стол срещу бюрото, а Брит се настани на съседния. Рейли забеляза, че тя настройва фокуса на камерата.

Фордайс кимна към папките, които Ганън носеше.

— Какво е това?

— Резултатите от разследването на пожара, което проведох заедно с Теди Брунър. То е непълно по отношение на седемте жертви. Не ми позволиха да довърша разследването си за причините за смъртта на Кливлънд Джоунс. Брунър прие наготово версията на полицията.

Фордайс погледна папките, които още бяха стегнати с ластични ленти.

— Вие отхвърляте официалната версия, че Кливлънд Джоунс е запалил пожара, така ли? — попита той.

— Бил е мъртъв, преди пожарът да избухне.

Фордайс се облегна назад и събра ръце под брадичката си. Сякаш се канеше да изрече молитва. Може би изпитваше нужда да се помоли.

— На какво основавате това свое заключение, господин Ганън?

Рейли говори следващите петнайсет минути без прекъсване. Показа на Фордайс копието от доклада за аутопсията на Кливлънд Джоунс.

— Така и не беше установено как е получил тези фрактури на черепа. Но ако са били толкова тежки, че да причинят смъртта му, възможно ли е да са останали незабелязани от полицаите, които са го арестували? Според мен — не. Разследването беше възложено на мен, но аз не стигнах доникъде.

Той обясни как детективите от полицията са избягвали да му предоставят исканата информация.

— Имах чувството, че се блъскам в каменна стена. Отначало си мислех, че е заради пожара, който бе унищожил документацията и бе разстроил работата им. Разбираемо беше да са неорганизирани и хаотични. От друга страна, един човек беше умрял, докато е бил в ареста. Причината за смъртта му не беше изгаряне или задушаване. Нямах друг избор и продължих да настоявам. — Замълча за момент, за да си поеме дъх. — Преди да получа някакъв задоволителен отговор, бях поканен на парти у приятеля ми Джей.

Дори и огромният опит на политик не помогна на Фордайс да скрие една лека гримаса. Рейли отгатна, че главният прокурор си спомня много добре инцидента, но въпреки това изложи фактите, за да ги включи в записа.

Накрая завърши:

— Никой — освен вас и детективите, водещи разследването — не чу твърдението ми, че съм получил краткотрайна амнезия, защото съм бил дрогиран, без да подозирам. Моят добър приятел Джей ме посъветва да не разгласявам тази част от историята. Според него това щеше да усложни още повече положението ми. Хората щели да си помислят, че съм смъркал кокаин заедно със Сузи Монро. Но когато

чух госпожица Шели да изказва подозрения, че са й дали „хапчето на изнасилвача“, за да изтрият от паметта ѝ нощта на убийството на Джей, осъзнах, че двамата сме станали жертви на един и същ заговор. И мотивът — винаги търсите мотива, нали?... — мотивът на престъпниците е необходимостта да запазят в тайна фактите около смъртта на Кливлънд Джоунс и самоличността на истинския подпалвач.

— Джей искаше да ми разкаже това в нощта, когато умря — обади се Брит. — Дори и да ми го е разказал, аз не го помня. Но съм сигурна, че точно желанието му да разтовари съвестта си е истинската причина да бъде убит.

Рейли погледна главния прокурор в очите.

— Когато Сузи Монро умря, вие смятахте, че трябва да поема вината за смъртта ѝ. И това несъмнено щеше да се случи, ако не беше намесата на Касандра Мелърс.

Фордайс се намръщи.

— Явно още е ваша покровителка. Тя чувала ли е тази история за Кливлънд Джоунс?

— Споделих подозренията си с нея, да.

Фордайс покри лицето си с длани. След няколко секунди отпусна ръце и с изражението на човек, който прави последен опит да се спаси, каза:

— Ако това е вашето отмъщение, господин Ганън, моля ви, не забравяйте, че аз не ви предявих обвинение. Спестих ви ходенето в съда.

— Така беше. Но все едно ме осъдихте. Загубих работата си. Загубих пет години от живота си, защото вие и останалите ме вкарахте в онзи капан със Сузи Монро и след това се погрижихте да поеме свръхдоза, за да не се събуди.

Брит побутна коляното му със своето, за да му напомни за камерата и за обещанието да се владее. Нищо нямаше да постигнат, ако нещата придобиеха формата на лична вендета. Те търсеха справедливост, не отмъщение.

Фордайс погледна камерата, после се обърна към Рейли:

— Ще ви призная нещо. Винаги съм мислил, че има нещо съмнително в смъртта на онова момиче. Смущаваше ме това, че е умряла в апартамента на Джей Бърджис, в дома на *полицай*. Когато

Канди ви доведе в кабинета ми и вие изтъкнахте в свое оправдание краткотрайна амнезия, подозренията ми станаха още по-силни.

— Подозрения?

— Подозрения, че нещо не е наред. Вие имахте отлична репутация, също като тях. Бяхте сгоден, датата за сватбата ви беше определена. Не че годежният пръстен пречи на някои хора да изневеряват, но вие нямате реноме на женкар като приятеля си Джей. Досието ви беше напълно чисто, без никакви нарушения, никакви наркотици. Бяхте изгряващата звезда на пожарната служба.

Той вдигна показалеца си.

— Но това, което най-много ме смущаваше, бе, че вие разследвахте пожара, а детективите, които работеха по случая със Сузи Монро, бяха героите от пожара.

— Както и вие.

— Да.

Рейли се надяваше камерата да успее да улови угризенията, които лицето и гласът на Фордайс издаваха. Раменете му вече не бяха така изправени, стойката му не беше толкова наперена. Той се взираше в дланите си върху бюрото. Дали не се чувстваше като Пилат Понтийски, взрян в петната по ръцете си, които никой друг не виждаше?

Рейли не се трогна от покаянието на главния прокурор.

— Имали сте подозрения, ситуацията не ви е изглеждала наред, но не си направихте труда да проучите нещата по-задълбочено, за да разберете каква е истината.

— Вярно е. — Фордайс вдигна глава и погледна към камерата. — Не се задълбочих, защото в случая бяха замесени полицаи, герои, наградени за храбростта си, а на мен ми предстоеше да се кандидатирам за главен прокурор. Всеки човек на този пост зависи от солидната подкрепа на правоохранителните служби. Не исках противопоставяне с полицията, което неминуемо щеше да се случи, ако бях намекнал, че техни хора са замесени в прикриване на престъпление и евентуално убийство.

Рейли осъзна, че е спрял да диша. Погледна Брит. Тя държеше камерата, насочена към Фордайс, но хвърли бърз поглед към Рейли, за да се увери, че той е осъзнал значимостта на това изненадващо самообвинително изявление, което току-що бяха записали.

Брит се възползва от момента и попита:

— Какво се случи по време на разпита на Кливлънд Джоунс?

Гласът и поведението ѝ бяха спокойни, лишени от агресивност, сякаш наоколо нямаше никой друг, освен нея и главния прокурор, и сякаш единствената ѝ цел бе да му помогне да направи признанието, което щеше да облекчи съвестта му.

Отговорът на Фордайс изненада Рейли:

— Не зная, Брит. — Той погледна в обектива на камерата. — Аз не изпълних докрай дълга си по случая със Сузи Монро, защото не беше в мой интерес. Това бягство от отговорност костваше твърде много на господин Ганън. Съжалявам за това. Ако можех да върна времето назад, навярно нямаше да преживее тези пет години в самота и немилост, ала не мога. Но действително не знам какво се е случило по време на разпита на Кливлънд Джоунс. Нито как е умрял той, нито кой е запалил пожара. — Когато видя, че Рейли се кани да реагира, той го изпревари: — Не е нужно да приемате думите ми на доверие. Това е факт, който може да се провери.

— Разкажете ни — подкани го Брит.

— Тръгнах от кабинета си в съда малко преди шест, защото трябваше да мина през полицията.

— Каква работа имахте в полицията толкова късно, в края на работния ден?

— Да взема някои нови доказателства по един случай, който скоро влизаше в съда. Документите трябваше да ме чакат на входа. В момента, в който доближих сградата, се включи пожарната аларма. Бързо влязох вътре. Във фойето имаше хора, които могат да потвърдят кога съм се появил. Отначало помислихме, че е фалшива тревога. В онази стара сграда все нещо се повреждаше. Неколцина от присъстващите започнаха да се шегуват. Някой попита да не е учебна тревога.

Той замълча за миг, загледан в празното пространство, сякаш възстановяваше сцената в паметта си.

— Но почти веднага подушихме дима и разбрахме, че наистина има пожар. Избутах хората навън и побягнах по коридорите на първия етаж, за да накарам всички веднага да напуснат сградата. — Замълча и вдигна рамене. — Останалото го знаете.

Брит се обади:

— Проявявате скромност. Качили сте се по стълбите и сте извеждали хора от горните етажи.

Той кимна.

— Значи наистина сте герой.

— Тогава направих всичко, каквото трябваше. — Погледна Ганън. — Но не и по-късно.

Рейли си помисли, че Фордайс или е най-добрият лъжец на света, или действително казва истината.

— Има ли свидетели, които могат да потвърдят, че когато сте влезли в сградата, пожарната аларма вече е свирела?

— Да. Дори полицаите, които бяха на входа в онзи ден.

— А по-рано през деня?

— По-рано същия ден? Не. Това също може да бъде доказано. Дори и областният прокурор се записва, когато влиза или излиза от сградата.

— Да, но дневникът за посетителите е бил унищожен при пожара.

— Не съм ходил в полицията по-рано през деня, господин Ганън. Дори не съм излизал от кабинета си за обяд. Секретарката ми може да го потвърди. Тъй като това се оказва паметен ден, и най-древната подробност придоби необичайна значимост.

— И не сте участвали в разпита на Кливлънд Джоунс?

— Не. Кълна се! Дори не знаех как е изглеждал, докато не публикуваха снимката му във вестника след пожара.

Брит се намеси:

— Научихме от надежден източник, че Пат Уикъм-старши ви е позвънил с молба да отидете и да окажете известен натиск на Джоунс, в случай че не направи очакваните признания.

Пат-младши не беше точно „надежден източник“ според Рейли, но Фордайс явно й повярва и обясни:

— Пат Уикъм наистина ми се обади. В ранния следобед. Каза, че са задържали някакъв скинар. Рецидивист, голяма отрепка. Искали този път да го тикнат зад решетките за по-дълго време. Но Кливлънд Джоунс знаел как работи системата и ги разигравал. Така ми каза Уикъм. Обясни, че този път не бивало да го оставяме да се измъкне, че трябва да бъде закован, и то задълго. Помоли ме за помощ, за да получат самопризнания, което щяло да спести на щата разходите по

съдебния процес. Искаше да отида в полицията и да говоря с Джоунс, да му обясня какво бъдеще го очаква. Обаче аз бях зает и не можах да отида веднага. Казах му, че ще се отбия по-късно през деня, когато отивам за онези документи.

Той затвори очи за момент, сякаш се опитваше да си спомни нещо.

— Помня, че се учудих защо се е вкопчил така в този случай. Все пак не ставаше въпрос за сериен изнасилвач или убиец. — Наведе се над бюрото към Рейли. — Какво пропускам? Обяснете ми.

— Нямам доказателство.

— Не съм искал доказателство. Какво се е случило според вас?

— Не знам точно кой е арестувал Джоунс — започна Рейли. — Това е една от подробностите, които никой не иска да сподели. Това, което научихме от нашия източник, е, че Пат-старши, Джордж Макгауън и Джей Бърджис са издирвали Джоунс и са били твърдо решени да го затворят за дълго време. Следователно предполагам, че един или двама от тях са го арестували. При самото залавяне — или по-вероятно по време на разпита — нещата са загрубели, вследствие на което Джоунс е получил фрактурите на черепа, довели до смъртта му.

— Казвате, че са го пребили до смърт?

— Вероятно са го убили, без да искат. Но Джоунс е умрял и те са се паникьосали. Трябвало е да направят нещо, за да прикрият престъплението си.

Фордайс се намръщи.

— Пожарите не са достатъчно надежден начин за прикриване на убийство. И тримата са били наясно с това. Аутопсията винаги доказва, ако смъртта не е причинена от пожара.

— Така е. Предполагам, че са запалили съдържанието на кошчето за боклук, за да убедят всички, че Джоунс е започнал да се държи налудничаво по време на разпита. Смятали са бързо да загасят огъня. Да се вдигне малко дим — и толкова. Това е щяло да свърши работа, без да причини особени поражения. Не са подозирали, че малкият им пожар може да бъде засмукан от вентилационната система и да се разпространи толкова бързо. Преди да осъзнаят какво става, пламъците са плъзнали навсякъде, обхванали са горните етажи и са причинили срутването на сградата.

— След като осъзнали какво са направили, те са спасили, когото могат — добави Брит тихо.

— Но седем души са останали на кладата — добави Рейли.

— Мили боже! — Фордайс разтри челото си, сякаш го мъчеше главоболие. Когато отпусна ръката си, ги погледна и попита: — Трима старши детективи са разпитвали някакъв хулиган? Защо е било всичко това?

— Изключи камерата. — Рейли знаеше, че ще се наложи да разкажат на Фордайс за Пат-младши, но не искаше да предаде доверието му. Брит разбра мотивите му и спря записа. — Синът на Пат Уикъм е гей — обясни той. — Джоунс го нападнал в парка Хамптън, счупил крака му и обезобразил лицето му. Нанесъл му тежки наранявания. Пат-старши решил да отмъсти на Джоунс и помолил приятелите си да му помогнат.

Фордайс изгледа и двамата, после се изправи и отиде до прозореца, от който се виждаше плувният басейн. Остана загледан във водата няколко минути, после се обърна към тях:

— Това е липсващото парче от пъзела. След като получих и него, всичко дойде на мястото си. Трябвало е да опазят две тайни.

— Има и още нещо — каза Брит и отново включи камерата. — Според нас Пат-старши не е загинал от случайна стрелба. Бил е убит. — Разказа му наученото от Пат-младши за тежката депресия на баща му след пожара. — Сринал се напълно след историята със Сузи Монро и неговата роля в заговора.

Фордайс кимна:

— Не е издържал бремето на вината.

— Според близките му, бил е на път да разкрие тайната — обясни Брит. — Очевидно Джей или Джордж Макгауън са се страхували, че той ще изповяда вината си и това ще повлече всички. Двамата с Рейли подозираме, че е бил убит заради това. После Джей заболял и научил, че болестта му е nelечима. Поискал е да облекчи съвестта си, преди да умре.

— Значи Макгауън се е отървал и от него — каза Фордайс замислено.

Тя повдигна рамене и го изгледа многозначително, за да си направи сам логичния извод. После погледна Рейли, който каза:

— Макгауън е единственият останал жив.

— Нищо чудно, че ме избягва, когато го търся по телефона — въздъхна тежко главният прокурор. — Имате ли някакво доказателство, каквото и да е, за твърденията си?

Брит отговори:

— Не. Но Макгауън явно се страхува, че аз разполагам с такова доказателство. Колата ми се намира на дъното на река Комбахи. — Тя му разказа за ужасяващото си преживяване. — Нямах да съм тук сега, ако Рейли не беше тръгнал след мен с пикапа си. Той видял как колата ми изчезва от пътя.

Фордайс се обърна към него:

— Вие сте я спасили?

— Имах късмет. Още минута забавяне — и щеше да е мъртва.

— Е, това обяснява вашето „изчезване“ — каза главният прокурор на Брит. — Били сте в безопасност, докато са ви мислели за мъртва.

— Страхувах се, че няма да живея дълго, ако се появя.

Рейли се обърна към Фордайс. Той, изглежда, им вярваше, но беше предпазлив човек. Никога не поемаше дела, които не може да спечели, и филтрираше всички случаи с вродения скептицизъм на добър адвокат.

— Надявам се, че осъзнавате сериозността на тези обвинения — каза прокурорът. — Използвайки метода на изключване, вие твърдите, че Джордж Макгауън е подпалвач и убиец. И че освен това е направил опит да убие Брит.

— Твърдим, че той е замесен във всички тези престъпления — уточни Рейли. — Допреди няколко минути смятахме, че двамата действат заедно.

Фордайс погледна пистолета на масичката, лежащ сред снимките в рамки на семейството му, и се усмихна мрачно.

— Това обяснява защо дойдохте тук въоръжен.

— Мисля, че Макгауън е наел двамата мъже, които е трябвало да се погрижат за Джей и Брит. Не са никакви биячи, на вид са съвсем обикновени, не се набиват на очи. Преди два дни претърсиха хижата и пикапа ми. Брит разпозна единия от тях — видяла го е в бара, където се е срещнала с Джей. Същите двама мъже бяха на погребението. Опитаха се да ме проследят, но аз им се изплъзнах. Снощи отново попаднахме на тях, но отново успяхме да им избягаме. — Не обясни

подробностите от тази среща и за щастие Фордайс не зададе въпроси. — Предполагаме, че те са изблъскали колата на Брит от пътя, макар че тя не може да се закълне в това, не ги е видяла ясно. — Той помълча, после добави: — Това е всичко в общи линии. Дотук сме стигнали.

Замълчаха, за да дадат на Фордайс време да асимилира всичко, което му бяха казали и което не бе никак малко. В това време Брит изключи камерата, защото индикаторът за батерията вече мигаше предупредително. Добре че бе успяла да издържи дотук.

Най-после Фордайс кимна леко, сякаш бе взел решение.

— Ако не друго, това, което твърдите за Кливлънд Джоунс и пожара, изисква разследване. Пълно разследване и искам да го водите вие, господин Ганън.

Силно изненадан, Рейли каза само:

— Благодаря. — Но не възнамеряваше да прости на Фордайс само защото му е подхвърлил кокал. — А случаят със Сузи Монро?

— Той също ще бъде разследван повторно. Имате думата ми. — Посочи към камерата. — Разполагате с моето признание, че първия път съм проявил небрежност. Възнамерявам да поправа това.

Рейли кимна.

Фордайс погледна Брит.

— Вие все още сте обвинена за убийството на Джей Бърджис. Опасявам се, че не мога да ви спестя изпитанието да се явите, за да отговоряте за това обвинение. Макар че, честно казано, го намирам за абсурдно от самото начало. Сигурен съм, че след като поговоря с детективите, водещи разследването, обвинението срещу вас ще отпадне. Без никакво забавяне ще наредя да доведат Джордж Макгауън за разпит. Исквам мъжете, които са ви преследвали, да бъдат открити и идентифицирани. Предполагам, че не знаете имената им.

— Само номера на колата им — каза Брит.

Фордайс ѝ подаде лист и химикалка. Тя записа марката, модела и номера на кафявия седан, както и адреса на хотела, в който бяха отседнали двамата мъже. Те най-вероятно вече бяха сменили местоположението си, но това все пак можеше да послужи за някаква отправна точка.

— Щом ги арестуват и ги разпитат, предполагам, че поне единият от тях ще издаде Макгауън — каза Фордайс.

Рейли се съмняваше, че ще се огънат толкова лесно, но не сподели опасенията си.

— Ще ме арестувате ли? — попита Брит.

Фордайс я гледа няколко секунди, после се усмихна тъжно.

— Никога не съм се чувствал засегнат от работата ви в телевизията. Въпросите ви винаги са били трудни, но справедливи. Никога не сте представяли в лоша светлина мен и работата ми на този пост. Никога не съм се съмнявал в почтеността ви, Брит. Така че ви поставям под охрана, а не ви арестувам.

— Оценявам го.

Прокурорът погледна Рейли.

— И двамата сте изключително уязвими. Сигурен съм, че си давате сметка за това — рече той и посочи пистолета. — Вие сте ключът към обвиненията срещу Макгауън. Щом той е способен да убие собствените си приятели, за да ги накара да мълчат, няма да се поколебае да се отърве от вас. Имате нужда от охрана.

— За колко време? — Рейли не одобряваше идеята за собствената си охрана, но осъзнаваше необходимостта Брит да бъде предпазена.

— Поне докато не бъдат заловени Джордж Макгауън и двамата му съучастници.

— Ние знаем за двама — вметна Брит. — Кой знае дали не са повече? Макгауън има много пари.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви защита — увери я Фордайс. После се обърна към Рейли: — Всъщност, господин Ганън, сгрешихте, когато казахте, че това е денят, от чието настъпване съм се страхувал толкова години. Често съм се чудел — по-скоро всеки ден — дали щяха да ме изберат, ако не беше славата, с която се сдобих покрай пожара. Тази несигурност ме преследва, откакто поех поста. В действителност приветствам тази възможност да докажа — дори и само на себе си, че съм спечелил заради качествата си, а не заради онази моментна слава.

После допълни:

— Ако ме извините, трябва да проведем няколко разговора по телефона и да задвижам нещата.

Брит и Рейли излязоха във фойето. Тя обви ръце около кръста му и се притисна до него.

— Това е най-доброто, което можехме да постигнем! — възкликна тихо тя. — Сега имаме могъщ съюзник на наша страна.

— Да, но не ми се иска да ме поставят под ключ.

— Той не желае да ни се случи нищо лошо. Не може да не разбираш логиката му. Повярвай ми, аз също предпочитам да бъда на свобода, за да отразя тази история. Но повече от всичко искам да остана жива. Искам и ти да останеш жив.

— И аз желая същото. Само че предпочитам да видя как Макгауън разбира, че е паднал в капана. Не търся отмъщение, но все пак... това ще бъде момент, за който дълго съм копнял.

— Ще го дочакаш.

След малко Фордайс дойде при тях.

— Човек от охраната на съда ще пристигне тук всеки момент, за да ви откара... Чакайте. Как стигнахте дотук? Не видях кола отпред.

— Оставихме я на съседната улица.

— Мъжете, които ви преследват, не са ли я виждали?

— Да, но аз два пъти ѝ сменях номерата.

Прокурорът се усмихна.

— Дори и така, вероятно е най-добре да я оставите засега тук. Телохранилелят ще ви закара до хотел „Мариот“. Не е нищо особено, но е удобен.

Брит се засмя:

— В сравнение с местата, където се криехме, „Мариот“ ще ни се види като царски палат.

Фордайс наклони глава и ги изгледа с любопитство.

— Едно нещо не ми обясните. Как стана така, че вие двамата се събрахте?

— Тъъ... Рейли... се свърза с мен.

— Гледах пресконференцията ѝ и бях поразен от приликите с онова, което се случи със самия мен.

Набързо и като пропуснаха по-личните подробности, двамата му разказаха как са обединили усилията си. Колкото повече му разказваха, толкова повече се убеждаваха, че предчувствията на Рейли са били правилни.

На вратата се почука отчетливо. Фордайс се извини и отиде да отвори.

— Благодаря, че дойдохте толкова бързо — каза той и отстъпи в страни, за да пусне мъжа от охраната.

— На вашите услуги, сър. — Мъжът показва служебната си значка. — Тъкмо пътувах към съда, когато ми се обадиха. Затова не съм с униформа. — Той погледна Рейли и Брит и кимна. — Господине, госпожо. — После се обърна отново към Фордайс: — Всичко уредено ли е в хотела?

— Да — отговори главният прокурор. — Имат резервирани съседни стаи на последния етаж. Вие застанете на пост в коридора. Не пускайте никого, дори и рум сървис, ако не се е легитимирал.

— Разбрано, сър. Един от нашите хора ще бъде във фойето на хотела, когато пристигнем. На служебния вход ще има още един. Ако искате, могат да изпратят още хора.

— Отлично. — Фордайс се обърна към Рейли и Брит и попита: — Можете ли да опишете добре двамата мъже, които са ви следили?

— Да — отвърна Рейли. — И то относително точно.

— Добре. Веднага ще изпратя художника на полицията в хотела. — Ръкува се с тях. — Ако се нуждаете от нещо, позвънете в кабинета ми. Ако ме няма, секретарката ми ще ви съдейства.

— Бихме искали да ни информирате какво става — помоли Рейли.

— Ще ви осведомявам периодично. — Той се ръкува с Ганън още веднъж. — Бих искал извинението да е достатъчно. Но знам, че не е.

— Можете да се реванширате, като заловите Джордж Макгауън.

— Разчитайте на това.

Прокурорът ги поведе към вратата, където ги чакаше мъжът от охраната. Когато минаваха през фойето, в което имаше голяма китайска ваза със свежи цветя, Брит грабна вазата, замахна с всичка сила и я разби в главата на телохранителя.

Той извика от болка и се строполи по гръб.

Парченца порцелан, цветя и вода се пръснаха върху мраморния под.

Брит изкрещя:

— Бягай!

Рейли бе поразен от постъпката ѝ, но въпреки това ѝ се довери. Без да се поколебае, той се изстреля след нея през отворената врата. Тя

скочи от верандата, озова се в някаква леха с цветя и побягна по диагонал през моравата. Маратонките ѝ се пързаляха върху мократа трева. Замалко да падне, но Рейли я хвана за лакътя и я дръпна към тротоара.

Когато стигнаха до ъгъла, Рейли рискува да хвърли поглед назад. Нито Фордайс, нито другият мъж ги следваха. Сигурно той още лежеше в безсъзнание на пода.

— Телохранителят...

— Беше в къщата на Джей онази нощ — обясни Брит задъхано, като продължи да бяга. — Веднага го познах. Спомних си, Рейли! Помня какво стана!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рейли караше максимално бързо, но без риск да ги спрат за превишена скорост. Трябваше да се измъкнат колкото е възможно по-скоро от града. Избягваше магистралите и караше по второстепенните пътища, които бе изучил по време на изгнанието си.

Постоянно поглеждаше в огледалото за обратно виждане, но и да имаше някой след тях, не го забелязваше. Не се виждаше и колона от полицейски коли, но той и не очакваше, че Фордайс ще организира полицията по петите им. По-вероятно беше да им прати някой незабележим седан. И наемни убийци.

— Повярвах на този лицемерен кучи син — каза Рейли ядосано, когато прекосиха някакъв заспал град с един-единствен светофар.

— Аз също — рече Брит, — а обикновено усещам, когато някой ме баламосва.

— Лъжливо копеле!

— Изглеждаше толкова искрен, когато ти се извиняваше.

— Сигурен съм, че не е можел, да повярва на късмета си. Неговите хора ни търсят под дърво и камък, а ние му се поднасяме на тепсия у дома! Така нареченият телохранилел сигурно е дебнел някъде край съда в очакване да пристигнем за срещата в единайсет. Изобщо нямаше да успеем да влезем в сградата.

— Ти постъпи много хитро, като се отклони от плана.

— Но не достатъчно хитро, за да проумея, че Фордайс ни лъже. Хотел „Мариот“, как ли не — изръмжа той. — Докато ние сме стояли във фойето, благодарни, че е на наша страна, той се е обаждал на наемния си убиец, за да го предупреди за промяната в плана.

— Може да съм го убила — промълви Брит с разтреперан глас.

— Не ми се вярва, но... — Той я погледна. — Може и да не е лоша идея да отидеш в полицията и да се предадеш. Разполагаме със запис, в който Фордайс казва...

— Не казва нищо, Рейли. Нищо съществено. Записът е безполезен. Фордайс го изигра добре пред камерата. На този запис

нашият главен прокурор е пълен с угризения и съжаления. И нищо, което да го уличава в престъпно участие в палежа или смъртта на Сузи Монро.

Осъзнавайки, че тя е права, Рейли изпсува ядно.

— Той е знаел много добре какво прави — продължи Брит. — Ние просто паднахме в капана на манипулациите му.

Той побесня от мисълта колко лековерно се бяха подвели.

— Ако отидем в полицията сега и отправим обвинения, Фордайс ще каже, че сме нахлули в дома му въоръжени... По дяволите! Пистолетът остана на масата.

Наруга се за това недоглеждане, но вече нищо не можеше да стори. Всъщност се съмняваше, че би могъл да стреля по някого. Но никой от враговете им не знаеше това и Рейли усети, че му липсва фалшивата сигурност, която му вдъхваше зареденото оръжие.

— Фордайс ще каже, че сме му разказали някаква история, която е заслужавала допълнително проучване. Но когато е извикал човек, за да поеме охраната ни, ти — без каквато и да е причина — си ударила мъжа с ваза по главата.

— Не мога да докажа, че този мъж е убил Джей — промълви Брит. — Но съм сигурна, че беше там.

— Помниш ли дали си го видяла в бара?

— Не, но съм сигурна, че беше в къщата на Джей и че с него имаше още един мъж.

— Кой? Бъч? Сънданс?

— Не. Друг мъж.

— Значи сега имаме Бъч и Сънданс, онзи, който дойде да спасява Фордайс, и още един, когото не сме виждали досега. Четирима, които действат по двойки.

— Предполагам — каза тя, — че ще разпозная другия мъж, ако го видя, защото много ясно си спомням как се надвесва над мен...

Внезапно замълча и Рейли веднага се обърна към нея:

— Спомняш си ясно как се надвесва над теб... Какво? Изнасили ли те?

— Не, само... — Тя потрепери, помълча, после включи адаптера на камерата в извода за запалката. — В случай че нещо стане с мен, това трябва да бъде записано.

Това беше зловеща мисъл, но Рейли се съгласи с кимване.

Брит започна да разказва:

— Двамата с Джей влязохме в къщата му. Аз седнах на канапето и той дойде при мен. Предложи ми уиски, но аз му обясних, че не се чувствам добре, защото виното ме е хванало. Той каза, че също се чувства замаян от пиенето, навярно заради лекарствата, които взема. Седяхме почти проснати един до друг на канапето, облегли глави назад. Той ме хвана за ръката и отново ми каза, че иска да ми разкаже една история, която ще бъде жесток удар за чарлстънската полиция и кметството. Помня, че го помолих да изчака, докато си взема тефтера и химикалката от чантата, но нямах сили да помръдна. Той ме успокои, че няма нужда да си вода бележки, защото ще запомня всичко. Аз не опитах да споря. Всъщност бях твърде замаяна, за да се тревожа дали ще го запомня. Не се тревожех за абсолютно нищо. Джей събу сандалите ми и вдигна краката ми в скута си. Започна да ги масажира. Попита ме дали така ми е удобно, защото историята е много дълга...

... Казах му, че дори ми е прекалено удобно, че едва държа очите си отворени. Той се засмя и подхвърли: „Ами да се потъркаляме за последен път заради доброто старо време“. Аз отказах, а той ме успокои: „И без това съм толкова пиян, че сигурно няма да мога да го вдигна“. И аз попитах: „За пръв път ти се случва, нали?“. Още се смеехме по този повод, когато в стаята влязоха двама мъже. Този, когото видяхме днес, и още един. Влязоха откъм задната веранда. В единия момент бяхме сами, а в следващия те се материализираха през френските прозорци...

... Първата ми реакция беше да се учудя защо, за бога, са с ръкавици в такова топло време. После забелязах, че ръкавиците са от латекс, но това не ме разтревожи особено. Не помня да съм изпитала страх. Дори напротив — помня, че не се изплаших. Изпитвах лека еуфория и чувство за нереалност, сякаш гледах филм...

... Но Джей бе достатъчно трезвен, за да се разтревожи. Той стана и тръгна насреща им. „Кои сте вие? Какво искате?“ Този, който дойде днес при Фордайс, отвърна: „Дошли сме на купона“. После бутна Джей да седне на канапето. Накараха го да сипе уиски и на двама ни и ни принудиха да го изпием. После пак. Помня, че ми прилоша ужасно. Повече не ме караха да пия, но продължиха да наливат Джей, докато бутилката почти се изпразни.

Тя замълча. Рейли я погледна, очите ѝ бяха затворени. Той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Остави останалото за властите. Няма нужда да ми разказваш какво е станало.

— Напротив, има. — Усмихна му се измъчено, после вдигна камерата, за да му напомни, че иска да запише цялата история. — След онази нощ си представях какви ужасни неща са можели да направят с мен. Сега изпитвам облекчение, че си спомням. Беше отвратително, но можеше да бъде и много по-зле... Накараха ни да се съблечем — първо Джей, после и мен. Наложих да помагат и на двама ни. Ние не можехме да стоим прави. Губят ми се минути, които сигурно никога няма да си спомня, защото нямам представа как съм се озовала от хола в спалнята, но помня, че лежах гола на леглото... После единият от мъжете — не този, който дойде днес в дома на Фордайс, а другият — започна да ме опипва. Между краката. Дори не беше сексуално докосване, беше като... унижение. Той се хилеше насреща ми и каза право в лицето ми: „Срамота, да се похаби тази хубава...“.

Тя млъкна, не можеше да продължи. Рейли стисна ръката ѝ. Сега вече смяташе, че не би имал проблем да застреля някого. Ако му попаднеше някой от онези двамата, щеше да го убие. Без да се замисли.

Брит погледна навън през страничния прозорец.

— Приятелят му се смееше през цялото време. Сигурно затова го познах веднага. Спомних си ухилената му физиономия, мръснишкия му смях. Не знам как не извиках, когато го видях на прага на Фордайс. Сигурно се овладях, защото знаех, че трябва да се измъкнем оттам. Осъзнах, че иначе ще ни убият съвсем скоро. Но ако не съм го убила с онази ваза, надявам се да съм го ранила много лошо. Както и да е, онази нощ партньорът му каза, че няма време да се прави на Ромео: „Една капчица сперма, която не е на този тук, и планът ни отива на кино“.

— Знаели са, че не трябва да оставят никакви следи.

— Сигурно това ме спаси от изнасилването. Определено не беше проява на съжаление.

— Споменаха ли името на Фордайс? Или на Макгауън?

— Не, почти съм сигурна. Те са професионалисти и са знаели, че трябва да внимават какво говорят.

— Ами Джей? Той какво правеше в това време?

— Лежеше на леглото до мен. Не опитваше да се съпротивлява. Мисля, че сигурно е бил в безсъзнание от изпития алкохол. — Брит въздъхна и погледна Рейли. — След това си спомням как се събудих сутринта и си помислих, че имам най-тежкия махмурлук в историята. Не помнех нищо от онази нощ, докато Фордайс не отвори вратата на това садистично копеле.

— По-рано ми беше казала, че когато си се събудила, Джей е лежал с гръб към теб.

— Сигурно, след като съм изпаднала в несвяст, са го задушили с възглавницата и после са нагласили нещата да изглеждат като свада между любовници. — Тя спря записа и изключи камерата, но я остави включена в зарядното.

Рейли имаше желание да се върне и да се разправи с нападателя на Брит и със самия Фордайс, но това би било прекалено лична, отмъстителна и глупава постъпка. По-важно беше да се съсредоточи върху това, което трябваше да направят сега. Как можеха да изобличат предателството на Фордайс пред обществото, преди главният прокурор да се погрижи те двамата да бъдат елиминирани? Шофираха белязана кола. Имаха няколко минути преднина, но това не беше много.

А Фордайс разполагаше с хора, които можеше да задейства за изключително кратко време. Те бяха поне четирима. Действаха бързо и смъртоносно, а после изчезваха като невидими. Въпреки че бяха организирали екзекуцията на Джей за по-малко от ден, бяха изпълнили плана си перфектно.

Ако тази сутрин Брит не беше разпознала мъжа и не бе действала толкова бързо и решително, двамата щяха да са вече мъртви. По един или друг начин заплахата щеше да бъде елиминирана. Фордайс можеше да изфабрикува всякаква история за смъртта им и всички щяха да му повярват. Той можеше да каже, че са го атакували и той не е имал избор, действал е при самозащита. Или че са го заплашили и когато е опитал да се защити, те са побягнали и повече не е чул нищо за тях.

Каквато и история да измислеше, щяха да му повярват. Разговорите им с Канди и Пат-младши щяха да потвърдят, че двамата агресивно са търсели начин да отмъстят на хората, които според тях са им причинили зло. Всички щяха да заключат, че параноята им е станала опасна, защото са били в плен на самозаблуди, и когато са

нахълтали в дома на главния прокурор, вече са били изгубили всякакъв усет за реалност.

Ако те загинаха или просто изчезнеха, Люис Джоунс навярно щеше да заподозре, че нещо не е наред, и щеше да вдигне шум, да зададе някакви въпроси. Също и Делно Пикънс. Но кой щеше да послуша тях двамата: бащата неонацист и мърлявия стар отшелник, живеещ сред блатата?

Ако той и Брит изчезнеха от картинката, пожарът в полицейското управление, жертвите от пожара и всички убити заради тази тайна щяха да останат в историята, без истината за тях да бъде разкрита. Никой нямаше да научи за огромната несправедливост, а Джордж Макгауън и Коб Фордайс щяха да продължат да живеят живота си безнаказано.

Рейли не можеше да понесе тази мисъл. Той стисна кормилото и си напомни, че още не е мъртъв. Можеше и да не оцелее, но докато двамата с Брит напредваха по тесния двулентов път, той реши, че ще се бори до последния си дъх, за да разкрие истината пред света.

Без пистолет, единственото им оръжие оставаше видеокамерата. Брит беше права, че това не бе точно признание на вина. Но те не разполагаха с нищо друго, така че трябваше да се възползват максимално от него.

— Можеш ли да направиш копие на този запис? — попита той.

— Ще ми трябва друго записващо устройство. Освен това копирането на видеокасети става само в реално време. Нямам достъп до такава апаратура и...

— Нямаме време. — Но в главата му вече се зараждаше една идея. — Всъщност дори само заплахата от този запис може да се окаже достатъчна.

— Достатъчна за какво?

— За да накарам Джордж Макгауън да каже и майчиното си мляко. — Погледна я за момент и видя, че го слуша внимателно. — В записа Фордайс не обвинява себе си, но и не отхвърля твърдението, че тримата детективи са виновни. Дори направи предположение, че Макгауън е отстранил Джей. Не мисля, че Джордж ще се зарадва на това.

— Той няма да поеме сам цялата вина — съгласи се Брит.

— Ще иска да натопи и останалите.

— Ако успея да измъкна нещо от Макгауън, което да уличи и двамата, тогава видеозаписът с Фордайс ще свърши работа. Записали сме го как лъже и се опитва да прехвърли вината другиму. — Рейли кимна към видеокамерата.

— Извади касетата и сложи нова. Зареди ли се достатъчно, че да записва? Покажи ми как се действа с нея.

— Аз ще снимам с камерата.

Той поклати глава.

— Аз ще отида при Джордж. Ти ще имаш друга задача.

Брит задържа погледа му за момент, после каза:

— Искаш да се предам на полицията.

— Това е единственият начин да бъдеш в безопасност, Брит. — Той ѝ обясни плана си. Когато го чу, тя попита:

— Ами Кларк и Хавиер?

— Нямам доверие на полицейското управление. Не искам изобщо да се доближаваш до него. Джордж и Фордайс имат прекалено много приятели там. Записът може да изчезне много удобно за тях.

— Адвокатът ми?

— Не сме сигурни доколко можеш да му се довериш, освен това знаем със сигурност, че е мухльо.

Тя обмисли това и кимна:

— Добре, ще го направя. Но няма да бъде лесно. Особено днес.

— Ако някой опита да те заговори, тръгваш още по-бързо и правиш сцена, за да привлечеш вниманието към себе си. Ако се наложи, прави салта нагоре-надолу по главната улица. Извади касетата и се погрижи някои от приятелчетата ти от медиите да я видят. Погрижи се да те чуят.

Тя му се усмихна.

— Мога да го направя.

— Но ще успееш ли да караш пикапа ми?

— С автоматични скорости ли е?

Той кимна.

— Значи ще се справя.

Готови за всякакви изненади, те с облекчение откриха, че пикапът си стои там, където го бяха оставили — край старата

самолетна писта. Беше покрит с дебел слой прах и изглеждаше непокътнат.

— Това място си остава наша тайна — отбеляза Рейли, когато паркира седана.

Брит изключи камерата.

— Разбра ли как се използва?

— И тригодишно дете ще се справи.

Слязоха от седана. Рейли се настани зад кормилото на пикапа, запали двигателя и провери колко гориво има.

— Половин резервоар, ще ти стигне без проблеми до Чарлстън.

Тя предложи да вземе седана. Рейли поклати глава:

— Прекалено опасно е. Те ще го търсят. Само се моля да стигна до Джордж, преди убийците на Фордайс да се доберат до мен.

— Те може да търсят и пикапа.

— Възможно е, но пикапът е по-стабилен от седана. По-трудно биха успели да го изблъскат от пътя. — Звучеше убедително, но Брит долови тревогата му, когато слезе от пикапа, без да изгася двигателя.

— Ще се справя — увери го тя. — Щом стигна там, където отивам, ще бъда в безопасност. Сигурно с белезници на ръцете, но в безопасност.

Рейли постави ръце върху раменете ѝ и я изгледа продължително.

— Брит...

Тя му се усмихна нежно и постави пръсти върху устните му.

— Не казвай нищо, Рейли Ганън. Знам, че ме харесваш, и то много, а не малко.

Той я придърпа към себе си и я целуна дълго и страстно, после я пусна и с дрезгав от емоции глас настоя:

— Внимавай много. Обещай ми!

— Обещавам.

Отскубна се от прегръдката му и побърза да се настани в пикапа, преди да е размислил. От пистата до главния път кара след нея със седана, после още няколко километра, преди пътищата им да се разделят. Тя му махна през прозореца си. Той ѝ показа вдигнат палец, но дълго след като се бяха разделили, Рейли се бореше с желанието да зареже плана си, да направи обратен завой и да тръгне след нея. Не

искаше да я губи от поглед. По-добре беше да останат заедно, независимо какво щеше да се случи.

Но той продължи според плана. Всеки от тях имаше задача. И двете задачи бяха еднакво важни за крайния успех. Видеозаписът даваше силен коз в ръцете на Брит. Докато той беше в нейните ръце, тя щеше да има известна сигурност и контрол над ситуацията. Рейли не разполагаше с друго оръжие, освен камерата. Бутафорно оръжие в интерес на истината, но той се надяваше, че Джордж Макгауън ще се хване.

Искаше да изненада Джордж, преди да се е обадил на полицията или адвокатата си, преди да е подготвил отговорите си на обвиненията на Рейли. И преди да е извикал Лес или Миранда за подкрепа. Искаше да го улови сам и беззащитен.

Но преди това трябваше да разбере къде да го открие.

Спря на една бензиностанция и се обади от телефонния автомат на „Конуей Кънстракшънс“. Когато телефонистката му отговори, Рейли се представи с измислено име и поиска да говори с Джордж Макгауън за някакъв потенциален проект. Всъщност искаше просто да се увери, че Джордж е в офиса на компанията, и смяташе да затвори, щом научи.

Но телефонистката го информира, че господин Макгауън не се чувствал добре днес и след като се появил за кратко в офиса, си отишъл вкъщи, където щял да прекара остатъка от деня.

Още по-добре, помисли си Рейли.

Той благодари на телефонистката и се канеше да затвори, когато тя почти прошепна:

— Всъщност мисля, че той много се разстрои от новината за главния прокурор Фордайс.

Ръката на Рейли застина във въздуха. Изпълни го предчувствие за нещо ужасно.

— Главният прокурор? Какво за него? Каква новина?

— О, не сте ли чули? — Сега в гласа й прозвуча възбудата на човек, впечатлен от някаква трагедия. — Ужасна история. Стреляли по Коб Фордайс в дома му тази сутрин.

Стомахът на Рейли се преобърна.

— Жена му го открила, когато се върнала вкъщи. Изпаднала в истерия, разбира се, но каза на полицията, че оставила мъжа си да

разговаря спокойно с мъжа и жената, които впоследствие стреляли по него. Пристигнали неочаквано, но той ги поканил да влязат. Госпожа Фордайс се разтревожила, но съпругът ѝ я успокоил, че всичко е наред. Помолил я да закара синовете им на бейзболната тренировка. Тя не може да си прости, че го е оставила сам с онези хора, разбира се. И освен това била почти сигурна, че жената е Брит Шели. Нали се сещате, онази репортерка, която изчезна. Точно тя.

Рейли затвори очи и се облегна на телефона.

— Казахте, че са стреляли по него. Мъртъв ли е?

— Още не са го съобщили официално, но вероятно е въпрос на време. Прострелян е в главата и състоянието му е критично.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Рейли затвори, без да благодари на бързивата телефонистка.

С разтреперени ръце пусна монети в телефона и набра друг номер. Погледна през рамо, имаше чувството, че на гърба му е окачена мишена.

— Ало?

— Аз съм. — Беше позвънил на мобилния телефон на Канди, за да заобиколи секретарката ѝ, и съзнателно не каза името си.

— Мили боже! — прошепна тя. — Какво си направил?

— Нищо.

— Аз те изпратих при него. Това ме прави съучастница.

— Мъртъв ли е?

— Няма официално съобщение. Крепи се на косъм. Медиите са пред болницата в очакване. — После добави гневно: — Всички репортери в щата, с изключение на новата ти приятелка. Тя е била с теб тази сутрин, нали?

— Да, но...

— Боже! Първо Джей, а сега...

— Тя не е убила Джей. Знаеш, че не съм застрелял Фордайс.

— Тогава откъде се е взел куршумът в мозъка му? Какво изобщо сте правили в дома му? Защо не отидохте на срещата, която уговорих с Фордайс? Това ще прати кариерата ми по дяволите и ще ми подпали задника, ако някой научи. Защо ти трябваше това изненадващо посещение в дома му?

— Искях да го хвана неподготвен.

Канди изстена.

— Това не е добър отговор, идиот такъв! Докато не си намериш адвокат, те съветвам да не казваш нито дума пред никого.

— Когато си тръгнахме от дома му, Коб Фордайс беше жив и здрав. Мислехме, че ни е излъгал и предал.

— Още един мотив да го убиеете.

— Аз не съм го убил!

— Полицаите са намерили оръжието. „Таурус“, калибър 357. Има ли твои отпечатъци по него? Или нейни?

Рейли разтри челото си и измърмори:

— По дяволите!

— С други думи, да.

— Той е използвал моя пистолет.

— Кой?

— Брит ще ти каже. В момента пътува към теб.

— Към мен? Как...

— Канди, чуй ме. Тя дори не знае за Фордайс, освен ако не го е чула по радиото, след като се разделихме. Аз трябваше да ти се обадя и да те помоля да се срещнеш с нея на мястото, където те е интервюирала преди няколко месеца. Сещаш ли се кое е това място? Тя каза, че го знаеш.

— Да, помня.

— Ще те чака пред вратата, откъдето е минала предния път. Носи в себе си една видеокасета.

— Какво има на нея?

— Тя ще ти обясни всичко. Ще я посрещнеш ли?

— Осъзнаваш ли какво искаш? При мен постоянно има хора и...

— Знам, че е неподходящ момент.

— Неподходящ? Не, *днес е най-неподходящият момент*. Но да оставим неудобството и зле подобрения момент. Ти искаш от мен да наруша закона.

— Тя идва, за да се предаде.

— Прекрасно! Ще се обадя на полицията и ще им кажа, че...

— Не! Никаква полиция.

— Ако не им се обадя, това означава съучастничество, възпрепятстване на правосъдието и...

— Знам, Канди. Но трябва да го направиш.

— Защо?

— За да спасиш живота ни. — Изчака я да осмисли това и добави: — Мъжът, който е убил Джей, се появи в дома на Фордайс тази сутрин. Брит веднага го позна. — Беше зарязал опасенията си от споменаване на имена. — Фордайс е бил застрелян, след като ние избягахме оттам. Ти си направи извода. Ако не бяхме избягали, ние

също щяхме да сме мъртви. Но не сме. Можем да идентифицираме убиеца и той няма да се откаже, докато не ни премахне.

Тя попита по-тихо:

— Кой е този човек? Защо е убил Джей? Защо е стрелял по Фордайс? Как се казва той?

— Не знам.

— Описание?

— Брит ще ти го опише. Надявам се да не я арестуват, преди да стигне до теб.

— Тя ще бъде на половин пресечка от съда. Навън е истински цирк. Репортерите са се настанили по цялата улица и чакат да...

— Знам. Тя поема голям риск, за да ти донесе видеозаписа. Сигурно вече си даваш сметка колко е важен.

— Какво има там?

— Когато го изгледаш, ще разбереш. — Един клиент на бензиностанцията го наблюдаваше, докато зареждаше колата си. Може би просто го зяпаше, но Рейли не знаеше как изглежда четвъртият мъж. В момента приемаше всеки непознат като потенциален убиец. — Не мога да говоря повече. Трябва да тръгна.

— Чакай! Къде си? Защо не си с Брит?

Не можеше да си позволи да каже това на Канди, защото щеше да я постави пред още един невъзможен избор. Неин дълг беше да изпрати полицията в имението на Макгауън. Той не отговори на въпроса ѝ, а каза:

— Брит е на път. За бога, Канди, бъди там! — Затвори, преди тя да успее да добави още нещо.

Един сребрист „Линкълн Навигатор“ беше паркиран на алеята пред имението на Джордж Макгауън. Това означаваше, че той си е вкъщи. Рейли не забеляза жива душа наоколо. Няколко расови коня пасяха на ливадата на около петдесет метра от къщата. Мястото изглеждаше напълно безлюдно.

Той взе камерата със себе си, слезе от колата си и отиде до входната врата. Не позвъни, не почука, просто натисна дръжката, откри, че е отключено, и влезе.

Затвори вратата безшумно, спря и се послуша. В къщата беше тихо като в гробница.

Тръгна по коридора. Стъпките му бяха заглушени от дебелия ориенталски килим. Рейли надникна в стаята вляво — беше трапезария. Вдясно имаше дневна с мраморна камина и огромен кристален полилей. Маслени картини в позлатени рамки. Тежки драперии от лъскава материя. Ценни колекционерски предмети. Мирис на пари.

Убийствата се бяха оказали печеливши за Джордж Макгауън.

Рейли продължи на пръсти надолу по широкия коридор. Закова се на място, когато чу лек звън от удрянето на стъкло в стъкло откъм стаята вдясно, зад стълбището. Приблужи се крадешком, поколеба се, когато стигна до отворената врата, но накрая предпазливо надникна вътре.

Джордж седеше зад голямо бюро, с бутилка бърбън пред себе си. В едната му ръка имаше пълна чаша, в другата — деветмилиметров пистолет. Веднага забеляза неканения гост и се усмихна.

Махна му с ръката с пистолета и каза:

— Влез, Рейли. Чаках те.

— Напълно съм убедена, че назначението ми ще бъде одобрено от Сената.

Въпреки тревожния разговор с Рейли, съдия Касандра Мелърс не отложи насрочената пресконференция. Стаята бе пълна с репортери, които се бореха за най-добрите места, макар да не беше толкова претъпкано, колкото се очакваше.

Покушението срещу Коб Фордайс предизвика разцепление сред журналистическата гилдия. Много от репортерите, които трябваше да присъстват на пресконференцията ѝ, сега стояха на пост пред болницата в Колумбия, очаквайки новини за състоянието на главния прокурор.

— Говорих с президента преди няколко минути — каза тя на публиката си. — Той ме увери, че гласуването днес е въпрос на формалност. Надявам се да е прав. — Отхвърли вълната от въпроси. — Естествено радостта ми бе помрачена от трагедията, която се случи тази сутрин в дома на главния прокурор — мой бивш колега и човек,

когого смятам за свой приятел. Мислите и молитвите ми са с госпожа Фордайс и момчетата, както и с лекарите и сестрите, които се борят за живота на Коб Фордайс.

Един репортер попита:

— Ако оживее, дали ще има трайни мозъчни увреждания?

— Степента на нараняването и последствията от него още не са установени. На този етап лекарите се борят за живота му.

— Разговаряхте ли с детективите, които са поели разследването в дома на главния прокурор?

— Не. По този въпрос не разполагам с никакви подробности.

— Говорихте ли с госпожа Фордайс?

— Не. Брат ѝ е поел функцията на говорител на семейството. Той каза, че госпожа Фордайс е край леглото на съпруга си и се надява да се молим заедно с нея.

— Вярно ли е, че Брит Шели и Рейли Ганън се издирват във връзка със стрелбата?

— Нямам коментар по този въпрос.

— Госпожа Фордайс е идентифицирала...

Тя вдигна длан.

— Това е всичко, времето ми изтече.

Обърна се и ги остави да крещат въпросите си. Когато стигна до офиса си, попита секретарката дали има някакви съобщения за нея.

— Нищо, госпожо съдия.

— Никакви новини от болницата?

Секретарката поклати глава.

— Нито от Вашингтон. — И добави боязливо: — Въпреки случилото се с господин Фордайс, не преставам да се вълнувам за вас.

Канди се усмихна.

— И мен ме свива стомахът. Имам нужда от малко почивка. Ще отида до другия офис да репетирам речта, която ще произнеса при назначението ми. — Това бе убедително извинение и асистентката ѝ не зададе никакви въпроси.

Когато искаше да избяга от досадниците, които крадяха от времето ѝ, Канди се оттегляше в убежището си, където можеше да се концентрира, а понякога и да си почине между съдебните заседания. Никой не можеше да я открие там, освен ако сама не го поискаше.

— Мобилният телефон е в мен. Обади ми се веднага щом научиш нещо.

— Разбира се, госпожо съдия.

Тя се измъкна през задната врата и мина по познатия път от свързани алеи, който ѝ даваше възможност да прекоси разстоянието, без да излиза на главната улица. Трябваше само да пресече. Канди се подаде от прохода между две сгради и огледа терена. Като се изключеше камионът за доставки, нямаше други коли. Един файтон с туристи се отдалечаваше зад ъгъла. Медиите още бяха събрани пред съда, но никой не поглеждаше в нейната посока.

Бързо пресече улицата и се скри в прохода до една изоставена офис сграда, притисната между новите си съседи и за разлика от тях, в окаяно състояние. Беше шестетажна, но както много други сгради в Чарлстън, имаше само по една стая на етаж, затова и оставаше незабележима, ако човек не я търсеше специално.

Беше толкова стара и занемарена, че в пукнатините на тухлените ѝ стени растяха папрати. Съдия Мелърс беше единственият наемател. Обитаваше един малък офис само заради, услугата, която ѝ дължеше агентът по недвижими имоти, който от години се опитваше да се отърве от сградата.

Отзад имаше издраскана и очукана метална врата. Там я чакаше Брит Шели, облечена с дънки, тениска и бейзболна шапка. Приличаше на студентка, тръгнала на мач, за да подкрепя отбора на университета. Никой не би заподозрял, че е обвинена в убийство и бяга от закона и от някакъв предполагаем злодей.

Репортерката не скри облекчението си, когато видя Канди.

— Слава богу, че Рейли ви е открил. — Думите ѝ прозвучаха така, сякаш бе останала без дъх. Брит допря длан до гърдите си и продължи: — Толкова се страхувах, че няма да успее да се свърже с вас. Дойдох да се предам.

— Хайде първо да влезем вътре. — Канди отключи вратата и въведе Брит в мрачното, влажно и миришещо на мухъл помещение. Протегна се и светна лампата, за да виждат къде стъпват, после я поведе към извитото стълбище с железен парапет.

Брит се справи с изкачването по-добре от Канди, която се запъхтя, докато стигнат площадката на шестия етаж. Същият ключ

отключи офиса, който бе обзаведен с бюро, канапе за подрямване и масажиращо кресло.

Веднага щом затвори вратата зад себе си, Канди попита:

— Брит, чу ли новината от Колумбия?

Тази директност не убягна на журналистката. Тя каза предпазливо:

— Ако сте говорили с Рейли, знаете, че не изчакахме срещата в единайсет. Отидохме в дома на Фордайс.

— Да, но се опасявам, че има още нещо. — Съдията кимна към стола срещу бюрото. — Най-добре седни.

Джордж беше видимо пиян. Рейли се надяваше, че е достатъчно пиян, за да не стреля точно. Предпазливо натисна бутона за запис на камерата, както го беше инструктирала Брит. Дори и да не се получи добър образ, поне щеше да запише звука.

Влезе в кабинета. Първото нещо, което привлече вниманието му, беше голямата снимка в рамка, поставена на видно място на стената. Четиримата герои от пожара. Ако Фордайс не прескочеше трапа, Джордж щеше да бъде единственият оцелял. Последният пазител на тайната.

— Хубава снимка — отбеляза Рейли.

Джордж не свали насочения към него пистолет, но хвърли един поглед към снимката.

— Да. Изкараха ме шибан герой. — Посочи с ръка стаята. — Виж докъде стигнах с този героизъм.

Рейли седна на стола срещу бюрото. В този момент забеляза предмета до бутилката с уиски. Беше стара запалка с холограмна картинка на гола жена. Някога бе принадлежала на Кливлънд Джоунс — подарък от дядо му, сувенир от панаир.

Очите на Джордж бяха кървясали и лицето му бе почервеноло от огромното количество бърбън, който бе изпил. Но ръката, държаща пистолета, изглеждаше стабилна като скала. Той беше полицай. Нямаше да пропусне от толкова близко разстояние.

Рейли подметна:

— Ти не си герой, Джордж.

Мъжът се изсмя с горчивина и пресуши чашата си с бърбън, после си наля отново.

— Тя си мислеше, че съм.

— Тя?

— Миранда.

— Тук ли е?

— Излезе.

— Къде излезе?

— Просто... излезе. Кой знае? На кого му пука?

— Мисля, че на теб, Джордж.

Чу същия горчив смях.

— Да, разбира се. Моята прекрасна съпруга. Прекрасна е, не мислиш ли?

— И още как.

Джордж се ухили и отпи нова глътка уиски.

— Знаеш ли какво е да си с най-горещото и богато момиче в града и то постоянно да ти е навито?

— Сигурно е хубаво. — Рейли се радваше на пиянското бърбене на Джордж. Това му даваше време да помисли. Чудеше се дали би могъл да избие пистолета от ръката му, преди Макгауън да успее да стреля. Надяваше се, че алкохолът е забавил рефлексите му достатъчно, но дали щеше да успее да се добере до пистолета, преди бившето ченге да реагира?

Дали Брит бе стигнала благополучно до Канди? Може би в момента вече разказваше странната отворотелна история на престъплението, в което Джордж бе участвал.

— На нашата първа среща — продължи Джордж — Миранда ми духа. В колата. Аз шофирах. Едва не убих и двама ни, но беше страхотна тръпка.

— Представям си.

— Първия път, когато се чукахме, познай какво открих.

— Че не е девствена.

Джордж се разсмя искрено.

— Това беше остроумно, Ганън. Значи все пак имаш чувство за хумор. Да, беше остроумно. Но сериозно... — Той пак отпи от чашата си. — Не, открих, че има миниатюрно златно топче на клитора си.

Представи си колко е възбуждащо. Мислех, че съм умрял и съм отишъл в рая на курвите.

Той спря, за да предложи на Рейли питие.

— Не, благодаря.

— Сигурен ли си? Най-хубавият бърбън от Кентъки.

— Ще пропусна.

— Както искаш. Докъде бях стигнал?

— До рая.

Джордж се оригна.

— Да. Не бяхме ходили и месец, когато Миранда започна да говори за сватба. Разбира се, нямах нищо против. Тя беше супер маце, а старецът ѝ — фрашкан с пари. Защо да се дърпам, а?

— Правилно.

— Така че направихме сватбата. Меден месец в Таити. Плувахме голи в залива. Всъщност Миранда стоя гола почти през цялото време. На мен направо ми излязоха пришки на оная работа. Мислех си: *Джордж, щастливо копеле, този път удари джакпота*. Тя имаше красота, пари и едно бутонче, което си стоеше възбудено нонстоп заради златното топче.

Погледът му остана празен за минута, после той присви очи, за да фокусира Рейли.

— Тя уби детето ми. — Забеляза шокираното изражение на Ганън и кимна: — Да, правилно чу. Върна се от медения месец бременна. Бях адски развълнуван и седмици наред ходех наперен като паун. Но забелязах, че не напълнява, и когато я попитах, тя се разсмя и каза: „И никога няма да напълнея, скъпи“. Беше се отървала от бебето и дори не беше благоволила да ми каже.

Рейли изпита съжаление и трябваше да си припомни, че това е Джордж, заради когото толкова хора бяха загинали.

— Сексът беше моята утешителна награда — продължи Макгауън. — На нея ѝ дай игри и забавления. Знае всички номера като по книга. Познай откъде ги знае.

— Не ми се гадае, Джордж.

— Прави ги от доста време, затова. Технически е била девствена до дванайсетгодишна, но много преди това двамата с Лес...

Рейли реагира инстинктивно.

— *Каква изненада!* — обясни Джордж. Чертите му се разкривиха неестествено, сякаш лицето му беше маска, която се държеше за черепа само от кожата. — И аз бях доста изненадан да открия, че Миранда е момичето на татко във всяко едно отношение. Златното топче, което толкова харесвах? Той ѝ предложил да си го сложи.

Рейли преглътна, отвратен.

— Тя е била дете, жертва. Защо не се е оплакала на някого?

— Жертва? — изсумтя презрително Джордж. — Не, Ганън, не. На нея ѝ е харесвало. Страшно ѝ е *харесвало*.

— Ами госпожа Конуей?

— Сигурно е подозирала — сви рамене Джордж. — Как би могла да не усети? Но един ден, когато Миранда била на четиринайсет, майка ѝ ги хванала на местопрестъплението. И не в мисионерската поза. Същата нощ госпожа Конуей изпила една опаковка хапчета с бутилка и половина водка. Смъртта ѝ била представена като нещастен случай, като неволно превишаване на дозата.

Той допи уискито в чашата си и си наля още.

— Обзалагам се, че се чудиш защо не съм напуснал Миранда.

Рейли се чудеше наистина. Но освен това се чудеше дали Брит е успяла да пусне записа на Канди и дали полицаите вече бяха изпратени да арестуват събеседника му. Колкото и отвратителен да беше този разговор, трябваше да остави Джордж да говори...

— Заплашвал съм да си събера багажа и да си тръгна десетки пъти, но тя знае, че няма да го направя. От една страна, обичам парите и секса и всичко останало, което получих, като се ожених за Миранда Конуей. Но истинската причина, причина номер едно, е друга. Не мога да си тръгна, защото Миранда знае, че не съм герой. Знае за Кливлънд Джоунс, как е умрял той и как е започнал пожарът.

Сърцето на Рейли прескочи.

— Откъде знае?

— Това... — Джордж се разсмя отново. — Това ще ти хареса, Ганън. Аз ѝ казах. Признах в момент на слабост, както се казва. Бях си загубил ума. Мислех с оная си работа. Играехме една сексуална игра. Кожени каишки, масажно олио, маска. В един момент заприлича на играта, в която трябва да споделиш неудобна истина или да направиш нещо дръзко. Тя каза, че ще си разменим най-дълбоките и черни тайни.

Той се наведе напред и прошепна:

— Някога да са ти пъхали свещ в задника, докато ти духат? — Облегна се назад и се усмихна пиянски. — Не ме остави да свърша, докато не й разказах цялата история. Все ме дразнеше и дразнеше и накрая истината изскочи заедно със семето ми. Както и да е, когато ми свали маската, й напомних, че е неин ред да ми каже някоя тайна.

Тя се усмихна самодоволно — никога няма да забравя лицето й в онзи момент — и ми съобщи кой я е научил на палавия трик със свещта. Каза: „Това е едно от любимите неща на татко. Често го правим“.

Изведнъж сълзи напълниха очите му и потекоха по бузите му.

— Предпочитам да ме беше кастрирала тогава. Защото двамата с Лес все едно режат по малко от топките ми всеки ден, лишават ме от моята мъжественост парче по парче. Знаят, че няма да разкрия тайната им, защото иначе те ще разкрият моята.

Той погледна бърбъна в чашата си, но я бутна, без да отпие. Вместо това вдигна пистолета в дланта си, сякаш преценяваше тежестта му.

— Очаквах те, но ти дойде по-рано, отколкото предполагах. Смятах да ти видя сметката веднага, за да ти спестя мъките.

— Да ми спестиш мъките? — попита Рейли.

— Нали знаеш за Пат-младши? Че е хомо?

Рейли кимна.

— И това ако не е жалко подобие на мъж. Жестоката ирония е, че цялата история започна с този лигав женчо. А Кливлънд Джоунс? — Джордж изпуфтя отвратено. — Ако някой е заслужавал да бъде убит, това беше той. Нахален кучи син, без никакъв респект от закона. Презираше всички правила. Обаче беше умен. Костелив орех. Нали се сещаш?... Пат беше отвратен, че синът му е гей и така нататък, но онзи Джоунс едва не го убил. Пат настояваше да изтръгнем признание от Джоунс, за да го приберат задълго, и то на някое място, където да го изнасилват по няколко пъти на ден. Наказанието да пасва на престъплението, нали се сещаш... Впоследствие осъзнахме, че е трябвало просто да го убием там, където го намерихме, и да припишем убийството на някоя банда. Но не, ние се придържахме към закона. Поне до този момент. Заведохме го в участъка, тикнахме го в една стая, където никой не можеше да ни види, и започнахме да го обработваме. Казахме му, че няма да излезе от стаята, докато не ни даде подписано

признание, и че не ни интересува колко време ще трябва да чакаме. Всъщност дори се надявахме да се проточи по-дълго.

Рейли попита:

— Не е имал фрактури по черепа, когато сте го арестували, нали?

Джордж изтри мокрите си страни и погледна Ганън с изражение, показващо, че въпросът дори не заслужава отговор, но Рейли го бе задал най-вече заради камерата.

— Кой нанесе смъртоносния удар, Джордж?

От кървясалите му очи потекоха нови сълзи.

— Трудно е да се каже. Може би Пат. Джей му нанесе няколко добри удара, но той не беше толкова силен. Може да съм бил аз. Редувахме се четиримата. Джоунс лежеше на пода и мисля, че Джей забеляза първи, че онзи е спрял да мърда. Извика ни да спрем и провери дали има пулс. — Макгауън изтри носа си с ръкав. — Джоунс беше мъртъв.

Той замълча и Рейли го подкани:

— Какво се случи?

— Какво мислиш, че се случи? Превъртяхме, особено Пат, защото бяхме убили човек заради обратния му син.

Рейли кимна към запалката на бюрото.

— Ти си запалил огъня с неговата запалка.

— Аз бях изпразнил джобовете му, когато го доведохме в участъка. Задържах запалката. Не знам защо. Може би, за да я донеса вкъщи и да я покажа на Миранда... мислех, че ще ѝ хареса. Не помня. Както и да е, тя беше у мен и свърши работа.

— Искали сте да изглежда, че Джоунс е умрял точно след като е запалил пожара.

— Такъв беше планът, да. Всички бяхме паникьосани, крещяхме си един на друг, псувахме, опитвахме се да намерим изход от ситуацията. Както ти казах, направо превъртяхме. Джей, разбира се, беше най-хладнокръвният от нас. Той предложи онази теория, че сме забелязали раните му, но сме ги сметнали за повърхностни. И чак покъсно, когато сме започнали да го разпитваме, Джоунс започнал да се държи странно и сме осъзнали, че нещо не е наред с главата му. Останалите се съгласихме с този план. Джей предложи да запалим боклука, за да изглежда, сякаш Джоунс е полудял. Аз запалих хартиите в кошчето. Излязохме от стаята: мислехме, че огънят скоро ще изгасне

сам. Повъртахме се минута-две. Очаквахме пожарната аларма да завие, за да се втурнем в стаята и да се престорим на шокирани от смъртта на Джоунс. Но пожарът... — Той сведе глава до гърдите си и измърмори: — Знаеш останалото.

Рейли едва се владееше. Камерата току-що беше записала признанието на Джордж, макар той да не подозираше това или да не му пукаше. Рейли попита тихо:

— Защо запази запалката?

Макгауън поклати тъжно глава.

— Нали се сецаш за онези монаси, които се самобичуват. Запалката е като камшик. Вадя я често, за да си напомням какво съм извършил.

Той мълча известно време, а Рейли броеше секундите. След колко време щеше да пристигне полицията? Брит вече би трябвало да е разказала на Канди за нощта в къщата на Джей, за опита да я убият, за мъжа, когото бяха видели в дома на Фордайс, преди да избягат.

Фордайс.

Нещо смущаваше мислите му, но той не успя да разбере какво, защото Джордж продължи:

— Опитвахме се да се държим нормално, чакахме алармата. Но най-неочаквано шибаната стена лумна в пламъци. Тогава наистина се паникьосахме. Не се занимавахме с Джоунс. Знаехме, че той вече е мъртъв. Започнахме да извеждаме хората от сградата. Беше пълна бъркотия, в гъстия дим не се виждаше нищо. Никой не можа да намери ключовете от килията на ареста. — Брадичката му затрепери и тялото му се разтресе в ридания. — Още чувам писъците на онези мъже, които останаха затворени вътре.

Макгауън пак изтри носа си.

— За нас беше шок, че ни изкараха герои — каза със смях през сълзи. — Мислехме, че веднага щом пожарът бъде изгасен, ще ни арестуват. Можеш да си представиш как се чувствахме, когато... Е, знаеш какво стана. Онази снимка — промърмори той и погледна снимката на стената. — Казахме си, че трябва да има някаква причина нещата да се развият по този начин. Някаква по-висша цел, както се изрази Джей. Някакви такива глупости — изсумтя с презрение. — Както и да е, сключихме сделка. Никой никога да не научи. Никой да не казва. Никога... Мислехме, че всичко ще се оправи. Мислехме, че

ни се е разминало. Брунър бе доволен от нашето обяснение за Джоунс. — Въздъхна и погледна Ганън. — Но ти беше адски упорит и прекалено добър в работата си. Джей опита да те баламоса, но ти просто не спираше с въпросите за Кливлънд Джоунс. Изкара ни акъла.

Рейли кимна.

— Затова измислихте как да ме дискредитирате.

Брит искаше да научи последните новини от Колумбия, но съдия Мелърс настояваше първо да изслуша разказа ѝ.

Следващите десет минути Канди Мелърс слушаше, а Брит разказваше задъхано какво се бе случило през последните няколко дни — от срещата с Джей до бягството от къщата на главния прокурор. Знаеше, че времето на съдията е много ограничено, затова разказваше сбито, пропускайки всички подробности, които можеха да се спестят.

Накрая завърши:

— Двамата с Рейли избягахме оттам.

Канди се облегна назад и пое дълбоко дъх, сякаш тя бе говорила през цялото време.

— Мили боже, сега разбирам защо се страхуваш да се предадеш на полицията.

Брит кимна.

— Къде е Рейли?

— Надява се да убеди с блъфиране Джордж Макгауън, че Фордайс го е издал. Той взе камерата с надеждата да запише признанието на Макгауън за неговата роля в тази история, което в същото време да уличи и Фордайс.

— Подобен запис не би имал стойност в съда.

— Знам това, Рейли също го знае. Но все пак е по-добре да го имаме.

— Носиш ли записа на разговора ви с Фордайс?

Брит извади малка кутийка от джоба на дънките си и ѝ я подаде.

— Фордайс всъщност не признава, че е участвал. Но ако Рейли измъкне признание от Джордж Макгауън, тогава главният прокурор ще бъде изобличен и ние ще разполагаме със запис, на който той лъже за участието си в тази история, което би помогнало при съдебен процес срещу него.

— Толкова жертви — поклати глава съдията. — Изумена съм от мащабите на това предателство.

— Още по-невероятно е, че престъпниците са останали неразкрити цели пет години.

— Сигурна ли си, че мъжът, който се престори на човек от охраната в дома на Фордайс, е бил у Джей онази нощ?

— Напълно. Паметта ми се възвърна, когато Фордайс отвори вратата и го видях на прага. Някои от спомените ми са още мъгляви. Някои моменти ми се губят, но него го помня съвсем ясно, защото той се смееше, докато партньорът му ме унижаваше.

— Унижавал те е? Не го спомена.

— Не ми е лесно да говоря за това. — Като жена на жена, Брит ѝ описа преживяването.

Съдията се намръщи отвратно.

— Трябва да е било ужасно. Сигурна ли си, че ако видиш този човек отново, можеш да го идентифицираш?

— Без никакво съмнение.

— Така ли изглежда?

Озадачена от въпроса, който ѝ се стори напълно безсмислен, Брит обърна глава по посоката, в която ѝ беше кимнала съдията.

Мъжът бе влязъл в стаята безшумно и стоеше, опрял гръб на затворената врата. Гледаше я похотливо, сякаш току-що я беше насиллил.

— Брит — каза Канди Мелърс. — Мисля, че се познаваш добре с господин Смит.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джордж сякаш бе изпаднал в ступор. Рейли незабелязано остави камерата на края на бюрото, все още включена на запис, и подкани Макгауън:

— Трябвало е да спрете моето разследване и затова сте ми устроили капана със Сузи Монро.

Джордж си пое тежко въздух и издиша бавно.

— Беше идея на Джей. С един изстрел два заека: хем ще ти попречи да научиш какво се е случило с Кливлънд Джоунс, хем Джей ще може да се пробва с годеницата ти. — Той намигна с кървясалото си око. — Планът му проработи, нали? Такъв си беше нашият Джей. Всичко ставаше така, както той го искаше.

Рейли си спомни сутринта, когато се бе събудил гол до мъртвото момиче. Припомни си Джей, който спокойно пиеше кафе и четеше неделния вестник. Беше потресен от невъзмутимостта, с която се бе държал, след като е знаел, че е пожертвал живота на една млада жена.

— Джей ли я уби?

— Тя се уби.

— Той само ѝ е осигурил дрогата.

— Всъщност ние с Пат я осигурихме. — Отговорът на Джордж беше съвсем спокоен. — Джей трябваше да намери момичето, а ние — кокаина. Такава беше сделката. Джей ѝ даде идеята да ти пробута специалното питие. Каза ѝ, че така ще я чукаш цяла нощ, и почти позна. Накрая ти изпадна в безсъзнание. Тогава ѝ дадохме кокаина. Джей я подкани и тя... — Отново заплака. Трябваше му малко време да се стегне, преди да продължи: — На следващата сутрин тя бе мъртва и всичко стана точно както Джей ни обеща. Твоят живот се срина. А ние се бяхме отървали. — Джордж бе започнал да заваля думите, но много добре осъзнаваше какво казва. Насочи помътнелите си очи към Рейли. — Колко време мина, докато се усетиш, че си натопен?

— Отначало отричах, че е възможно. Не исках да повярвам, че най-добрият ми приятел е могъл да ми причини това.

— Но щом прогледна, не му прости.

— Не, не му простих.

Джордж въздъхна.

— Е, не мога да кажа, че те виня. На твоето място сигурно и аз щях да направя същото. Честно казано, предпочитам да беше започнал с мен. — Може би мъжът не бе с толкова бистра мисъл, колкото Рейли смяташе. Той попита, напълно озадачен:

— Какво да бях започнал с теб, Джордж?

— Твоето отмъщение.

— Моето...

— Сега съм облекчен. Откакто пречука Пат-старши на онази алея, все чакам кога ще дойде и моят ред, чудех се как точно ще ме убиеш и кога. Трябва да ти кажа, че ти отдавам дължимото, как само се справи с Джей. Беше направо поетично! Да използваш онази репортерка и да й дадеш наркотик, както ние на теб. Много находчиво. Изпрати на всички ни послание, и то съвсем ясно. Направо ни подпали задниците... След Джей ние, останалите, знаехме, че с нас е свършено, че е само въпрос на време. Дори Миранда и Лес нервничат, а те двамата никога не се трогват. Но сега усещам страха им. Те са на ръба, чудят се дали, след като аз бъда изобличен, тяхната връзка няма да излезе наяве. Виждаш ли, за тях аз съм идеалното прикритие — съпругът герой. И Пат-младши е на ръба. Разбира се, и той се е побъркал от страх — не заради отмъщението ти, а защото всички ще научат, че е гей.

— Джордж, за какво, по дяволите, говориш?

Но мъжът бе потънал в пиянския лабиринт на мислите си. Прекъсването на Рейли не го изтръгна оттам.

— Но едно не мога да разбера. Защо стреля по Коб Фордайс тази сутрин? Той не беше там, когато разпитвахме Джоунс. Той беше истинският герой от пожара, единственият герой. Фордайс нямаше нищо общо със Сузи Монро. Дори не ти предяви обвинение тогава. Така че защо го застреля? Не, не, не ми отговаряй. Майната му! Не ми пука.

Изведнъж той вдигна пистолета и го допря до брадичката си. Реагирайки инстинктивно, Рейли прескочи бюрото и стисна китката на

Джордж в мига, в който той натисна спусъка. Куршумът излетя настрани и проби дупка в стената.

Столтът, на който седеше Джордж, полетя назад и се блъсна във витрината с трофеите. Върху тях се посипаха счупени стъкла. Трофеите от спортните победи на Джордж се прекатуриха от рафтовете. Една сребърна купа удари Рейли по главата, но той почти не усети болка. Бореше се за пистолета.

Джордж беше много по-тежък от него, но Ганън имаше по-добра координация, защото бе трезвен. Той изтръгна пистолета от ръката на противника си, но Макгауън успя да стовари юмука си върху окото му. Рейли видя ярки светлини в главата си, но продължи да стиска пистолета.

— Остави ме да го направя! Дяволите да те вземат! — хлипаше Джордж. — Остави ме да го направя!

— Ти каза, че *четиримата* сте обработвали Джоунс. А сега твърдиш, че Фордайс не е бил там.

— Дай ми пистолета! — Джордж протягаше пръсти към оръжието, но Рейли го държеше достатъчно далеч, за да не може да го стигне.

— Кой друг беше в онази стая, Джордж?

— Моля те! — цивреше Макгауън. — Писна ми от всичко. Просто искам да умра.

Със свободната си ръка Рейли го хвана за яката и го издърпа нагоре, така че лицата им се озоваха на сантиметри едно от друго.

— Кой беше четвъртият човек, Джордж? — Разтресе го силно, така че главата му се залюля. — *Кой?*

— Канди, разбира се.

Рейли ахна от изненада. Вгледа се в зачервеното изкривено лице на мъжа, но не съзря измама в измъчените му очи, а само дълбоко отчаяние. Пусна го, сякаш платът на ризата бе опарил пръстите му. Когато главата на Джордж се удари в пода, отново се чу звън от счупено стъкло, но той сякаш не забеляза парчетата, които се забиха в главата му. Сви се настрана, като бебе в утробата на майка си, и продължи да плаче.

Канди. Разбира се.

Стиснал здраво пистолета на Джордж, Рейли скочи на крака и се обърна, готов да се втурне към вратата. И веднага се закова намясто

като вцепенен.

На вратата стояха Бъч и Сънданс, които за последно бе видял negliже пред хотелските им стаи. Сега държаха пистолети, готови за стрелба, и напрегнатите им изражения издаваха гневна решителност.

— Хвърли пистолета, Ганън! *Веднага!*

Рейли си помисли за Брит, която бе изпратил при врага, при Канди, предполагаемата му приятелка, при единствения човек на света, на когото би поверил живота си. И живота на Брит. Беше изпратил Брит при Канди, за да я защити, без да знае, че трябва да я пази точно от нея. Сега беше твърде късно да я спаси. Твърде късно да спаси и себе си. Твърде късно за каквото и да било. Нямаше какво да губи, освен да опита да си проправи път със стрелба.

Тези мисли препускаха в главата на Рейли с бясна скорост, а пръстът му се стегна около спусъка. Бъч изкрещя:

— Хвърли го! Не стреляй! ФБР!

Мъжът, когото Канди представи като господин Смит, бе влязъл в стаята също толкова тихо и заплашително, както бе влязъл и в къщата на Джей. Брит издаде задавен звук и скочи на крака.

Канди се засмя тихо:

— Виждам, че наистина го познаваш. Беше му наредено да не те докосва онази вечер, но ти казваш, че си е поиграл с теб. На кого от двама ви да повярвам, а? — Мобилният ѝ телефон иззвъня. — Ще ме извините ли, докато се обадя? — Тя извади телефона от джоба на самото си и го отвори.

В този момент Брит изпищя с пълно гърло, надявайки се, че който и да се обажда, ще чуе писъка ѝ и ще дойде да я спаси или поне, че някой от съседните сгради като по чудо ще я чуе.

Смит реагира моментално. Втурна се напред и затисна устата и носа ѝ с ръка, като в същото време заклеци ръцете ѝ отстрани до тялото, така че да не може да ги използва.

Съдията се намръщи и после спокойно продължи разговора си:

— Да, това беше госпожица Шели, която се опитваше да извести за присъствието си. Ще се погрижат за нея. Твоята работа е да пипнеш Ганън.

Отчаяна и ужасена, Брит чу как Канди възложи на човека отсреща да открие Рейли и Джордж Макгауън и да елиминира и двамата.

— Не оставяй никакви свидетели. Прави каквото се наложи, но нагласи нещата да изглеждат така, сякаш Ганън го е извършил. И не ме разочаровай. Тази сутрин вече се издъни веднъж.

Тя затвори решително телефона и го върна в джоба си. Дробовете на Брит горяха от липсата на въздух. Канди кимна леко и Смит отпусна ръката си, за да ѝ позволи да диша, но продължи да стиска брадичката ѝ. Младата жена знаеше, че може да счупи врата ѝ с едно движение, ако поиска.

— Не разбирам — прошепна дрезгаво тя.

— Така ли? Какво не разбираш? — попита Канди.

— Ти си била в играта през цялото време, така ли?

— Какво значи *през цялото време*, от деня на пожара ли?

Брит кимна.

— Да. От онзи ден, когато Джей ми се обади да отида в полицейското управление. Той, Макгауън и Уикъм разпитваха един скинар и им трябваше някой от прокуратурата, за да изтръгнат признанията му. Фордайс не беше свободен, така че грабнах куфарчето си и изтичах.

— Била си там, когато Кливлънд Джоунс...

— ... се оказа с разбит череп, да. Така и не разбрахме кой нанесе фаталния удар.

Сцената, която тази уважавана жена описваше, остави Брит безмълвна за момент.

— Успяхме да опазим тайната — продължи Канди, — но през последните пет години държа под око мъжете. Жените сме по-силни, знаеш го. Много по-силни. Както и да е, внимавах какво става с моите...

— Съзаклятници — подсказа Брит.

Канди се усмихна.

— Поради липса на по-точна дума. Следях как живеят, вглеждах се за признаци на промяна или слабост. Когато Джей научи мрачната прогноза, удвоих вниманието си. Започнах да подслушвам телефона му. И добре че го направих, защото така научих веднага щом той ти се обади да се срещнете. Червена лампичка. Той умираше и се

страхуваше, че ще отиде в ада. Знаех какво иска да изповяда... Така че бързо измислих план, за да се погрижа Джей да не може да ти каже нашата тайна или ако ти я каже, да не си в състояние да я запомниш. Трябваше да поръчам да убият и теб. Сега си давам сметка за това. Но тогава си мислех, че е по-добре да останеш жива. Да изглеждаш като една от многото отхвърлени любовници на Джей, на която в крайна сметка ѝ е писнало от изневерите му. Планът беше да те направя главна заподозряна, за да не разследват никой друг. Всичко мина по план. — Усмивката ѝ рязко помръкна. — И точно тогава ти направи номера с изчезването.

— Рейли ме отвлече от дома ми.

Изненадана, Канди я погледна втренчено, после се засмя:

— Шегуваш се. Примерният Рейли Ганън? Той те е отвлякъл?

Брит кимна.

— Кой знае? Може годините, прекарани в гората, да са събудили някакви спящи примитивни инстинкти — каза Канди, развеселена. Намигна на Брит и попита: — Това животинско начало, да не би да се е пренесло и в леглото? Знам за сексуалните подвизи на Джей, защото той вечно се хвалеше с тях. Но винаги съм се чудела за Рейли. Той не е бърбовец като Джей. Той е от силния, мълчалив тип.

Канди поклати закачливо пръст и додаде:

— Отдавна подозирам, че има силни подводни течения под повърхността. Права ли съм? — Брит просто я гледаше и се стараше да не издаде нищо с изражението си, макар мислите ѝ бясно да търсеха начин да се измъкне, да оцелее. — Няма ли да споделиш? — попита Канди. — Добре. Няма значение. — Тя погледна часовника си. — Трябва да побързам. Докъде бях стигнала?

— До примитивните инстинкти на Рейли — подсказа Брит. — Които му послужиха добре, когато се гмурна в реката, за да ме спаси от удавяне.

— А! Спасителят. Е, *това* вече е същият Рейли, когото познавам. Как е разбрал, че си се озовала в реката?

— Аз...

— Няма значение. Нямам време за дълги истории.

— Извинявам се, че трябваше да ме вместиш в натоварената си програма.

— Не прибягвай до сарказъм, Брит. Не ти отива. — Съдията замълча за момент, после каза: — Не се изненадах, че Рейли е излязъл от скривалището си, за да присъства на погребението на Джей. Все пак бяха приятели от деца. Не се притесних от това, че е дошъл, а че бе провел разговор насаме с Джордж и някои от намеците му го бяха изнервили. Следващата изненада беше твоето възкресение. Мислех, че съм приключила с теб.

— Подслушала си телефонния разговор с адвоката ми?

— Бяхме сложили подслушвателно устройство на телефона му, да. Когато те чух да му казваш, че смъртта на Джей и пожарът в полицията са свързани, трябваше да действам бързо. Господин Смит беше отговорен за потапянето ти в Комбахи.

— Кое то трябваше да изглежда като самоубийство, ако изобщо някога ме намереха.

— Такъв беше планът, но сега виждам, че сме разчитали твърде много на шанса. Мислех те за мъртва, докато двамата с Рейли не отидохте на посещение у Пат-младши.

— Той ти е съобщил?

— Веднага след като сте си тръгнали. Страх го е от мен. Още докато беше в болницата със закръпено лице, аз го предупредих, че ако някога каже на някого, че съм присъствала на разпита на Кливлънд Джоунс, ще разкрия тайната за неговата хомосексуалност, която баща му възприемаше като позор и заради която бе убит човек. От време на време му напомнях за това предупреждение, в случай че му хрумнеше погрешната мисъл, че съм забравила и че няма нужда да се страхува от мен. В деня на сватбата му казах, че ако някога ме предаде, ще проваля фалшивия му брак. Когато се родиха децата му, занесох мечета в болницата и го заплаших, че ще нараня децата, ако някой научи, че съм била там, когато Джоунс е умрял и е избухнал пожарът.

— Убедила си го. Той ти е повярвал — рече Брит. — Не ни каза за теб.

— Браво на него.

Колкото по-дълго говореше Канди, толкова по-големи бяха шансовете ѝ да избяга. Но как? Смит стоеше като непоклатима стена зад гърба ѝ. Дори ако успееше да се изплъзне от ръцете му, не би могла да стигне до вратата.

Дали да тръгне напред? Стаята имаше само един прозорец и той се намираше точно зад Канди. Беше с единично стъкло. Но те се намираха на шестия етаж на сградата. Ако по някакво чудо успееше да се измъкне от Смит, да претича покрай Канди и да се хвърли през прозореца, можеше ли да оцелее след такова падане? Вероятно не. Но тя все едно нямаше да оцелее, така че може би си струваше да рискува.

Но не още. Не и докато не чуеше цялата история. Нали това ѝ беше работата. Да научи цялата история.

Рейли ѝ бе казал, че не се оценява обективно, че би могла да бъде звезда навсякъде. Щеше да направи това последно интервю заради него.

— Как избяга от горящата сграда? — попита Брит.

Канди изсумтя.

— Джей запали пожара и ние оставихме Джоунс сам в стаята. Нямаше нужда да стоя повече там, така че си тръгнах. Когато бях изминала половин пресечка, подуших дима и чух пожарната аларма. Присъединих се към тълпата от зяпачи, които тичаха към сградата, за да гледат пожара. Никой не подозираше, че току-що съм си тръгнала оттам.

— А твоите съучастници са си мълчали.

— Иначе биха уличили и себе си.

— Помогнала си в планирането на инцидента със Сузи Монро.

— Много съжалявах, че трябва да направим това с Рейли. Наистина съжалявах. — Една вертикална линия се появи между плътните ѝ вежди, така че разкаянието ѝ изглеждаше почти искрено. — Когато бяхме деца, той винаги се държеше добре с мен. Аз не бях красива, не бях от харесваните момичета. Дватамата с Джей много ме дразнеха, но задевките на Рейли не бяха жестоки като тези на Джей. Рейли винаги се е държал мило с мен.

— И ти му се отблагодари за мило отношение по този начин? Като съсипа репутацията му и разби живота му?

Линията на челото ѝ изчезна и тя сви рамене.

— Както казах, Брит, никога не съм била харесвана. А трябваше да напредна в кариерата. Не, нужно бе сама да *градя* кариерата си.

— Дори ако това е включвало убийства — каза Брит. — Кливлънд Джоунс. Сузи Монро. Пат Уикъм-старши. Предполагам, че ти си организираща стрелбата в онази тъмна уличка.

— Той беше на път да рухне напълно. Страхувах се, че ще си признае. — Канди сви рамене и хвърли поглед към Смит. — Направих каквото бе необходимо.

— Какво си помислиха Джей и Макгауън за онази толкова навременна стрелба?

— Не знам. Не съм ги питала. Може да са помислили, че това е страхотен късмет за тях. Може да са подозирали, че имам нещо общо, но във всеки случай всички се престорихме, че това е трагедия, и изобщо не я обсъждахме помежду си.

Опитвайки се да спечели време, Брит продължи:

— Значи тайната е останала непокътната няколко години. После Джей се е разболял. Обсъди ли с Джордж какво трябва да се направи?

Канди поклати глава.

— Джордж пие твърде много. Не беше изключено да се напие някоя нощ и да разкаже на Миранда. Така че отново трябваше да действам сама. Е, ако не се броят господин Смит и неговият партньор, господин Джонсън.

— Мъжът, който беше в къщата на Фордайс.

— Точно той. Макар да се съмнявам, че истинското му име е Джонсън.

— В Жълтите страници ли ги откри?

Канди се засмя.

— Жълтите страници на подземния свят. Двамата са много експедитивни, когато човек има нужда от тях. Долетяха от Сейнт Луис в деня, когато ти се срещна с Джей в бар „Уийлхаус“.

— А тази сутрин Джонсън реагира незабавно на повикването на Фордайс.

— Бяхме сложили подслушвателно устройство на телефона на главния прокурор и го чухме как се обажда на секретарката си и я моли да изпрати човек от охраната, за да придружи теб и Рейли до хотела. За мой късмет той не уточни защо иска да държи двама ви под ключ там. Освен това Джонсън вече бе пред сградата на прокуратурата, където вие с Рейли трябваше да пристигнете за срещата в единайсет часа. Той веднага се отправи към дома на Фордайс и се представи за искания човек от охраната.

Брит си спомни думите на Рейли, че ако отидат на срещата в единайсет, ще се натъкнат на засада. Спомни си и как Джонсън

обясняваше защо не е в униформа. Но все още не разбираше.

— Казваш, че Коб Фордайс е повярвал, че това наистина е човек от охраната?

— За бога, Брит! — възкликна изнервено съдията. — Още ли не разбираш? Коб Фордайс нямаше нищо общо нито с Кливлънд Джоунс, нито със Сузи Монро. Всичко, което той ви е казал, е самата истина. — Тя се усмихна и пусна малката касета от камерата в джоба си. — Много жалко, че никой никога няма да види този запис. Сигурно е запечатал един от най-великите моменти за нашия главен прокурор. Което си е направо трагично, като се замислиш. Той ще умре...

— Чакай! — възкликна Брит. — Какво значи това, че ще умре?

— О, боже! В цялото това вълнение забравих да ти кажа, че Джонсън простреля Фордайс в главата, след като вие избягахте оттам. Издирват ви за опит за убийство.

Все по-изумена, Брит слушаше как съдията описва тежкото състояние на Коб Фордайс. Значи той им беше казал истината. Значи действително бе искал да ги защити и да стигне до дъното на тази грозна история.

А после беше отворил вратата на убиеца си, изпратен от Касандра Мелърс.

Канди продължи:

— Истинският телохранител от съда пристигнал в къщата и открил госпожа Фордайс да прегръща окървавената глава на главния прокурор и да пищи истерично. Много драматична новина се получи. Жалко, че ти не можа да я отразиш. Но ти все още си звезда, Брит, двамата с Рейли сте новите Бони и Клайд. Дори и Фордайс да оживее, несъмнено ще има тежки мозъчни увреждания. Никой няма да разбере, че Джонсън е стрелял по него. Той сигурно вече се е справил с Джордж и Рейли.

Брит трепна инстинктивно.

— Това да не проваля една напълнила любов? — попита Канди и нацупи устни, сякаш съжаляваше. — Много лошо.

Точно тогава мобилният телефон на съдия Мелърс отново иззвъня. Тя го извади от джоба на сакото си. Преди да отговори, Смит пак притисна устата на Брит с ръка.

— Ало? — каза Канди. Заслуша внимателно и миг по-късно лицето ѝ грейна в усмивка. — Чудесна новина! Кога ще се обади той?

Ясно. Веднага идвам. — Тя затвори телефона си. — Гласуването в Сената е минало. Аз съм новият федерален съдия на Областния съд.

Тя шепнеше, сякаш не можеше да повярва на новината. После срещна погледа на Брит.

— Ти ме разбираш. Като жена с кариера, не може да не ме разбираш, Брит. Това е мъжки свят. Направих каквото трябваше.

Брит рязко завъртя глава и ръката на Смит се отдели от устата ѝ. Като се постара гласът ѝ да не трепери, тя каза:

— Това няма да остане безнаказано. Не може да не знаеш това. В крайна сметка...

— Извини ме, Брит. С удоволствие бих изслушала какво ще се случи според теб в крайна сметка, но президентът ще ми се обади да ме поздравя за назначението след пет минути и медиите вече се събират в кабинета ми, за да отразят събитието. — Тя се усмихна съчувствено. — Това щеше да бъде голяма история за теб. Съжалявам, че няма да си сред колегите си. Казвам го искрено, защото по принцип те харесвах и се възхищавах на професионализма ти. Трябваше само да кажеш на Джей, че имаш други планове за онази вечер.

На Брит не ѝ убягна, че тя говори за нея в минало време. Сърцето ѝ се разтупка от страх.

Но съдия Мелърс бе въплъщение на спокойствието, когато тръгна към вратата и каза на Смит, докато минаваше край него:

— Направи го тихо. Ще се погрижим за тялото доточера.

Тя отвори вратата, за да излезе, но насреща ѝ се появиха двама мъже.

Когато те нахлуха в стаята, Брит веднага ги позна, макар да носеха черни бронезилетки върху ризите си. Те изкрепяха на всички да легнат на пода. Бяха с извадени пистолети и се представиха за агенти от ФБР. След тях нахлуха няколко облечени в черно полицаи от ударния отряд на чарлстънската полиция, също в пълно бойно снаряжение.

Най-отзад беше Рейли, също с бронезилетка.

Смит пусна Брит. Тя се хвърли на пода, както крещяха въоръжените мъже. Смит не залегна и веднага посегна към пистолета на кръста си. Един от мъжете от ударния отряд се хвърли насреща му и го събори на земята, а после го затисна по лице и извади пистолета му от кобура. Друг мъж в черно коленичи до Смит и му сложи белезници.

Рейли се втурна към Брит. Тя усети как силните му ръце я издърпват да се изправи.

— Добре ли си?

Тя кимна замаяно и заекна:

— Д-да.

Канди Мелърс крещеше обиди на агента от ФБР, който я беше притиснал с лице към стената и я претърсваше за оръжие.

— Полудели ли сте? Президентът ще ми се обади всеки момент. Сенатът...

Мъжът, когото Рейли бе нарекъл Бъч, я обърна с лице към стаята.

— Президентът няма да ви се обади, госпожо съдия. Той получи обаждане от моя шеф преди два часа. Директорът на ФБР го посъветва да оттегли номинацията ви. Увери го, че пълното обяснение за предполагаемата ви престъпна дейност ще му бъде представено в най-кратък срок. Президентът послуша този съвет.

Очите ѝ бяха широко отворени. Погледна него, после Рейли и Брит и накрая отново агента.

— Но те одобриха назначението ми. Секретарката ми се обади току-що, че...

— Това обаждане беше фалшиво, за да прикрие приближаването ни — обясни ѝ агентът. — Днес нямаше гласуване. Няма да има гласуване. Никога. — Той започна да ѝ чете правата.

Рейли все още придържаше Брит и галеше ръцете ѝ, докато я прегръщаше.

— Този ли се гаври с теб? — попита я тихо.

Тя проследи погледа му до мъжа, когото познаваше като господин Смит.

— Да.

Рейли внимателно я отмести настрани и тръгна решително към мъжа.

— Рейли? — повика го тя, разтревожена.

Затиснат между двама полицаи, Смит явно се чувстваше в безопасност. Той видя, че Ганън отива към него, но само се ухили цинично.

Беше напълно неподготвен, когато Рейли вдигна крак и го срита в слабините. Ритникът бе толкова силен, че отлепи краката му от пода.

Минаха секунда или две, после болката го връхлетя. Цялото му тяло се разтресе, той изкрещя, срина се на колене и заби лице в пода.

— Стига толкова, Ганън! — извика Сънданс. — Отдръпни се!

Но Рейли сякаш не го чу. А дори и да го чу, това не го спря, защото, вместо да се дръпне назад, той се втурна към Канди, която се бе възползвала от това разсейване, за да се изплъзне от ръцете на агента. Тя се хвърли към прозореца, който Брит беше обмисляла като възможен път за бягство, и разби стъклото.

Рейли я последва само секунда по-късно.

Брит се взря ужасено в празния прозорец.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Рейли скочи през прозореца и се приземи на повърхността три метра по-долу.

Той познаваше тази стара сграда, защото бяха идвали да тренират тук с колегите му от пожарната. В тази част на Броуд Стрийт, една от най-старите в града, сградите бяха нагъчкани една до друга, а гърбовете им образуваха лабиринт от тухлени стени и покриви. Рейли знаеше, че само десетина сантиметра делят тази сграда от съседната и че като скочи от прозореца на шестия етаж, може да се приземи върху покрива ѝ.

Покритието на покрива беше старо и шуплесто, така че той се приземи леко, но трудно се придвижваше по него. Канди вече бе стигнала до ръба на покрива, когато той извика името ѝ:

— Спри! Нека да поговорим.

Тя се обърна и застана с гръб към ръба, който беше на около петнайсет метра от земята.

— Няма за какво да говорим.

— Напротив.

Агентът от ФБР я беше съжалил и бе закопчал китките ѝ с белезниците отпред, вместо на гърба. Рейли видя, че ръцете ѝ кървят от порязванията от стъклото. В косата ѝ имаше парченца стъкло. При приземяването върху покрива бе скъсала чорапогащника си и бе охлузила коленете си. Дори и да усещаше нараняванията, тя не даваше вид, че ги забелязва.

— Няма за какво да говорим повече, Рейли. Ти знаеш всичко. Това, което не си разбрал, ще ти го обясни приятелката ти. — Тя се поколеба, после каза: — Всъщност се радвам. За теб. За нея. Заслужавате отдих след това, което ви причинихме.

— Защо го направи, Канди? *Как може?*

— Защото ти, Рейли, не спираше с въпросите за проклетия пожар. И за онзи скинар. Трябваше да направим *нещо*, за да не те убием. Ти просто не се отказваше.

— И ти не се отказа — каза тихо той. — Уби всички. Пат-старши. Джей. Твоя *приятел* Джей.

Тя се усмихна горчиво.

— Щом веднъж бях замесена, трябваше да се защита, да запазя кариерата си.

— Сега можеш да се откажеш. — Тъй като не искаше да я предизвика да скочи, той се приближаваше сантиметър по сантиметър, без никакви заплашителни жестове и движения.

Погледът ѝ попадна на нещо зад гърба му. Той погледна през рамо. Двама полицаи от ударния отряд се бяха спуснали с въжета по стената на сградата и сега сочеха с пушките си към Канди.

— Стойте настрана! — извика Рейли. Те не помръднаха, но и не свалиха пушките си. — Оставете ме да говоря с нея — помоли ги. Обърна се към Канди и каза: — Не им доставяй удоволствието да те убият. Предай се сега. Всичко свърши.

— Те не мислят така — каза тя и погледна надолу през рамо.

Той не виждаше какво става долу, но можеше да си представи. Чуваше как полицаи крещят на любопитните зяпачи да се отдръпнат. Сирените оповестиха пристигането на линейки. Репортери и оператори сигурно се бореха за по-добро място, откъдето да заснемат репортажите си.

Потвърждавайки подозренията му, Канди процеди:

— Това не е новината, която бях планирала за днес.

Доловил движение зад себе си, Рейли се досети, че полицаите от ударния отряд се придвижват крадешком. Даваха му време да я разубеди да не скача. Но още колко щяха да изчакат, преди да атакуват? Колко време имаше, преди тя да реши да приключи разговора според своите условия?

— От президентското назначение до това — измърмори тя.

— Съжалявам, че нещата се развиха по този начин за теб, Канди.

Погледна го презрително.

— Не съжаляваш.

— Не, *наистина* съжалявам. За цялата история, започнала с нападението над Пат-младши в парка.

Усилващото се бръмчене ги предупреди за приближаването на хеликоптер. Тя погледна над покривите, видя хеликоптера, забеляза и полицаите, заемащи позиции по околните покриви.

Обърна се отново към Рейли и той замръзна на място. Използвайки разсейването ѝ, бе направил няколко крачки напред и сега стоеше на около два метра от нея. Още малко — и щеше да я стигне с ръка.

— Не мога да избягам, нали, Рейли?

Той поклати глава и направи още една крачка към нея.

— Не, но не е нужно да умираш.

— Напротив, нужно е. Загубих всичко, към което съм се стремила. Какъв смисъл има да живея?

След това политна назад.

Рейли се хвърли към нея. Лявата му ръка се удари лошо в ръба на покрива при тежкото падане. Направо извика от болка. Или може би от радост, защото с дясната си ръка бе успял да хване лявата ръка на Канди. Без да обръща внимание на болката в ръката, той не я пускаше. Погледна през ръба и видя, че тя рита във въздуха, рита тухлената стена и опитва да се освободи.

— Пусни ме, Рейли — извика му тя. — За бога, пусни ме!

Полицайте дотичаха от двете му страни. Единият пусна пушката си и протегна пръсти към ръката на Канди. Но не можа да я стигне. Всичко зависеше само от Рейли. Ръката му стана хлъзгава от кръвта, която течеше от порязванията, едва успяваше да удържи ръката на Канди, но продължаваше да я стиска.

— Рейли, моля те! — изстена тя и удвои опитите да се освободи.

Окървавената кожа се смъкна и оголи близо сантиметър от китката му. Рамото му пареше от усилието да я задържи. Но той стисна зъби и не се предаде.

— Пусни ме! — пицеше тя. — Аз провалих живота ти, глупак такъв!

В този момент той не се сещаше дори и за една причина да не разтвори пръстите си.

Очите им се срещнаха. В тези на Канди той видя отчаянието, което бе изпитал, когато животът му се бе сринал заради нейното предателство. Водена от собствената си амбиция, тя бе съсипала живота му и го бе лишила от всякаква надежда.

Той задържа погледа ѝ, вгледа се в очите ѝ и усети как ръката ѝ се изплъзва, изплъзва, изплъзва от пръстите му.

Специален агент Милър от ФБР каза:

— Мисля, че това е всичко. — Той мълчаливо се консултира с партньора си, специален агент Стайнър, който кимна в съгласие.

Милър, известен още като Бъч, изгаси камерата.

— Благодаря, господин Ганън. Оценявам готовността ви да направим това тази вечер. Можехме да почакаме и до утре.

— Искан да приключа по-бързо.

— Господа? — Милър се обърна към детективите Кларк и Хавиер, които бяха поканени да присъстват, докато Рейли даваше показания. Двамата не бяха обелили и десетина думи през цялото време.

Кларк попита:

— Кога ще получим копие от видеозаписа?

— Утре сутрин — обеща Милър.

Хавиер се изправи и без да каже и дума, се отправи към вратата. Кларк им кимна и последва партньора си.

— Тъпащи — измърмори Рейли.

— Винаги се цупят, когато се намесим в техния случай — обясни Милър, без да се впечатли от грубостта им.

Рейли се запита как ли биха реагирали двамата федерални агенти на прякорите, които им бе измислил. Странното беше, че имената им пасваха — поне според начина, по който Бъч и Сънданс бяха представени във филма. От двамата Милър беше по-непринуден, а Стайнър — по-опасен. Погледът му бе пронизващ и сякаш нищо не му убягваше. Ако човек съдеше само по външността му, лесно можеше да го вземе за наемен убиец.

Стайнър внимателно наблюдаваше Ганън през последните няколко минути. Сега каза:

— Не изглеждаш много добре.

Рейли знаеше, че е така. Намираха се в една малка стая в офиса на ФБР, на няколко пресечки от мястото, където се бяха случили драматичните събития.

Преди да започне дългото даване на показания, Рейли бе зърнал отражението си в огледалото. Кожата му беше бледа. Лявата му ръка беше в гипс и висеше на превръзка през врата, дланите му бяха издраскани от падането върху покрива, по лицето и ръцете му имаше

няколко порезни рани от преминаването през стъклото. Джордж Макгауън бе ударил окото му и сега то беше насинено и подуто.

Изобщо не приличаше на мъжа, който беше преди седмица, но не всички промени бяха резултат от днешното физическо изпитание. Не беше и заради обръснатата брада и подстриганата коса. Истинската промяна бе вътрешна. Беше свързана с това, че най-после бе намерил отговорите, които търсеше от пет години. И в голяма степен бе свързана с Брит, която седеше плътно до него, тревожеше се за състоянието му и отслабващите му сили и внимателно слушаше всяка дума.

— Ще издържиш ли? — попита тя загрижено.

— Да. — Той стисна ръката ѝ, която държеше през цялото време. Почти три часа беше говорил пред камерата. Разказа на агентите от ФБР и двамата чарлстънски детективи цялата история, повтаряйки това, което бе нахвърлил набързо пред Милър, докато пътуваха с бясна скорост от имението на Джордж Макгауън към офиса на съдия Мелърс.

Там, в кабинета на Джордж, му бяха нужни няколко секунди, за да проумее, че двамата мъже, които погрешно мислеше за наемни убийци, всъщност са федерални агенти. Беше хвърлил пистолета, както му наредиха, но се постара да им обясни възможно най-бързо, че Канди Мелърс е поръчителката на няколко убийства — което, за негова изненада, те вече подозираха — и че животът на Брит е в опасност.

Действайки бързо, Стайнър предложи сам да изчака пристигането на детективите, които щяха да арестуват Джордж Макгауън. Междувременно Милър подкара с бясна скорост към града и по пътя информира полицията за кризисната ситуация и координира операцията, така че да приключи без жертви.

Рейли настоя да тръгне с него и обясни, че ще потегли със своята кола, ако агентът не го вземе със себе си. Милър се съгласи. По време на това пътуване, което му се стори непоносимо дълго, Ганън му разказа в резюме наученото от Джордж.

През последните сто и осемдесет минути той беше обяснил всичко подробно и бе отговорил на многобройните въпроси на агентите. Сега Милър му зададе един последен въпрос:

— Как стана така, че двамата с госпожица Шели обединихте усилията си?

— Аз я отвлякох.

Милър и Стайнър се спогледаха с повдигнати вежди.

— Ще ни обясните ли това, госпожице Шели? — попита Стайнър.

— Има ли значение?

— Вие ми кажете. Има ли?

— Не.

Двамата агенти пак се спогледаха. Стайнър сви рамене. След като с Брит седяха един до друг в момента, Рейли се съмняваше, че агентите ще го обвинят в извършването на федерално престъпление.

— Аз също имам един въпрос към вас — каза той. Нямахше търпение да си тръгне. Ръката му пулсираше болезнено, главата го болеше, отчаяно се нуждаеше от още едно болкоуспокояващо хапче, но не искаше срещата да приключи, преди агентите да са задали всичките си въпроси, както и той своите. Не искаше да се събуди сутринта в очакване на поредния разпит. — Как ФБР се интересува от тази история?

Милър обясни:

— Когато някой съдия бъде номиниран за федерален областен съд, се прави рутинно проучване. Професионалната биография на Касандра Мелърс беше впечатляваща, което бе причината за номинирането ѝ на първо място. Никой не очакваше да открие нещо нередно. Но един от нашите анализатори привлече вниманието ни към факта, че името ѝ е косвено свързано с разследването на смъртта на някоя си Сузи Монро. Оттам научихме за пожара, за героите и — внимание! — за връзката на следователя, разследвал пожара, с момичето, умряло от свръхдоза. Открихме, че година след пожара един от героите е бил убит в някаква тъмна уличка и убиецът му е останал неизвестен. Вече имахме два мистериозни смъртни случая и любопитното беше, че бяха замесени същите хора. Пак косвено, но това ни се стори странно. Заровихме се по-надълбоко и започнахме да проверяваме не само съдия Касандра Мелърс, но и Джей Бърджис, и Джордж Макгауън.

— Затова сте били в бара онази вечер.

Милър кимна на Брит.

— Знаехме, че Бърджис е болен и не му остава да живее много, но все пак го държахме под око. Проследихме го до бара. Вие двамата

се срещнахте, всичко изглеждаше като нормална среща, тръгнахте си заедно, отидохте в къщата му. — Той погледна Рейли смутено. — Двамата със Стайнър решихме, че човекът заслужава уединение с тази красива жена, и прекратихме наблюдението за вечерта.

Рейли усети колко дълбоко съжаляваха агентите за това свое решение.

Брит попита:

— Защо не излязохте на светло, след като Джей беше убит? Защо не съобщихте на местната полиция, че провеждате разследване?

— Всичко, което знаехме, беше, че двамата сте се скарали и вие сте го задушили с възглавницата. Поне така твърдеше полицията — каза Стайнър. — Може би нямаше нищо общо с другата история. Разследването беше под юрисдикцията на чарлстънската полиция.

— Освен това — допълни Милър, — не искахме да се разкриваме. Ако съдия Мелърс бе замесена, не искахме тя да разбере, че е разследвана, и да започне да прикрива следите си. А Бърджис беше ченге. Полицаяте се държат по-особено, когато защитават някого от своите, дори и когато е мъртъв. Ако подозираха, че ние, шибаните федерални, се опитваме да замесим един от техните герои в някаква конспирация, представяте ли си как щяха да ни сътрудничат?

— Но после вие изчезнахте — каза Стайнър — и това напълно ни озадачи.

— Не помислихте ли, че съм избягала, за да не ме арестуват? — попита Брит.

— Мина ни през ума, но вече ви бяхме проверили. Репутацията ви беше чиста като планински сняг. Не мислехме, че сте човек, който би се измъкнал уплашено, както и не ни се вярваше, че сте способна да удушите човек с възглавница.

— Благодаря.

— Честно казано, се опасявахме, че е станало най-лошото — каза Милър. — Страхувахме се, че някой ви е отстранил завинаги.

— Аз бях ли сред заподозрените? — попита Рейли. Никой от агентите не пое хвърлената ръкавица, но той не се отказа. — Дойдохте да ме търсите, след като Брит изчезна. Защо? Защо претърсихте хижата ми? — Двамата с Брит вече бяха признали, че са видели двамата агенти там.

— Искахме да поговорим с теб за старите ти приятели Джей и Канди. Да разберем какво мислиш за тях, какво изпитваш.

— Не ми се вярва! — възкликна Рейли. — Ако само сте искали да поговорим, щяхте да останете, докато се появя.

Хванат натясно, Милър се изчерви. Стайнър се закашля смутено.

— Добре де, подозирахме, че може да имаш нещо общо с убийството на Бърджис.

— И с изчезването на Брит — допълни Рейли.

Стайнър кимна:

— Да, и с него. След всичко, което бяхме чули и прочели, предположихме, че може да искаш да отмъстиш на всички тях, включително и на госпожица Шели. Имаше мотив, затова искахме да проверим тази възможност.

— Имаште ли заповед за обиск?

— Не, но имахме основание да влезем.

— Какво?

— Погледнахме през прозорците и видяхме женски дрехи, пръснати по леглото. Нови дрехи. Някои — още в торбичките от магазините. Проучванията ни не бяха установили да има жена в живота ти. Така че, когато видяхме дрехите, решихме да влезем и да проверим.

Стайнър обясни мрачно:

— Оказва се, че инстинктът не ни е излъгал. Ти си я отвлякъл.

Брит се усмихна на Рейли, а след това се обърна към агентите:

— След като Рейли ми обясни как са го натопили със Сузи Монро — точно както аз бях натопена с Джей — двамата се съюзихме, за да стигнем до дъното на тази история.

— Предположихме, че може да сте обединили сили — каза Милър. — Не видяхме следи от борба. А ако някой мъж се кани да убие една жена, не ѝ купува нови дрехи преди това.

— Щяхме да ви обясним всичко, ако бяхте останали, за да ни се представите — рече Брит. — Защо си тръгнахте? Пикапът на Рейли беше там, знаели сте, че сме наблизо.

— Заради погребението. Трябваше да се върнем навреме за него. Искахме да видим кой ще се появи, да следим реакциите и така нататък. — Милър погледна Ганън намръщено. — Не подозирахме, че си ни забелязал. Но когато потегли от погребението, разбрахме, че си

наясно с това, че те следим. — Обърна се към Брит: — Добре ни подреди с гумите.

— Благодаря.

— Когато изскочихте от стаите си, за да я подгоните, защо не извикахте, че сте от ФБР?

— Щяхте ли да ни повярвате, да вдигнете ръце и да се предадете? — попита Милър.

Рейли си спомни, че агентът гонеше Брит само по боксерки, и се усмихна.

— Не.

— Аз извиках *ФБР* — каза Стайнър, — но ти форсира колата. Не носех служебната си карта, нито оръжието си — нищо, с което да те убедя да не стреляш по нас.

— Добре че не стрелях.

— Да, добре. Както и днес.

Рейли си спомни как се бе озовал лице в лице с тях в кабинета на Джордж и попита:

— Какво ще стане с Макгауън?

— Имаме твоя видеозапис на разговора ти с него, но един добър адвокат няма да позволи да го използваме в съда. Освен запалката, всички останали доказателства са косвени. Зад гърба му стоят големи пари, така че може и да успее да си купи свободата.

— А може и да потвърди признанието си — каза замислено Стайнър.

— Защо би го направил? — учуди се Милър.

Рейли знаеше защо. Джордж можеше да реши, че предпочита затвора пред ада, в който живееше с Миранда и Лес. И в двата случая положението му беше окаяно.

— Пат Уикъм заяви, че ще потвърди казаното от Рейли — съобщи Милър.

— Вече няма да се бои от отмъщението на Канди Мелърс — кимна Брит. — Тя го беше принудила да живее в страх за себе си и семейството си.

В показанията си Рейли бе разказал как двамата с Брит са изненадали Пат-младши пред гей бара и беше признал, че са видели агентите там. Милър им обясни, че са отишли в бара заради

предчувствието, че Пат крие сексуалната си ориентация и че тайната му е по някакъв начин свързана с останалите събития.

Пат и семейството му се бяха скрили в курортно градче край едно езеро в Арканзас. В момента Уикъм беше в ареста за възпрепятстване на правосъдието. Рейли го съжаляваше и се надяваше да не го пратят в затвора. И изпитваше още по-голямо съчувствие към жената и децата на Пат, които навярно бяха единствените невинни в цялата история. Животът им щеше да бъде белязан от скандала и това бе неизбежно.

— Джонсън беше арестуван по пътя към имението на Макгауън — информира ги Милър. — Двамата със Смит са добре известни на Бюрото под множество имена. От години ги наблюдаваме, но винаги ги покровителстват високопоставени хора, на които тези двамата вършат мръсната работа. Радваме се, че ги пипнахме. Никой от тях няма да излезе на свобода до края на живота си.

— Поне убийството на Коб Фордайс няма да тежи на съвестта на Джонсън — вметна Брит.

Говорител на болницата бе съобщил същата вечер, че състоянието на главния прокурор се подобрява. След операцията за изваждане на куршума той дошъл в съзнание. Познал жена си и я нарекъл по име. Лекарите бяха предпазливи в оптимистичните прогнози. Все още не беше ясно какви поражения е получил Фордайс, но поне щеше да оживее и засега бе стабилизиран.

— Що се отнася до Касандра Мелърс... — Стайнър замълча и погледна Рейли многозначително, преди да продължи: — ... повърхностните ѝ наранявания са обработени, но лекарите се тревожат за състоянието на разсъдъка ѝ. Засега ще я задържат в болницата за наблюдение. Охраната я пази да не се самоубие. Пред вратата ѝ стои пазач, а в стаята при нея има сестра и служителка на полицията.

Рейли кимна.

Възцари се тежко мълчание. Накрая Милър го наруши:

— Никой не би ви обвинил, господин Ганън. Полицайте от ударния отряд щяха да потвърдят усилията ви да я спасите. Те казаха, че сте отказали да я пуснете — дори с риск за собствения си живот.

— Никога не би я пуснал — рече Брит. Рейли я погледна. — Не и след милион години.

Гърлото ѝ се беше свило от силните емоции. Тя разбираше, че Рейли не би пуснал ръката на Канди, за да я изпрати на сигурна смърт, както не би могъл да полети с крила от покрива. Той беше продължил да стиска ръката ѝ — противно на всички шансове, борейки се със силата на гравитацията и собствените си ограничени възможности. Беше стискал хлъзгавата ръка и постепенно и мъчително я бе изтеглял нагоре, докато полицаите от ударния отряд бяха успели да я уловят за раменете и да я издърпат на покрива.

И да я арестуват.

— Беше много смело да скочите така през прозореца — отбеляза Милър.

— Изобщо не беше смело. — Рейли им обясни, че познава добре сградата. — Когато минах през прозореца, знаех, че няма да падам дълго.

— Е, все пак... — настоя Милър — ... никой друг не скочи след вас. — Ново кратко мълчание, после той се изправи бързо и се зае да събира папките. — Това е всичко засега. Онези детективи може да искат също да вземат показанията ви. Сигурно ще получите призовка да свидетелствате на предстоящите съдебни процеси. Но що се отнася до нас, засега всичко е приключено. Вървете си у дома. И си легнете, преди да паднете от изтощение.

Рейли се изправи с усилие. Брит го подкрепяше, докато се ръкуваше с Милър.

— Радвам се, че не ви застрелях.

Агентът се усмихна.

— Аз също.

Стайнър предложи да ги закара, където искат, и те приеха. Но щом излязоха от сградата, агентът се закова на място и възкликна:

— Какво е това, по дяволите?

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На тротоара пред камиона си Франкенщайн стоеше Делно Пикънс. Беше си сложил обувки за пътуването до града, но само едната презрамка на гащеризона му беше закачена, така че изглеждаше полугол. На светлината на уличната лампа рунтавите му бели коси му придаваха доста странен вид.

Рейли разбираше удивлението на Стайнър.

— Това е приятелят ми.

— *Нашият* приятел — поправи го Брит.

Делно изгледа Стайнър от главата до петите, докато тримата вървяха към него. Намръщи се неодобрително, после изплю сдъвквания тютюн в шахтата.

Рейли попита:

— Какво, за бога, правиш тук, Делно?

— Дойдох да ви измъкна. Видях по телевизията, че излизате от болницата, водени от федералните. — Отново изгледа враждебно Стайнър и изсумтя презрително.

— Не сме арестувани. — Рейли му обясни, че е давал показания. — Свършихме и сега ще се прибираме.

— Добре тогава — каза Делно. — Мога да ви закарам.

Младият мъж се поколеба, после каза:

— Благодаря. Ще бъде чудесно.

Стайнър нямаше желание да ги остави на Пикънс, но Рейли го увери, че старецът изглежда по-странен, отколкото е в действителност. „Той е безобиден по природа“, обясни.

Агентът се ръкува с тях и им пожела успех съвсем искрено, а после се върна в сградата.

Рейли помогна на Брит да се качи в странното превозно средство на Делно, после се настани до нея и каза тихо:

— Не се страхувай.

Брит обясни на стареца как да стигне до дома ѝ, после двамата с Рейли му разказаха събитията от последните два дни. Накрая Ганън

обясни на съседа си, че това, което е започнало преди пет години, най-после е приключило и остава завинаги в миналото.

Делно измърмори:

— Добре. Дано настроението ти се подобри малко.

Въпреки забележката, Рейли знаеше, че приятелят му споделя облекчението му, че всичко най-после е свършило. Също като родителите му. Беше им се обадил още докато чакаше да гипсират счупената му ръка, опасявайки се, че ще чуят новините по телевизията и ще се притеснят ужасно. Обясни им, че има много за разказване, но че най-сетне е бил оневинен и че тези, които са отговорни за смъртта на Сузи Монро, ще бъдат наказани. Майка му се разплака. Стори му се, че и баща му едва сдържаше сълзите си.

Завиха по улицата на Брит и с облекчение установиха, че домът ѝ не е обсаден от репортери. Когато Рейли направи някакъв коментар по този повод, тя каза:

— Денят беше пълен с новини. Първо Фордайс, после съдия Мелърс. Арестуването на Джордж Макгауън. Никой не се интересува от мен.

Делно скочи от колата и ѝ помогна да слезе.

— Не бъди скромна. Чух, че имаш насрочено интервю утре сутрин.

— Приех поканата, но само при определени условия.

— Е, аз със сигурност ще те гледам.

Тя хвана ръцете му между дланите си, после се наведе напред и го прегърна.

— Благодаря, че ни докара, Делно. Благодаря за всичко.

Той свали смачканата сламена шапка от главата си и я притисна към сърцето си.

— За мен беше удоволствие. — После кимна към гипсираната ръка на Рейли и попита дали ще се оправи.

— Докторът каза, че счупването е чисто и трябва да зарасне за няколко седмици.

— Цяло чудо е, че не си загинал. Да скочиш така през прозореца. Адски глупава постъпка. — Той пак се изплю и изтри уста с опакото на дланта си. — Ще се върнеш ли?

— В хижата ли?

— Сега, като стана голяма клечка, помислих, че може да останеш в града и да забравиш старата махала.

Рейли се трогна. Еженето на стареца не можеше да го заблуди и той знаеше, че ще му липсва.

— Не можеш да се отървеш от мен. Ще се върна. А докато ме няма, не слагай капани по местата, откъдето минавам.

Широката усмивка на Делно разкри кафявите му зъби, оцветени от сдъвкания тютюн. Той се качи в чудатата си кола и с подрънкване, похлопване и стържене потегли по улицата.

Рейли беше толкова изтощен, че едва ходеше, но последва Брит в къщата. След като тя заключи входната врата и затвори капациите на прозорците, той попита:

— Делно откъде знаеше, че ще те дават по телевизията утре сутрин?

— Откакто дадох съгласието си за интервюто, телевизията го рекламира непрекъснато.

— Какви бяха условията ти?

— Преди всичко поисках официално извинение от генералния директор за това, че ме накара да изляза в отпуск, когато бях напълно невинна. Плюс старата ми работа, но със солидно повишение на заплатата. Едночасови специални репортажи, поне три на година, с теми по мой избор. Собствен кабинет и секретарка. И всичко това в писмен вид.

Рейли подсвирна.

— Не си играеш.

Тя се усмихна доволно.

— Сега съм търсена личност.

— Би могла да отидеш навсякъде и да получиш заплатата, която искаш.

— Може би, но...

— Страхуваш се да не се провалиш?

— Не. След днес от какво бих могла да се страхувам? — каза тихо тя. — Истината е, че не искам да напусна Чарлстън. Сега го чувствам като свой дом и мисля, че мога да свърша добра работа тук. — Наклони глава и го погледна. — Ами ти? Шефът на пожарната дойде още в спешното. Според хората, с които говорих по-късно...

— Винаги по следите на историята, а?

— ... той настоявал да говори с теб. Ти си отказал. Защо?

— Предполагам, че и аз искам да бъда ухажван. Ще го оставя да се поизпоти ден-два и после ще се съглася да се срещнем.

— А ако ти предложи старата работа?

— Ще откажа.

Усмивката ѝ се стопи.

— О!

— Ще настоявам за повишението, което ми бяха обещали. Когато Брунър почина, постът му се зае от един колега пред пенсия. Искам да бъда назначен за старши следовател, за да мога да поема разследването на всички палежи в района.

— О! — повтори тя, този път с различен тон.

— И аз бих могъл да свърша добра работа тук.

— Сигурна съм в това.

Двамата се усмигнаха един на друг, после тя потъна в прегръдката му и обви ръце около кръста му. Той прошепна в косата ѝ:

— Не съм толкова тежко ранен. Прегърни ме силно.

Брит изпълни желанието му и прошепна в отговор:

— Просто искам да те усещам, да те чувствам, да съм сигурна, че си тук. — Гласът ѝ звучеше развълнувано. — Познавам те само от няколко дни... Но когато скочи през онзи прозорец, сърцето ми спря. Не можеш да си представиш...

— Няма нужда да си представям. Знам го. Аз се почувствах по същия начин, когато осъзнах, че съм те изпратил при престъпника, който вече се бе опитал да те убие. Ако нещо се беше случило с теб, щях да предпочета федералните да ме застрелят. — Повдигна лицето ѝ към себе си и докосна долната ѝ устна с палец. — Нима наистина са минали само няколко дни?

— Колкото и да е невероятно.

Всички емоции, които бяха изпитали през този ден, се отрициха, когато се целунаха. Беше дълбока целувка, която сякаш трая вечно. Когато най-последно отделиха устните си, и двамата бяха пламнали от копнеж. Бяха си спомнили предната нощ. Той се прокашля.

— Брит, снощи...

— Знам.

— Аз не трябваше.

— Трябваше.

— Особено след всички неща, които изприказвах първия път.

— Просто се вслушваше в съвестта си.

— Държах се гадно.

— Е — усмихна се тя нежно, — но снощи беше различно. Беше хубаво.

— Беше страхотно.

— Значи ти не... Не съжالياваш?

— За бога, не — отвърна той дрезгаво.

Беше се събудил, прилепил тяло до нея, и за известно време близостта ѝ му беше достатъчна. Но после сладкият натиск на мекото ѝ тяло предизвика очакваната реакция.

Неговата възбуда я събуди. Тя се раздвижи. Вдигна ръката му до устата си и целуна дланта му, засмука върховете на пръстите му, после ги свали върху гърдите си. Нежното му докосване накара дъха ѝ да секне. Тя се погали в него в мълчалива покана.

Той се потопи в нея и тя го обгърна с горещината си. Дълго, безкрайно дълго време двамата останаха слети, забравили всичко. Знаеше, че не трябва да свършва в нея, но волята му го бе изоставила, изместена от удоволствието и нуждата да се слее с нея по най-първичния начин.

Когато всичко свърши, той плъзна език в устата ѝ и двамата се целуваха дълго и страстно. Сякаш безкрайно се любиха само с целувки. Накрая дрямката ги победи. Останаха в същата поза, долепени един до друг. Заровил лице в тила ѝ, той усещаше вкуса на омайващата ѝ кожа. Отново потънаха в сън.

Никой не беше промълвил и дума, но това бе невероятно еротично и интимно преживяване, пълно с обещания за бъдещето. Тогава думите бяха излишни. Сега — също.

Той хвана ръката ѝ и я поведе към спалнята.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Пожарът в романа е художествена измислица. За да придам убедителност на моята история, аз си позволих да измисля едно полицейско управление и пожара, който го е унищожил.

Бях доста напреднала в писането на тази книга, когато се случи смъртоносният пожар в магазина за мека мебел в Чарлстън на 18 юни 2007 г. Това бе смущаващо съвпадение. В продължение на месеци се чудех дали да не сменя мястото, където се развива историята ми, тъй като се страхувах, че може да изглежда безчувствено, че съм пренесла събитията в град, преживял такава ужасна катастрофа.

Но после промених решението си. Пожарът предизвика проверки от множество щатски и федерални служби, които доведоха до по-строги мерки за безопасност и по-ефективни противопожарни процедури, възприети по-късно от пожарните служби в цялата страна. Надявам се, че този положителен резултат ще помогне за предотвратяването на подобни опустошителни загуби за обществото и още повече за хората, за които трагедията винаги е лична.

Издание:

Сандра Браун. Димна завеса
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 2008
Редактор: Даниела Анастасова
Коректор: Недялка Георгиева
ISBN: 978-954-260-715-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.